

SLEUTELS

COSMISCHE LERINGEN

mediamick ontvangen en uitgegeven
door de „Orde der Verdraagzamen”
te 's-Gravenhage

M A A N D B L A D.

(10 nrs per jaar)

I N H O U D.

OKTOBER 1983.

29e jaargang.
Nummer 1.

DE INNERLIJKE WEG

Het Ik bezien

CI blz. 1

De rol van de fantasie

CI " 8

Begin

CI " 14

REVOLUTIE IN DE WERELD

Omwenteling

CII " 1

Toelichting en vragen over het onderwerp

CII " 8

Meditatie

CII " 14

Overname uit „SLEUTELS” slechts toegestaan na
schriftelijk toestemming van het bestuur der „O.D.V.”

DE INNERLIJKE WEG

LES I.

INLEIDING.

De mens heeft een bewustzijn dat is opgebouwd uit het z.g. waakbewustzijn, het onderbewustzijn, de beïnvloeding door het gemeenschappelijke bewustzijn van voornamelijk de mensheid. Geestelijke voertuigen treden in het onderbewustzijn op en injecteren daarin ook geestelijke intensies, mededelingen en waarschuwingen.

Als wij de innerlijke weg willen beschouwen, dan zullen we rekening moeten houden met alles wat wij daarop tegenkomen. Dat is onder meer de wereld van onze voorstellingen, onze projectie. Het is onze poging om de werkelijkheid van ons wezen te ontlopen. Daarnaast zullen ^{we} ongetwijfeld ook worden geconfronteerd met de vele methoden die we gebruiken om toch dat innerlijk wat meer benaderbaar en beleefbaar te maken. Onthoud u daarom de volgende punten:

Verschillen, die heel vaak worden gemaakt tussen meditatie en contemplatie, zijn voor ons doel eigenlijk niet zo belangrijk. In beide gevallen gaat het om een verdieping van het eigen innerlijke bewustzijn met een verhoging van de bewustzijnsdrempel naar buiten.

Er zijn andere toestanden denkbaar waarin dat innerlijk ook beter kan worden benaderd. Ze benaderen de trancetoestand hetzij zelf geïnduceerd, hetzij hypnotisch geïnduceerd. In al deze gevallen worden wij geconfronteerd met onszelf. Deze confrontatie met ons eigen ik kan in verschillende fasen uiteenvallen. Hiermee beginnen wij dan als eerste les

HET IK BEZIEN.

Als u probeert een beeld van uzelf te maken, dan is dat zelden op de werkelijkheid gebaseerd. Het is een voorstelling waarin al datgene wat u graag zoudt willen zijn voor een deel wordt gevoegd bij datgene wat u gezien de feiten moet zijn. U ontloopt voor een groot gedeelte uw eigen werkelijkheid omdat ze moeilijk te aanvaarden is.

Wie nu de innerlijke weg wil volgen, zal allereerst moeten proberen er achter te komen wat bij de beschouwing van het eigen ik de belangrijkste factoren zijn.

Bespiegeling wil zeggen: het overwegen van jezelf. Maar in de bespiegeling, in de beschouwing van jezelf heb je te maken met je innerlijke voorstellingen. Die zijn voor een deel illusie; ze zijn niet feitelijk waar op aarde. Je hebt te maken met allerlei halve beelden die met het verleden kunnen samenhangen. Dit zijn eigenlijk grotendeels fantasieën. Een kennis van mij heeft eens gezegd: "Het is opvallend hoeveel gereincar-

neerden, die zich dat herinneren, koning, koningin, hogepriester, hogepriesteres etc. zijn geweest. Kennelijk waren er vroeger naar heel weinig slaven." Ik ben geneigd dat te onderschrijven. Wij willen eenvoudig niet toegeven dat we in rang of in mogelijkheden minder zijn geweest dan de anderen.

In onze poging om onszelf te zien moeten we natuurlijk niet uitgaan van het standpunt dat we de mindere zijn van anderen. Wij moeten ons eenvoudig niet vergelijken met anderen. Op het ogenblik, dat we een vergelijking maken met wat wij zelf zijn en hetgeen er in de wereld bestaat, komen we als vanzelf tot een verkeerde waardering van ons eigen ik. Laat mij een voorbeeld geven:

Een jongetje droomt ervan voetballer te worden. Hij zou een uitstekend keepertje kunnen zijn, maar hij stelt zich steeds voor dat hij als een Cruyff in zijn beste tijd kan functioneren. Daartoe heeft hij echter niet de aanleg. Dan zegt hij: Ik ben een aankomende Cruyff, terwijl hij in feite misschien meer een aankomende Piet Rijvers is.

Hier gaat het dus om het feit dat we niet altijd zijn wat we zouden willen zijn. Op het ogenblik, dat wij ons laten overrompelen door de beelden in de wereld buiten ons gaan we de voorstelling van ons ik aanpassen aan iets wat we niet werkelijk zijn.

Om te komen tot een beeld van onszelf zouden we in een spiegel moeten kunnen kijken. Maar ook de spiegels die we hebben zijn meestal lachspiegels. In vele gevallen zal een spiegel, die een werkelijk beeld geeft door ons als lachspiegel, als onredelijk, oneerlijk e.d. worden verworpen.

Als wij uitgaan van zeer oude stellingen die we in verschillende Indische geschriften nog kunnen aantreffen, dan geldt ongeveer het volgende: "Ik ben voor mijzelf het middelpunt van het heelal. Al wat ik doe, zend ik uit in dit Al. Maar mijn Al is begrensd. De begrenzing van mijn Al kaatst al datgene wat ik in de wereld zend naar mijzelf terug. Zo ken ik mijzelf aan al datgene wat ik buiten mij veroorzaakt."

De wereld kan een spiegel zijn. Het is geen prettige spiegel; hij vleit niet. Maar al datgene wat u als antwoord op uw daden uit de wereld ervaart - of dat nu in overeenstemming is met wat u heeft bedoeld of niet - kunt u nemen als een beeld van uw persoonlijkheid. Door deze spiegel regelmatig te gebruiken kunt u op den duur het beeld dat u van uzelf heeft zodanig corrigeren dat het iets dichter bij de werkelijkheid komt te liggen van uw innerlijke persoonlijkheid, van datgene wat u geestelijk bent. Deze benadering heeft u nodig wilt u eigenlijk doordringen tot een nieuwe werkelijkheid die de innerlijke weg toch betekent.

Laten wij nu de zaken een beetje zakelijk aanpakken.

Een mens, die enigszins begint te begrijpen wat zijn werkelijke betekenis is tussen anderen, zal daarbij niet kunnen spreken over schuldgevoel of verdienste. Datgene wat je bent, ben je nu eenmaal. Het is geen verdienste. Het is ook niet iets waarvoor je een 'mea culpa' moet uitspreken. Datgene wat je bent, moet je aanvaarden. Je intensies, je bedoelingen zijn je persoonlijke zaak. Ze geven aan in hoeverre datgene wat je bent voor jezelf positief of negatief is. De intensie heeft echter weinig of geen inwerking op het resultaat van hetgeen je bent. Dit begrijpende is het mogelijk om jezelf een beetje te gaan afsluiten van de wereld, want de wereld om je heen is gevormd uit duizend-en-één illusies.

Er is een werkelijkheid. Maar die werkelijkheid wordt zodanig vertaald dat ze nooit wordt weergegeven in haar werkelijke zin en betekenis. Daarom sluit de wereld een beetje uit. Je keert dan in tot jezelf. In jezelf zijn een ontelbaar aantal mogelijkheden en werelden. Het is alsof je in jezelf leeft met een bijenkorf vol dromen waarvan elke droom op zichzelf je toch weer maakt tot een centraal punt en je het ene ogenblik verheerlijkt tot je bijna goddelijk bent, het volgende ogenblik je uitwerpt zodat je in de diepste modder ligt te spartelen. Al deze dromen zeggen iets over jezelf,

maar ze zijn geen feiten.

Wanneer wij in onszelf keren, dan is de eerste wereld die we zullen ontmoeten de wereld van fantasie. Als wij denken aan een hemel, dan denken wij niet aan een werkelijkheid; dan denken we a.h.w. aan een sprookje. Het is zoiets alsof we ons duizend-en-één nacht bezighouden als een moderne Scheherazade en steeds weer vrezen dat, als het sprookje uit zal zijn, wij onthoofd zullen worden omdat de werkelijkheid dan niet meer is tegen te houden. Van die angst moeten we afkomen.

De fantasiewereld is aanvaardbaar omdat ze iets zegt over onszelf. Datgene wat u bestrijdt, is datgene wat u ergert. Onthoudt u dat goed! Ook als u druk bezig bent anderen te helpen, moet u eens opletten wat u feitelijk bestrijdt bij die anderen of voor die anderen. U zult tot de conclusie komen dat er een deel is dat in het leven voor u negatief is. En dat is natuurlijk weer een bespiegeling waardoor u zichzelf beter leert kennen.

Er zijn ook dingen die u steeds weer probeert te bereiken, maar die u ontsnappen. Het zijn uw dromen die duidelijk maken dat u wel een hoog doel heeft, maar dat u het op een verkeerde manier benadert. Vraag u eens af hoe die mislukkingen altijd verlopen. Waarom het net niet helemaal gaat? Waarom wat een lichte trip schijnt te zijn opeens omslaat in de meest sinistere duistere trip die u zich maar kunt voorstellen. U zult tot de conclusie komen dat u op dat ogenblik uzelf eigenlijk niet kunt aanvaarden.

Een duistere trip is altijd het gevolg van een zelfverwerping. Ga uit van het standpunt: al datgene wat ik als positief ervaar van fantasiebeelden en dromen en wat ik verwerp en als door mij verworpen leer kennen zullen mij een beeld geven niet alleen van wat ik ben, maar ook van de mogelijkheden die in mij berusten.

Om de innerlijke weg te gaan moet je tenminste weten welke richting je moet inslaan, want er is geen algemene norm te vinden waarmee voor elke mens precies dezelfde weg mogelijk is.

Misschien heeft Jezus eens de weg goed omschreven toen hij zei: "Ik ben de weg en de waarheid" menende: volg dat wat ik ben en gij zult de waarheid vinden.

De waarheid is datgene waardoor we niet meer gebonden zijn aan onszelf, waardoor wij kunnen opgaan in een gevoel van kosmische zinvolheid zonder gelijktijdig daarbij ons eigen voordeel of onze eigen belangrijkheid op de voorgrond te stellen. Het duurt lang voordat je zover komt.

Vraag je eens af wat het resultaat is van een meditatie, als je alleen uitgaat van veronderstellingen die ten aanzien van jezelf niet juist zijn. Je komt in een dromenland terecht. Je komt terecht in een wereld waarin je in feite alleen nog maar vecht tegen de monsters die niet bestaan en gelijktijdig voorbijloopt aan het goede dat voor jou reëel is. Een meditatie, die is opgebouwd op algemene begrippen kan ongetwijfeld het innerlijk wat verrijken. Maar een meditatie, die is opgebouwd op de werkelijke grondslagen van je persoonlijkheid, is er een die je doet doordringen in een innerlijke werkelijkheid die langzaam maar zeker een samenvoeging tot stand brengt van al datgene wat in je psyche als factor een rol speelt.

Dan kun je zelfs als mens de geestelijke waarden aanvoelen en kennen. Misschien niet vertalen in waarden maar aanvoelen en daardoor je eigen plaats en betekenis in het geheel juist leren kennen. Het is de juistheid van dat wat we zijn die voor ons het meest belangrijke is. Want op het ogenblik, dat wij datgene wat in geheel ons wezen als een drang, als een soort bevel bestaat weten te vervullen, dan vervullen wij tevens al datgene wat nodig is om contact te krijgen met een totaliteit.

Het is reuze leuk om jezelf dan op de ontleedtafel te leggen. Er zijn heel veel mensen die dat doen en ze zeggen dan: Kijk, de hele we-

reld is zo slecht. Als ik niet slecht ben, dan wordt de wereld ook niet beter. Maar als ik slecht ben, dan word ik er wel beter van in de wereld. Dat is natuurlijk wel waar, maar daar gaat het nu niet om. Het gaat er niet om of datgene wat er in de wereld gebeurt goed is of slecht. Het gaat erom of datgene wat u beleeft, wat u voor uzelf waarmaakt zo is te groeperen dat het voor uzelf voortdurend een aanvaardbaarheid heeft. Zodat u zich niet behoeft te verontschuldigen, maar dat u gewoon kunt zeggen: Zo ben ik.

De hele wereld is gevuld met allerlei regels. Dat zult u zo langzamerhand zeker wel bekend zijn. Die regels en reglementen zijn zeker sociaal noodzakelijk. Maar een algemeen geldende moraal is gelijktijdig een verkrachting van de werkelijkheid voor een groot deel van degenen die aan die moraliteit onderworpen zijn.

Er is geen algemeen geldende zedenleer. Er is alleen een maatschappelijke zedenleer. Leren erkennen wat u bent, betekent ook begrijpen waar u zelf feitelijk staat ten aanzien van al die wetten en voorschriften welke u in uw leven nolens volens dan maar moet accepteren. Het betekent doordringen tot de werkelijke betekenis die voor u gelegen is achter al datgene wat volgens allerlei moraliteiten u wordt voorgesteld als het summum summarum van een geestelijk verantwoord leven.

Ik kan mij voorstellen dat er mensen zijn die in een klooster gaan, die zich van de wereld afzonderen en daardoor werkelijk kunnen beantwoorden aan datgene wat ze innerlijk moeten zijn. Maar ik weet ook dat ze slechts een kleine minderheid zijn onder hen die in de vele kloosters vertoeven. Hun gehoorzaamheid, hun zelf-ontzegging, hun zelfkastijding zijn in vele gevallen eerder een vlucht voor dat wat ze zijn dan een waarmaken van hetgeen er in hen als hoogste waarheid leeft.

In vele rangen en standen in dit leven gebeurt precies hetzelfde. Je zegt tegen jezelf: Zo moet je het toch wel doen. Zo is het. Het kan niet anders. Best. Uiterlijk moogt u eraan beantwoorden. Maar als u uw innerlijk een beetje begint te benaderen, als u eindelijk eens kijkt in de spiegel van wat er rond u gebeurt en waaraan u op welke wijze dan ook toch heeft meegewerkt, waarvoor u zeker ook mede verantwoordelijkheid bezit, dan zult u toch misschien anders reageren.

Het lijkt wel, of ik bezig ben met voornamelijk uiterlijkheden. Maar vergeet niet, dat het volgen van de innerlijke weg het beklimmen is van een soort Jacobsledder die reikt tot in de hemel. Daarvoor moet je eerst een plaats hebben waar ze stevig kan staan. Als we niet het fundament hebben van een reële benadering van het eigen ik, hoe kunnen we dan door alle sferen die in ons vertegenwoordigd zijn, door alle wereldvoorstellingen die er in ons heersen doordringen tot de feitelijke werkelijkheid die op de achtergrond staat?

Leven is meer dan bestaan alleen. Bestaan is gemakkelijk genoeg; het vraagt weinig weerstand. Je kiest steeds de weg van de minste weerstand. Je stelt iedereen en alles verantwoordelijk voor alles wat je overkomt en je zegt tegen jezelf dat jij toch zo goed bent. Maar de werkelijkheid van je eigen wezen is juist, dat je tegen al die tendensen in iets moet waarmaken van jezelf; dat je niet deel kunt zijn van een massa; dat je een eenling bent. En dat je als eenling je eigen innerlijke wet hebt, je eigen innerlijke kracht bezit. Je eigen doelgerichtheden kent. Zolang je niet weet wat ze zijn, kun je ook niet al datgene wat in je bestaat samenvoegen tot een geheel.

Natuurlijk, u bent deel van de mensheid. Als alle mensen denken en waarschijnlijk ook de gedachten van de vorige geslachten, want die blijven ook nog wel aanwezig, dan beïnvloeden die u. Dat is zonder enige twijfel waar.

Wanneer u stoffelijk leeft, bent u stoffelijk onderworpen aan al die eigenaardige en kleine variaties in aantrekkingskracht, in magnetisme, in lichtelectriciteit waardoor uw handelingen wel degelijk mede worden bepaald. Een astroloog zou u dat zeker kunnen vertellen. Maar dit zijn uiterlijkheden.

Op het ogenblik, dat u die dingen maakt tot de dwingende factoren van uw bestaan, onderwerpt u zich; dan maakt u zich tot een wezen dat niet verder kan gaan dan het zuiver stoffelijke. Dan is elke poging tot zelfrealisatie, tot zelferkenning gedoemd schipbreuk te lijden, want het onverklaarbare is niet te verklaren.

Je noodlot vraagt om een droom waardoor het betekenis krijgt. Want de werkelijke betekenis van die dingen, de werkelijke samenhangen van het gehele kosmische spel kun je toch niet overzien.

U leeft. Wat is in uw leven belangrijk? En dan kunnen we dat menselijk opsommen: geld, goed, sexualiteit, rang, stand, status, voldoening. Al die dingen tellen mee. Waarom? Omdat ze een vervanging vormen voor een zelferkenning die gelijktijdig de dwang van al deze factoren wegneemt. Wij kunnen het heel eenvoudig stellen.

U heeft een onderbewustzijn dat is geconditioneerd. Daar zitten allerlei factoren in die u al lang vergeten bent, maar die uw handelen wel mede bepalen. U heeft een waakbewustzijn dat eveneens voortdurend wordt geconditioneerd; d.w.z. het wordt gevuld met gegevens die maar voor een klein gedeelte waar zijn. Het grootste gedeelte berust op interpretatie. Daarachter ligt het bovenbewustzijn dat alleen in overeenstemming met hetgeen in u bewust leeft (dus ook in uw waakbewustzijn) een aanvulling, een versterking van kracht of gegevens voor u kan realiseren. En achter al die dingen zit het werkelijke ik, het geestelijke ik.

Dit geestelijke ik is wederom niet een volledige persoonlijkheid. Het geestelijke ego is eigenlijk geest; het is bewustzijn. In dat bewustzijn zitten allerlei hiaten, allerlei onevenwichtigheden en onregelmatigheden. Het feit, dat u op aarde leeft is juist gebaseerd op de noodzaak die onregelmatigheden te corrigeren, het verloren evenwicht te herstellen. Maar in die geest zit ook datgene wat je werkelijk bent; de relatie die je innerlijk hebt ten aanzien van de gehele kosmos. Deze kosmische relatie zul je tot uitdrukking moeten brengen, al is het alleen maar in jezelf.

De innerlijke weg voert niet tot God zoals de mensen zeggen. Ze voert eenvoudig tot het prototype waarvan alle levens en levensverschijnselen, die je bewust en onbewust hebt gekend, niets anders zijn dan een uiting. Op het ogenblik, dat je doordringt tot het beeld van wat je werkelijk bent - hoe beperkt dat dan ook moge zijn - kun je ook beginnen het te projecteren. Dit is een van de factoren die ik vandaag nog wil aanstippen.

Een mens, die onverschillig wordt voor de werkelijkheid van alle dag, zal daardoor misschien allerlei fouten maken, misschien ook niet. Maar op het ogenblik, dat deze mens dat doet met het besef van zijn eigen innerlijk, van zijn doel, verandert de zaak. Dan kan hij dat doel a.h.w. van zich uitstralen. Het is alsof hij zijn wezen, zijn mogelijkheden, zijn tegenwoordigheid verveelvoudigt.

De zelfprojectie is dan ook niet alleen bepaald tot de invloed die je hebt op je medemensen. Ze dringt door in de werelden van de geest. Ze is werkzaam in de astrale wereld. Die zelfprojectie moet dan ook wel overeenstemmen met wat je bent. Want als dat niet het geval is, dan schep je niet een voertuig waarmee je verder kunt komen, maar slechts ketenen waarmee je alleen maar vaster wordt gebonden aan illusies die in feite de realisatie van hetgeen je bent onmogelijk maken.

Dus: zelfprojectie kan alleen gebaseerd zijn op zekerheden die je mentaal voor jezelf hebt gevonden, die in je beste weten en ervaren door de reacties van de buitenwereld op je persoonlijkheid worden bevestigd en die voor zover je je dit maar kunt voorstellen ook met je werkelijke mogelijkheden en vermogens in overeenstemming zullen zijn. Heb je dit eenmaal, dan begin je daarvan een intens beeld te maken.

Zeker, het is een beetje fantasie, maar aangezien het doorwerkt in de astrale wereld ook een klein beetje werkelijkheid. Bouw de schil (dit beeld) zo sterk op dat het voor u in uw gevoel een eeuwige metgezel wordt. Deze zelfprojectie werkt dan corrigerend. Op het ogenblik dat u -- gedreven door allerlei omstandigheden buiten u uw werkelijke persona zoudt gaan verraden, dat u begint te rationaliseren, begint u te verontschuldigen, zult u vaak ontdekken dat de wereld het u onmogelijk maakt datgene wat u innerlijk werkelijk bent en wat u heeft ontdekt helemaal waar te maken in de wereld. Ook hier is die zelfprojectie van groot belang.

Op het ogenblik, dat u zelf niet in staat bent om de dingen zonder meer waar te maken, kan die projectie met haar astrale mogelijkheden, die iets verder gaan dan de stoffelijke, als het ware aanvullend optreden. Een eenvoudig voorbeeld:

Genezing op afstand. Als u een beeld heeft van uzelf als genezer, u denkt aan een patient en u vraagt zich af of u op die afstand de patient zoudt kunnen bereiken, dan heeft uw projectie die afstand reeds overbrugd; dan bent u in feite -- zij het astraal -- direct bij die patient tegenwoordig. Alle krachten, die u aan die patient overdraagt, lopen dus via dit astraal en daardoor alsof er geen werkelijke afstand zou bestaan tussen u en uw patient. Dit is slechts een enkel voorbeeld.

Wanneer u zich realiseert dat deze ego-projectie niet een geestelijke maar alleen een stoffelijke corrigerende factor is, dan gaat u ook begrijpen dat ze voor uw eigen bewustzijn juist als mens van groot belang is. Daarnaast vergroot ze uw mogelijkheden, maar dat is eigenlijk niet zo belangrijk.

Blijf u nu steeds spiegelen aan de werkelijkheid.

Kijk steeds weer wat de dingen die u bewust en vrijelijk heeft gedaan voor uitwerking hebben.

Kijk steeds weer wat de wereld u teruggeeft voor hetgeen u geeft.

U zult vaak tot de conclusie komen dat u meende betaald te zullen worden in guldens, maar dat u wordt betaald in aardappelen of misschien in een gevoel van dankbaarheid of iets anders.

Ga beseffen dat uw verwachting voor hetgeen de wereld moet teruggeven niet gelijk is aan hetgeen de wereld feitelijk schenkt. Hierdoor bent u in staat de projectie steeds fijner af te stemmen.

Gebruik een soort meditatieve of suggestie techniek, wanneer u bezig bent het ik te projecteren en op te bouwen door als volgt te handelen: a. ontspan u zoals gebruikelijk; b. concentreer u: de wereld is van geen belang meer. U heeft nu te maken met de voorstelling van uzelf. Probeer die voorstelling te vereenvoudigen totdat er niets meer is waarvan u zegt: Dat kan er nog af, ik blijf het toch zelf.

Probeer dat beeld zo intens mogelijk voor u te zien zodat het is alsof u eigenlijk met gesloten ogen toch in een soort spiegel kijkt. Op dat ogenblik vormt u en projecteert u een astraal beeld naar uw eigen gelijkenis. Daar u allemaal een astraalvoertuig bezit dat op uw normale ik-voorstelling is gebaseerd, zal dit erbij betrokken zijn. Het ondergaat wijzigingen, het verliest bepaalde factoren, het neemt soms andere kwaliteiten of eigenschappen aan. Deze astrale relatie weerkaatst zich direct op uw levenslichaam.

Het levenslichaam van een mens bestaat hoofdzakelijk uit energieën die men voor een groot gedeelte opneemt ten dele uit de atmosfeer, ten

dele uit bepaalde stralingen, ten dele zelfs uit een geestelijke wereld. Nu is dat levenslichaam meestal afgestemd op datgene wat u denkt te zijn. Het beantwoordt dus niet aan uw feitelijke behoeften en noodzaken maar aan uw veronderstelde behoeften en noodzaken. Daar waar uw geestelijke of astrale kwaliteiten in strijd zijn met die voorstelling ontstaat ook in uw levenslichaam een onevenwichtigheid. Door nu steeds een zo eenvoudig mogelijk beeld van uzelf u eerst voor te stellen en dan te projecteren, terwijl u het ook steeds weer toetst aan uw werkelijke relatie met de wereld, uw beleving in de wereld, bereikt u dat het levenslichaam zich steeds weer gaat afstemmen op de werkelijke persoonlijkheid die u bent.

Het betekent, dat de innerlijke betekenis die vanuit het hoogste geestelijke voertuig en uit alle voertuigen (dus ook die in de stof) is geprojecteerd juist in de krachtsverhoudingen van het levenslichaam mede tot uiting komt. En dit betekent weer dat u over een veerkracht begint te beschikken op het ogenblik dat u die nodig heeft om uzelf te zijn, het betekent ook, dat u over grotere energieën kunt beschikken, wanneer u iets van uw eigen grondeigenschappen de wereld in zendt. Het houdt ook in dat u gemakkelijker al datgene wat met u harmonisch is, zult erkennen en datgene wat disharmonisch is gemakkelijker afweert niet zonder het te erkennen maar zonder het te aanvaarden.

Hiermee zijn we gekomen aan een punt dat het ons mogelijk maakt te zeggen: Wanneer ik een juiste projectie heb, wanneer ik een evenwichtig en op mijn werkelijk ik zoveel mogelijk afgestemd levenslichaam heb, zal ik niet alleen in staat zijn in mijn wereld zo goed mogelijk te leven, maar ik beschik ook over steeds meer mogelijkheden om mij op de kern van mijn persoonlijkheid af te stemmen.

De innerlijke weg begint dan. Het is nog steeds een proces dat vlak bij de wereld ligt, vlak bij uw eigen werkelijkheid. Wij zullen dan stap voor stap verder moeten worstelen. En elke keer zullen we te maken krijgen met onze fantasiewerelden, met onze zelf geschapen sferen en werelden, met onze indelingen. Maar dat hindert niet, want wij leren ze steeds weer aan te passen aan hetgeen wij zijn. En langzaam maar zeker, als we steeds meer bijzonderheden terzijde schuiven en ons aan de hoofdzaken houden, komen wij tot een besef van een innerlijke werkelijkheid waarin steeds hogere krachten maar vooral ook een grotere verbondenheid met het Al en een juister besef van de betekenis van alle leven in ons doordringt.

Ik hoop, dat u dit alles zult willen overwegen. Ik kon niet alle retoriek vermijden, omdat bepaalde zaken nu eenmaal beter in gevoelens kunnen worden overgedragen dan in het zuivere woord alleen. Toch hoop ik zo geformuleerd te hebben dat u bij herlezing in staat zult zijn u een beeld van uzelf te maken en te beginnen aan het vormen van deze eerste passes voor het volgen van de innerlijke weg.

Ik hoop, dat u een volgende keer ook tevreden zult zijn, als we meer gedetailleerd de innerlijke weg proberen te beschrijven en de procedures die daar bijhoren ook nog nauwkeuriger zullen beschrijven.

Ik hoop verder dat de 2e spreker die een aanvullend onderwerp zal brengen in staat zal zijn u duidelijk te maken hoe alles in ons bestaan samenhangt met datgene wat wij 'de innerlijke weg' noemen: de erkenning van de eeuwig blijvende waarheid waarvan wijzelf een deel zijn.

DE ROL VAN DE FANTASIE.

Elke mens heeft een mate van fantasie. Juist degenen, die denken dat ze het niet hebben, zijn vaak degenen die het meest fantaseren. Alleen doen zij zo oprecht alsof het echt is dat iedereen er te laat achter komt dat het waar is. En dan krijg je van die grote bankschandalen en dergelijke.

Fantasie is eigenlijk niets anders dan een aantal voorstellingen die met de werkelijkheid alleen maar een vage relatie hebben. Alles wat we doen en alles wat we beleven is toch eigenlijk met onze fantasie verbonden. Laten we de zaak maar eenvoudig aanpakken.

U kunt op een gegeven ogenblik een helderziende waarneming doen of een visioen hebben, dan zegt u b.v.: Ik zag opeens 'n groen gezicht. Nu bestaan er geen groene gezichten. Hoe komt het dan dat u wel een groen gezicht zag? Dan moeten we ons afvragen: Hoe kunnen we dat beeld ontleden? Want fantasie is gereleerd met de werkelijkheid, maar het is niet de werkelijkheid.

Dat gezicht zal er dus niet echt zo zijn, maar er zal een persoonlijkheid zijn waar voor uw gevoel dat gezicht wel bij zou kunnen passen. En dan ligt het er ook maar weer aan, als u een beetje geërgerd bent of een beetje geschrokken, dan ziet het er niet zo leuk uit. Dat is hetzelfde als iemand wordt overvallen en later zegt: Het was een man van 2 meter lang. Eigenlijk was het iemand van 1.65 m. De enorme knuppel die hij bij zich had, was eigenlijk een gewone schroef sleutel, maar slaan kon hij wel. Op die manier ga je dan voor jezelf de zaak overdrijven.

En dan groen. Ja, wat betekent groen voor u? Het is ergens een beetje hatelijk, een beetje lijkachtig vaak. Voor anderen is het juist weer de kleur van de natuur. Vraag u nu eens gewoon af: Wat is mijn associatie met die kleur groen? Kijk dan eens naar het gezicht en zeg: Er was dus een persoonlijkheid. De kleur, die ik gaf aan de persoonlijkheid was de relatie-uitdrukking die er tussen mij en die persoonlijkheid bestond. Dan heeft u ineens van de fantasie een middel gemaakt om toch een beetje dichterbij de werkelijkheid te komen.

Nemen we b.v. visioenen. Visioenen vind ik toch zo mooi. Er zijn mensen die vinden het erg dat ze aardgebonden zijn. En dan krijgen ze visioenen. In die visioenen komt God de Vader vertellen dat ze engelen zijn die op aarde worden gebracht en daar het een en ander te doen hebben. Voor je het weet zien ze het al vliegen. Dat kennen wij. Dat is natuurlijk fantasie.

Zo iemand heeft een gevoel van onvermogen. Maar gelijktijdig is het ook iemand die niet zelf de zaak wil regelen. Er is dus een vaderfiguur nodig. Die vaderfiguur moet a.h.w. de bevelen geven, want dan ben je niet verantwoordelijk. Dus heb je eigenlijk alleen door dat fantasiebeeld al heel veel gezegd over de persoon.

Dan wat voor opdracht heb je gekregen? Die opdracht zal steeds samenhangen met iets wat ook voor jou op dat ogenblik begeerlijk en belangrijk is. O zeker, je vindt het niet altijd prettig. Er kunnen opdrachten bij zijn waarvan je zegt: Dat doe ik niet. Je had liever dat een ander dat zou opknappen. Maar het zijn wel dingen die je gedaan wilt hebben.

Fantasie is verbonden met de werkelijkheid, ook al is ze niet de weergave van de werkelijkheid. Op deze manier kun je dan heel veel verschijnselen opeens verklaren. Zelfs waarom er sommige mensen zijn die in een huis wonen waar voortdurend 'rappings' zijn. Wij zeggen dat in het Engels, want als je zegt: Er wordt geklopt, dan vinden ze dat veel te gewoon. Waarom komen die klopgeesten juist bij bepaalde personen voor?

Dat is begrijpelijk. Die mensen hebben in hun gevoel wel een relatie met de geest, maar gelijktijdig zijn ze bang om die relatie te erkennen zoals ze is. Er moet dus op de een of andere manier iets naar buiten worden gebracht. De kans dat een geest die rappings veroorzaakt is op zijn minst genomen net zo groot als wanneer ze het zelf doen. Met andere woorden, dat hun eigen spanning, hun reactie op een erkend signaal die rappings te voorschijn brengen. Maar als ze buiten hen bestaan, dan kunnen ze allerlei denkbeelden daaraan verbinden van ergernis, van verwerping, van verheerlijkt zijn, van weten dat nu Die in de buurt is.

Het hele complex van aangrenzende gedachten is dus eigenlijk alleen maar een manier om aan jezelf te vertellen wat je prettig zoudt vinden, niet wat er is. Dat is ook weer belangrijk. Want per slot van rekening, als we naar de mensen kijken, dan is ongeveer 30 % op het ogenblik in meer of mindere mate helderziend. De meesten merken het niet, maar dat komt omdat ze zo druk bezig zijn met de dingen die ze niet kunnen zien dat ze niet zien wat ze zien en daardoor denken dat ze niets zien. De meeste mensen onderdrukken het; ze weten er geen raad mee. Dus doen ze of het niet bestaat. Dat is ook fantasie. Ontkenning van het bestaan van iets is ook een fantastisch werken, ofwel ze geven er een betekenis aan die helemaal niet strookt met hetgeen er werkelijk is.

Er zijn duizend-en-één van die gevallen te noemen. Laat mij maar weer in de voorbeeldenzak grijpen.

Een huis. In dat huis heeft iemand gewoond. Die iemand is daar blijven hangen. Meestal is het een astrale schil. Ik wil niet zeggen dat daar iemand gehangen is. Het kan best opoe zijn die in uw beste stoel zit te breien zodat u zich doodschrikt, als u gaat zitten omdat u dacht dat daar al iemand zat.

Hoe komt die figuur daar? Die figuur hoort bij het huis. U bent gevoelig voor de invloed van het huis. Daardoor concretiseert u voor uzelf die gestalte. Die gestalte is niet zonder meer te zien. U geeft haar echter de gelegenheid zich te manifesteren. U bent zelf oorzakelijk daarvoor. Dat is natuurlijk vervelend, want nu kunt u niet zeggen dat u een beschermgeest in huis heeft. Dat is veel goedkoper dan een hond; geen hondbelasting, geen hondvoer. Een goede huisgeest is de beste bewaker die je maar kunt hebben.

Er zijn natuurlijk wel allerlei invloeden waarvan je kunt zeggen: die zijn reëel.

Als een kris onder de goede condities is gesmeed en met juiste eerbied wordt behandeld, dus een poesaka, dan kan die kris inderdaad een soort persoonlijkheid bij zich hebben. Maar alweer, die persoonlijkheid wordt in stand gehouden door de erkenning van de betekenis van de kris. Als je die kris verwaarloost, dan lost die persoonlijkheid zich op. De uitbarsting, die ermee gepaard gaat, kan voor een mens meestal negatief zijn. Daarom zeggen ze: Zo'n geest brengt ongeluk. In feite verdwijnt ze.

Dat zijn allemaal dingen waarbij de fantasie een grote rol speelt. En laten we eerlijk zijn, fantasie geldt overal.

Er zijn op het ogenblik heel knappe regeerders in Nederland die inderdaad een systeem hebben uitgedacht waardoor de Nederlandse gulden steeds harder wordt en gelijktijdig de welvaart steeds zal toenemen. Dat is natuurlijk fantasie. Maar voor hen is deze voorstelling de enige manier om voor zichzelf geheel aanvaardbaar te maken hetgeen ze doen.

Fantasie is vaak niets anders dan een stempel van goedkeuring dat we bedenken om onze twijfelachtige zaken dat stempel te kunnen opdrukken. U vindt het misschien vervelend als ik dat zo zeg, maar hoe vaak heeft u het zelf niet gedaan? Hoe vaak droomt u niet van dingen waarvan u weet dat ze eigenlijk niet echt zijn en niet echt kunnen worden?

U houdt zich bezig met bewust ontworpen dromen. In die droom komt hij of zij naar u toe. Misschien komt de Here Jezus aan uw bed staan om u te zegenen. Of komt de H. Maagd om u de weg te wijzen. Die dromen ontwerpt u zelf. Waarom ontwerpt u ze zelf? Omdat u met de feitelijke toestand geen vrede heeft.

Fantasie is heel vaak een ontvluchting aan de feiten. Wij proberen de zaak aan te vullen om het voor onszelf dragelijk te maken. Als u daarmee rekening houdt, dan kunt u ook begrijpen waarom de meeste mensen in deze tijd in meer of mindere mate fantasten zijn. Het zijn mensen, die denken werkelijk dat ze iets bereiken, als ze met een spandoek ergens midden in de stad gaan staan. Daar geloven ze heilig in. Maar waarom geloven ze daarin? Want dit is natuurlijk reëel gezien onmogelijk te denken dat je daarmee werkelijk iets bereikt. Omdat ze zich machteloos voelen.

Hun machteloosheid gaat in hun gevoel zover dat ze het slachtoffer zijn van een hele wereld die ze niet kunnen beheersen. Door zich nu voor te stellen dat zij door met een spandoek of desnoods rond te lopen met een leeg vogelkooitje die wereld kunnen beïnvloeden, maken ze hun gevoel van onmacht ten dele ongedaan.

U zult zeggen: Dat is negatief. Neen, dat is niet negatief. Het is beter dat je het gevoel hebt dat je iets doet, dan dat je het gevoel hebt dat je niets kunt doen. Je kunt natuurlijk wel dingen doen, maar die zijn vaak niet in overeenstemming met wat je leuk en prettig vindt. Je zult vaak offers moeten brengen. Daar voel je niet voor. Of je zou misschien eisen moeten stellen en die durf je niet stellen. Dat weet je innerlijk heel goed en daarom ontwijk je die dus weer in je fantasiebeelden. Maar al compenseer je met dat fantasiegedoe een beetje, je kunt nooit volledig compenseren.

Nu weten we allemaal en dat is de bekende stelling: in het droomleven compenseert de mens de spanningen van de dag om ze zo af te reageren en daardoor nog een mogelijkheid te behouden tot normaal reageren in de werkelijke omstandigheden.

Realiseer u nu eens even dat onze dromen ook iets zeggen over onszelf net zo goed als onze fantasie. Helderzienden pogen allemaal het onbekende in de wereld gestalte te geven, om datgene wat in de wereld voor jou ergens niet aanvaardbaar is zo om te buigen dat het net wel aanvaardbaar is; dat het toch nog zin krijgt. En dan kunnen we zeggen: Fantasie is in vele gevallen toch ook, als we op weg zijn naar geestelijke bewustwording e.d., wel degelijk een methode om verder te komen, als we blijven beseffen dat het fantasie is.

Misschien dat dat een van de springende punten is in het hele betoog dat ik houd: wij moeten steeds weten wat fantasie is en wat echt is. Wij moeten altijd weer durven terugkeren naar de werkelijkheid. Wij moeten tegen onszelf durven zeggen: Wat ik heb gezien, is mijn vertaling van iets wat ik niet helemaal kon vatten. Wat ik meen te betekenen als ik iets doe, is niet reëel iets betekenen. Het is alleen mijn poging om aan betekenisloosheid te ontkomen. En dan kun je je misschien ook afvragen: Kan ik dat ook op een meer werkelijke wijze doen?

Onze vriend de vorige spreker heeft al gezegd: Als je een ladder wilt opstellen waarop je kunt klauteren tot aan de hoogste innerlijke bereiking, dan moet je eerst een goed fundament hebben. Ik denk, dat er niet veel mensen zijn die zo'n fundament kunnen produceren zonder de specie van een beetje fantasie. Je hebt de fantasie gewoon nodig om de verschillende erkenningen voorlopig bij elkaar te houden. Maar je moet weten wat het is. Je moet de fantasie niet verwarren met de harde werkelijkheid. Op het moment dat je dat doet, loop je vast.

Ik heb mij een hele tijd beziggehouden met het observeren van allerlei mensen, die zoals dat heet paranormaal begaafd zijn. De paranormale begaafdheid van de mensheid bedraagt over het algemeen 90 %. Dus 9 van de

10 mensen zijn paranormaal begaafd, alleen weten de meesten het niet.

Er zijn mensen die denken dat je elkaar gemakkelijk kunt begrijpen, als je niet gelijktijdig aanvoelt wat de ander bedoelt. Maar als we nu eens precies kijken hoe het in elkaar zit en wij kijken alleen naar de woorden, dan snappen we elkaar niet, dan komen we er gewoon niet achter. Dan zitten we in een situatie als de Russen en de Amerikanen in Geneve. Wij praten wel met elkaar, maar we begrijpen elkaar niet. Dat de meeste mensen elkaar toch wel kunnen begrijpen is te danken aan het feit, dat ze eigenlijk aanvoelen (dat is al een klein beetje telepathie) wat de ander bedoelt. En zo komen ze tot het juist interpreteren van hetgeen er wordt gezegd en dat is heel erg belangrijk.

Ik heb gezegd: helderziendheid, helderhorendheid, helderwetendheid komen heel veel voor. Er zijn tegenwoordig zelfs een aantal mensen die een beetje in de tijd kunnen zien. Maar je moet al die dingen kunnen verklaren.

Het paranormale is eigenlijk de aanleiding tot extra fantasie, zo gek als het moge klinken. Niet omdat het op zichzelf fantasie is, maar omdat het alleen verkleed als fantasie kan worden binnengebracht in je leven, in je beleving. Misschien wel omdat de werkelijkheid voor de meeste mensen een bittere pil is. Als ze er dan een beetje suiker omheen doen, dan wordt het een dragée en is het wel te slikken. Met de fantasie vergulden wij de zaak een beetje.

Er zijn mensen, die zouden kunnen horen wat een ander denkt. Maar dat doen ze dan niet. Alleen maken ze wel eens een vergissing. Dan zeggen ze ineens tegen een ander: Zei je wat? Dan zegt de ander: Neen. Dan denkt de eerste man: ik heb het zeker mis. Ik dacht, dat hij dat en dat zei. Hij heeft een gedachte opgevangen. En als zo iemand zou toegeven: Het zou waar kunnen zijn, dan zou hij het gevoel hebben niet normaal te zijn. Daarom fantaseert hij dat hij zo normaal is dat het paranormale voor hem niet bestaat.

Als u in uw eigen leven eens nagaat hoeveel gebeurtenissen er zijn die zuiver rationeel, dus redenerend uit de normale oorzaak-engevolgverhoudingen e.d., niet te verklaren zijn, dan staat u wel even perplex. Dan vraagt u zich af: Hoe ben ik tot al de voorstellingen gekomen waardoor ik toch normaal blijf?

Het antwoord is duidelijk: u heeft er het een en ander omheen gefantaseerd. U heeft de zaken aangekleed om ze aanvaardbaar te maken. En als u nu met een grote innerlijke vrede wordt geconfronteerd, dan is het heel duidelijk dat u die ook niet zonder meer kunt aanvaarden. Dan fantaseert u er wat omheen en maakt u er misschien een mooie inwijdingsroman van of u denkt terug aan de tijd dat werd ingewijd in de tempel toen Nebukadnezar nog tot Babil bad.

Als u nu met alles wat een feit is bezig bent, dan zult u de feiten moeten samenvatten. U moet een wereldbeeld hebben. Dat wereldbeeld is fantasie, want u kent niet alle feiten en daardoor voegt u vaak willekeurig bepaalde feiten en gebeurtenissen samen en maakt daaruit een sluitend geheel. Maar dat doet u ook ten aanzien van de geest.

Waarom denkt u dat er altijd zoveel gelovigen zijn? Niet dat ik iets heb tegen het geloof. Helemaal niet. De mensen geloven omdat ze een wereld nodig hebben die hun eigen wereld a.h.w. compenseert, aanvaardbaar maakt. De een gelooft in een uitverkiezing, de ander wil misschien geloven dat er een rechtvaardigheid is of een wet. Zolang er mensen zijn geweest is er geloof geweest. En dat zegt iets.

Maar is hetgeen u gelooft nu helemaal onwaar? Natuurlijk niet. Alleen, de waarheid past niet in uw wereld en niet bij uw persoonlijkheid. Daarom gelooft u dingen, want u kunt een vorm daaraan geven waardoor de feiten ineens wel passen in uw wereld. Laten we de meest simpele dingen van de wereld eens nemen.

Zeg tegen iemand: Herinnert u zich dat Jezus heeft gezegd: Wie het zwaard opneemt, zal door het zwaard vergaan. Dan zegt hij: Ja, maar dat heeft niets te maken met de wapenindustrie, want er staat niet: Je mag geen zwaarden maken. Dit is letterlijk gezegd op een van de bijeenkomsten vandaar dat ik het hier citeer.

Die mensen begrijpen niet dat een feit, een eeuwige waarheid, onveranderlijk is. Je kunt haar niet interpreteren, ze kan alleen bestaan. Maar een waarheid die bestaat, grijpt zover in in alles wat je gewend bent te doen en te beleven dat je die waarheid eenvoudig niet zo kunt aanvaarden. Dus probeer je haar te bekleden.

Laten we zeggen dat de waarheid een röntgenfoto is van het bestaan. Dan zeggen we: Ja, maar dat is niet leuk, dus geef mij maar een gewone waarheid waarvan ik de binnenkant niet behoef te zien. Wij kijken naar de uiterlijkheden en beseffen niet dat die uiterlijkheden alleen kunnen bestaan, indien er een onveranderlijk geraamte van wetten en van krachten binnenin zit.

Nu gaan we nog even terug naar de helderziende. De dingen die je ziet zijn of zinloos voor je of je geeft ze een betekenis die ze in feite niet hebben. Laten we dat nu goed onthouden! Maar als je waarneemt, dan moet er iets zijn. Een waarneming komt niet tot stand zonder dat er een prikkel is die de waarneming veroorzaakt.

De helderziende weet dus met zekerheid dat er iets is. Hij probeert de betekenis van dat iets te vatten in het geheel van zijn bestaan, maar dat kan meestal niet. Op het ogenblik, dat je probeert de helderziende waarneming in te passen in je wereldbeeld en je manier van leven, vervals je datgene wat je hebt binnengekregen. Die fantasie is misschien nodig om te kunnen weergeven, om er iets mee te kunnen doen, maar het is en blijft een vervalsing.

Als we dat echter niet doen, dan komen we op een punt dat we zeggen: Het is er wel, maar het is zo zinloos. En dan begint het pas interessant te worden, want dan gaan we een klein beetje toewerken naar onszelf en toch ook een beetje naar onze innerlijke werkelijkheid.

Als u helderziende waarnemingen doet, dan bent u punt 1. gevoelig voor indrukken van niet-stoffelijke aard.

Punt 2. U zult alle indrukken die u ontvangt vertalen in beelden die uit uzelf voortkomen.

Punt 3. Als u deze beelden niet kunt inpassen in uw werkelijke leven, dan komt dat omdat u in uw werkelijke leven bepaalde punten buiten beschouwing laat. Vraag u dus af: Wat is op het ogenblik mijn denken, mijn angst, mijn streven? En dan komt u meteen een stap verder.

Oudere mensen hebben vaak een periode waarin ze allerlei visioenen en soms geesten zien. Maar waarom vertalen ze die beelden dan in vreemde gezichten of onbekende personen of vaker nog in mooie lichtende figuren of juist heel duistere figuren? Dat is heel begrijpelijk.

Kijk, wanneer een mens een bepaalde leeftijd heeft, dan behoort hij dat niet toe te geven, maar dan begint de dood dichterbij te komen. Voor de dood ben je misschien niet direct bang, maar je bent onzeker. Alle indrukken die je nu krijgt, wijzen op het feit dat je bezig bent met de dood en het leven na de dood. Het onderbewustzijn bepaalt dan de vorm. Als die vormen voornamelijk onaangenaam zijn, dan kun je zeggen: Ik ben bang. Als die vormen aangenaam zijn, kun je zeggen: Ik ben niet bang. Ik heb iets positiefs ervaren wat al tot een andere wereld behoort. Dan valt de betekenis van de vorm weg en ook het fenomeen op zichzelf is minder zinloos.

Dan kun je verder eens nagaan op welke ogenblikken zo'n verschijning optreedt. Als je elke keer een verschijning ziet, wanneer b.v. lijn 9 voorbij rijdt, dan zou dat voor mij een reden zijn om lijn 7 of lijn 8 te nemen.

Niet dat ik zeg: Dat is een reële persoonlijkheid die hier staat. Het kan misschien, misschien ook niet. Maar het is wel degelijk: er is voor mij iets verbonden met die lijn 9 of lijn 8. Als het een engel is, dan is het een tram naar het hiernamaals. Als het iets lelijks is, krijg ik er misschien een ongeluk in. Op die manier kun je dan zeggen: Het heeft wel een betekenis in mijn werkelijke leven, maar die betekenis ligt anders dan ik dacht. Je gaat zien wat fantasie is, je gaat zien dat achter de fantasie steeds weer dat stukje zit dat aanhangt bij je persoonlijke werkelijkheid.

De helderziende, die heeft geleerd om al die beelden samen te voegen en te zeggen: de indruk die ik ervan heb is belangrijker dan het uiterlijk en de omschrijving ervan, komt als vanzelf tot een beeld van de eigen innerlijke toestand. En dat is heel dicht bij de werkelijkheid, geloof mij. Zelfs als je het vertaalt.

Elke vertaling in woorden en gedachten is natuurlijk ook weer voor een deel een beetje fantaseren. Je probeert er een vorm aan te geven die samenhangend is en een beetje past bij het beeld dat je van jezelf hebt. Desondanks kun je zeggen: Die waarnemingen zeggen iets omtrent mijzelf, niet in de eerste plaats over de geest.

De geest kan u helpen, zeker. Maar hoe kan de geest u helpen? Die geest kan u misschien bijstaan door u kracht te geven. Maar op een bepaald ogenblik neemt u meer van die krachten af dan u uit een andere wereld krijgt; wat eigenlijk redelijk is. En op dat ogenblik wordt u gestoord. Er is iemand die over uw hoofd strijkt, op uw rug klopt, in uw nek blaast of het tegen uw benen tocht. Dan bent u even onbehaaglijk en u bent er even uit. Het gekke is, dat u daardoor overschakelt op uw eigen energie. Het verschijnsel is dus zinvol.

Nu zijn er mensen die zeggen: Degene die over mijn haren strijkt, in mijn nek blaast, op mijn rug klopt enz. dat is een goede of een kwade kracht. Dat heeft daar niets mee te maken. U moet gewoon terug gaan naar de werkelijkheid. Ik leef ten dele met krachten die een ander mij op dit ogenblik geeft. Ik heb van die kracht teveel opgenomen of teveel verbruikt, dus moet ik de verbinding verbreken. Daardoor ontstaan de storingen. U ziet hoe werkelijkheid en fantasie ook op dit terrein samenwerken.

Er zijn ook mensen die zeggen: Ik geloof niet in de geest. Dat hoeft ook helemaal niet. Je hoeft niet in de geest te geloven. Als je doodgaat, merk je het vanzelf wel. Het enige waarin je moet geloven is, dat alles wat je beleeft, ook je eigen fantasie, zinvol is en betekenis heeft. Als je dat nu eenmaal te pakken hebt, dan ga je alles niet meer herleiden tot een vaste betekenis, maar je gaat kijken wat het voor uitwerking heeft. Die uitwerking is belangrijk. Zelfs als je voor je plezier zo'n dagdroom opbouwt.

Er zijn van die mensen die zich in halfslaap een helefouilleton vertellen. Hoe het ook zij, als je zo'n fantasie opbouwt, dan ben je eigenlijk bezig om jezelf te vertellen wat je bent en wat je niet bent. En dat is nu juist hetgeen waaraan de meeste mensen voorbij lopen. Zij denken: fantasie is fantasie. Zelfs wanneer u een boek leest, een roman. Een roman is driekwart fantasie gemengd met wat eigen belevenissen en meestal met een stukje uit een krantebericht. Hoe leest u dat boek? Wat voor beeld krijgt u ervan? Als u het met een ander bespreekt, dan blijkt vaak dat heel andere passages u hebben getroffen of dat u gevallen bent over heel andere gebeurtenissen. Ieder haalt er iets uit; iets wat bij hemzelf past. Zodat je zelfs uit de fantasiebeelden van anderen alleen die dingen afleest die iets zeggen over jezelf.

Als ik erin geslaagd ben om u dat duidelijk te maken, dan kunnen we zeggen: Beste mensen, fantaseer meer rustig. Onthoud echter dat alle fantasie op zichzelf niet betekenisvol is, maar alleen als uitdrukking van

datgene wat echt in u bestaat. U kunt over mogelijkheden fantaseren die nooit waar zullen worden, maar de mogelijkheden waarover u fantaseert vertellen iets over uw verlangens. Uw verlangens zeggen iets over datgene wat u tekort meent te komen. Vraag u dan af, of dat tekort reëel is en of u er iets aan kunt doen, dan komt u vanzelf verder.

Met een beetje fantasie zult u kunnen zeggen dat ik u toch nog het een en ander heb verteld over uzelf en over hetgeen u gebeurt. Zonder fantasie zoudt u bij ontleding misschien kunnen zeggen dat ik u een weg terug heb gewezen naar de werkelijkheid zonder dat u daarbij afstand heeft te doen van uw heerlijke dromen.

-:-

BEGIN.

Het begin is datgene wat het einde in zich bevat. Want een begin is altijd de consequentie van het voorgaande, maar het is gelijktijdig de weg die voert naar morgen, naar het verdergaan.

Deze avond is een begin geweest. Maar geloof mij, u zult niet veel begrepen hebben van hetgeen er is gezegd, als u niet vele voorgaande betogen van deze aard - onverschillig hoe en waar - zoudt hebben gevolgd of gelezen. En als dit begin voor u ook het begin is geweest van een kijken naar uzelf, dan heeft u daarmee bereikt dat u uzelf beter leert kennen, maar ook dat u in uzelf meer dingen zult kunnen leren kennen en kunnen aanvaarden.

De voltooiing van de cursus ligt in haar begin, niet in haar einde. Het einde van de cursus is alleen maar de bevestiging van het begin. Zo is het met alle dingen in het leven.

Je kunt niet zeggen: Ik begin iets nieuws. Je kunt alleen zeggen: Ik begin anders. Je zult niet kunnen zeggen: Ik begin een nieuw leven, want al wat je bent geweest, is bepalend voor hetgeen je in het nieuwe leven zult zijn. Je kunt niet zeggen: Dit is het einde van alles, want het einde van alle dingen is op zichzelf alleen maar de bevestiging van wat is geweest en daardoor het begin van wat zal zijn.

Beginnen betekent: zoeken naar het einde dat erin besloten ligt. Als u op deze manier vanavond bent begonnen, dan kan ik u garanderen dat uw einde op zichzelf weer een begin is. Een begin misschien van veel meer en veel beter.

Verwacht nooit dat een ander u alles kan geven. Wat een ander begint, zal een ander voltooien. Wat u begint, voltooit u zelf.

Denk niet, dat u kunt ontkomen aan hetgeen u begonnen bent. Want al datgene wat u zelf als oorzaak heeft gesteld, zult u moeten verwerken en u zult de gevolgen daarvan op uw eigen manier verder gestalte moeten geven.

Begrijp wie je bent en je zult vandaaruit elk begin kunnen maken tot een verdere ontplooiing van een werkelijkheid waarin je harmonie en vrede vindt.

:-:-:-

REVOLUTIE IN DE WERELD

LES I.

OMWENTELING.

INLEIDING.

Als wij de geschiedenis van de mensheid bekijken, dan valt op dat we het ene ogenblik een top hebben van wat men mystiek en geestelijk leven kan noemen inclusief occultisme en het andere ogenblik een top van vooral technische ontwikkelingen. Dan zien we technisch veel vernieuwingen en een aanpassing daaraan van de maatschappij.

In de mystieke periode is de maatschappij in haar ontwikkeling bijna statisch. Als we verder gaan kijken hoe ongeveer het ritme verloopt, dan blijkt dat we te maken hebben met een ritme van zuiver 722 jaar. Daarnaast hebben we te maken met een periode van 2100, bijna 2200 jaar. Over het geheel dus een voltooide cyclus die ongeveer 22.000 jaar duurt. Niet alle perioden zijn even lang. Wat ik hier dus aangeef als tijd is eigenlijk alleen maar het gemiddelde.

Het is voor ons interessant omdat we ons op het ogenblik bevinden in een periode waarin de techniek zichzelf eigenlijk voorbijloopt en gelijktijdig de mystiek aan het opkomen is.

De revoluties die gaande zijn, zijn zeker niet in de eerste plaats de sociale revoluties. Dat denken de mensen wel, maar een sociale revolutie is meestal het gevolg van denkbeelden. Als die denkbeelden voldoende passen bij datgene wat innerlijk in de mensen leeft, dan zijn het werkelijke en lange tijd aanhoudende veranderingen.

Dan kunnen we te maken hebben met een vernieuwing die eigenlijk meer filosofisch is opgezet. Denk aan de Franse revoluties: vrijheid, gelijkheid, broederschap. De mensen waren vrij om anderen te pesten. Ze werden gelijk gemaakt, want als ze daarboven uitstaken, werden ze een kopje kleiner gemaakt. De broederschap was iets wat was opgelegd, maar van je familie moest je het wel hebben.

De Franse revolutie paste dus wel bij de behoefte aan verandering bij de mensen, maar in haar werkelijke opzet paste de Jacobijnse filosofie eigenlijk helemaal niet bij de werkelijke behoefte, de werkelijke inzichten van de mensen. Het resultaat was, dat die revolutie met 10 jaar eigenlijk al helemaal bekeken was; toen was het alweer afgelopen.

Wij bevinden ons op het ogenblik echter in een tijd waarin de veranderingen voor een heel groot gedeelte juist worden bepaald door wat men innerlijke onvrede kan noemen. Ook sociale revolutionaire bewegingen blijken niet in de eerste plaats te gaan tegen de maatschappij, al lijkt dat zo, maar ze gaan feitelijk tegen een soort innerlijk je niet kunnen waarmaken, niet kunnen leven in de wereld. Zo kun je zeggen, dat we in

deze tijd te doen hebben met omwentelingen die alomvattend zijn. Een deel daarvan heeft zich reeds afgespeeld. Het zijn allemaal fasen.

Als wij kijken naar Nederland, dan zien we dat de eerste fase van de omwenteling eigenlijk begint omstreeks 1920. Ze zet zich voort tot ongeveer 1930. We krijgen dan een beetje een stabilisatie. In die stabilisatie is er toch weer de hunkering naar het gezag. In feite naar de gezinsverhouding met vader die het allemaal weet. Dat resulteert in de wereldoorlog.

Na de wereldoorlog zien we ineens het sociale gevoel van de mensen veel sterker functioneren dan voorheen. We zien gelijktijdig - en dat is heel eigenaardig - dat er een soort ontkerstening begint. Ik zeg, eigenaardig, omdat je zoudt verwachten dat de kerken juist zouden volstromen. Maar neen, de kerken zijn eigenlijk meer voor manifestatie geschikt dan dat ze direct geloofsbeleving betekenen. Iets dergelijks zien we nu ook in Polen.

Vandaaruit gaan we verder en dan blijkt, dat die sociale revolutie maar tot een bepaalde hoogte kan gaan. Belangrijke verschijnselen zijn b.v. in Nederland geweest: de Maagdenhuis-rellen, Provo, Oranje Vrijstaat. Zaken die voor een groot gedeelte alweer vergeten zijn. Hierbij ging het eigenlijk om een nieuwe mentaliteit. En om die mentaliteit aan de mensen voor te leggen was het provoceren ergens een noodzaak. Tegenwoordig is echter zoveel voor de mensen gewoon geworden, aanvaardbaar, dat ze heel moeilijk te provoceren zijn.

Oranje Vrijstaat zocht het in dichter bij de natuur, vrolijk zijn, kabouterijtje spelen en dat soort dingen. Alsof men zich aan de dodelijke ernst van een geïndustrialiseerde maatschappij wilde onttrekken. Maar tegenwoordig zijn de mensen eigenlijk al voor een groot gedeelte losgeweekt. Hun belangstelling gaat veel meer uit naar het spelen dan naar het werken. Dat kun je op sommige kantoren zelfs heel duidelijk zien. Ook daarom is deze staat in de staat eigenlijk langzamerhand verdwenen.

O, er zijn modeverschijnselen, natuurlijk. The Flower People, de Punkers van deze tijd, de Hell's Angels, de hele verslaafdheidscooterieën. Ze zijn allemaal tekenen van wat er gebeurt. De werkelijkheid waarmee we te maken hebben in die hele reeks is, dat de mentaliteit van het volk maar ook de geestelijke benadering van de problemen van het volk aan het veranderen is. En wel op een zodanige manier dat zaken, die 50 jaar geleden vaststonden tegenwoordig alleen nog in stand worden gehouden door een aantal Die-hards. Dan krijg je een St. Michielslegioen dat eigenlijk nog roomser is dan de Paus maar minder reizen.

De belangrijke invloeden kunnen we ook zien. We hebben een tijd gehad dat er allerlei secten bijzonder sterk op de voorgrond traden. Dat waren Children of God tot de Hare Krishna toe. Al deze groepen waren druk bezig om zich in de maatschappij te manifesteren. Tegenwoordig blijken ze dat steeds minder te doen. Ze manifesteren zich eigenlijk buiten de maatschappij in hun eigen groepering. Ze zijn wel bereid iemand op te nemen of inzicht te geven in hun denken, maar het ronselen dat een tijd lang zo de gewoonte is geweest, is eigenlijk voor een groot gedeelte weer afgelopen.

Wat is typerend van die secten? Bijna alle hebben ze, onverschillig of ze een christelijke basis hebben of een andere, een zeer op gezag gerichte structuur. Ze hebben daarnaast filosofieën die direct of indirect oosters zijn. Met andere woorden: steeds meer mensen hebben gekozen voor mystiek. Niet alleen de ouderen, maar vooral de jongeren. Men heeft gezocht naar een geestelijke vrijheid en een geestelijke mogelijkheid van leven waarvoor men een groot deel van de stoffelijke welvaart wilde opgeven.

Nu is dat natuurlijk iets wat je niet kunt verkopen aan de vakbonden, maar wat desalniettemin een feit blijkt te zijn bij een groot aantal

mensen in Nederland. Men denkt anders over de dingen na. Het is deze omwenteling die een heel grote rol gaat spelen.

Als wij in deze cursus zo dadelijk alles gaan uitwerken, dan moeten we vanzelf ook spreken over de wijze waarop u zelf innerlijk verandert, bent veranderd en nog moet veranderen.

We zullen moeten spreken over de sociale structuur die op het ogenblik nog steeds met de mond de solidariteit belijdt en in de praktijk een egocentrisme en egoïsme pleegt te manifesteren waarvan je toch wel ziek wordt als je het goed beschouwt.

Maar wat zit er achter? Wat is er in die sociale revolutie eigenlijk gaande? Men zoekt naar een maatschappijvorm, maar men heeft geen enkel pasklaar systeem. Het socialisme past niet bij de mensen. Het kapitalisme kan zich niet meer handhaven nu de mensen hun gezagsverhoudingen op een andere manier beginnen te benaderen. Wat er zal overblijven is tenslotte een mate van vrijheid. Want die vrijheid wil een ieder voor zichzelf hebben. Maar men zal ook moeten leren de daarbij behorende verantwoordelijkheden zelf te dragen. Zover is men echter nog niet.

Hoe gaat het met uzelf? Dat is de belangrijke vraag die we in deze cursus moeten stellen. Want er zijn zoveel zaken in jezelf die veranderen. Je kunt op een gegeven moment de zaak mystiek gaan benaderen en beleven. Maar hoe kun je dan de mystieke benadering en beleving weer uitdrukken in de wereld waarin je leeft?

Je hebt last van allerlei dromen. Droombeelden die je regeren misschien. Idealen die je nastreeft. Maar in hoeverre ben je nog in staat deze illusies te toetsen aan de werkelijke mogelijkheden?

Waar sta je in deze tijd? Dit is een zeer belangrijke vraag omdat het niet alleen maar gaat om een omwenteling die zich nu toevallig in Nederland of laten we zeggen in Den Haag en Scheveningen afspeelt. Het is een omwenteling die de hele wereld in haar macht heeft en die niet kan worden beantwoord met algemene maatregelen, algemene nieuwe normen of een nieuwe politiek en een nieuwe economische benadering. Ons onderwerp houdt zich bezig met omwentelingen die veel moeilijker te vatten zijn.

Het gevoelsleven van een mens bijvoorbeeld. O, het is gemakkelijk genoeg te gaan zitten op de stoel van een regeerder en te zeggen: Dat is noodzakelijk. En zolang iedereen denkt: wat vader weet is goed en wat vader zegt is wet, gaat dat. Maar op het ogenblik dat iedereen zegt: Hoor die ouwe nou weereens praten, valt er een groot gedeelte van die zaken weg.

Een van de grote fouten van vele regeringen in de huidige tijd is dat ze niet begrijpen dat de gevoelens van een volk veel belangrijker zijn dan de ratio, de redelijkheid van een benadering. Dat je dus in de eerste plaats rekening moet houden met de gevoelswereld waarin de mensen leven.

Deze situatie ontplooit zich verder en verder. Als dat alles zou zijn, dan zouden we kunnen zeggen: Nu ja, er gaan misschien nog 50 jaar overheen en dan is er wel een dermate grote structurele verandering in de maatschappelijke opzet gekomen en hebben zoveel mensen hun eigen mystieke weg gevonden dat het wel weer een paar eeuwen zo kan doorsukelen. Maar er gebeurt meer.

Wat ook een omwenteling is, is het steeds meer optreden van al die schijnbaar duistere geheimen die onder occultisme worden samengevat. Het gaat niet alleen om een medium dat spreekt, een helderziende die waarneemt of over een magnetiseur die kleine dingen doet en misschien een magiër die pseudo-wonderen verricht. Het is de samenhang tussen al die dingen die belangrijk is.

Steeds meer mensen worden zich bewust van geestelijke waarden en geestelijke krachten. Dat betekent voor hen gevoelsmatig en ook rationeel een verschuiving van belangrijkheden, van waarden. Het is niet alleen maar een kwestie van: steeds meer mensen zien de geest; en steeds meer mensen zullen dus vrij en vrolijk overgaan. Wat het laatste betreft, bestaan er voor heel veel mensen nog voldoende schuldcomplexen om dat overgaan wat moeizaam te maken. Het is een kwestie van: wanneer je leeft met de wereld waarin geesten, onzichtbare krachten en machten een rol spelen, dan valt je redelijkheid weg. Niet in de zin van: wij worden onredelijk, maar: wij zijn niet meer bereid om alleen een stoffelijke redelijkheid te handhaven zonder gelijktijdig daarbij bovennatuurlijke krachten in te schakelen. Een neiging daartoe zie ik al in bepaalde takken van de wetenschap.

Als wij daar namelijk de nieuwste stellingen en verklaringen horen, dan zitten we eigenlijk dichterbij de mystiek dan bij de wetenschap. Er is iets aan het veranderen van binnenuit. De gevoeligheid van een aantal mensen wordt veel groter. De krachten die mensen leren gebruiken, aarzelend misschien voorlopig en met heel veel vijven en zessen, nemen toe.

Een aantal verschijnselen zoals telepathie, empathische gevoeligheid komen in zo'n grote mate voor en dat binnen een periode van laten we zeggen 30 jaar dat moet worden aangenomen dat, als ze zich in gelijke mate blijven vermenigvuldigen deze gaven over ongeveer 300 jaar algemeen zullen zijn. Maar reeds nu hebben ze een grote invloed. Ook deze omwenteling zullen wij erbij moeten betrekken, want het betekent dat de waarden van het leven anders worden benaderd.

Als steeds meer mensen contact met de geest krijgen, wordt het leven na de dood iets heel anders dan het tot nu toe is geweest. Dan is het niet meer een kwestie van: wij zullen opgaan naar een hemelrijk of wij zullen afdalen in de hel. Maar dan is het een kwestie van: wij moeten verdergaan. Als je al die omwentelingen tracht te beschouwen, mag je zeker deze geestelijke elementen niet uitschakelen.

Wat wij proberen te doen in het geheel van deze cursus (dat zult u zelf wel merken) is eigenlijk u een beeld te geven van de menselijke, de sociale, de economische revolutie, maar daarnaast ook van de omwenteling in het menselijke denken, de veranderingen en aanpassingen in het menselijk gedrag.

Ik denk, dat we ons ook zullen moeten bezighouden met een totaal nieuwe vorm van godsdienstigheid. In deze korte samenvatting, want meer is het niet, wilde ik u een beeld geven van datgene wat we in deze cursus hopen te doen.

Ik begin nu met de eerste les:

DE MENSELIJKE REVOLUTIE.

Op het ogenblik, dat een bestaande macht wordt bedreigd, moet er een tegenhanger zijn; een andere vorm van macht of machtpotentie die daarvoor in de plaats treedt. Tot op dit moment is in het menselijke bestaan macht een van de meest belangrijke factoren geweest. Soms is macht gekoppeld aan geboorte, aan de stand waarin men wordt geboren. In andere gevallen wordt zij gekoppeld aan bezit of misschien zelfs aan kracht en wapengeweld. Die macht is eigenlijk denkbeeldig.

De macht van een koning kan groot zijn, maar niemand houdt zich precies aan datgene wat de koning wil. Men probeert hem alleen voor te goochelen dat alles gaat zoals hij dat wenst. En iedereen die een

kleinere macht heeft, zal proberen die macht onafhankelijk te gaan uitoefenen. Dat is gebeurd in de middeleeuwen toen vele baronnen, graven en ridders weliswaar zeer trouw waren aan hun koning of keizer, aan de andere kant geen enkele inmenging van deze regerende personen in hun eigen zaken duldden. Kwam die inmenging toch, dan was de trouw plotseling opgeheven en trokken ze op.

Dergelijke zaken kun je steeds weer zien als een verzet tegen een bestaand machtsapparaat. Want macht is nooit alleen in één persoon gelegen. Zelfs in de tijd dat de vorst de door God gezonden alleenheerser was in zijn rijk, was er rond hem een coterie van mensen die feitelijk bepaalden wat de vorst wel en niet zou kunnen doen, wat de vorst wel en niet wilde. Ze deden dat op een sluwe manier. Niet zoals het tegenwoordig parlementair gaat door te zeggen: "Dat doen we niet. Ze zeiden: Wij zullen het doen, maar als het Uwe Majesteit goed lijkt, kunnen wij het ook anders doen."

Deze revolutionaire drang heeft in deze tijd juist geleid tot het uitkristalliseren van de machtsbehoefte bij vele enkelingen. Zij beseffen dat vaak zelf niet.

Als ik denk aan mensen als Reagan, Andropov of als u wilt kunt u Lubbers er ook bij betrekken, dan zien we mensen die er wel degelijk van overtuigd zijn dat zij het goede doen. Maar zonder het te beseffen wordt het goede meer en meer datgene wat hun eigen belangrijkheid en daarmee hun eigen machtsdrift bevestigt. Wij zien datzelfde in de structuren achter dergelijke mensen.

Dan denkt u nu misschien aan partijen e.d., maar de politieke partijen bevestigen weliswaar iemand op de plaats van macht, maar het boetersen van de macht die hij uitoefent, geschiedt eigenlijk door het daar achter liggend ambtelijke apparaat. Ook in dat ambtelijke apparaat zijn heel veel mensen die volgens hun beste overtuiging dingen doorzetten ten goede van het volk, maar feitelijk omdat zij het zijn geweest die ermee begonnen zijn en dus hun eigen belangrijkheid in het geding is bij het voltooien van hetgeen zij voorstelden.

Wij zien dergelijke structuren ook kerkelijk optreden. Het is aardig genoeg om allerlei grappen te maken over de enorme reisbehoefte van de laatste Paus. Op zichzelf vind ik het hier en daar ook wel iets wat niet van enige humor ontbloot behoeft te zijn. De Paus die naar de mensen toegaat is iemand, die weet dat het niet meer voldoende is om alleen te bestaan. Hij moet kenbaar worden. Hij moet de gevoelens opzwepen. Hij moet dat enorme gevoel van mystieke eenheid tot stand brengen om daarmee het gezag van de hele kerkelijke structuur te bevestigen. Zeer veel van wat er op het ogenblik gebeurt in de wereld wordt bepaald door de machtsbehoefte van degenen die zich in een leidende positie bevinden.

De omwenteling van deze dagen is eigenlijk het steeds meer beseffen van de verschillende manipulaties. Eens zouden de mensen kritiekloos hebben aanvaard. Toen kwam er een tijd dat ze niet over gegevens beschikten om zich een eigen oordeel te vormen en zij zich daarom bij dat van wijzeren neerlegden.

Nu is er een tijd gekomen waarin de voorlichting van alle kanten de mensen overspoelt. Zelfs in de diepste rimboe is er nog wel een kleine radio waarop het ene ogenblik een staatsman spreekt en het volgende ogenblik missionarissen de boodschappen uitschreeuwen waarvan ze hopen dat het volk ze als absolute waarheid zal geloven. Maar omdat die boodschappen niet precies dezelfde zijn, zal degene die gaat nadenken ze gaan afwegen. Hij komt tot een eigen conclusie.

Het zich vormen van eigen conclusies is in de menselijke revolutie een van de belangrijkste dingen die men zich kan voorstellen. Want bij een evolutie van het menselijke ras moeten we langzaam maar zeker af van deze

gebondenheid aan het gezag zonder meer. Wij moeten terug naar een besef van de feiten en moeten werken met de feiten en krachten die er zijn.

Het is duidelijk, dat de mens ook in zijn benadering van het leven als vanzelf op een andere manier gaat reageren en werken. In sommige gevallen reageert hij, dat is de mens eigen, benepener dan eigenlijk nodig zou zijn. In andere gevallen denkt hij misschien zo ruim dat de meeste mensen hem niet kunnen volgen. Veel van de z.g. openlijke moraal is aan het veranderen.

Als ik u wijs op de sexuele revolutie, de verschillende emancipatiebewegingen, als ik u wijs op de vele minderheidsgroepen die luidkeels om aandacht keffen in de hoop daardoor voor zich een grote belangrijkheid te verwerven, dan hebben wij te maken met mensen die nog wel eenzijdig denken, maar die voldoende geïnformeerd zijn om geen genoegen te nemen met de beslissingen van boven hen staande gezaghebbers.

En als we gaan kijken in kerken, in genootschappen, in groepen zoals de Orde, dan ontmoeten wij eigenlijk precies hetzelfde verschijnsel. Men wil graag luisteren. Er zijn mensen die bij deze Orde komen en die met alle aandacht elke les absorberen. Zij zeggen: Er zit iets in. Maar gelijktijdig zeggen ze: Ik geloof niet dat het een geest is die doorkomt. Dat is natuurlijk een groot compliment voor het medium. Ik meen, dat bij voldoende geëvolueerd is om dat te beseffen.

Het gaat er dus om dat men luistert, dat men aandacht schenkt, maar zich in zijn oordeel niet laat bepalen door uiterlijkheden. Ja, in vele gevallen zelfs een eigen mening blijft handhaven tegen waarschijnlijkheid in, omdat er nog geen vaststaand bewijs te leveren valt. Dat wijst op een gaan van innerlijke wegen.

In jezelf moet je zoeken naar waarheid omtrent jezelf natuurlijk, maar zeker ook omtrent de wereld waarin je leeft. Daarbij ben je voor jezelf toch ook de enige hanteerbare maatstaf. Dat te begrijpen, te zoeken naar de waarheid van je eigen wezen maar gelijktijdig dan ook die erkende waarheid te gebruiken als een maatstaf voor alles wat er in de wereld gebeurt, is een steeds meer voorkomend verschijnsel. Dat wijst niet alleen op een geestelijke bewustwording. Het wijst ook op een mentaal en moreel wijzer worden.

Er is een tijd geweest dat 'het recht van de eerste nacht' werd beschouwd als zonder meer toekomend aan de landheer. Die tijden zijn voorbij. Niet omdat men dat recht op zichzelf zo verschrikkelijk vond, want er waren heel veel mensen die, gezien de bruidschat die daarmee gepaard ging, daar heus niet zo tegenop zagen als men het tegenwoordig wel pleegt voor te stellen. Men is anders gaan denken. Men is gekomen tot een morele revolutie die heeft geleid tot b.v. vrijere seksualiteit in vele opzichten, maar ook in een veel bewuster stellen van eisen en het maken van een keuze.

Nog is de mens niet ver genoeg gevorderd om consequent te zijn en te begrijpen dat het stellen van eisen betekent, dat men ook zelf aan eisen moet beantwoorden. Deze kinderlijke neiging om zichzelf buiten het geheel te plaatsen bestaat nog steeds, maar ze wordt minder.

Wij zien in deze menselijke revolutie allerlei bestaande instanties wankelen. Het wantrouwen, niet alleen tegen politici maar ook tegen banken, tegen Internationals, tegen bepaalde industriële vormen neemt hand over hand toe. Het is niet eens altijd gerechtvaardigd. Maar dat het wantrouwen op zichzelf bestaat, betekent dat men zoekt naar een overzichtelijker, een begrijpelijker vorm van samenleving die tevens kan beantwoorden aan alle waarden die je in jezelf voelt. En dat betekent toch, meen ik, dat de mensheid zich temidden van een veranderingsproces bevindt.

Het is bijna zeker, dat er een periode moet komen van een lichte stilstand, een soort verpoppingsperiode. De mens van vandaag zal de vlinder van morgen zijn: de geestelijk vrijere, minder gebonden mens. Hij zal zijn contacten met de geest veel bewuster en intenser beleven dan op het ogenblik

voorstelbaar is. Hij zal daarnaast vele waarden in zijn medemensen innerlijk zo aanvoelen dat hij eigenlijk geen behoefte meer heeft aan woorden en enkele klanken als een soort verbaal steno ter onderstreping kunnen dienen van datgene wat innerlijk reeds is geconstateerd.

De mens zal langzaam maar zeker uitgroeien boven zijn behoefte om - mag ik het zeggen - te liegen. De leugen is het meest gehanteerde maatschappelijke gebruik. Iedereen liegt. De grote liegen, de kleine liegen. Ieder volgens eigen mogelijkheid en vermogen. Niet omdat men elkaar wil bedriegen, dat zit er helemaal nog niet eens in, maar omdat het zo hoort.

Als dominee de mensen misschien graag de zegen achterna zou geven, dan voelt hij zich toch nog verplicht om tijdens het gezang vroom de ogen ten Hemel te slaan en daarna de zegen zeer gedragen uit te spreken. Ook mijnheer pastoor voelt zich nog steeds gedrongen zijn celibataire status te verdedigen, ook als hij achter de schermen daar misschien wat anders over denkt.

De wereld verandert. Kloosterlingen doen aan balletdansen. Er bestaat zelfs één klooster dat op het ogenblik een vrouwen-voetbalelftal in het veld kan brengen. U lacht daarom. Maar je kunt toch wel je innerlijke wereld beleven en uiterlijk je aanpassen aan je eigen tijd? Vroeger kon dat niet. Nu kan het steeds meer. Vroeger was het heel belangrijk dat je precies deed wat een ander deed. Tegenwoordig is het belangrijk dat je jezelf bent. Dan vecht je ervoor om jezelf te kunnen zijn en zoals je bent enige erkenning te kunnen afdwingen.

Het is alsof de oude weg van de minste weerstand steeds minder wordt begaan. Er worden nieuwe snelwegen aangelegd. Snelwegen van anders denken, anders handelen, van feller reageren misschien, maar aan de andere kant ook van zelf meer doen. Dat laatste moogt u zeker niet vergeten! Er zijn steeds meer mensen die zelf de dingen doen, die in de laatste eeuw eigenlijk meer en meer werden gezien als de taak van een overheid.

De menselijke omwenteling betekent een omwenteling in gevoelens, in denken en in benadering. Ze zal zeer zeker daarnaast ook brengen een totaal nieuwe houding t.a.v. innerlijke zaken zoals innerlijke kracht, waarden, geweten. Het zal steeds moeilijker worden om een mens psychologisch zo te beïnvloeden dat hij zich weer tot eenvormigheid laat herleiden. Maar het zal steeds gemakkelijker worden om de mensen met een eerlijke benadering tot medewerking te bewegen op een vrijwillige basis. Daar zie ik eigenlijk het ochtendgloren van een nieuwe tijd.

Deze tijd heeft vele dwaasheden begaan. Denk alleen maar aan de atoombewapening met haar krankzinnige overkill. Denk aan de wapenindustrieën die op het ogenblik ongeveer 30 tot 40 % van de omzet betekenen voor de geïndustrialiseerde landen en gelijktijdig, gezien de eigen bewapening, tussen de 40 en 60 % van het volksinkomen opslokken. Dat zijn gewoon dwaasheden.

Denk aan de methode waarmee men heeft geprobeerd voor zichzelf voorrechten te verwerven en de concurrentie van anderen uit te schakelen. Dat zijn eveneens dwaasheden tot en met. Maar die dwaasheden kun je niet handhaven.

De mensheid zal, gezien de omwentelingen die al plaatshebben, binnenkort voor de keuze komen te staan: wil ik mijzelf afzonderen en alles zelf doen op eigen verantwoordelijkheid of wil ik werkelijk deel zijn van een geheel, maar dan zonder voorbehoud en zonder beperking. Dat die keuze moeilijk zal vallen is zeker. Maar de menselijke omwenteling, deze revolutie die zich in de mens afspeelt met alle uiterlijkheden daarvan en alle opstandige weerkaatsingen in zoveel landen, is volgens mij het begin van een werkelijke wereldrevolutie.

Een wereldrevolutie die niet stoelt op een systeem, op een denkwijze, maar die stoelt op een innerlijke rijping van de mens en daardoor tot een aanpassing van diens geestelijk zowel stoffelijk bestaan aan een nieuw besef, een nieuwe eenheid, een nieuwe samenwerking.

Hiermee heb ik eigenlijk zo goed ik kon de eerste stappen gedaan van deze cursus. Ik zal heel wat gezegd hebben dat u eigenlijk wel wist. Maar ik hoop, dat u ook wilt letten op het verband waarin het is geplaatst.

Dit is als eerste les een soort wegwijzer: die kant gaan we uit. Die kanten zullen we in de toekomst steeds duidelijker moeten belichten bij elk nieuw onderwerp waarmee we proberen de revolutie van de mensheid dichterbij de mens te brengen die zich temidden van dit proces bevindt.

-:-

Dit tweede gedeelte van de cursus is bestemd voor het nader toelichten van die facetten welke u onbegrijpelijk of belangrijk vindt. Indien u in deze eerste lezing reeds punten heeft gevonden waarop u een nadere toelichting wilt hebben, kunt u deze nu noemen. Wilt u een bepaald vervolg van de lezing horen, dan kunt u dat ook kenbaar maken.

x Een nadere toelichting over: de mens zal voor de keuze komen: wil ik mij afzonderen en alles doen op eigen verantwoordelijkheid of wil ik werkelijk deel zijn van een geheel. enz. enz. enz. Is dit een keuze die men moet maken of kunnen deze beide sporen elkaar aanvullen?

- Op dit moment is er sprake van twee sporen. Staat u mij toe lichtelijk te corrigeren t.a.v. het door u gestelde:

Als we te maken hebben met vredesbewegingen, emancipatiebewegingen, milieubewegingen en wat dies meer zij, dan hebben we toch eveneens te maken met een zich afzonderen in een bepaald denkwereldje. Alleen, de uiting ligt veel meer in het aanklagen van de wereld, terwijl juist de meditatie etc. voert tot een totaal buiten beschouwing laten van de wereld. Maar beide hebben veel gemeen.

De meditatiebewegingen, die in vele verschillende soorten tegenwoordig opgang maken, gaan voornamelijk uit van het vinden van innerlijke rust. Die innerlijke rust is echter alleen te bereiken door een toenemende onverschilligheid ten aanzien van al datgene wat niet met die rust direct te maken heeft. Het is dus een wereldontvluchting of wereldverwerping. En zoals dat altijd gaat met religieuze en dergelijke bewegingen, er zijn mensen die dat de behoefte van de mens om te ontvluchten aan een wereld die hij niet aan kan via cursussen e.d. een heel aardig inkomen kan opleveren. Dan behoef je nog niet eens 63 Rolls Royces te kopen. Je kunt het desnoods met 1 ook stellen. /zien

De andere bewegingen strijden in feite voornamelijk voor een persoonlijke erkenning ook al wordt dat niet helemaal begrepen.

De vredesbeweging strijdt voor vrede. Ze berust op de angst voor de huidige situatie en de mogelijkheden van een oorlog, dat zal duidelijk zijn. De mensen echter, die op deze wijze op de voorgrond treden en dat regelmatig doen (ik spreek dus niet over de volgelingen die soms een keer meedoen), worden daarnaast gedreven door de behoefte zichzelf kenbaar te maken. Zij willen zich onderscheiden door een afwijkend standpunt in te nemen.

Als we kijken naar bepaalde minderheidsgroepen die zich op een dergelijke manier manifesteren, dan weten we dat zij feitelijk datgene wat zij zeggen voor te staan eerder schaden dan bevorderen. Maar de manier waarop ze optreden geeft hun het geval van belangrijkheid, van eigenwaarde en gelijktijdig een rechtvaardiging voor het verwerpen van elk argument dat niet strookt met hun denken en hun gevoelswereld. In beide gevallen zou ik willen spreken van ontvluchting. In het eerste geval in een geestelijke richting. In het tweede geval echter in een maatschappelijke eenzijdigheid die langzaam maar zeker aan alle werkelijke toestanden en feiten voorbij pleegt te gaan.

x Ik ben het daar niet mee eens, zeker niet wat de milieubeweging betreft. Die wijst de mensen toch op ernstige situaties.

- Uw reactie is voor iemand van een dergelijke beweging zeer begrijpelijk. Zij vloeit namelijk voort uit de wijze waarop men denkt en redeneert. U heeft uzelf als voorbeeld aangeboden. Ik hoop niet dat u het mij euvel duidt, als ik de milieubeweging nader ontleed.

De milieubeweging wil enerzijds toch ook profiteren van al datgene wat alleen mogelijk is dank zij de voortdurende milieuvervuiling. Men wil redelijk goedkoop eten, leven en wonen. Men wil voor zijn streven de nodige subsidies hebben. Men wil a.h.w. zoveel mogelijk de kans krijgen zijn eigen mening naar buiten te brengen ten koste van anderen. Neemt u mij niet kwalijk, maar dat is de praktijk.

x

- Ik heb geen verwerping van de milieubeweging uitgesproken.

U meent zich te moeten verdedigen, terwijl dat helemaal niet nodig is. Dit is kenmerkend voor vele van dergelijke groepen. Wij stellen de feiten zoals ze zijn. Je kunt niet gelijktijdig een schone wereld hebben en welvaart. Daarvoor is de bevolking op aarde op het ogenblik veel te groot. Als je die feiten niet onder ogen wilt zien en voor jezelf kiest voor een leefwijze die sterk afwijkt van die van anderen en daarin de rechtvaardiging vindt om anderen verwijten te maken, dan moet je je toch eens afvragen of je eigen leefwijze misschien mede mogelijk is gemaakt juist door al die processen die je probeert te bestrijden.

De keuze die gemaakt moet worden is er niet een voor een schone wereld, een schoon milieu of geen milieu. De keuze die gemaakt moet worden is: kan men de vervuiling dermate beperken dat gelijktijdig een mate van welvaart voor de huidige wereldbevolking mogelijk blijft en dat het daardoor de verschillende groepen met hun eigen geneigdheid mogelijk blijft zich te voeden, te kleden en te werken op een manier die voor hen aanvaardbaar is.

Ik geef toe, dat de milieubeweging in bepaalde opzichten gelijk heeft. Ik stel aan de andere kant dat zij heel vaak conservatief denkt en dus wil behouden wat is zonder te beseffen dat ze daarmee gelijktijdig een vernieuwing, die in vele opzichten optreedt b.v. verandering van plantengroei onder invloed van wat men beschouwt als milieu-aantasting, eenvoudig terzijde schuift. Men wil behouden wat is en men wil niet aanvaarden dat er een verandering plaatsvindt die op zichzelf een nieuw evenwicht in de natuur en t.a.v. de mens zou kunnen betekenen.

Ik heb nu deze argumenten hier gebruikt niet om te zeggen dat de milieubeweging fout is. Dat is dwaas, want als niemand aan het milieu denkt, dan zullen er veranderingen optreden die men te laat beseft en waar men dan geen raad mee weet. Maar we moeten begrijpen, dat de milieubeweging alleen kan functioneren in een technische maatschappij die een zekere mate van welstand mogelijk maakt. Er is hier een samenhang die meestal wordt ontkend.

x Als ik verder ga op de oorspronkelijk gestelde vraag, dan kom ik tot de conclusie dat op dit ogenblik eigenlijk alle groepen die u heeft ge-

noemd zich isoleren in meer of mindere mate. Maar in een verre toekomst, die misschien nog niet eens zo heel veel jaren van u verwijderd is, zal de keuze moeten zijn: wil ik mijzelf dienen of het geheel dienen? En dan is de dienstbaarheid niet een kwestie van wat u voor het milieu wilt doen of wat u voor de mensheid wilt doen. Dan is het de vraag: hoe u het best kunt functioneren, opdat het geheel van de mensheid een mate van geluk, van innerlijke vrede kan kennen en daarnaast zijn eigen stoffelijk bestaan op een redelijke wijze kan voortzetten.

Wie zich afzondert denkt misschien, als ik het in staatkundige termen zeg, protectionistisch. Dat zijn mensen die zeggen: Er moet natuurlijk bezuinigd worden, maar van ons salaris blijf je af. Dat zijn de mensen die uitroepen: Wij moeten wereldwijd een menswaardig bestaan mogelijk maken! En gelijktijdig uitroepen: Maar onze staalindustrie moet worden beschermd! Zij begrijpen niet dat deze dingen strijdig zijn. Het zijn de mensen die uitroepen dat Europa een eenheid moet vormen en als een eenheid moet optreden en die gelijktijdig hun grenzen voortdurend onder voorwendsels sluiten om zo hun eigen producten op de eigen markt te beschermen.

Een dergelijke tweeledigheid zal niet meer mogelijk zijn. Als je zegt: Eén Europa, dan zul je ook moeten aanvaarden dat de nationale regeringen een groot gedeelte van hun gezag en hun belangrijkheid kwijtraken; dat de grenzen worden gesloopt; dat een vrij verkeer van burgers mogelijk is tussen alle landen die behoren tot dat Europa. Je kunt niet het een wensen en het ander niet zonder gelijktijdig de eenheid teniet te doen.

Als u dat als mens doet, dan betekent het dat u dus wilt samenwerken met andere mensen, dat u samen met anderen verschillende geestelijke richtingen wilt beschouwen, dat u de gebruiken van anderen wilt aanvaarden als gelijkwaardig aan de uwe of dat u in een zelfrechtvaardiging u afsluit voor al datgene wat anders is. En dat u zegt: Wij horen hier thuis, die anderen niet. Wij eten erwtensoep. Waarom moeten anderen dan het een of ander stinkend Indisch gerecht eten? Want daar komt het tenslotte op neer.

Degene die de anderen verwerpt, stelt grenzen. Maar niet aan de anderen doch aan zichzelf. En dit zal steeds sterker worden naarmate in de wereld de gevoeligheid van de mensen groter wordt en daardoor de harmonische mogelijkheden, die op het ogenblik vaak door verschil van huidskleur, van gedrag e.d. nog belemmerd worden, steeds groter worden. Dan kun je alleen nog maar kiezen voor een isolement of voor een werkelijk meeleven en meewerken in het geheel. Dan kun je niet meer denken aan je eigen voordeel alleen, want dat kan slechts bestaan in samenhang met het voordeel voor allen.

Wie alleen zijn eigen voordeel zoekt, zal ontdekken dat dit hem weliswaar wordt toegestaan, maar dat hij daarvoor alleen verantwoordelijk is, dat niemand hem bijstaat, dat niemand hem gehoorzaamt, dat slechts zeer weinigen zich door een dergelijke persoon laten misleiden. Vandaar deze uitspraak van de vorige spreker.

Het zal tenslotte gaan om de keuze of je wilt opgaan in het geheel en met dat geheel samen steeds meer mens wilt worden of dat je je eigen denkwijze en je eigen belangen zozeer wilt dienen dat je bereid bent je af te sluiten van de gehele wereld. Nu denk je misschien nog dat de wereld jou dan nog zal volgen, maar ze zal dat niet doen. En dan ben je alleen. Is dit een voldoende antwoord?

x Zijn er ook meditatie of soortgelijke vormen die helpen om van dat geïndividualiseerde af te komen naar een alomvattende benadering?

- Ik geloof, dat ook hier weer een zekere misvatting heerst. U maakt verschil tussen het geïndividualiseerde en de benadering van het totaal.

Maar het totaal is opgebouwd uit individuen. Elke mens heeft zijn eigen kwaliteit, zijn eigen geaardheid, zijn eigen kundigheid, zijn eigen innerlijk leven, zijn eigen geestelijke voorgeschiedenis. Dat betekent, dat die mens alleen volgens datgene wat hij is en kan op de juiste wijze met anderen kan samenwerken. Wie zijn individualiteit wil verloochenen om op te gaan in het geheel, grijpt te hoog. Hij grijpt naar een toestand van beleven die pas mogelijk is, wanneer een volledige geestelijke bewustwording zich heeft voltrokken. Aan te nemen dat velen op aarde dit binnen afzienbare tijd zullen bereiken lijkt mij Utopia, schoon, maar ver weg en onbereikbaar als Luilekkerland.

Dus, wanneer u mediteert, dan moet u niet gaan mediteren in een gemeenschap of in een discipline zonder meer. U moet mediteren volgens hetgeen er in u leeft. U kunt dan met anderen een gezamenlijk uitgangspunt vinden, maar uw betekenis voor het geheel, al zegt u geen woord en straalt u alleen iets van uw gedachten uit, wordt bepaald door hetgeen u zelf bent.

Op het ogenblik, dat u delen van uzelf onderdrukt, vermindert u uw waarde voor het geheel. U moogt niet verwachten dat het geheel u zal volgen in datgene wat u denkt en voelt. U moet ook niet verwachten dat het geheel u zal kunnen dwingen om zo te voelen en te denken als het geheel. Maar te samen met allen kunt u elk voor zich en volgens eigen kwaliteit bijdragen tot een kracht die dermate harmonisch is dat ze allen omvat en daardoor ook velen kan bereiken.

Een van de grootste vloeken die het menselijk denken werd opgelegd heet Dogma, leerstelling, of ze nu van filosofische, socio-economische, politieke of religieuze geaardheid is. Want alle dingen die algemeen worden gesteld, worden door ieder afzonderlijk en op een geheel andere manier verwerkt. Als je nu die verwerking weigert, weiger je de vruchtbare kracht van degene die op zijn wijze werkt te aanvaarden ter versterking van de mogelijkheden van het geheel.

x Mits die kracht als zodanig is gericht.

- De kracht van het geheel is niet gericht. Zij is omvattend. En zelfs als de krachten tegen elkaar gericht zouden zijn in intensie en uitstraling, zullen ze een verandering van evenwicht tot stand brengen dat voor allen erfahrbaar en beleefbaar is en dus een verdere bewustwording, een verbetering van eigen instelling en misschien ook een beter besef van eigen mogelijkheden met zich brengen.

x Een heel relaas over milieu, milieuvervuilingenz. enz.

- U ziet de zaak wel verkeerd. U bent overigens handig om van het ene onderwerp naar het andere te draaien.

Als je gelooft in een milieubeweging moet je jezelf niet zien als de bringer van de enige waarheid. Beschouw je liever als een stem die roept in de woestijn. Dat lijkt mij voor de milieubeweging trouwens de beste benadering. Je brengt je boodschap, omdat ze voor jou belangrijk is. Maar je veroordeelt anderen niet, omdat ze je mening niet willen delen. Je kunt wijzen op de gevaren die er zijn, opdat anderen weten wat die gevaren zijn, maar verwacht niet dat anderen jouw oplossing daarvoor dan als de enig juiste zullen accepteren. De verwachting dat anderen alles zullen zien zoals je het zelf ziet, betekent een isolement. Als je daarentegen probeert je eigen manier van leven en denken zo duidelijk mogelijk kenbaar te maken zonder daarom de ander te verwerpen en tevens beseft dat je in je eigen manier van leven en denken toch ook een grote afhankelijkheid kent, al wil je die vaak niet erkennen, t.a.v. de anderen die het niet met je eens zijn, dan kom je verder. Want of het nu milieubeweging of meditatie is, het gaat hier niet om de vraag wie gelijk heeft. Dat maakt men er al te vaak van en dat voert dan tot dogmatisme. Het gaat om de vraag hoe je, uitgaande van wat je zelf bent, wat je zelf beseft en met

volledige aanvaarding en respect voor anderen in hun overtuigingen kunt bijdragen tot het geheel.

Wanneer u dus automatisch die draai maakt, dan komt dat omdat u voor uzelf de vraag stelt: Die milieubeweging heeft toch gelijk. Waarom zou dat dan niet kunnen, want dan valt de bodem eruit.

Mijn beste vriend, op het ogenblik dat u niet bereid bent uw afhankelijkheid van anderen te erkennen, heeft uw idee geen bodem. Maar als u beseft, dat het een kwestie wordt van wisselwerking waarbij u volgens uw beste weten, uw beste kunnen - of het nu meditatief, contemplatief of sociaal-actief gebeurt - uw bijdrage levert, dus zonder verwerping van anderen, dan komt u tot het inbrengen van uw eigen persoonlijke waarden in het geheel.

Wij hebben betoogd dat het gaat om individuen niet om groepen, laat staan om een geheel dat als een bijen- of een mierenstaat regulerend allen aanpast aan één principe. Juist onze verscheidenheid betekent menselijk en geestelijk de creativiteit en de inwijdingsmogelijkheid die wij allen toch beschouwen als zo begeerlijk en zo noodzakelijk. En daar ligt dus, meen ik, het duveltje op de loer. Want als ik geen absoluut gelijk heb, dan heeft het geen zin om er iets aan te doen.

Als ik zelf de juistheid erken en aanvaard en op grond daarvan zo goed als het mij mogelijk is samenwerk met anderen zonder mijzelf te verloochenen, dan voeg ik de waarden die in mij leven, de krachten die in mij bestaan bij de krachten en de waarden van het geheel. Niet als een tegenstelling, niet als een corrigerende factor zonder meer, maar als een eenvoudige bijdrage tot een vergroting van een algemene mogelijkheid en een algemeen bewustzijn.

x Zoudt u in het kort kunnen samenvatten dat je beter in de wereld dan in je eigen omgeving onvrede kunt brengen, wanneer eind oktober in Den Haag de vredesdemonstratie plaatsvindt.

- Als wij ons realiseren dat er in bepaalde gezinnen ruzie is over de vraag of men wel of niet zal gaan, ben ik toch wel geneigd om vrede in het gezin als belangrijker te beschouwen. Weet u, een demonstratie voor de vrede is in feite een demonstratie van onvrede en angst. Maar vrede die je brengt in je eigen omgeving, is een versterking van de mogelijkheden van de eigen omgeving en gelijktijdig een geestelijke versterking voor allen die bij die vrede betrokken zijn. Zo gezien, als u mij de keuze laat, kies ik dus voor de vrede in uw eigen omgeving. Maar als die vrede daar bestaat, lijkt het mij niet onjuist om uw angst en uw onvrede aan anderen duidelijk te maken. Niet vanuit het standpunt: ik weet alleen hoe het moet. Maar vanuit een standpunt van: je hebt ook met mij te maken. Wil je alsjeblieft rekening houden met mijn behoeften, mijn angsten en niet alleen met je eigen dromen.

In deze zin wens ik die vredesdemonstratie alle succes en zeer vele aantallen demonstranten toe. Maar als dit gaan moet ten koste van de rust en vrede van de mensen zonder meer, dan verwerp ik haar. Ik ben een tegenstander van degenen die zozeer voor de vrede zijn dat ze degenen die wagen de juistheid van hun opvatting te betwijfelen in elkaar slaan.

x Er worden toch wel argumenten uit de vredesbeweging naar voren gebracht dat anderen die daaraan niet meedoen niet zo vredelievend zijn en dat men op de een of andere manier zich gedwongen voelt om zich teweer te stellen. Omdat als men dat niet doet en alleen maar zou uitstralen dat dat die anderen toch niet zou aanspreken.

- Ik ben het tot op zekere hoogte met u eens. Ik wil er alleen op wijzen, dat u ook met uw zichtbare demonstratie, zolang u zelf de vrede bewaart, zeker de anderen er niet toe kunt brengen meer te veranderen

dan de woorden die zij spreken.

x In Eurpa gaat de omwenteling waarover de vorige spreker sprak geleidelijk. Er zijn ook landen waar als reactie tegen ongewenste machtsstructuren radicale omwentelingen plaatsvinden, vaak met geweld. Voorbeeld: Nicaragua. Heeft u ook iets te zeggen over die vorm van revolutie in deze cursus?

- Ze is misschien onvermijdelijk, maar zeer te betreuren. Want degenen die zich met geweld verzetten, zijn zij die de moed niet hebben om eenvoudig niet meer mee te werken. Zij, die het geweld leiden, zijn degenen die eigenlijk voor zich de macht begeren die zij in de anderen als misbruik verwerpen.

Hier is in de eerste plaats geen sprake van een sociale omwenteling, helaas. Er is eerder sprake van een ideologische strijd die nog niet eens uit het volk zelf voortkomt, maar in feite door andere grote mogendheden in het volk werd geïnjecteerd om daarmee de eigen strategische machtsposities te vergroten of te verdedigen. Dit betekent, dat ik dergelijke gewelddadige revoluties niet zie als een werkelijke oplossing voor de problemen die de mensheid op het ogenblik beroeren en ook niet zie als een vernieuwende invloed, maar als een gewelddadige en te betreuren afschaduwing van een machtsspel dat voor een groot gedeelte over een aantal jaren toch voorbij moet zijn.

x Andere sprekers hebben op deze bijeenkomsten het voorbeeld van China ingebracht als een goede ontwikkeling in de richting van broederschap in de ontwikkeling van de Aquarius-periode. Die ontwikkeling van China is toch gebaseerd geweest op zo'n gewelddadige revolutie.

- Correctie. De ontwikkelingen in China zijn voortgekomen uit
a. een totaal andere sociale structuur dan in Nicaragua of elders;
b. tijdens een oorlog, namelijk de oorlog tegen de Japanners, is er aanleiding geweest tot deze revolutie;
c. door een in eigen belang misbruiken van de mogelijkheden van de massa door een bepaalde groepering. Daaruit is de eerste culturele revolutie met 'De lange Mars' voortgekomen.

De lange Mars op zichzelf met al zijn gevaren betekende een totale verandering in mentaliteit maar ook van wereldbeschouwing voor allen die daaraan deel hadden, inclusief Mao. Vanuit deze denkbeelden heeft men het sociale experiment tenslotte opgezet en langzaam maar gestaag volvoerd.

Het aantal slachtoffers dat na de stabilisatie van de revolutie is gevallen is in verhouding tot wat b.v. in Rusland is gebeurd of de wijze waarop het westen van Amerika is overgenomen door de blanken zeer gering geweest. Wel hebben velen hun veronderstelde waardigheden en rechten verloren. De culturele revolutie die later op gang is gekomen had op zichzelf zin en betekenis, maar werd ontkracht doordat een bepaalde groepering daaraan een persoonlijke macht probeerde te ontnemen en de voorzitter in die tijd niet in staat was deze machtsgreep te voorkomen of te beperken. Het gehele resultaat wijst op een vernieuwing van maatschappelijke structuur die zeker, als je de oorspronkelijke situatie bekijkt, van een ontstellend grote omvang is.

Hier is echter geen sprake van arbeiders die het hebben gewonnen. In feite is er sprake geweest van een integratie van de intellectuelen en zelfs van de bezitters die over talenten beschikten in de gemeenschap en daardoor een cultureel geheel, dat vele rangen en standen en vele verschillende afkomsten gezamenlijk omvatten. Dit in tegenstelling tot de revolutionaire benadering als genoemd in Nicaragua maar ook in vele andere landen van zowel Latijns-Amerika als Afrika.

Ik hoop, dat ik heb duidelijk gemaakt waar het verschil ligt. Zullen we deze politieke discussies dan hiermee beëindigen?

Ik geef toe, dat dit eerste onderwerp de vragen rechtvaardigen. Ik hoop echter, dat als we een volgende keer ons zullen moeten bezighouden met de geestelijke revolutie de vragen dan ook werkelijk alleen daarop zullen slaan.

M E D I T A T I E.

Leven is beseffen. Beseffen te leven is vreugde. Verwerpen van leven is niet alleen smart, maar ook het sterven van vele banden en bindingen die je geestelijk en stoffelijk kent.

Daarom is het belangrijk dat je het leven liefhebt, dat je anderen liefhebt. Daarom is het belangrijk dat je niet uiterlijkheden als bepalend beschouwt voor jezelf of voor anderen, maar alleen datgene wat je met anderen te samen kunt beleven, kunt begrijpen, kunt benaderen, geestelijk misschien als een grote waarde kunt voortbrengen.

Onze taak als mens is bewustwording. Maar wij kunnen niet bewust worden dan alleen door de wereld waarin wij leven. En vanuit die wereld waarin wij leven, zullen wij niet slechts een persoonlijke stijging kunnen veroorzaken, maar eerder een grotere verbondenheid met al datgene wat met ons bestaat.

Daarom is leven het belangrijkste; al het andere is bijkomstig. Daarom is de vreugde van het leven iets wat elke mens steeds weer moet proeven ondanks negatieve invloeden. Want de werkelijke revolutie van de mensheid moet voeren tot een levensbesef dat niet meer wordt bepaald door uiterlijkheden maar door de innerlijke erkenning van bestaan in relatie tot het andere.

SLEUTELS

COSMISCHE LERINGEN

mediamiek ontvangen en uitgegeven
door de „Orde der Verdraagzamen”
te 's-Gravenhage

MAANDBLAD.
(10 nrs per jaar)

I N H O U D.

NOVEMBER 1983.

29e jaargang.
Nummer 2.

DE INNERLIJKE WEG

Zelfkennis en zelfbespiegeling

CI blz. 15

De zwevende boeddha

CI " 22

Applaus

CI " 27

REVOLUTIE IN DE WERELD

De geestelijke revolutie

CII " 15

Verheldering in zake het eerste gedeelte v.d. cursus

CII " 23

Doel (meditatie)

CI " 28

Overname uit „SLEUTELS” slechts toegestaan na
schriftelijke toestemming van het bestuur der „O.D.V.”

LES II.

ZELFKENNIS EN ZELFBESPIEGELING.

Jezelf kennen is moeilijk. Wij hebben een beeld van onszelf dat altijd afwijkt van de werkelijkheid en ongetwijfeld ook van het beeld dat onze naasten van ons hebben gemaakt.

Veel mensen doen wanhopige pogingen om hun innerlijk ik te leren kennen. Maar als je een innerlijk ik benadert vanuit een vals standpunt, zul je het nooit werkelijk kunnen leren kennen, want je zoekt de bevestiging van je eigen illusie, van je eigen denkbeelden. Daarom moeten we bij zelfkennis in de eerste plaats uitgaan van al datgene wat ons op de achtergrond beweegt.

Elke mens weet het. Je hebt je denkbeelden, je droombeelden, je filosofieën en eigenlijk heb je ook een preferentie voor een bepaalde vorm van denken, van geloven en zelfs van handelen. Deze voorkeuren zeggen meer over u dan de feitelijké dingen die u bij uzelf of bij anderen weerspiegeld meent te vinden. Want wij worden gedreven door de kracht die in ons woont. Dat is de geest en daarnaast ook de ziel.

Nu is de ziel een deel van de eeuwige kracht, van de totaliteit. Maar deze ziel heeft binnen die totaliteit een eigen functie gekregen, anders had ze zich niet kunnen afzonderen van de totaliteit. Elke uiting, die voor de ziel mogelijk is, wordt bepaald door de wijze waarop zij in de totaliteit functioneert. Dat houdt in dat er dus een zekere programmatie is t.a.v. het verwerven van bewustzijn en indirect ook t.a.v. het optimale ik-beeld dat in u kan ontstaan. Door nu niet uit te gaan van bewuste en rationele waarden - hoe belangrijk die in uw wereld ook mogen zijn - komt u als vanzelf terecht in het gebied waar het z.g. bovennatuurlijke, het onderbewuste en al die andere factoren, die zo moeilijk omschreven kunnen worden, een rol spelen.

Wat je werkelijk bent, wordt bepaald door de geest. De geest is evenals de ziel gericht. Er is een richting voor jezelf die niet noodzakelijk de gelijke richting moet betekenen voor ieder ander. Je kunt alleen voor jezelf de kennis verwerven. Je kunt alleen voor jezelf ook de richting bepalen waarin je je dient te ontwikkelen.

Dan heeft de geest ervaringen opgedaan. (Wij hebben dat de vorige keer reeds aangestipt.) Er zitten o.m. incarnaties in verborgen. Er zitten allerlei krachten in besloten die je hebt ondergaan in sferen, in werelden, in de oertijden misschien. Dat geheel vormt een persoonlijkheid. Deze persoonlijkheid spreken wij bij gebrek aan beter aan als Super-Ego, het grote Ik.

Dit Super-Ego kan zich nimmer in zijn geheel uiten in één incarnatie op aarde. Zelfs binnen een aantal geestelijke werelden is geen volledige ontplooiing van dit grote Ik mogelijk. Dat houdt in, dat wat wij zijn wanneer we op aarde vertoeven slechts een klein deel is van het Super-Ego en niet de totaliteit. Het betekent verder dat wij juist daardoor een beperking van ge-

zichtsveld hebben gekregen en eveneens van mogelijkheden.

Nu zijn wij verder vrij, dat mogen we niet vergeten. Onze keuze is er een die we wel degelijk zelf maken en die niet door een ander ons wordt voorgeschreven. Als wij iets willen, dan kunnen we dat doen of we kunnen dat laten; dat is onze zaak. Er is echter iets anders. Datgene wat we willen, kan alleen voortkomen uit wat wij zijn. En als we iets laten, dan kan dat alleen het gevolg zijn van een besef dat in ons bestaat, ook al is het misschien stoffelijk onderbewust. Onze keuze wordt dus wel mede bepaald door een aantal factoren in het ego dat we niet bewust kennen en waarop wij ook stoffelijk zeker en rationeel waarschijnlijk niet een greep kunnen krijgen.

Als wij nu een poging doen om het ik te leren kennen zoals het hier bestaat, dan mogen we -- meen ik -- deze wijze van beperktheid, want dat is het, niet buiten beschouwing laten. Misschien kunnen we ons afvragen waarom er bepaalde dingen in de wereld zijn die we altijd blijven verwerpen. Waarom er andere dingen in de wereld zijn die we altijd zullen toejuichen. We kunnen ons ook eens afvragen waarom sommige dingen een grote indruk op ons maken en andere niet. Heus, het zegt vaak meer over ons.

Als je beseft waarom je van Bach houdt en b.v. niet van Vivaldi of meer modern van Pijper en als je dan nagaat: dit vind ik mooi en dat vind ik niet mooi. Het is de tegenstelling die we nodig hebben om kennis te krijgen van onszelf.

Zelferkenning vergt een voortdurende ontleding vooral van de kenbare tegenstellingen die in ons huidig besef en ons huidig gevoel aanwezig zijn. Wat er tussen deze ligt, blijkt steeds weer heel nabij te komen aan de hoofdlijn van ons leven. Misschien kunnen we zeggen: Het is de taak, die we hebben gekregen toen wij aan dit leven zijn begonnen vanuit een groter Ik, of als u dat liever wilt, vanuit een goddelijke Kracht.

Een besef van uw taak is tevens een besef van betekenis. Een taak echter -- en dat moet u goed begrijpen -- kan nooit betrekking hebben op anderen. Wel op het contact met anderen, maar nooit op de vrijheid van anderen of een beoordeling van anderen. U kunt uzelf zijn. U kunt uzelf waarmaken, maar u kunt nooit een ander daaraan onderwerpen.

Als u in die tegenstellingen enige richting begint te bemerken, dan kijkt u eens wat u verwerpt en wat u eigenlijk aantrekkelijk vindt. Het is misschien een beetje moeilijk om dat te doen in termen van mode of van verschijnselen in het publieke leven, maar u kunt het wel doen aan de hand van een voorkeur voor kleur. Aan welke kleur geeft u de voorkeur? Wat kies ik graag aan hoofdtonen in mijn omgeving? Houd ik van erg veel voorwerpen om mij heen of voel ik meer voor ruimte? Dergelijke dingen zeggen namelijk ook iets over uzelf. Ze zeggen niet alleen dat u een type bent dat veel of weinig nodig heeft, maar ze geven ook aan in welke straling u zich het prettigst voelt.

Als uw voorkeur rood is, dan moet u er toch mee rekenen dat het een warme, maar tevens in reflectie een betrekkelijk lage tint is. Dat wil niet zeggen, dat u geestelijk laag bent, maar het wil over het algemeen wel zeggen, dat een groot gedeelte van uw betrokkenheden op zuiver materieel vlak zullen liggen. Blijkt daarentegen dat u een grote voorkeur heeft voor b.v. blauw, dan houdt u zich bezig met kennis, met beleving. Gaat u meer de richting uit van violet of zwart, dan heeft u eigenlijk geen behoefte om te weerkaatsen. U bent dan iemand die veel opneemt.

Wat de beleving betreft, zit u waarschijnlijk op de grens van mystiek. Dat zijn factoren die u gemakkelijk kunt nagaan. Als u dan op een gegeven moment zegt: Met mijn kleurenvoorkeur weet ik geen raad, dan kunt u altijd nog een keer een vraag stellen na afloop van de inleiding.

Belangrijk is verder ook onze relatie met de medemens. Waarom gaan wij op een bepaalde manier met onze medemensen om?

In heel veel gevallen zeggen wij: Ik ben goed voor mijn medemensen. Maar doet u dit eigenlijk om goed te zijn, doet u het voor uw medemens of gaat het u misschien eerder om aanzien of erkenning? Ook dat is een kwestie waarop we toch even moeten ingaan, want het maakt ons iets duidelijk.

Uw motivering in het leven is namelijk niet alleen maar iets wat is geprogrammeerd door stoffelijke ervaringen. Het is wel degelijk een drijfveer die verder gaat dan dat. U heeft de neiging om in uw contact met anderen iets waar te maken van datgene wat u de laatste maal in uw geestelijk bestaan bent geweest.

Geestelijke ervaringen, zeker vankort vóór de geboorte, zijn over het algemeen mede bepalend voor de relaties die u heeft met uw medemensen. Bent u in wezen zeer gevoelsrijk, op het onevenwichtige af soms, dan zou dat voor u kunnen betekenen dat u bezig bent met het compenseren van een isolement. Hetzelfde als de hond doet die de hele dag alleen thuis heeft gezeten, wanneer de baas thuiskomt. Die slibbert en breekt bijna zijn poten, die kwispelstaart, tot het hele servies in gevaar komt en tracteert ook zijn baas op een paar heerlijke likken die, wanneer ze het gezicht bereiken onmiddellijk hygiënische controle nodig maken. Op diezelfde manier reageert u.

Bent u misschien wat gevoelsarm in uw relaties en toch niet onverschillig, dan zou dat wel eens kunnen betekenen dat u zoveel geestelijke verbondenheden heeft die zelfs nu in uw leven nog een rol spelen, dat u daardoor niet de behoefte heeft om u geheel uit te leven op uw medemensen. U bent dan eerder bezig met datgene wat er in u leeft met de medemens te delen.

Het is dus een proces dat schijnbaar iets eenzijdiger is, maar waardoor u in werkelijkheid voortdurend leert door de reacties van anderen ten aanzien van uzelf.

Door op deze wijze steeds bezig te zijn niet met alles wat u kunt beredeneren over uzelf, maar met wat eenvoudige basisfeiten zonder een verklaring erbij te zoeken en daarnaast u af te vragen: hoe voel ik de dingen? Wat zijn mijn emotionele reacties op mijn wereld en ook op mijzelf en mijn daden? komt u als vanzelf tot een beeld dat zolang u in de stof bent zeker voldoende is om een verdere geestelijke ontwikkeling mogelijk te maken. Maar als u dat beeld eenmaal heeft gevonden, dan zult u tot de conclusie komen: met dit beeld alleen kom ik niet veel verder. U zoudt uw innerlijk contact met uw werkelijk ik groter willen maken.

Nu spreek ik helemaal niet over de mensen die één willen worden met hun Super-Ego. Over het algemeen zijn het mensen die hun geestelijke benadering meer egōïstisch dan altruïstisch zien. U moet in een geestelijke bewustwording juist naar het al toegroeien en niet u daarvan isoleren in een poging boven al te staan.

Wij gaan nu beginnen aan een proces dat men wel zelfbespiegeling of zelfbeschouwing pleegt te noemen. Nu is er bij bespiegeling nog de mogelijkheid om jezelf te herwaarderen en de werkelijke betekenis van je wezen te zien aan de hand van de reacties in de wereld.

De betekenis van je daden wordt zelden beseft voordat ze tot uiting komen. Maar datgene wat tot je terugkeert, zegt niet alleen iets omtrent je daden maar ook over jezelf. Je gaat eerst eens jezelf beschouwen. Hoe doe je dat?

Rustig zijn. Dat is altijd een eerste vereiste. Laat het beeld van hoe je jezelf droomt te zijn, dus datgene wat je zo graag zoudt willen zijn eerst in jezelf ontstaan. Vraag je af, of dat beeld nu wel ideaal is. Heel vaak zie je dat je heel veel details toevoegt die eigenlijk niet tel-

len; die op aarde misschien belangrijk zouden kunnen zijn, maar die je toch moet achter laten, wanneer je overgaat.

Haal het overbodige van het beeld eens weg. Wat je overhoudt is een kern. Die kern moet je niet alleen beschouwen, maar je moet proberen je daarmee één te voelen. Dat is op zichzelf ook weer een proces dat een nadere verklaring behoeft, neem ik aan.

Als je bezig bent met de kern van je wezen en je probeert daarmee één te zijn (het begrip dat je van jezelf hebt te verwisselen voor het begrip van de kernwaarde die je in jezelf vindt), dan zul je afstand nemen van datgene wat je bent. Je zult daarnaast ongetwijfeld ook een mate van beschouwen verkrijgen waardoor je hogere kracht en hoger licht in jezelf meent te veronderstellen.

Het licht is er inderdaad, laat mij dat eraan toevoegen. Het is inderdaad een kracht waaruit je kunt tappen, maar voor ons doel is dit nu niet zo belangrijk. Het gaat erom dat je door je een te voelen met dat wat je na alle overbodigheden terzijde te hebben gezet overhoudt en waarvan je zegt: Dit moet het toch wel zijn. Dan eerst kom je tot een schouwen waardoor je jezelf kunt gaan beleven als deel van het geheel.

Dat is nog niet de kosmos. Je ziet jezelf als deel van een ontwikkeling, van een époque. Je ziet jezelf als deel van een bepaald proces dat op aarde plaatsvindt. Door dit gevoel van deel-zijn te aanvaarden en gelijktijdig je af te vragen: Wat ben ik eigenlijk in dit verband? Ontstaat er een nieuw ik-beeld dat weer details en overbodigheden zal bevatten. Maar voorlopig laat je die er maar rustig bij.

U heeft nu uit de kern van uw wezen een relatie gesteld met uw wereld. Die relatie kan nooit betrekking hebben op alle kleine daden. Ach, er zijn zoveel mensen die hun daden beschouwen als iets buitengewoon belangrijks. Eigenlijk zijn daden niets anders dan waar geworden gedachten met alle ervaringsconsequenties die eraan kleven. Houdt u gewoon maar bezig met de betekenis. Betekenis voor het andere, betekenis voor uzelf. U zult dan ontdekken dat u met bepaalde ontwikkelingen - zowel geestelijke als stoffelijke trance - zo'n grote verwantschap heeft dat u zich op een harmonie daarmee innerlijk durft beroepen.

Als die zelfbespiegeling, zelfbeschouwing heeft geleid tot dit punt van erkenning, dan heeft u meteen een basis gevonden voor elke verdere ontwikkeling waardoor uw bewustzijn a.h.w. over de grenzen van het rationele en zelfs van het formuleerbare heen komt. Want hoe meer harmonie en eenheid er is, hoe minder u behoefte heeft aan uitdrukking. U weet het wel, als mensen onder elkaar werkelijk goed met elkaar verbonden zijn, dan is vaak een half woord genoeg en soms zijn woorden niet eens nodig. Men weet a.h.w. wat de ander denkt, wat de ander nodig heeft of hoe de ander reageert.

Op dezelfde manier kunt u door die harmonieën weten, zonder dat u het kunt uitleggen hoe of waarom, wat er in bepaalde relaties met de wereld aan de hand is, wat zich daarin ontwikkelt, zelfs wat de mogelijkheden ervan zijn.

De bespiegeling die we dan verder nodig hebben is: pas ik met het beeld vanwaaruit ik ben begonnen (mijn droombeeld van mijzelf) eigenlijk wel in de werkelijkheid zoals ik die nu ontmoet? Tot uw verbazing zal blijken dat tussen dat droombeeld en de eenmaal geconstateerde en beleefde harmonieën er een mate van congruentie bestaat. Een groot gedeelte daarvan blijkt wel met elkaar te stroken. Wat niet strookt, laat u buiten beschouwing.

Om door te dringen tot de kern van uw wezen, om langzamerhand een betere greep te krijgen op de invloed uit het totale ego die in de huidige incarnatie, de huidige bewustwordingscyclus wordt geopenbaard is het nodig dat u overbodigheden overboord weet te zetten. Ook t.a.v. uw daden, uw gedachten, uw zwakke en uw sterke punten. Alleen wat in die

harmonie betekenis heeft behoudt u, al het andere doet niet ter zake.

Het is een vereenvoudigingssysteem, ik weet het. Elke vereenvoudiging heeft op den duur de neiging om onregelmatigheden te veroorzaken. Maar als u met uzelf bezig bent, dan bent u eigenlijk bezig te varen op een absoluut onbekende oceaan naar een doel dat u nog niet kent. Alsof u innerlijk een Christoforus Columbus bent op weg naar de Indiën die niet bestaan en tenslotte ergens terecht komt in het onbekende Caraïbische gebied. Het hindert niet waar u terecht komt. Het gaat erom dat u onderweg bent.

U zult op uw weg zeer veel dingen ontmoeten, daarvan kunt u zeker zijn, die u helemaal niet had verwacht; niet met uw geestelijke bewustwording, niet met alle lessen die u heeft gekregen en zelfs niet met uw intuïtie. Het onverwachte doemt steeds op. Maar wij moeten vasthouden aan onze vereenvoudigde wijze van zelferkenning. Dan alleen kunnen wij namelijk voortdurend weer ons beeld in en t.a.v. onze wereld en de werelden waaraan wij deel kunnen hebben zelf dermate aanvoelen en begrijpen, zodat we op grond daarvan een keuze kunnen maken die bij ons past.

Bewustwording wordt heel veel vaak gezien als een proces dat zich met uitsluiting van de openbaarheid voltrekt. Dat is natuurlijk onzin. Bewustwording is een innerlijk proces dat zich voortdurend bevestigt op elk niveau door de uitingen die het veroorzaakt. U moet er niet naar streven uzelf te veranderen in eigenschappen. U moet ernaar streven om uzelf in de kern aan te voelen, te erkennen en te begrijpen. en dan op basis van een eenvoudig beeld daarvan de relatie met de wereld te erkennen en vandaaruit te handelen.

U moet zeggen: Dit is het belangrijke en dit maak ik nu kenbaar. Door dit te doen bereikt u een verschuiving in uiting. Het kan zelfs een verschuiving betekenen in gezondheid en in andere dingen. Dat doet niet ter zake, het is een nevenverschijnsel. Maar u krijgt daardoor scherpte in het beeld dat u van uzelf neerzet.

Als je een foto wilt nemen, dan is een van de belangrijkste dingen dat datgene wat je gaat fotograferen precies in focus wordt gebracht; d.w.z. dat het zich op de juiste wijze in het brandpunt bevindt en daardoor 'n voldoende diepte en scherpte vertoont.

Wanneer u nu bezig bent met uzelf te beschouwen, uzelf te onderzoeken, uzelf te bespiegelen, dan is het belangrijkste toch wel dat het ik eveneens in focus komt; dat het niet een vaagheid blijft. Een mooi lichtend bolletje dat in de verte zweeft is misschien heel aardig, maar je hebt er zo weinig aan. Pas als er correctie wordt toegepast totdat de kern van het ik zich steeds scherper en duidelijker gaat manifesteren, zal uw zelfonderzoek en uw zelferkenning altijd weer vastlopen in een wat matte, watteachtige mist van onbegrip. Probeer nu door uw daden te baseren op die kern reacties en correcties te verkrijgen waardoor u dat beeld van het ik plotseling scherper in lijnen ziet afgetekend. Dan worden eigenschappen en harmonieën op een gegeven ogenblik zo duidelijk kenbaar, dat u ze misschien niet kunt uitdrukken, maar dat u met één gedachte a.h.w. toch dat beeld in u opkomt en daarmee de afstemming die u nodig heeft.

Uzelf ontwikkelen is een eigenaardige procedure. Misschien mag ik ook hier een fotografisch voorbeeld geven. Als u een film ontwikkelt wat krijgt u dan? Een negatief. Als u een beeld van uzelf geestelijk ontwikkelt en u gaat dat stoffelijk bezien, wat krijgt u dan? Een negatief. Met andere woorden: de waarden zijn omgekeerd. Maar een geoefend fotograaf draait onbewust de waarden om. Hij ziet in het negatief de foto zoals ze afgedrukt zal zijn. Die bekwaamheid kunt u op den duur ook verwerven, maar niet onmiddellijk.

Onthoudt u één ding: Zeer veel van uw stoffelijke benaderingen en beoordelingen zijn, als ze in een geestelijk verband worden geplaatst, in feite negatief. Dat wat u zwart noemt, kan wit zijn en wat u wit noemt, kan zwart zijn wanneer zo dadelijk de afdruk komt en wij zo dadelijk de werkelijke betekenis ervan gaan zien. Dit is een van de punten die na de overgang een grote belasting betekent voor veel mensen die te zeer van zichzelf overtuigd waren. Ik moet zeggen, dat ik daarmee ook persoonlijk enige ervaring heb opgedaan.

Realiseer u dus: mijn beoordeling op dit ogenblik kan nooit zijn op grond van waarden als goed en kwaad, als wit en zwart. U kunt alleen proberen vormen te zien.

Een harmonie is niet een lijn zonder meer. Een harmonie is een verbindingslijn. Het belangrijke is niet hoe die lijn eruit ziet. Het belangrijke is: welke punten ze met elkaar verbindt. Op deze manier krijgt u langzaam maar zeker een begrip voor uw relatie met de wereld. Dat voert mij tot het laatste deel van deze voordracht.

Als je een relatie met de wereld kent, dan beseft je dat misschien niet helemaal, maar dan heb je gelijktijdig een relatie met de kosmos geconstateerd. Ons werkelijk kosmisch contact komt voort uit de ik-persoonlijkheid (de ziel) die wij zijn als deel van de totaliteit. Daarin ligt de bepaling van ons wezen. Elke relatie die ooit voor ons kan bestaan is daarin reeds geconcretiseerd. Wat wij dus doen is bevestigen wat is en vooral niet creëren wat nog niet is.

De kosmische relatie kan voor ons kenbaar worden op het ogenblik dat wij haar structuur binnen de beperkingen van de sfeer of wereld waarin wij leven zodanig benaderen dat wij daardoor het gevoel van kosmische verbondenheid krijgen.

Wie zich bezighoudt met zelfbeschouwing, zelferkenning, zich misschien ook aan vele bespiegelingen te buiten gaat, moet zich wel realiseren dat, als men precies de goede lijn te pakken heeft, het bewustzijn tijdelijk schijnt te verdwijnen. Men ervaart het wel, maar niet meer op een in de stof nog vast te leggen niveau. Wat er overblijft is een aantal onbegrepen toestanden resulterend in een bepaalde gevoelsbeleving die eventueel ook lichamelijke weerslag kan hebben.

Wanneer u werkelijk één wordt met een van de delen van uw hoogste ik, dan zult u a.h.w. ondergaan in een zinderende stilte. Er blijft niets meer over. Er is zelfs niet meer iets van licht of duister. Er is eerder een opgenomen zijn in een levende tinteling waarin eigenlijk niet veel meer overblijft van het ik dan een soort mateloze vreugdigheid en gelijktijdig een gevoel van onmetelijke kracht, onmetelijke verzadiging. Er is geen verdere behoefte meer.

Wanneer u daaruit terugkeert, dan kan het een kwestie zijn geweest van 1/10 seconde en het lijkt of u uren bent weg geweest. Of het kan uren zijn geweest en het lijkt of het geen seconde heeft geduurd. Tijd is hier geen maatstaf, ook niet de tijd die u volgens de klok onderweg bent geweest. De beleving zelf is het enige waarop u zich kunt richten.

Op het ogenblik, dat u uit uw zelfbeschouwing, uw zelferkenning, zelf bespiegeling komt tot dit moment van rust en stilte, bent u gekomen tot een erkenning van een werkelijke betekenis die u overal - zelfs in uw eigen wereld of welke sfeer dan ook - zult bezitten. Deze is u dermate eigen dat ze onvervreemdbaar is. Ze kan nimmer en door niets teniet worden gedaan.

De aanvaarding van een dergelijke vaagheid zal ongetwijfeld voor velen niet bevredigend zijn, ik kan mij dat voorstellen. Maar dit is dan voor u misschien meer een controlemiddel dan een situatie waar u met alle geweld naartoe moet streven. Het vloeit automatisch voort uit uw poging uzelf te erkennen voor wat u bent, u te beleven in de kern van

uw wezen. Het is dus niet noodzakelijk om dit afzonderlijk na te streven.

Als zo'n gebeuren optreedt, zal het soms in uw leven nog wel een keer of twee worden herhaald. Reken er echter niet op dat het een steeds weerkerend beleven is. Dat bestaat niet. Wat wel bestaat en dat is erg belangrijk: elke keer, dat u een dergelijke beleving heeft gehad, kunt u door u alleen dit zo goed mogelijk voor te stellen en te herinneren u voorzien van de krachten die nodig zijn om harmonischer en juister te handelen dan u zonder dat ooit gedaan zoudt hebben. U krijgt zelfs de mogelijkheid om zwaardere lasten te dragen of schijnbaar onmogelijke taken te volbrengen.

Er is dus inderdaad een kosmische eenheid die juist, als we tot een beleving komen van de ware harmonie die in ons wezen hoort te heersen, zich in en aan ons manifesteert en zelfs door ons aan onze wereld. Het is dus de moeite waard om u een beetje bezig te houden met uzelf en te proberen alle bijkomstigheden af te tappen. Haal ze er maar af.

Het is nog veel belangrijker om, als u bezig bent in de kern van uw wezen tevens te komen tot een begrip van verbondenheden. Zie de tegenstellingen die in u bestaan en beseft, dat tussen deze tegenstellingen zoals u ze kent en ervaart, dat punt ligt wat u werkelijk bent, waarmee uw taak, uw verbinding met allen mede bepaald is.

Door op deze wijze te groeien in de richting van het kosmische wezen dat u bent volbrengt u niet alleen een verdere geestelijke bewustwording, maar verkrijgt u bovendien een veel grotere mogelijkheid tot verdere geestelijke ontplooiing, gebruik van innerlijke krachten en daarnaast zeer zeker ook van een juister en bewuster reageren op de omstandigheden van uw wereld die het voor u, zoals u bekend zal zijn, niet altijd even gemakkelijk maken. Einde van de voordracht.

- x U sprak over de lichamelijke weerslag als je één bent met het grote geheel. Wat betekent dat?
 - Over het algemeen betekent het een absolute gelijkrichting van de levensstromen. U zult zich dus veerkrachtiger voelen. Het betekent tevens dat de energieën in uw lichaam en speciaal in het zenuwstelsel op een zodanige manier worden aangevuld en gelijkgericht dat u het gevoel heeft dat u verfrist wakker wordt en uw veerkracht maar ook uw rustbehoefte tijdelijk aanmerkelijk ziet verminderen. Dit is een van de meest kentekende lichamelijke reacties.
- x Zelfbeschouwing. Een vraag betreffende negatieve en positieve effecten. Moet men beide zijden van een harmonie kunnen aanvaarden....?
 - Negatief en positief komen voort uit uw beoordeling. Uw beoordeling komt voor een groot gedeelte weer voort uit de maatstaven die u heeft geleerd te hanteren in uw wereld. Ze zijn dus niet absoluut. Positieve en negatieve zaken beschouwen betekent alleen maar erkennen dat ze er zijn. De werkelijke betekenis ervan kunt u pas later beseffen. Ga uit van hetgeen u als positief ervaart, omdat u immers in dit positieve u gemakkelijker één zult voelen met hetgeen deel uitmaakt van uw leven en als eigenschap in u bestaat. Een boer heeft eens gezegd: "Wie onkruid wiedt, gaat aan onkruid ten onder. Maar wie koren zaait, zal zien dat het opschiet en het onkruid verstikt." Op deze zelfde manier moogt u uw positiviteit ook benaderen met de zekerheid dat, naarmate u meer het positieve ziet als de basis van harmonie, u als vanzelf het negatieve dat werkelijk negatief is doet verdwijnen uit uw bestaan en eindelijk uit uw bewustzijn.
- x Kunt u nog iets zeggen over het gevoelsleven in verband met het beter kennen van je eigen persoonlijkheid.
 - Het gevoelsleven is grotendeels een niet rationele reactie op omstandigheden die wel rationeel constateerbaar zijn. Je kunt zeggen dat

het gevoelsleven van een mens dus mede bepalend is voor zijn voorkeuren en daarmee een aanwijzing geeft voor de oriëntatie die de werkelijke kern van zijn ik, voor zover het zich in de stof manifesteert, heeft.

Het betekent gewoon dat uw aangetrokken zijn tot bepaalde punten, uw afgestoten worden door bepaalde zaken, uw vrees voor het ene en uw begeren naar het andere (allemaal emotionele toestanden) samen een beeld vormen van datgene wat voor u als kern van het ik in deze manifestatie mens belangrijk is. In deze zin zijn de gevoelens dus heel erg belangrijk, zelfs, als u ze in een eenvoudige zelfbeheersing benadert.

Ga je verder tot de bespiegeling, dan zal blijken dat de emotie de aanvulling gaat vormen van de rede en tenslotte voor een groot gedeelte de rede vervangt omdat je dan het boven-reidelijke ervaart en vertaalt in gevoelens. Als u dit alles samenvat, zult u ontdekken dat gevoel, bewust werken en beschouwen dienen samen te vloeien en dat ze op den duur uitmonden in een gevoelsbeleving die een waardebepalings betekenis van al hetgeen nog reëel en t.a.v. uzelf kenbaar is.

- 8 -

DE ZWEVENDE BOEDDHA.

Er was eens een arme boerenzoon, die zwervende langs vele wegen terecht kwam in een klooster en lama werd. En lama zijnde verdiepte hij zich in de leringen van de Heer Siddartha, van de vele filosofen en in de geschriften waarin Vivekananda de vele wijsheden heeft opgetekend die nu onder stof begraven wachten op degenen die ze soms toch trachten te vertèren.

Zo trok hij zich verder en verder terug uit het leven. Steeds minder interesseerde het hem wat er in zijn bedelnap werd geworpen.

Hij proefde zijn voedsel haast niet meer. Zelfs de gezamenlijke recitatieven in de tempel gingen aan hem voorbij als een vage dreun; het gezoom van een geestelijk georiënteerde bij.

Zo begaf hij zich dieper en dieper in een innerlijke wereld waarin hij zocht naar de samenhangen, maar vooral naar dat wat hem met de oneindigheid verbond.

Zo gebeurde het op een dag dat zijn medemonniken hem aantroffen, toen zij hem kwamen halen voor de dagelijkse bedeltocht, zwevende boven de grond, verzónken in beschouwing, omringd door een straling van licht. Ze mompelden tegen elkaar: 'Ziet, deze is de verlichting deelachtig geworden.' Nu ja, het straalde er dan ook wel uit.

Toen dat echter enige dagen had geduurd, dacht men erover na of men de broeder toch niet uit zijn vreemde toestand van verrukking zou kunnen wekken. Men wilde hem a.h.w. terughalen naar de aarde om deelachtig te worden aan zijn wijsheid. Maar wat ze ook deden, het ging niet. Er werden ladders neergezet, men wierp touwen om de zeer eerwaarde broeder, maar wat er ook gebeurde, hij zweefde als een appel buiten het bereik van de plukkers.

Toen besloot men om bedevaartgangers toe te laten. En inderdaad, velen die gesticht werden door een dergelijke vrome verhevenheid, schuwden de prijs niet die werd gevraagd om het wonder te mogen aanschouwen. Al duizenden hadden hun munten geofferd en in vrome bewondering zich vergaapt, voordat ze zich gingen richten tot de verkopers van thee en

andere consumpties, toen er plotseling iets gebeurde: de boeddha sloeg zijn ogen op.

Hij zag en overzag wat er was geschied. En wat hij toen zei, was niet zeer goddelijk. Ternauwernood hadden zijn woorden zijn mond verlaten of hij daalde toornig ter aarde neer.

Hij ging weg uit het klooster en werd nooit meer gezien. Maar iemand vertelde mij dat hij boer is geworden en op een karige akker ploegend en zwoegend, nu gesteund door een vrouw en een aantal kinderen (op dat punt had hij kennelijk geen geestelijke schade geleden) zijn karig dagelijks brood verdient.

Soms, zo zegt men, verheft hij zich nog wel in beschouwing. Maar niet meer voor het oog van de vele nieuwsgierigen, doch in de stilte van zijn eigen akker, wanneer de maan de nacht soms wat verguldt, wanneer de verzilverde gewassen een ogenblik ophouden te ruisen. Dan spreekt hij met het Al, maar hij keert onmiddellijk terug en leeft op aarde. Want ziet, dit is zijn lot, niet de verheerlijking.

Met deze korte vertelling probeer ik u iets duidelijk te maken van mijn persoonlijke benadering van het fenomeen der zelfbeschouwing.

Wie zichzelf voortdurend beschouwt, kan het punt bereiken waarop hij zich verheft boven de aarde en in diepe eenheid met het Al alles vergeet wat er rond hem of haar is. Maar wee degene die blijft zweven! Hij wordt een bezienswaardigheid. En daar het uw doel zeker niet zal zijn om nieuwe attracties voor het VVV voort te brengen, moet ik u dan ook de raad geven uw innerlijke beschouwing, uw poging tot zelferkenning, tot kosmische relatie-erkenning zodanig te beperken dat u niet waarlijk zweeft. Want al wat zweeft, komt ter aarde neer; en meestal is het dan met een smak. Een dergelijke smak brengt verklaringen met zich die niet in overeenstemming zijn met welke schijn van heiligheid dan ook.

Zoek diep in uzelf en wees niet bang voor alle wonderlijke dingen die u daar zult aantreffen. Want de meeste mensen zijn innerlijk beschouwd een soort esoterisch Artis waarin het Natura Artis Magistra bij sommigen vervangen schijnt te zijn door Dante's opschrift "Wie hier binnengaat, laat alle hope varen."

Wie binnengaat in de wildernis van zijn eigen persoonlijkheid, moet altijd wel beseffen dat alles wat je ziet je ook zelf bent. Natuurlijk is het niet leuk, als je daar binnengaat en ontdekt dat je zo nu en dan voor aap staat. Zomin het prettig is om te ontdekken dat vooral je geestelijke beschaving zo nu en dan een aardige gifslang kan zijn. Om niet te spreken van een alligator, ofschoon die meer in de mode is. Dit gezien de bijna heilig geworden wrokkende uitspraak: 'See you later, alligator.'

De moeilijkheid is te aanvaarden wat je bent. En nog veel moeilijker is het om er niet een vorm van schijn-gedrag uit te distilleren die je toch zelf niet kunt waarmaken.

Als een aap moet krabben, dan moet hij krabben. Als hij probeert niet te krabben, dan wordt hij tenslotte alleen maar een dolle aap. En ofschoon dergelijke wezens op aarde onder de mensheid zeker vaak losbreken, is het toch geen blijk van geestelijke bewustwording, als het zover met je komt.

Als je bent doorgedrongen in deze innerlijke vergadering van allerlei dierlijke en onmenselijke aspecten, is er misschien een rustpunt. Bijna een ieder kent in zichzelf dat ene punt waarin je neergehurkt in een klein tempeltje een ogenblik bidt tot de Oneindige en onbewust jezelf zit te vereren. Een dergelijke rust zij u gegund!

Een beetje zelfwaardering kan heus geen kwaad. Maar bedenk wel, dat wie blijft zitten niet verder komt. Degenen, die op hun geestelijke lauweren rusten en denken dat ze kunnen blijven wachten, zullen tot hun spijt moeten

constateren dat geestelijke lauweren wel degelijk verwelken en dat daar door een gat ontstaat waardoor je met een smak naar lagere regionen afdaalt.

Ga verder. De rust is u gegund, maar rust niet te lang. Probeer in uw hele leven de dingen waar te maken die u in uzelf kent. Vraagt u zich steeds af of er nog een hogere innerlijke kracht is, of er nog een punt is in uzelf dat u nog niet heeft bereikt en dat u misschien een ander gezichtspunt zou kunnen verschaffen.

Alleen degene die de moeite neemt om in het land te leven volgens de gewoonten van het land, leert het land en zijn bewoners kennen. Alleen degene die de moed heeft om in zichzelf de verscheidenheid van ontwikkelingen en standpunten alle te leren kennen, ontmoet op den duur de werkelijkheid waarvan hijzelf de representant is. En zo u dit nog niet voldoende is, u kunt verdergaan. Een zij het ietwat vaag recept daartoe heeft u van mijn voorganger, naar ik aanneem, reeds ontvangen. Zo niet, dan wil ik dit voor u nog in leesbaar schrift herhalen, want een doktersprescriptie resulteert vaak in onbegrip en aqua distillata met wat onschuldige bijvoegingen.

Als je in jezelf de relatie met anderen werkelijk kent en je maakt er geen strijdpunt van, dan ontstaat een verbondenheid die gelijktijdig aan je wezen een nieuwe betekenis geeft. De betekenis die je hebt door hetgeen je bent in de wereld is tevens de weergave van datgene wat voor jou harmonisch is, datgene waarmee jij kunt bereiken. Daar komt het eenvoudig op neer.

Nu ik van potjes Latijn ontdaan u dit recept heb gegeven, wil ik u een ander niet onthouden.

Wanneer men in een toestand van lichte neerslachtigheid verkeert, zo heeft het weinig zin te gaan zitten treuren. Maar een goed glas wijn (tenzij u een sterkere consumptie prefereert) wat kaarslicht en zachte muziek zijn heel vaak de middelen om het zelfmedelijden langzaam maar zeker om te vormen tot een zelfaanvaarding. De mens, die zichzelf aanvaardt, is in staat zijn wereld beter te aanvaarden. Alleen wie zijn wereld kan aanvaarden zoals ze is, zal door zijn wereld gemakkelijker worden aanvaard. Wat mij nu brengt tot een volgend punt:

Er zijn in de loop der tijden op bijeenkomsten als deze en op de meer open bijeenkomsten nogal wat hemelpoortlegenden en verhalen verteld. Laten wij ons dan eens het volgende voorstellen:

Een mens, in diepe beschouwing verzonken, vindt de weg om zijn geest van de stof los te maken. Het eerste dat hij ontdekt is, dat bouwvoorschriften in het hiernamaals niet gelden, want de trap is meer dan vier verdiepingen hoog en er is geen ingebouwde lift.

Dus zwoegt hij hijgend, murmelend en mopperend de trappen op totdat hij eindelijk bijna uitgeput aan de hemelpoort staat. Hier vraagt hij, zoals iedereen dat pleegt te doen, aan de welbebaarde poortwachter die zeker geen reclame voor scheermesjes kan maken: 'Petrus mag ik binnen?'

Petrus kijkt hem aan en zegt: 'Ja, dat zou wel kunnen, maar dan moet je eerst dood zijn.' Waarop de geest een ogenblik achter zijn niet bestaande oren krabt en vervolgens vraagt: 'Mag ik dan even naar binnen kijken of het wel de moeite waard is?' 'Dat mag' zegt Petrus.

Glurend door de spijlen van de poort hoort hij in de verte de nieuwste engelen-beatband met hard-rock. Hij aanschouwt het zweefverkeer dat ongehinderd door verkeerslichten in vele richtingen door elkaar flitst. Hij ziet in de verte, maar voor het oog nog net verborgen, de glansen van de lichtshow die ongetwijfeld behoren bij de troon des Heren zelve. Hij denkt: het is geloof ik best de moeite waard om daarvoor dood te gaan.

Dus huppelt hij, een gems met enig succes imiterend, met grote sprongen de hemeltrap af en besluit: ik moet deze band met het lichaam verbreken. Dat lukt hem.

En terwijl het lichaam langzaam maar zeker bijdraagt tot de werkvoorziening voor begrafenisondernemers begeeft hij zich wederom, nu met bijna lichte en vreugdige tred, opwaarts. Zo nu en dan nog hijgend, maar denkend aan de heerlijkheid die achter de traliepoort van de hemel hem zal opwachten.

Hij komt bij Petrus en zegt: 'Mag ik nu naar binnen?' Petrus krabt wat in zijn baard, verwijderd onopvallend een vogelnestje dat daar in de laatste eeuw terecht is gekomen en zegt wat meewarig: 'Ja, dat zal wat tegenvallen, want dan moet u eerst een hele tijd naar de onderste verdieping toe.'

'De onderste verdieping? Maar u zei dat ik naar binnen mocht!'

'Ja, u mocht naar binnen, omdat u toen de band met het lichaam zelf niet had verbroken. Maar aangezien u dit nu wel heeft gedaan, hetwelk u volgens art. 374 sub. a, b, etc etc. komt te staan op een verblijf op hellehoogte van tenminste 700 jaar, zou ik u moeten verzoeken hier links de trap afwaarts te volgen naar uw nieuwe bestemming.'

'Petrus', smeekt de ziel, 'dat lijkt mij te erg. Is daar niets aan te doen?' Petrus krabt nu in zijn niet bestaand haar. 'Ja, u zou terug moeten gaan, maar ik weet niet of dat nog lukt.'

'Maar hoe krijg ik dan weer contact met mijn lichaam?'

Petrus denkt en denkt. De ziel voelt hoe het niet aanwezige gezicht langer en langer wordt en staat op het punt in niet plengbare tranen uit te barsten.

En dan, als het doorbreken van de zon achter de wolken, vertrekt zich de baard en wordt zelfs een stuk lip zichtbaar voorzien van een nog niet gesaneerd gebit. Petrus mompelt: 'Dat zou het kunnen doen.'

Hij roept tegen een engel die nef voorbij flitst: 'Zeg, haal voor mij even bij de fourier een tubetje hemelse Velpon.' Als het is gebracht, geeft hij dat aan de ziel en zegt: 'Kijk, je plakt je geest weer aan het lichaam vast. Met Velpon zie je er geen barst van.' En zo is het dan gebeurd.

Het reeds mooie gestoffeerde lichaam, omringd door enkele kandelaaars, ontwaakte en gaf een priester, die goed bedoelend bezig was met de Absoute de gelegenheid om onmiddellijk naar Petrus te vertrekken.

Toen stapte de ziel op en nadat hij zijn doodshemd had verwisseld voor meer decante kleding, ging hij weer de dagelijkse gang der dingen na. Soms keert hij in zichzelf. Maar als hij de hemeltrap ziet, loopt hij liever een straatje om en mompelt tot zichzelf: 'Dat kan nog even wachten.'

Mag ik u de raad geven: wanneer u al te hoog stijgt, even te kijken of het niet beter is soms een straatje om te lopen en nog even te wachten. Want zij die snel, boven alles verheven hun bewustzijn ten hemel willen richten, komen voor ze het weten in een zelfgeschapen hel terecht.

Langzaam moeten wij groeien. Het bewustzijn moet zich langzaam ontplooien. Het moet zich langzaam uitbreiden totdat niet het ik opstijgt ten hemel, maar het ik door zijn groei iets van de hemel leert bevatten. Dan pas heb je deel aan de hemel en niet op een andere manier.

Nu weet ik wel, dat mijn hemelpoortlegende niet in de schaduw kan staan van die welke u door zovele andere sprekers zijn gebracht. Maar de lering die ik daarin heb willen verbergen is misschien duidelijk genoeg. Zelferkenning is schitterend. Zelfbespiegeling kan zeker geen kwaad. Het onderzoek van je eigen werkelijkheid kan leiden tot een beter begrip voor hetgeen je bent. Maar probeer niet anders of meer te zijn dan je nu bent. Want door hetgeen je nu bent, zul je later worden wat je in de eeuwigheid moet zijn. Maar als je nu probeert te worden wat je in de eeuwig-

heid moet zijn en daardoor verwaarloost wat je nu bent, schep je alleen maar condities waarvoor je moet terugkeren.

Reïncarnatie is geen sprookje. Al koester ik soms een vage hoop dat het waar zal blijken te zijn dat het alleen maar een schrikbeeld is. Want om eerlijk te zijn: ik kwam uit een wereld met kaaskoppen en voel er weinig voor terug te keren in een wereld met kernkoppen.

Als wij tekortschieten, zullen we moeten herhalen, zullen we moeten terugkeren totdat we dat stukje ik-besef hebben gevonden dat nodig is om onze grote werkelijkheid te aanvaarden.

Ik heb grote bewondering voor mensen die denken dat het allemaal vlug kan gaan. Er zijn dan ook systemen die mij doen denken aan hetgeen men mij vertelde over bepaalde foto-automaten die in uw tijd zouden moeten bestaan.

Je gaat op een kruk zitten en als je bent neergevlijd, werp je het geld in de automaat en dan staar je naar een leeg vlak vanwaaruit lichten flitsen. En voor je het weet, kun je buiten ontdekken hoe lelijk je bent.

Kijk, als wij de slechte dingen willen hebben, dan gaat het vlug genoeg. Maar als we de waarheid willen vinden, dan kunnen wij ons uiterlijk ik-beeld niet aanvaarden zonder enige retouche aan de hand van de innerlijke werkelijkheid. En dat lijkt mij, mijne vrienden, de betere weg om jezelf te leren kennen.

Maak geen haast, maar doe er wel iets aan.

Loop nooit te hard, maar loop gestaag verder. Want hardlopers zijn, zoals u weet, doodlopers. Ik moet zeggen: Een doodloper heb ik nog niet ontmoet, maar zo'n wandelend geraamte lijkt mij toch geen aangenaam gezicht. Neen, laten we rustig en eerlijk zeggen:

Als wij werkelijk een innerlijke bewustwording en een geestelijke bewustwording nastreven, dan moeten we beginnen bij onszelf. Dat is waar. Maar wij moeten dan ook leren onszelf te zijn. Want slechts de mens, die leert zichzelf te zijn en zijn innerlijke waarheid te maken tot een deel van zijn gehele wezen, zal in staat zijn die andere werelden te bevatten waarin die waarheid eveneens leeft. Wie het zover brengt, mag zich gelukkig prijzen.

Stel u eens voor hoe aangenaam en hoe goedkoop het is, als u heeft geleerd een of twee geestelijke werelden te bereiken en daar een ogenblik te vertoeven. U heeft uw vacatiehuisje in Zomerland. U heeft uw retraite-mogelijkheid in Hoog-Zomerland en wie weet, uw scholing voor vermaak en sport aan de grenzen van die trillingsgebieden waar de vormen ophouden te bestaan.

Het is goed om het zover te brengen. Maar u kunt nooit de ene wereld verlaten voor de andere, tenzij uw lot zover voltrokken is dat die andere wereld de enig echte is geworden. Ik kan nog wel meer vertellen, maar ik denk dat ik de essentie aardig heb uitgedrukt.

Wie zoekt naar een geestelijke ontwikkeling en een geestelijke bewustwording moet niet denken dat het in één week of in één jaar gaat. Het streven daarnaar is een wijze van leven, niet alleen maar een zeker kunstje waarmee je je plotseling boven alles weet te verheffen. De manier waarop je leeft, geeft je innerlijk kracht en ook inzicht en licht.

Houd rekening met de anderen die je in de wereld ontmoet en kent, maar durf ook jezelf te zijn als dat nodig is. Probeer de waarheid die in je leeft niet in waarden te formuleren, want wie een kosmische waarheid in woorden verklankt, heeft in feite geprobeerd een schilderstuk op muziek te zetten; weinigen van u zijn een Moussorsky. Leef jezelf, laat de waarheid in je bestaan als een vaag licht. Vaagheid in de termen van uw wereld betekent heel vaak juist het zinvolle van een deel van je leven wanneer je verder gaat.

De verschijningen en droombeelden van vadaag, schijnbaar zinloos, blijken later de bouwstenen te zijn van een wereld waarin je juist daardoor gemakkelijker kunt aarden, waaruit je beter verder kunt gaan.

Vraag je niet af: waarom? Wees jezelf en probeer nooit een zwevende boeddha te worden. Want ik garandeer u, indien u daarin slaagt, dan wordt u ongetwijfeld boven Scheveningen verankerd; dat kan vooral met stormweer een koude bedoening zijn.

--:--

A P P L A U S .

Het ratelen van handen en soms het stampen van voeten die samen niet alleen dat wat je doet verzoeten, maar zelfs het loon zijn voor de moeite die je je hebt gegeven. En toch, ben je een beter mens? Misschien een betere Paus, alleen doordat men steeds weer juicht door al dat groot applaus?

Applaus is een erkenning. Ze wenkt tot dankbaarheid. Maar is het niet beter om jezelf te wezen en door een innerlijke kracht en weten voortdurend geleid, zodat je kunt leven en sterven zonder ooit te vrezen dat je wegen niet verder zullen gaan tot aan het bereiken.

De Schepper geeft je geen applaus. Hij erkent je slechts als deel van Zijn Wezen. Maar op de weg daarheen, dat geef ik toe, stilt het applaus vaak vele vrezen.

Niet modern zijnde applaudiseer ik niet terug, maar dank ik u wel voor de mij verleende aandacht en spreek ik de hoop uit dat ik u toch ondanks alles enkele punten ter overweging heb mogen geven. Misschien heb ik u zelfs iets duidelijk gemaakt. Maar wat voor mij duidelijk is, kan voor u nog steeds verwarrend blijven. En dat is dan mijn schuld. In dat geval mijn excuses.

:--:--:

DOEL.

Een doel. Wat is een doel? Voor mensen al te vaak drie latten, met of zonder net, Een leegte waarin je dan een keeper hebt gezet om net te doen alsof het toch gesloten is.

Stel je een doel zo edel en menslievend als je je maar kunt denken, dan blijkt maar al te vaak dat wat je de wereld wilt gaan schenken hetzelfde is: wat lege lijnen, daarachter misschien een net van gevoel en de idealist zelf als keeper in het doel.

Is er een doel? Wij weten het niet. Wij kennen niet zin, betekenis, reden van alles wat er in de sferen gebeurt of op aarde bij de mensen beneden. Wij weten alleen, dat het zinrijk moet zijn: ons leven, ons wezen, geboorte, bestaan, het sterven, het gaan van de weg door de sferen, het altijd en altijd maar verder gaan.

Het doel van die reis? Wij kunnen het dromen, maar weten doen we het niet. Want waar is de mens en waar is de geest, die de tijd van begin tot eind overziet en kan zeggen: Daarom al dit gebeuren. Dit is de reden van al dit bestaan. Misschien is er een doel, maar ik kan het niet kennen. En als ik soms denk dat ik het kan, blijkt het waan.

Ik hoop hiermede u niet van uw doelbewust streven te hebben afgeleid. Als u zich een doel stelt, maakt u een illusie waar om te ontdekken in hoeverre ze werkelijkheid bevat.

Als u doelbewust wilt streven, kan ik u slechts toewensen, dat u na het bereiken veel werkelijkheid constateert in datgene wat u zo ijverig en naarstig heeft gepoogd te bereiken.

DE REVOLUTIE IN DE WERELD

LES II.

DE GEESTELIJKE REVOLUTIE.

Als wij spreken over revolutie, dan moet u onthouden dat het eigenlijk klinkt als het tegendeel van evolutie. Als het echter gaat om een geestelijke omwenteling, dan is dat niet helemaal waar.

Er zijn een groot aantal sporen van ontwikkeling mogelijk. Misschien zou men kunnen zeggen dat een geestelijke evolutie betekent, dat de mensheid of een groot deel daarvan de wissel omzet en op een ander spoor verdergaat. Het is niet zo, dat geestelijke evolutie inhoudt dat grote geestelijke zaken plotseling een rol gaan spelen. Het is bijna zeker, dat de uitingen van een dergelijke omwenteling als gevolg met zich brengen een veranderd gedragspatroon dat heel vaak voert tot overdrijvingen van allerlei soorten. Laten we een eenvoudig voorbeeld nemen:

De aanloop tot de Franse revolutie, de oorspronkelijke vergaderingen van de Jacobijnen. De natuurfilosofen van die tijd waren allen bezig om zich af te zetten tegen het te eng-geestelijk religieus gebonden denken van die tijd. Zij kregen oog voor allerlei mogelijkheden en situaties die vanuit een gezagsdenken zonder meer nooit zouden zijn opgemerkt.

Wij krijgen dan de Encyclopedisten die eigenlijk over alle dingen samenvattingen geven waarin juist die geest van vrijheid een rol speelt. Het resultaat is, dat in het gehele volk de benadering ten aanzien van de overheid verandert.

Het gaat hier heus niet alleen om misstanden, want er zijn heel wat landgoederen geweest waar geen misstanden waren en waar toch de bewoners zijn vermoord of op een andere manier omgebracht, misschien via z.g. gerechtelijke beslissingen.

Neen, het was doodgewoon: men wist niet meer wat men van het gezag te verwachten had. De rechtvaardiging van het gezag was weggefallen. En op het ogenblik, dat dit gebeurt is er een leegte. Die leegte wordt tijdelijk gevuld door gewoonte; men gaat verder zoals men altijd heeft gedaan. Wanneer er nu iemand komt die een nieuwe manier van denken of zelfs maar een nieuwe manier van voelen onder de mensen gaat verbreiden, dan wordt die leegte gevuld en daarmee de motivering veranderd.

Toch weten wij dat in de eerste dagen van de revolutie er optochten zijn gehouden met de godin van de Rede en de godin van de Vrijheid; die reed ook mee, maar ze kwam achter de Rede.

Het is een historisch te controleren bewijs dat elke situatie waarin het gezag zijn rechtvaardiging begint in te boeten (onverschillig welk gezag) er een leegte ontstaat waardoor het voortzetten van de gebruikelijke discipline en zelfs van denken en wijze van redeneren eigenlijk automatismen zijn geworden waaraan men niet waarlijk meer deel heeft.

De gehele benadering is kunstmatig geworden. En juist door die kunstmatigheid ontstaat de conflictsituatie die, als er maar een nieuw denkbeeld opvlamt dat te rechtvaardigen is, onmiddellijk een groot gedeelte van de mensen met zich meesleept.

Het is Lutherien. Dat Luther zelf, toen hij zijn artikelen op de deur van de kathedraal nagelde, ooit heeft verwacht dat hij zoveel zou losmaken, geloof ik niet. Ik kan mij deze man voorstellen als een ijveraar, maar hij heeft zeker niet het christendom terzijde willen schuiven zoals dat toen bestond. Er zijn vele aanwijzingen dat hij heel anders dacht in het begin. Maar wat gebeurde er?

De kerk op zich was een instituut. Dit instituut kon door zijn vertegenwoordigers niet meer geloofwaardig zijn. Bedelmonniken waren voor de helft oplichters. Priesters dachten meer aan hun inkomen dan aan de christelijke naastenliefde. De rijkdommen van de kloosters waren befaamd. Vorsten gebruikten vaak religieuze voorwendsels om extra zware lasten op te leggen. Men kon niet meer geloven in de wil van God als origine van dit alles. En dan komt daar ineens een man, die als het ware aanklaagt. Die zegt: Er is een verandering noodzakelijk; dit kan anders niet meer.

En al degenen, die met die vaagheid hebben gelopen van 'dit is niet juist, dit kan eigenlijk niet', die weten nu opeens wat daartegenover te kunnen stellen.

De Reformatie is een ziekte die voortkomt uit het beeld van de tijd. Vandaar ook dat je zoveel reformatoren ineens kort na elkaar, soms gelijktijdig, ziet opstaan. Men werkt werkzaam. Als we daar rekening mee houden, dan kunnen we begrijpen dat, als een geestelijke revolutie zich in deze tijd wil afspelen er in de eerste plaats een toename van onzekerheid nodig is.

Aan alle grote veranderingen gaat door de hele historie heen altijd een periode van verwarring en onzekerheid vooraf. Ook nu is er in de wereld een zeer grote onzekerheid. Wie moet je vertrouwen? De Amerikanen? De Russen? Je eigen regering misschien? Er zijn teveel mensen die zich op allerlei manieren bedrogen gevoelen, terecht of ten onrechte. Er zijn teveel mensen die zeggen: De Russen zijn misschien niet brandschoon, ze doen allerlei dingen die niet mogen, maar de Amerikanen doen eigenlijk hetzelfde op hun eigen continent.

Er moet dus iets komen. Maar wat? Het kan geen staatkundige, geen politieke oplossing zijn; die is namelijk niet te vinden. Het kan ook geen religieuze oplossing zijn, want een God die alle dingen toestaat, die een groot aantal mensen op deze wereld nog hebben meegemaakt, die spreekt ook niet meer aan als opperste rechter en instigator van de juiste ontwikkelingen. Dan blijft er maar één ding over: er moet een emotie zijn.

Deze emotie kan tot uiting komen in b.v. een vredesmanifestatie. Maar dat was geen demonstratie tegen raketten en voor de vrede in de eerste plaats. Het was een demonstratie van onvrede. En omdat ze allemaal een middeltje (een reden) hadden gevonden om die onvrede duidelijk te maken, kwam ze naar buiten. Maar de onvrede blijft bestaan.

Die onvrede, dat voortdurende wantrouwen, kunt u op het ogenblik zien in relatie met vakbonden, maar net zo goed in relatie met nieuwe bischopsbenoemingen. In

Er is een onzekerheid. Wat kun je daarvoor in de plaats stellen? Dan blijkt, dat een algemeen gezag op dit moment voor de meeste mensen niet aanvaardbaar is. Dan komt als vanzelf het denken in het gedrang. Het spijt mij dat ik het moet zeggen.

Het logisch denken komt in het gedrang. Daarvoor in de plaats komt een vorm van emotionaliteit die eigenlijk niet logisch te verklaren is. Maar het houdt wel in dat steeds meer mensen in toestanden van opwinding komen, in toestanden van zware emotionaliteit dus, waardoor hun zenuw-

stelsel spanningen vertoont die lange tijd niet zo zijn voorgekomen. Dergelijke gespannenheden zijn weer aanleiding tot allerlei ervaringen die zich bewegen op occult en mystiek terrein. Er ontstaan innerlijke beelden, innerlijke waarheden die met de werkelijkheid waarin je leeft niets te maken hebben. Maar het zijn wel de beelden die je gaan motiveren. Dat is een heel belangrijk punt.

Als ik door een geest word geleid (of dat een echte geest is of mijnentwege een waanbeeld) en ik geef mij volledig eraan over, dan kom ik tot handelingen die absoluut irrationeel zijn. Dan hoor ik in een gekkenhuis thuis vanuit het standpunt van de moderne maatschappij. Want die geest kan wel zeggen: Je moet die mens doden. Of: Je moet zoveel geld nemen en ga dat maar eens overal uitdelen, ook als het je eigen geld niet is. Wat geeft dat, je moet geld uitdelen. Of: Je moet een nieuwe wijsheid verkondigen of de ondergang van de wereld.

Die uitingen zijn allesbehalve aanvaardbaar om eerlijk te zeggen, maar de beleving in het ik betekent een totaal ander contact niet alleen met je wereld, maar ook met jezelf en daarnaast niet te vergeten met de werelden, die toestanden van de geest waarin o.m. de overgeganen zich plegen op te houden.

Het houdt in, dat in deze tijd het contact tussen mens en geest - al is het voorlopig nog heel wisselvallig - steeds intenser wordt. Heel veel mensen plegen dat weg te verklaren. Ze maken van een communicatie die ze van de geest hebben ontvangen misschien een contact met een ruimtevaarder. Of: ze hebben een geest gezien, een spook, ze hebben eigenaardige verschijnselen waargenomen die passen in de Openbaringen of ergens anders in. Die verklaringen zijn niet belangrijk. Dat is niet de omwenteling die plaatsvindt. Het belangrijke is de innerlijke benadering waardoor die dingen steeds belangrijker worden.

In de eerste plaats kun je zeggen: Een geestelijke revolutie betekent een totaal nieuwe beleving van het bestaan. Op grond van deze beleving een steeds toenemende afwijking van het als norm geldende gedrag.

In de tweede plaats: Elke innerlijke verandering zoekt naar een methode om zichzelf te manifesteren. Daardoor zal de mens worden tot verkondiger van geloof. Hij zal worden tot een nieuwe profeet of misschien wel een doemdenker. Wie zal het zeggen, ofschoon dat te normaal is tegenwoordig.

De mens gaat het uiten. De een denkt in EO-termen, de ander zoekt het bij een goeroe, weer een ander bij een maharishi, nog een ander gaat magie bedrijven. Er zijn er misschien ook die zich in de eenzaamheid gaan terugtrekken en in contemplatie en meditatie de oplossing zoeken voor de vernieuwing die ze op hun manier en in de wereld nog niet kunnen vinden en waaraan ze ook geen verbreiding kunnen geven.

Hoe moet je je dat innerlijke proces voorstellen? Afstemming van een persoon (dat wordt vaak als trilling uitgedrukt al is dat niet helemaal juist) betekent dat je bepaalde harmonischen krijgt. Vergelijk: als je de g-toon aanslaat, gaan g-laag en g-hoog versterkt meetrillen. Maar het omgekeerde is ook waar: als je g bent, word je door g-hoog en g-laag in beroering gebracht. Dat is een harmonisch principe. Doordat je eigen emotionele toestand en misschien ook je mentale toestand zich beginnen te wijzigen, verandert je gevoeligheid.

Er zijn een aantal geestelijke gebieden die lange tijd van grote invloed zijn geweest op aarde. Deze gebieden waren over het algemeen voor het 'vader weet het het best' principe. Het was een geestelijke regentenmentaliteit die zelfs in haar uitingen zeer dicht lag ofwel bij demonenverering, danwel bij de zuiverste mystieke godsbeleving en godsdienst.

Deze dingen spreken steeds minder aan. Er komt iets anders voor in de plaats: een wereld, die misschien wat dichterbij ligt bij de mensen van vandaag, maar ook wel degelijk geestelijk veel dichterbij uw eigen mogelijkheden. Het houdt in, dat uw ontvankelijkheid daarvoor tevens betekent dat uw emoties in die sfeer een signaal veroorzaken.

Zonder nu te zeggen dat het een opslingeringsproces is waarin de factoren elkaar voortdurend versterken is het toch wel duidelijk, dat zelfs in deze dagen geestelijke en inspiratieve waarden veel sneller en vollediger de mens plegen te bereiken als het gaat om meer praktische zaken.

Gelijktijdig blijkt dat de eigen emotie van de mensen - zeker als het een aantal mensen is die ze gelijktijdig ondergaat - veel meer dan vroeger een enorme versterking ondergaat. Vandaar dat het tegenwoordig zo ontzettend moeilijk is om zelfs een kleine menigte in bedwang te houden.

Wat er dus in feite plaatsvindt, is een wederkerige beïnvloeding van uw wereld en van een aantal sferen die we kunnen aanspreken als Zomerland (zeker laag-Zomerland en misschien midden-Zomerland) en daarnaast ook Schaduwwereld en Nevelland. Een aantal werelden dus waarin geesten zitten die wat bekrompen zijn; die zichzelf nog niet kunnen aanvaarden en ook werelden waarin men wel zichzelf heeft kunnen aanvaarden, maar zijn wereldbeeld nog niet heeft kunnen kwijtraken. Dat zal voor het geheel van die geestelijke veranderingen die zich ongetwijfeld op het ogenblik in toenemende mate voltrekken van invloed zijn.

De mensen zullen zeker nog niet helemaal zonder vormbesef komen. Zij zullen nog altijd bepaalde vormen en normen als uitermate belangrijk blijven beschouwen. Zij zullen misschien gedragscodes kunnen wijzigen, maar de factoren waarop die gedragscodes berusten zullen dezelfde blijven. Ze zullen echter doordat hun gedrag eigenlijk mede door een geestelijke wereld wordt bepaald als gevolg van dit gedrag veel vaker ervaringen hebben die toch in de richting van het bovenzinnelijke wijzen. En als je het bovenzinnelijke langzaam maar zeker als normaal gaat zien, dan ontstaat er een eigenaardige situatie.

De mensen voorvoelen, zonder te weten hoe of waarom, bepaalde ontwikkelingen in de toekomst. Ze houden daar zelfs rekening mee. De mensen doorzien, zonder dat er enige reden is waaruit ze dat stoffelijk kunnen verklaren, a.h.w. gebeurtenissen. Ze zien beter de betekenissen daarachter. Ze dringen steeds verder door in de werkelijkheid die in uw maatschappij tot heden toe zo mooi werd vermomd achter fraaie woorden, fraaie gewaden en schone gezegden. Je maakt je niet alleen vrij van die dingen, maar je gaat ze eigenlijk meer zien als een soort stoffering. Ze zijn er nu eenmaal.

Ze geven de werelden een bepaald aanzien en voorlopig kunnen wij het er nog best mee doen. Er zijn nog een hoop dingen die niet verschoten zijn. Het gaat echter om de meubels die we erin zetten. Het meubileren van de geestelijke wereld, maar ook van de mentale wereld geschiedt op dit ogenblik steeds meer aan de hand van impulsen, die niet van zuiver stoffelijke oorsprong zijn.

Wat kunnen we verder verwachten?

Een aantal Zomerlandsferen wordt voortdurend bezocht door entiteiten, die tot een hoger vlak van bewustzijn behoren. Deze entiteiten geven mogelijkheden tot scholing. Ze geven eigenlijk ervaringsonderwijs. Ze zorgen daarnaast voor de mogelijkheid om bepaalde harmonische belevingen te ondergaan. Dat hebben ze tot nu toe altijd gedaan in Zomerland. Maar als Zomerland zo dicht bij de wereld komt te liggen, zullen steeds meer mensen de uitwerking van dergelijke contacten gaan voelen. Ik zeg niet, dat u ineens wordt opgeheven naar hogere sferen. Dat is onzin. Neen, uervaart allerlei hoge invloeden.

Het ervaren van hoge invloeden is, zoals u weet, mystiek volgens de menselijke gebruiken. Innerlijke werelden bloeien open. De wereldbeelden, die in de mensen leven, zijn steeds meer verschillend van de werkelijkheid die ze buiten zich nog voortdurend aantreffen. Ze denken aan dingen uit het verleden maar ook aan 'n toekomst die geen van beide eigenlijk reëel ooit zouden kunnen bestaan of ooit bestaan hebben.

Hun wereldbeeld begint als een soort droom, een sprookje die je aan jezelf vertelt. Maar in het sprookje zit kracht verpakt, zoals je onaangename geneesmiddelen voorziet van een suikerlaag en er een draagje van maakt. Daardoor worden geestelijk belangrijke waarden voor steeds meer mensen gemakkelijker te slikken. Men kan het gemakkelijker hanteren, men kan op een eenvoudige manier wegen vinden om de mens te laten voelen wat geestelijke werkelijkheid betekent.

Een dergelijke revolutie zal o.m. betekenen dat in het westen de aanhang van degenen die in reïncarnatie geloven aanmerkelijk zal toenemen. De radeloosheid en leegte die bij steeds meer mensen optreedt, kan leiden tot uitermate negatieve en destructieve reacties, dat is ongetwijfeld waar, maar een betrekkelijk groot aantal mensen zoekt het toch in opbouwende zin.

Zij zullen te maken krijgen met allerlei paranormale manifestaties; of die nu liggen op het terrain van genezing, helderziendheid e.d. De mens begint steeds meer een niet logisch en niet redelijk geheel te definiëren wereld te integreren in zijn leven en beleving.

Wanneer dit gebeurt, moeten we aannemen dat het begin van zo'n revolutie aanmerkelijk sneller verloopt dan bij een stoffelijke revolutie. Willen wij daar een tijd voor aangeven: ongeveer 10 jaar vanaf heden gerekend. In feite is de revolutie iets langer gaande, maar we zijn op dit moment zover dat de wisselwerking tussen geestelijke en stoffelijke werelden bijna optimaal gaat worden. Dan moeten we aannemen, dat in die tien jaar de hele levensfilosofie van een heel groot aantal mensen dus gaat veranderen.

Systemen, dogmatische geloofsvormen, wetenschapsvormen worden als het ware uitgehold. Ze zijn nog wel het vat waarin men bepaalde belevingen probeert te gieten, maar ze zijn niet meer op zichzelf bepalend voor de beleving. Integendeel, de beleving is bepalend voor de waarde van het vat.

Ik voorzie hierdoor een grote verandering in kerkelijke structuren. (Laten ze het niet horen anders komen ze meteen aan onze kant!) Er komt een grote verandering in wat men tegenwoordig politieke structuren noemt. Er vindt een grote aantasting plaats van wat ik de technocratie van deze tijd zou willen noemen. Men begint tot de conclusie te komen dat een intuïtieve reactie vaak beter is dan één die door tien commissies zijn onderzocht en daarna te laat komt.

De slagvaardigheid van de mensen zal toenemen, maar ze zullen niet geneigd zijn om hun gehele lot in handen van de enkelingen te leggen. Zuiver menselijk gezien zouden we kunnen zeggen: De tijd van de blaten-schape is voorbij. Er komen steeds meer wolven, maar tenslotte zullen we te maken hebben met vele vrije kudde die een leiding alleen aanvaarden op grond van erkende ervaring bij leider of leidster.

U zult zeggen: Wij zien daar zo weinig van. Mag ik u erop wijzen dat het feminisme, dat overigens in sommige gedaanten ook alweer dogmatisch begint te worden helaas, een directe reactie is op een afhankelijkheids-situatie die niet meer als aanvaardbaar wordt beleefd.

Mag ik u erop wijzen dat alle minderheidsgroepen, die met hun luidkeels roepen ongetwijfeld meer eisen dan ooit te rechtvaardigen is, juist tot hun protesten komen in een poging hun eigen waarde en waardigheid terug te vinden. Ze zijn niet meer bereid het oordeel van anderen te aanvaarden. De enige fout, die ze nu maken is, dat ze van een ander eisen dat

die hun beoordeling van eigen wezen en structuur zonder meer als goed aanvaarden.

Kijk naar de conflicten die zich afspelen in vele landen. Niet alleen uw eigen oplopend verzet tegen de overheid, maar evengoed de verdeeldheden die op dit ogenblik in de U.S.A. bestaan. De ontzettende tegenstellingen die kenbaar worden in een land als Frankrijk. De op z'n minst genomen eigenaardige situatie die zich ontwikkelt in West-Duitsland. U kunt ze allemaal als voorbeeld zien. Maar kijkt u dan niet naar de symptomen als op zichzelf betekenisvol.

Vraagt u zich eens af: Wat moet daar achter steken? Hoe komt het dat de mensen, die eens zeiden: Onze leiders weten het het best, of ze nu Willem heten of Adolf. Op het ogenblik zeggen ze: Wij denken voor onszelf. Wij gaan uit van hetgeen voor ons belangrijk is.

U zult tot de conclusie komen dat er zich ergens iets heeft afgespeeld dat niet alleen maar rationeel is. Hier is een sterke emotionele verandering gaande en deze blijkt zich overal ter wereld te manifesteren. Ook als u gaat kijken in de Latijnse landen, in de negerstaten of gaat kijken naar de ontwikkelingen in Azië tot zelfs in Rood-China.

Er is een omwenteling gaande. Indien wij die omwenteling gewoon zien als een fase in de normale ontwikkeling (we kunnen die namelijk wegverklaren uit de stoffelijk bestaande situaties), dan vergissen we ons schromelijk.

De Reformatie is nooit meer ongedaan gemaakt. Ze heeft meer veranderd in de kerk van Rome dan Rome zelf ooit zou willen toegeven. Met de komst van de Reformatie veranderde de aard, de structuur van het christendom in aanmerkelijke mate. Ook nu is dat zo.

Die innerlijke veranderingen kun je niet alleen maar samenvatten in een: nu ja, het wordt door de omstandigheden nu eenmaal geforceerd. Want wat is gebeurd, kun je niet terugdraaien.

Het klinkt misschien dwaas als je zegt, dat de mensen, die op een gegeven ogenblik roepen: 'Weg met Oranje' in zekere zin ook symptomen zijn van dit gebeuren. Eens was de vorst door God gezonden. Het was een goddelijk gezag, onaantastbaar. Of hij nu zwakzinnig was als Ludwig van Beieren of misschien verstandig of losbandig het deed niet ter zake. De vorst was de representant van God op aarde. Nu is het in feite een functie geworden.

Zeer veel mensen zullen zeggen: Ach, laat Nederland zijn koningshuis in godsnaam maar behouden. Maar ze zullen niet meer zeggen: De vorst weet het het best. Ze zullen alleen zeggen: De vorst bindt ons.

Als u die dingen zo bekijkt, dan moet u duidelijk zijn wat er gaande is: een omwenteling waarmee in jezelf op een gegeven ogenblik een beleving van duisternis en licht opkomt, waardoor je het ene ogenblik bent gedompeld in afgrondelijke angsten, het volgende ogenblik misschien je verheven voelt boven alles en denkt te zweven als een cupido ergens in de gipsen hemelen van een wereld die zelf nog niet gevuld is, die leeg is. Het is alsof je allemaal in afwachting bent van een nieuwe schepping. Je zou kunnen zeggen:

De mens op aarde wacht op het ogenblik tot het Woord waar wordt: "En er was een nieuwe hemel en een nieuwe aarde." Niet in de zin van een ondergang van het oude, maar de betekenis van aarde en hemel zullen veranderen. Je voelt het in de mensen. Je ziet het in hun wanhopige pogingen om uit te wijken in de richting van 'kicks' zoals men dat tegenwoordig noemt. Iemand, die teveel naar kicks streeft, is iemand die volgens de oude normen die kick of trap moet hebben op de plaats waar men normaal op pleegt te zitten.

Dit streven naar 'kicks', dit voortdurend zoeken naar de een of andere manier om anders te zijn, dit absoluut willen wegtrekken uit het gevestigde, zoals zelfs in de z.g. vakantie-recreatie zo sterk tot uiting komt,

is allemaal een bewijs van: men kan zich niet meer vinden in de vaste regelmaat. Men wordt innerlijk gedreven tot allerlei belevingen en dromen die niet passen in het wereldje waarin men normaal leeft en werkt.

Achter al die droombeelden zit vaak iets verborgen van een Zomerland. Iets van grazige weiden. Iets van ruisende bossen, van kleine dorpjes en mensen die gelukkig zijn, mensen die samen zingen. Een wereld die haar stilte zelfs tot muziek maakt. Het is een droom die niet te verwezenlijken is, zeker niet in de moderne tijd. Maar het is wel een droom die je voortjaagt, die misschien verborgen ligt in de Nederlander die wegtrekt naar Spanje maar wel z'n aardappelen, z'n rookworst, z'n pindakaas e.d. in ruime mate met zich meeneemt. Wantrouwen tegen het mogelijke paradijs is ook in deze dagen nog een steeds belangrijker wordende factor.

Wij dromen van een nieuwe wereld. Maar als we dromen van een nieuwe wereld, als wij die nieuwe wereld steeds meer beginnen te gebruiken als een maatstaf voor datgene wat nu voor ons bestaat, wat nu voor ons geldt, dan verandert onze benadering van de gehele wereld. En denkt u niet dat het alleen hiertoe beperkt blijft, dat het een kwestie is van 'de gewone man'.

Als wij de ontwikkeling van de wetenschap in de laatste tijd gadeslaan, dan valt één ding in het bijzonder op: steeds meer worden de zuiver wetenschappelijke constateringën vergezeld van filosofieën; anders kunnen wij ze niet noemen. Steeds meer wordt de wereld van het onbekende, van het paranormale aanvaard als een mogelijke factor. Men begint de mogelijkheid toe te geven dat het stoffelijk bepaalbare niet alles is.

Ook hier droomt men van een andere wereld al formuleert men dat misschien op een heel andere manier. Ook hier droomt men van nieuwe krachten en nieuwe mogelijkheden, nieuwe ontdekkingen. Maar in wezen zijn het ontdekkingen die voor een deel stoffelijk niet haalbaar zijn. Ook hier een soort Zomerland vertaald in wetenschappelijke termen. En zelfs de theologen lopen vast in hun eigen betogen; wat niet zo moeilijk is, want voor leken zijn die toch maar een doolhof.

De theologen zijn aan het zoeken naar God. Ze voelen dat er een God is, maar die God wijkt steeds verder terug, als ze Hem proberen te definiëren op een normale manier. Vandaar dat er zoveel mensen zijn die in feite zuiver magisch denken, die magisch-filosofisch een probleem van God en van godsdienst proberen te benaderen. U kunt hen overal vinden, zelfs in Nederland.

Er verandert iets. Als wij alle omwentelingen die zich op het ogenblik voltrekken in het juiste verband willen beschouwen, dan zullen we de geestelijke revolutie als bindende factor moeten accepteren, vrees ik.

Wij zullen ons in de loop van deze cursus nog met een aantal andere onderwerpen bezighouden. Maar altijd weer zullen wij moeten terugkeren tot dat ene punt: er verandert op het ogenblik innerlijk iets. De denkwereld, de belevingswereld van de mensen is aan het veranderen. De maatstaven en normen, die eens maatschappelijk onveranderlijk waren ingebrand, verwazen en vervluchtigen en daarvoor in de plaats komt een voortdurend wisselend kader van vage acceptaties en vage veronderstellingen.

De mens is aan het groeien naar een eigen verantwoordelijkheid, maar ook naar een eigen leven en een eigen beleving.

Steeds meer mensen - of ze het bewust weten of niet - worden gedreven door dingen die in henzelf bestaan. Ze proberen hun leven steeds te leven zoals ze voelen te zijn. En daarmee drukken ze niet alleen uit wat ze denken te zijn, maar tevens de verbindingen die ze hebben met die andere wereld.

Steeds meer mensen maken zich los van het gemeenschappelijke bestaan op een manier, die in oude termen anarchistisch zou kunnen worden genoemd. Zij verwerpen echter het gezag niet. Het gezag schuilt in henzelf. Ze worden zo sterk gedreven door de factoren die in henzelf werkzaam zijn, die onbegrepen geestelijke belevingen en ondergane invloeden omgezet in emoties en gerationaliseerd in denkbeelden, dat ze juist daardoor schijnbaar verward en losgeslagen zijnde zoeken naar een nieuwe vorm van bestaan, van samenwerken, maar vooral van innerlijk beleven.

Ik zal deze inleiding niet veel verder voortzetten, want het belangrijkste heb ik wel gezegd. Misschien is het goed om een aantal punten nog even afzonderlijk vast te leggen. De stellingen van deze les zijn dus:

1. Wanneer er spanningen in de mens ontstaan, dan verandert zijn harmonie en daarmee ook zijn ontvankelijkheid t.a.v. zijn omgeving maar ook t.a.v. geestelijke werelden, krachten en sferen.
2. Naarmate de mens de innerlijke belevingen sterker voelt doordringen in zijn gevoelsleven en zelfs in zijn bewustzijn, zal hij steeds meer afstand nemen van de normen en gebruiken zoals deze maatschappelijk zijn aanvaard in zijn omgeving. Zelfs zal hij zoeken naar een eigen weg.
3. .. Wanneer een mens in deze spanningen geen juiste verbinding kan vinden tussen zijn innerlijke waarden en datgene wat zich buiten hem nog steeds voltrekt, zal hij heel vaak hierdoor een versterkt lichamenlijk verval vertonen of accident-prone worden. Op het ogenblik echter, dat die harmonie zich herstelt, blijkt hij over een buitengewoon grote levenskracht en veerkracht te beschikken. Er is een relatie tussen levenskracht, innerlijke kracht, zelfs wilskracht en deze innerlijke beïnvloeding.
4. Droomwerelden nemen een steeds grotere plaats in bij heel veel mensen. Deze droomwerelden zijn de vage uitdrukking van een innerlijk beleven, niet alleen maar van een wensleven dat op zuiver stoffelijke normen is gebaseerd. Door deze droombelevingen, deze droomwerelden, deze idealen wordt de mens ook in zijn handelen, maar zeker ook in zijn emoties en daarnaast ook in zijn meer mystieke belevingsmogelijkheid in een richting gedreven die voert tot een toenemende harmonie met andere werelden maar ook met gelijkgestemden.

Mijn conclusie van dit alles is: De omwenteling, die zich op het ogenblik geestelijk voltrekt, vindt haar weerslag in vele ongeregelde heden op aarde. Want je kunt een bestaande ordening niet een, twee, drie aanpassen aan een geheel andere innerlijke beleving van de mens en daardoor aan voortdurende veranderingen in zijn drijfveren en zelfs zijn argumenten. Maar al wat er in deze dagen gebeurt en de eindvorm, die het huidige proces zal krijgen vermoedelijk na 3 à 4 generaties, zal wel degelijk een absolute vernieuwing van de mensheid ten gevolge hebben: een geestelijke vernieuwing.

Waar de mens zichzelf geestelijk vernieuwt, daar zal ook de aarde haar aanschein voor een groot gedeelte gaan veranderen. Ze zal aangepast zijn aan dit nieuwe innerlijke besef. Geestelijke waarden zullen in steeds grote mate de stoffelijke ontwikkelingen domineren.

Dit alles gezegd hebbend, heeft u nu ter overweging achtergrondinformatie. U kunt met deze informatie ongetwijfeld veel doen, als u zich bezighoudt met het gebeuren in de actualiteit. U zult hierin een verklaring kunnen vinden zowel voor de angsten en het wantrouwen dat bepaalde groepen zozeer beheerst als ook voor de eigenlijk niet meer

realistische idealen die anderen met zo'n volledige beleving en inzet van hun persoonlijkheid nastreven.

Het geweld van de een en de opofferingsgezindheid van de ander zijn beide afhankelijk van de sferen waarmee men op dit ogenblik in een betere harmonie is gekomen. Er moet een mogelijkheid zijn om de harmonieën met het licht steeds sterker te maken en daardoor steeds meer de angstdromen en de verdwaasdheden teniet te doen die voortkomen uit degenen die een harmonie vinden met een Nevel- of een Schaduwland.

Zoek zelf eens naar wat verklaringen en bewijzen. U zult zien dat uw wereldbeeld aanmerkelijk duidelijker wordt. Juist degenen, die hun wereld helder en duidelijk kunnen zien en niet blind zijn voor de krachten die in hen zelf werkzaam zijn, zijn degenen die een werkelijke alomvattende en ten goede voerende revolutie tot stand kunnen brengen die de evolutie van de mensheid als geheel zal dienen.

--:--

TWEDE GEDEELTE.

Heeft u vragen die betrekking hebben op de onderwerpen van deze cursus?

x Iemand ervaart de spanningen en emotionele wisselingen in deze tijd in zichzelf. Hij is echter afgestemd op duister, op Schaduwland gezien zijn angsten en het 'accident-prone' zijn. Hoe kan hij zijn innerlijke afstemming veranderen en een lichtender afstemming blijvend vinden?

- Het veranderen van afstemming is moeilijker dan u denkt.

In de eerste plaats: Als u op welke wijze dan ook het gevoel heeft dat u op duister, op schaduw-sferen e.d. bent afgestemd, dan zal het eerste wat u doet moeten bestaan uit zoeken naar rechtvaardiging, naar zekerheid. Hoe zekerder u zich gaat voelen t.a.v. de zinrijkheid van alle gebeuren, des te minder zult u in overeenstemming kunnen komen met duistere machten.

In de tweede plaats: Als u angsten kent, dus emoties, nachtmerriedromen ervaart, dan moet u proberen u steeds te suggereren dat u daaraan geen deel heeft. 'Dit ben ik niet. Hierbij ben ik niet betrokken.'

Probeer alleen te reageren op die zaken welke wel positief zijn en die soms zelfs in nachtmerriedromen voorkomen. Hierdoor verandert u langzaam maar zeker uw gevoeligheid en afstemming. De nadruk die u legt op het positieve zal zich weerkaatsen op uw afstemming op een lichtere wereld. Het eindresultaat kan zijn, dat u na ongeveer 6 à 10 maanden op deze wijze dag in dag uit ernstig gewerkt hebbend aan uw eigen persoonlijkheid en instelling, inderdaad bevrijd bent van duistere invloeden. Daarvoor in de plaats gaat u misschien zelfs mystieke lichtdromen beleven. Dit laatste als resultaat van uw voortdurende inspanning en daardoor de steeds sterker wordende wil om het meest lichtende, het meest positieve te ervaren en daarmee een mate van eenheid te beleven.

x Geestelijk is het van belang te streven naar een blijvende innerlijke rust om een mate van inwijding te vinden. De vorige spreker zei, dat juist de onrust en spanningen leiden tot innerlijke harmonieën. Staan deze 2 zaken niet tegenover elkaar? Wat is hun relatie? Zijn het beide factoren

in één ontwikkeling?

- Beide zijn factoren in één ontwikkeling. Dat is juist geconstateerd. Als u een innerlijke rust weet te bewerkstelligen, dan is het echter deel van een persoonlijke ontwikkeling en daarmee van een bewustwording die in het bijzonder uzelf betreft en waarvan alle uitwerkingen ook alleen op u-zelf betrekking zullen hebben. Op het ogenblik echter, dat er een algemene tendens ontstaat en een grote verandering moet plaatsvinden, ontstaat er een voor gevoel. Dit voor gevoel resulteert in een toenemende onrust. Bij dieren manifesteert zich dit kort voor een vulkanische uitbarsting of een dergelijke ramp meestal in een tamelijk zinloze vlucht. Bij de mens zal het aanvoelen van dergelijke spanningen echter voeren tot een soort vlucht naar binnen toe.

Die vlucht naar binnen toe impliceert juist weer dat er tussen de buitenwereld en het zich steeds veranderend innerlijk beeld in toenemende mate spanningen ontstaan. Waar deze spanningen zijn, is het begrip langzaam maar zeker bijna verdwenen. Men ondergaat, maar men kan het niet meer beseffen. Als er dan een verklaring komt (dat kan een woord zijn of een geestelijke beleving) waardoor men alles ineens weer in een verband kan zien, dan wordt deze de kern van de verdere ontwikkeling. Dit zijn processen, die zich over het algemeen massaal afspelen. Ik kan u voorbeelden citeren van historische aard.

In de tijd van Jezus was er sprake van een bezetting van het land van Israël. Er was sprake van een hevige onderdrukking ten dele door de Romeinen die de Joden minachtten als zijnde 2e kwaliteit burgers of niet-burgers. Daarnaast was er de onderdrukking vanuit de eigen geleerden door degenen die de inning van tolgeden e.d. hadden gepacht. Het betekende dat men steeds radelozer werd, dat de eigen achtergronden steeds vager werden. Het geloof in wonderen, die eens door Jehova zouden zijn gedaan, verzwakte ook. Er bleef maar één hoop over: de verwachting van een direct goddelijk ingrijpen in de vorm van een messias.

Dit nu betekende de gehele achtergrond waardoor de woorden als die van Johannes de Doper, later van Jezus, nog later van zijn volgelingen veel meer doordringingsvermogen hadden en de mensen eigenlijk veel intenser naar een nieuw geestelijk beleven en een stoffelijk gedrag voerden dan zonder die spanningen het geval zou zijn geweest.

Op het ogenblik, dat Mohammed zijn heilige oorlog begon, was er sprake van zeer grote en felle tegenstellingen tussen de nomadenstammen en de steden. Vooral het handelscentrum Mekka behandelde hen vaak als uitschot. De nomadenstammen voelden zich ook wat handel e.d. betrof voortdurend bedrogen. Dit maakt ook duidelijk waarom in de eerste heilige oorlog slechts ongeveer 2 % van de strijders werkelijk geloofden in Mohammed; de anderen streden gewoon tegen een vijand.

Maar door de spanningen die zo ontstonden en de veranderingen, die mede door het omverwerpen van de afgodsbeelden en soortgelijke zaken tot stand werden gebracht, was het woord van Mohammed een vullen van de onzekerheid en de verwarring (de leegte) die was ontstaan door het wegvallen enerzijds van de waansituatie in de steden en anderzijds door het plotseling wegvallen van een vijand die vroeger het leven en veel van wat men deed rechtvaardigde bij vele bedouïenstammen. Als we het zo bekijken dan wordt het wel duidelijk.

In de tijd dat de Gautama Boeddha preekt hebben we te maken met een groot aantal staatjes die voortdurend met elkaar concurreren, die met elkaar vaak in oorlog zijn; een verscherpt kaste-onderscheid. Wij hebben daarnaast te maken met de verdrukking van de eenvoudige mensen. Het was geen gemakkelijk leven in die dagen.

In die tijd was er een geloof in vele goden. Maar die goden schenen niet meer te antwoorden op de gebeden van de eenvoudigen. Toen was de ontsnappingsmogelijkheid van Boeddha's leer bijzonder attractief.

Het maakte je los van verplichtingen, die eens als een goddelijk juk je werden opgelegd en gaf je tevens de gelegenheid om door persoonlijk werken en streven en niet alleen door het omkopen van goden een nieuwe status te bereiken.

Dit zijn drie voorbeelden. Ik zou er meer kunnen geven. Ik heb juist deze voorbeelden gegeven, omdat die in de inleiding van de 1e les mede ter sprake zijn gebracht.

x Dus toch een nieuwe religie?

- Als u het liever anders wilt horen, dan kan ik teruggrijpend naar de inleiding wijzen op het ontstaan van de marxistisch-socialistische staat in Rusland. Ook hier hebben wij te maken met onderdrukking, hongersnood, armoede, grote wreedheid van een heersende kaste. En door de oorlog, want voordien kon je daar werkelijk geen beweging in krijgen, een mate van hopeloosheid en losgeslagenheid bij een zeer groot aantal mensen, zodat hierdoor een nieuwe ideologie (zeker als die zo fel wordt verkondigd en verdedigd als Lenin indertijd heeft gedaan) de mensen meesleept en hen daardoor brengt tot een nieuwe wijze van denken en ook van leven.

Dat daarbij de revolutie gevolgen heeft gehad die onzes inziens niet aanvaardbaar zijn, betekent nog niet dat op dat ogenblik de situatie in Rusland zodanig is geweest dat de spanningen in de gewone mensen ondraaglijk waren, dat het geloof in de Tsaar en in de rechten van de hogere standen waren uitgehold en dat daardoor het nieuwe denkbeeld van de arbeiderssolidariteit (want daar komt het op neer) plotseling weerklank vond.

Als we dit begrijpen, is het duidelijk hoe het communisme niet zuiver is gebleven in Rusland, maar zichzelf tot een soort pseudo-godsdienst heeft vervormd. Het zijn systemen waarin de mens dermate intens is gaan geloven dat hij daaraan een rechtvaardiging ontleent, maar gelijktijdig een zinvolheid voor eigen bestaan.

x Is het voor de toekomstige ontwikkeling nodig dat een nieuw denkbeeld gedeeld gaat worden?

- Indien ik de inhoud van de toespraak van de eerste spreker op deze avond goed heb begrepen, is u duidelijk gemaakt dat dit juist niet het geval is. Er zullen ongetwijfeld nieuwe secten of godsdiensten verrijzen als gevolg van de spanningen en disharmonieën. Mensen hebben nu eenmaal de neiging om datgene wat ze innerlijk beleven en met anderen enigszins kunnen delen te institutionaliseren. Maar het zal u ook duidelijk zijn gemaakt dat het hier gaat om zodanige persoonlijke ontwikkelingen dat een dogmatisch samenvatten in één verband althans de eerste eeuwen onmogelijk zal zijn.

Dat is ook te begrijpen, want hier spelen de stoffelijk niet meer controleerbare factoren een zo grote rol dat een rationele samenvatting van het geheel bijna ondenkbaar wordt. Een kerk, die is samengesteld uit louter profeten is geen kerk meer. Dan is het eerder 'n marktschreeuwrij tegen elkaar in de samenkomsten' en daarnaast toch vaak ook zeer intense belevingen op persoonlijk vlak, misschien nog vergezeld gaand van het een of ander wonder.

Ik zal nu de avond gaan besluiten door nog enkele opmerkingen van mijzelf hieraan toe te voegen.

Als wij spreken over revolutie, denkt men altijd aan geweld. Wat men vergeet is, dat aan alle geweld een sluipende ontwikkeling vooraf gaat. Zoals een oorlog kan uitbreken aan de hand van een op zichzelf onbetekenend gebeuren, maar dan wel het resultaat is van spanningen en

misschien najver die al lange tijd voordien bestond.

Door u te realiseren dat een geestelijke revolutie niet noodzakelijkerwijze geweld betekent, zult u gemakkelijker kunnen aanvaarden dat ze niet van zuiver materiële aard kan zijn. Het werken van de geest wordt voor een groot gedeelte bepaald door het voorstellingsvermogen dat in die geest leeft.

De harmonieën, die in een geestelijke wereld de bindende factor zijn, zijn zaken die zelfs niet geheel met emoties op aarde vergeleken kunnen worden. Maar te samen vormen ze wel degelijk die besloten eenheden die u als sferen heeft leren kennen.

Een sfeer is dus een delen van denkbeelden en belevingen. Toch is binnen elke sfeer een zeer grote verscheidenheid aanwezig. In Zomerlandtermen: alle landschappen kunnen voorkomen in één deel van Zomerland. Wij kunnen daar naast elkaar dorpen en boerderijen aantreffen, maar misschien ook wolkenkrabbers. Het enige waarvan wij zeker kunnen zijn is, dat al deze factoren zich harmonisch t.a.v. elkaar gedragen, dus elkaar in wezen niet verstoren maar eerder versterken.

Dit nu is geen bewust proces van de entiteiten die daar leven. Het vloeit voort uit hun verbondenheid, hun delen met elkaar van de beelden die in hen leven.

Het zal u duidelijk zijn, dat bij elke geestelijke omwenteling van welke aard dan ook een soortgelijk proces zich afspeelt. Wij kunnen geen algemene norm of regel geven. Er zal altijd sprake zijn van een elkaar aanvullen waarbij men zich zelfs onbewust is van de wijze waarop men naar een harmonische aanvulling van de ander zoekt of deze bij de ander toch als harmonisch beleeft.

Het is dit harmonische element dat in uw stoffelijke wereld voor een groot gedeelte althans ontbreekt. Men zoekt ernaar, maar men zoekt ernaar op een zodanig dogmatische manier dat men in feite meer tegenstellingen creëert dan opheft.

Wordt nu uw wereld onder de bestaande spanningen (die nog wat groter zullen worden in de komende tijd neem ik aan) tot een grotere innerlijke eenheid met de geestelijke wereld gebracht, dan kunnen we niet meer zeggen: Hier ontstaat een systeem, een godsdienst of een bepaalde weg. Integendeel, er ontstaat een methode waardoor een ieder het beste dat hij in zichzelf kent zelfstandig uit, maar wel zodanig dat het harmonisch is t.a.v. hetgeen anderen vanuit zich voortbrengen. Hiervoor bestaat er geen wet. Het enige bepalende is hierbij harmonie.

Hoe dichter de aarde komt te liggen bij een sfeer als Zomerland, des te feller deze harmonische factoren zich zullen weerspiegelen in al datgene wat er op aarde gebeurt. Men vergeet al te vaak één ding: Ook uw wereld is voor een groot gedeelte opgebouwd uit illusies. Het zijn denkbeelden waardoor u betekenissen heeft toegekend die wel in u bestaan, maar die in de feiten niet als zodanig aanwezig zijn.

Het betekent, dat veel in uw wereld kan veranderen zonder dat de feitelijke waarden van die werelden inderdaad een grote verandering ondergaan. Als u dit eenvoudig wilt uitdrukken: Als de manier waarop de mensen elkaar beschouwen en met elkaar omgaan verandert, zal het gehele wereldbeeld daardoor ook veranderen en tenslotte dit zelfs landschappelijk tot uiting komen. Het zijn dingen waar u misschien gemakkelijk aan voorbij gaat.

Er zijn zoveel mensen die uitroepen dat er maar één waarheid is. Dat is volkomen waar. Alleen, zij kennen die ene waarheid niet in haar totaal. Elke mens draagt iets van waarheid in zich. Zelfs de grootste leugenaar zal geen leugen kunnen verzinnen die niet is opgebouwd uit fragmenten van de waarheid. U dit realiserende zult u kunnen zeggen: Wij kunnen onze wereld veranderen zonder dat we de wetten of de feiten van de natuur of zelfs van de menselijke werken daarop feitelijk

geweld aandoen. Als wij alleen de zaak anders gaan gebruiken, gaan beleven en benaderen, dan verandert de wereld uiterlijk voor ons snel en op zichzelf trager zal ook de werkelijkheid van de wereld zich daaraan aanpassen.

Zo gezien zal dus een lezing, zoals ze nu is gegeven geen poging zijn om een verandering tot stand te brengen of zelfs maar om de richting waarin ze zal gaan zonder meer aan te duiden. Het gaat hier om het proces zelf. Het proces dat zegt: Als een mens innerlijk emotioneel, intuïtief en geestelijk misschien veranderingen ondergaat, zal zijn beeld van de wereld daardoor veranderen. En het geheel van zijn handelen wordt mede bepaald door zijn reactie op de wereld zoals hij die ziet.

Het gebeuren waarin u op het ogenblik bent betrokken, is een uiting van absoluut onbehagen enerzijds en een bijna wanhopig zoeken naar saamhorigheid anderzijds. De tegenstellingen die bestaan zijn voor het merendeel eerder kunstmatig geschapen dan dat ze reëel aanwezig zijn. Ze zijn geschapen om daardoor dit gevoel van eenheid of van samen zijn met anderen (een plaatsvervangend iets voor zekerheid) tot stand te brengen. Maar als u die eenheid in uzelf gaat vinden, als uw zekerheid uit uzelf voortkomt, dan heeft u geen behoefte meer aan de systemen en misleidingen, de onderscheidingen en verdelingen die op dit moment althans daarvoor grotendeels worden gebruikt.

Wanneer wij problemen nemen als b.v. de toenemende bewapening met de ergste wapens in de verschillende grote staten, dan is het gemakkelijk te zeggen, dat dit voortkomt uit wantrouwen of dat het een behoefte is om eigen kracht te vergroten. Zuiver redelijk gezien is een dergelijk betoog natuurlijk waanzin. Maar men is niet in staat om zelf zijn eigen mogelijkheden en krachten voldoende te vertrouwen. Dat is het belangrijke punt.

Rusland voelt zich in een wereld, die voor een deel - en dat beseft men heel goed - over technisch grotere mogelijkheden beschikt, betrekkelijk machteloos. Dit gevoel van machteloosheid wordt door een versnelde bewapening voor een deel opgegeven, althans bij de regerende kanten.

In de Ver. Staten heeft men een enorme schok ondergaan als gevolg van de nederlaag in Vietnam. Wie zich de moeite getroost om de daarop volgende besluiten en toewijzingen uit het Congres na te gaan, kan constateren dat vanaf dat ogenblik de aandacht voor en de besteding aan atoombewapening bijna verzevenvoudigd is; en zelfs na korte tijd. Alweer, onzekerheid.

Een gevoel van machteloosheid. Een gevoel van onmacht, omdat men heeft verloren als technisch bijna volmaakt leger van een aantal in feite toch maar heel schaars bewapende guerrilleros. Daarom zoekt het Pentagon naar steeds meer wapens en macht om zijn eigen onbehagen en onzekerheid daarmee a.h.w. uit te wissen.

Als beide staten elkaar zouden willen begrijpen en het wederzijds wantrouwen zou kunnen plaatsmaken voor een mate vanuldiging en wederzijds vertrouwen, dan zou de hele atoombewapening aan beide zijden plotseling overbodig zijn. Die toestand kan echter niet worden bereikt zolang er in beide volkeren bepaalde groeperingen zijn die juist groot belang hebben bij het in stand houden van zekere industrieën.

Als u dat zo bekijkt, dan begrijpt u dat op een rationeel vlak een vermindering van atoombewapening weliswaar wenselijk wordt geacht, maar niet wezenlijk bereikbaar is. Maar als de emotionele toestand verandert, dan wordt een groot gedeelte van de nu als rationeel erkende argumenten op machtsbasis, economische basis plotseling ongeldig. De emotie zoekt dan een andere, eveneens redelijk schijnende verklaring of uitleg. Op dat ogenblik zal een ontwapening wel resultaat kunnen hebben.

Als ik u dit zo voorleg, dan doe ik dat om duidelijk te maken hoezeer de drijfveren en denkbeelden van staten en mensen ook in deze tijd onredelijk zijn. Daarom moet het u niet verbazen dat een verandering in de mens zelf als gevolg van andere harmonieën of invloed misschien ook vanuit onze werelden dan ertoe kan leiden dat onwaarschijnlijke, schijnbaar onredelijke vanuit het huidige standpunt maar zeer ingrijpende veranderingen zullen plaatsvinden in het evenwicht in de wereld, in de machtsbalans en zelfs in de economische structuur.

De gevolgen van de harmonie met bepaalde delen van het geestelijke bestaan strekken zich voor de mensheid niet alleen uit tot het innerlijke leven. Integendeel, ze hebben juist door de massaliteit waarin die harmonie wordt bereikt een directe invloed op de uiterlijke levensmogelijkheden en omstandigheden. Men kan voor de mens de geest niet losmaken van de stof.

Op deze avond heeft men u willen voorleggen hoe belangrijk deze spanningen zijn, opdat velen die niet in staat zijn of zich misschien van de mogelijkheid tot persoonlijke bewustwording niet eens bewust zijn geworden, te samen toch komen tot veranderingen die van binnen uitgaan, maar die de uiterlijke mogelijkheden vergroten.

Sta mij toe hier op eigen titel aan toe te voegen, dat mijns inziens een nieuwe bewustwording van de mensheid inderdaad te verwachten en te bereiken is. Ze zal ongetwijfeld nog enige tijd op zich laten wachten, maar ze zal dermate ingrijpend zijn dat men zich later niet kan voorstellen dat u in deze tijd geleefd en gedacht heeft zoals u nu toch heel redelijk en bewust meent te leven en te denken.

Een nieuwe harmonie betekent een nieuwe wereld. Een nieuwe wereld betekent een nieuwe band met de oneindigheid. En de kracht van de oneindigheid betekent een toename van de mogelijkheden die geestelijk en zelfs stoffelijk voor de mensheid kunnen bestaan.

Ik ben ervan overtuigd dat dit doel zal worden bereikt. Ik ben er ook van overtuigd dat alleen door de spanningen, de nood, de ellende die op uw wereld op dit ogenblik heersen dit op zich zo begevenswaardige doel naderbij kan worden gebracht. Want de mens die tevreeden is, wil niet anders. De mens, die wat ontevreden is, zoekt een stoffelijke uitlaat voor zijn onvrede. Maar degene, die zijn innerlijke situatie voelt veranderen, zal zichzelf en zijn beeld van de wereld moeten wijzigen om op die wijze voor zich het leven nog mogelijk en draaglijk te maken. En daarmee heeft hij voor zichzelf nieuwe harmonieën aanbeoord met die werelden waarin lichtender krachten, groter weten, grotere wijsheid voor hem beschikbaar zijn.

Hiermede wil ik deze kleine extra bijdrage gaarne beëindigen.

:-:-:-

SLEUTELS

COSMISCHE LERINGEN

mediamiek ontvangen en uitgegeven
door de „Orde der Verdraagzamen”
te 's-Gravenhage

MAANDBLAD.
(10 nrs per jaar)

I N H O U D.

DECEMBER 1983.

29e jaargang.
Nummer 3.

DE INNERLIJKE WEG

Zelfprojectie

CI blz. 29

Zelfwerkzaamheid

CI " 35

De proef op de som

CI " 40

REVOLUTIE IN DE WERELD

Geestelijke omwenteling

CII " 29

De wereld van vandaag

CII " 38

Een concert voor twee linkerhanden

CII " 44

Overname uit „SLEUTELS” slechts toegestaan na
schriftelijk toestemming van het bestuur der „O.D.V.”

DE INNERLIJKE WEG

LES III.

ZELFPROJECTIE.

Een ik is een zeer gecompliceerd geheel. Er zitten allerlei geestelijke trillingen in, daarnaast astrale trillingen, vitaliteits-trillingen en ook het lichaam zelf heeft zijn eigen uitstraling. Als dat geheel harmonisch is, dan kunnen we zeggen dat er een uitstraling is die op welke wijze dan ook de mensen aanspreekt. Het wil helemaal niet zeggen dat zo'n mens goed moet zijn. Het wil alleen maar zeggen dat alles op elkaar moet zijn afgestemd. Er zijn weinig praktische regels te geven om dit tot stand te brengen. Maar u heeft het zelf misschien wel eens geconstateerd.

Er zijn mensen die werkelijk zeer goede en verstandige dingen zeggen, maar ze kunnen niemand ertoe brengen om eens te luisteren. Er zijn anderen die alleen maar onzin vertellen, maar door hetgeen ze projecteren wordt het voor de aanwezigen aanvaardbaar. Zo iemand krijgt nog een ovatie op de koop toe, waarschijnlijk omdat niemand heeft begrepen wat hij zegt. Dit is een heel bekend verschijnsel. Het speelt o.m. in kerkelijke en politieke kringen een heel grote rol.

Als we dat nu bezien, dan is het duidelijk: er moet allereerst een mate van eenheid worden bereikt. Als je iets wilt doen, best. Maar concentreer je dan op dat doel, dan harmoniseer je a.h.w. alle delen van je wezen. Er is niets anders meer dan dat doel. Daarmee heb je niet alleen bereikt dat het ik is afgestemd en in al zijn complexe stralingen en waarden tot een eenheid is geworden, maar je hebt bovendien bereikt dat het doel zodanig doordringt tot elk niveau waarop ook maar een deel van het ik kan bestaan dat daardoor alle krachten van het ik gelijktijdig inwerken.

Nu is zelfprojectie natuurlijk iets waar wij in vele verschillende omstandigheden mee te maken krijgen. Laten we een heel eenvoudig voorbeeld nemen:

Als u ergens gaat solliciteren, dan moet u uzelf projecteren. Dat wil zeggen: u moet het beeld van uw totale persoonlijkheid proberen over te brengen. Daardoor kunt u indruk maken en kunt u een zeker voordeel verkrijgen boven een ander, die misschien in zijn vak veel bekwaamer is dan u, maar die niet in staat is zijn hele persoonlijke inhoud a.h.w. naar de ander over te brengen.

Zelfs als het gaat om zuiver persoonlijke relaties blijkt dat de kunst om jezelf te projecteren van heel groot belang is, al is het alleen maar omdat je daardoor met anderen veel gemakkelijker in contact komt. Er ontstaat een wisselwerking.

Hoeveel mensen hebben niet in zich de meest fantastische mogelijk-

heden maar zijn gewoon niet in staat om die naar een ander over te brengen. Ze zijn geremd, zoals dat heet.

Een remming moet je natuurlijk altijd vermijden. Ik zeg niet, dat je ze kunt opheffen. Een remming is een kwestie van emotie, van denken, van zelfbeoordeling. Je kunt het ontgaan door jezelf te vergeten.

Heeft u te maken met publiek? U moet b.v. spreken in publiek (ik neem maar een heel eenvoudig iets), dan kunt u heel vaak dat publiek niet als geheel bespelen. Daarvoor moet men een heel behoorlijke training hebben en zelfs dan nog is het moeilijk.

Wat doet nu iemand die publiekbeheersing tot deel van zijn beroep heeft gemaakt: een conferencier, een liedjeszanger, een man die lezingen houdt, zelfs een predikant. Zo iemand kiest een of twee personen uit de toehoorders. Dezen blijft hij observeren. Dezen zijn a.h.w. zijn maatstaf. Dat wil zeggen, dat hij niet tot het geheel spreekt, maar eigenlijk tot enkele persoonlijkheden in het geheel. Daardoor ontstaat er een benadering die door het geheel als persoonlijk wordt ervaren. Het ik en de boodschap worden a.h.w. geprojecteerd. Ze krijgen een veel groter doordringingsvermogen en ze kunnen ook in de mensen een veel groter respons wekken.

Het is gemakkelijk om dan te zeggen: Bij spreken moet er sprake zijn van timing. Dat kan waar zijn, wanneer je een mop vertelt. Maar als je gewoon spreekt over alledaagse dingen of over heel verheven denkbeelden, dat maakt niet veel verschil uit, dan is het heel belangrijk dat de ander zich a.h.w. betrokken gaat voelen bij hetgeen je bent, zegt of doet. Kun je dat op die manier verkopen, dan heb je je doel bereikt. Ook dit is een deel van wat men zelfprojectie noemt.

Degenen onder u die denken dat het alleen maar magie is, alleen het uitzenden van een deel van je wezen om ergens anders taken te vervullen, zij hebben niet geheel ongelijk. Er behoort echter nog veel meer bij. Wat voor ons het meest belangrijke is, wanneer we beginnen met zelfprojectie, dat is leren jezelf te projecteren in hetgeen je zegt, in hetgeen je doet en daardoor een grotere beantwoording te verkrijgen van hetgeen je zegt of doet bij anderen. Dat is gewoon de eerste oefening waarmee je moet beginnen.

Nu zal het u duidelijk zijn dat als we door alleen met één doel of één waarheid voor ogen aan de gang gaan onszelf te projecteren, dat we daar niet alleen maar mentaal of emotioneel bij betrokken zijn. Neen, elk deel van ons wezen werkt daarin mee. Nu zal datgene waarop we ons concentreren ongetwijfeld mede bepalend zijn voor die sferen waaruit we de meeste kracht ontleen.

Stel, dat u iemand wilt genezen. Paranormale genezing is altijd nog in. Dan kunt u zich concentreren op de ziekte, maar dat helpt niet veel. De ziekte geeft namelijk zelden antwoord. U kunt zich concentreren op de persoon. U kunt proberen de onevenwichtigheid van de persoon aan te voelen; of die lichamelijk is of psychisch doet niet ter zake. Probeer die onevenwichtigheid aan te voelen. Denk aan die onevenwichtigheid. Probeer uw contact tevens zo dicht mogelijk bij de wereld te houden. Begin niet met verheden praatjes, dat helpt over het algemeen heel weinig.

U gaat nu kracht projecteren. Nu kan het zijn dat de storing psychisch is. Dus de oorzaak van de ziekte ligt in een onevenwichtigheid die in emotie en in denken zetelt. Dan zal de wereld waaraan u de meeste krachten gaat ontleen de wereld zijn die we blauw zouden kunnen noemen. U zoekt dan de wereld op waartoe u behoort, waarin alles bijna mathematisch is, waarin alles in preciese samenhang, a.h.w. in formules bestaat, want zo'n wereld is er ook.

Als het nu een lichamelijks kwaal is, dan is het eerste dat we nodig hebben levenskracht. Het resultaat is, dat dat deel van ons wezen dat het

dichtst bij de levenskracht zit, probeert nu de totale kracht van leven, van energie (we zouden zeggen: een gouden wereld) af te tappen en dan die energie projecteert.

Het zijn geen dingen die u zich voor ogen moet stellen, onthoudt u dat goed. Als u zich zit te concentreren op een gouden wereld, dan zult u misschien wel contact daarmee krijgen, maar dan is het doel weer niet voldoende. Maar als u met het doel bezig bent en uw ik tot een tijdelijke eenheid daarmee weet te vormen, zal het automatisch op die kracht reageren. Daarom zijn de beste genezers degenen die het minst praat hebben. Dus degenen die zeggen: Ik denk even en ik maak je beter. Dat klinkt misschien krankzinnig, het is suggestief niet zo waardevol, maar het werkt wel; en wel op grond van deze harmonie.

In uw wezen zijn alle krachten aanwezig, ook de krachten van de hoogste geest. Zelfs als u - wat ik van u niet aanneem - een betrekkelijk duistere persoonlijkheid bent, dan zijn nog steeds ook de krachten van de hoogste wereld in u aanwezig. Wanneer u uw ik projecteert, zijn ook die krachten erbij betrokken. En als u een beroep doet op deze hoogste kracht, dan zal ook deze hoogste kracht als een vorm van extra energie door uw wezen optreden en vanuit uw wezen kunnen worden projecteerd.

Nu is dat allemaal nog tamelijk eenvoudig. Een mens of desnoods een geest willen helpen zijn van die dingen die je zo vaak hebt gehoord. U weet het wel, in uitgetreden toestand afdalen naar een duistere wereld, een arme ziel eruit halen enz. Het is een geestelijke visie op een methode van vissen. Maar wat men daarbij vergeet is dit:

Als u in uitgetreden toestand naar een duistere wereld gaat en u bent een eenheid, u bent u bewust van licht, dan is er rond u licht; dan bent u dus onaantastbaar. Eerst op het moment dat u niet denkt aan licht, maar u a.h.w. laat overweldigen door de indrukken om u heen van duisternis, van verval misschien, dan wordt u daardoor inderdaad benaderd en kunt u daar ook het slachtoffer van worden.

In zo'n uitgetreden toestand is het dus heel belangrijk dat je steeds je gehele persoonlijkheid projecteert. En dat kun je alleen, indien je ook het doel waarvoor je je in die sfeer bevindt hoe dan ook beseft. Kun je dat niet beseffen (dat komt voor bij willekeurige uittredingen), stel je dan een doel, al is het maar om iets van een bederf ongedaan te maken. Door dit doel te stellen en je a.h.w. daarop te projecteren in een absolute concentratie, zul je niet alleen werkelijk invloed hebben in zo'n wereld, maar je zult tevens voor jezelf een mate van onaantastbaarheid scheppen.

De zelfprojectie is in de loop der tijden vooral beoefend in de verschillende vormen van magie. Een bekend voorbeeld is de tibetaan, die zijn torentjes van rijst en zijn reukwerk om zich heen opstelt, zijn gezangen intoneert en dan in zijn tent een symbolisch gebaar maakt, al is het maar dat hij een pijl afschiet.

Hij doet dit terwijl hij zich concentreert op één persoonlijkheid. En wat gebeurt er nu? De pijl wordt afgeschoten. Die valt ergens neer, maar hij treft niemand. De persoon op wie hij is gericht, zal een soort psychisch trauma ondergaan dat ongeveer gelijk is aan het getroffen worden door een pijl.

Dit is een vorm van zwarte magie. Ik raad het u ook niet aan. Per slot van rekening, u bent allemaal Robin Hood al lang ontgroeid en pijl en boog lijkt mij voor een westerling nu niet bepaald ideaal.

Wat doet de man in wezen? Want daar gaat het nu om. Hij stelt om zich heen symbolen op. Hij sluit zich af van de omgeving. Er mag niets zijn wat zijn aandacht afleidt. Hij visualiseert de persoon en datgene wat hij ermee wil doen. Zijn gezangen zijn slechts methoden om zichzelf op te zwepen zodat hij alles vergeet behalve dat ene wat hij moet doen.

De demonen en duivels die hij aanroept, zijn misschien pogingen om bepaalde werelden in het bijzonder erbij te betrekken, maar eigenlijk roept hij krachten op van sferen waarin zijn eigen voertuigen ook aanwezig zijn. Hij wordt hierdoor een bijzondere krachtcentrale. Daar hij het doel buitengewoon scherp voor ogen heeft en op het ogenblik van hoogste concentratie een daad verricht die alleen maar symbolisch is voor hetgeen hij tot stand wil brengen, kan hij daarmee inderdaad resultaat mee bereiken. Alleen, de kracht die hij heeft afgevoerd, keert tot hem terug.

Het is een bekend verhaal in de zwarte magie: de medicijnman die een boze geest uitzendt om iemand te vernietigen. Die ander is onschuldig, de kracht kaatst terug en de medicijnman kan het niet verwerken. Dat is natuurlijk onzin. Het bestaat wel tot op zekere hoogte. Wat er werkelijk gebeurt is dit:

Je hebt - laten we zeggen - het slechtste gedeelte van jezelf en de meest vernietigende energieën die in je berusten gericht op een persoon. Maar de intensiteit is zo groot dat je, als ze tot je terugkeren zonder dat een deel van die energie is ontladen, heel veel moeite hebt om die energie te beheersen en weer naar de verschillende sferen te laten afvloeien. Op deze manier kun je dus inderdaad worden getroffen. Toch mag redelijkerwijs worden gezegd, dat al deze vormen van magie op afstand in meer of mindere mate berusten op zelfprojectie.

Een andere methode om jezelf te projecteren is een wereldvoorstelling opbouwen. U kent dat verhaal waarschijnlijk wel. Je kunt een droom opbouwen. Maar als je dat intens genoeg doet en je vergeet daarbij al het andere, dan wordt die droom de representant van bepaalde voertuigen die je geestelijk bezit. Van dat ogenblik af ontwikkelt zich in die wereld een gebeuren dat je niet meer kunt beheersen. De krachten die je hebt ontketend bepalen de wetten die er heersen en niet meer alleen je wensen en gedachten. Wil je met je wensen en gedachten toch die wereld beheersen, dan word je a.h.w. uit die wereld in een andere wereld verplaatst.

Dit is iets wat in bepaalde dromen en nachtmerries nog wel eens voorkomt, omdat de mensen daarin - zij het in wat afwijkende omstandigheden - toch eigenlijk ook innerlijk een deel van zichzelf hebben geprojecteerd in een bepaalde sequentie van belevingen. Op het ogenblik, dat die belevingen niet aanvaardbaar zijn - om welke reden dan ook - zult u zien dat die wereld verandert. Daarnet was er nog een deurknop, u grijpt ernaar en ze is weg.

Als we ons willen projecteren, dan kunnen we dat natuurlijk ook doen in voorwerpen. Een van de bekendste voorbeelden is het magnetiseren van een glas water. Dat heeft u misschien weleens gezien of geprobeerd. U denkt: ik laat daar levenskracht in vloeien. Ja, dat zal waar zijn. Maar u kunt het ook anders doen.

U kunt namelijk ook met iemand door de telefoon spreken en aan de ander zeggen: Houd tussen je handen een glas water. Ik zal dat dan even opladen. Dan bent u het niet meer. Wat doet u eigenlijk? In wezen projecteert u een deel van uw eigen kracht en persoonlijkheid op de ander, zoals u dat door uw concentratie doet op het water als u het probeert in te stralen. Het resultaat is weer, dat hierdoor het water een bepaalde verandering ondergaat. Die is niet chemisch vaststelbaar. Ze is heel moeilijk af te lezen, maar het betekent wel dat degene die daarvan drinkt hoeveelheden energie opneemt die hij anders niet zou krijgen. U heeft dus eigenlijk velerlei mogelijkheden om op afstand zowel als in een direct contact uw persoonlijkheid te projecteren.

Voor iemand die op aarde leeft, nogmaals, is het belangrijk dat hij eerst leert de eenheid van zijn wezen tot stand te brengen. Iemand, die alle sferen kent waartoe ook maar één van zijn voertuigen

kan behoren, heeft nog niets bereikt. Degene die er niets van afweet, maar die met één doel voor ogen en met een absolute eenheid van denken en emotie zich op dat doel kan richten, bereikt het wel. Het is een kwestie van concentratie. Het is even al het andere vergeten en alleen bezig zijn met dat ene. Op deze manier bereik je inderdaad zeer grote resultaten.

Het is een concentratiemethode die over het algemeen kan worden bevorderd door b.v. regulerende ademhaling. Heel wat acteurs en actrices doen dat vooral als ze plankenkoorts hebben. Ze staan tussen de coulissen en halen dan een paar keer heel diep adem. Wat theoretisch heel gunstig zal zijn, omdat het een oxygenatie van het bloed betekent. Dus meer zuurstof, daardoor een gemakkelijk omzettingsproces en even een gevoel van ontspannenheid.

In de praktijk zullen zij zich heel vaak concentreren met die ademhaling op hetgeen zij gaan doen. Daarmee laten zij hun eigen persona voor een deel achter. De kunstmatige persona waarmee men zich op het toneel bezighoudt, wordt nu a.h.w. een deel van hun eigen ik. Doordat zij een eenheid bereiken in zichzelf kunnen zij alles vergeten behalve wat zij moeten spelen. Zijn ze er eenmaal mee bezig, dan kunnen zij ten dele terugkeren tot dit kleine ik; maar de uiterlijke vorm, de uitstraling, blijft behouden.

Als u dus te maken krijgt met situaties waarbij u denkt: nu moet ik mij eigenlijk concentreren, maar zal dat wel lukken? Dan vraagt u zich niet af: hoe moet ik mij concentreren? U haalt een paar keer heel diep adem en u springt a.h.w. zomaar in het diepe; u gaat regelrecht op uw doel af. Wat er gebeurt doet niet ter zake. Het gaat om de uitstraling die u tot stand brengt. Als u dat kunt, dan heeft u daarmee bereikt dat u uw persoonlijkheid uitstraalt naar andere mensen; dat u zichzelf voorziet van energieën die u anders niet bezit; dat u voor uzelf mogelijkheden schept die op z'n minst, genomen onwaarschijnlijk zijn.

U moet nooit bezig zijn met een doel dat afhankelijk is van andere gebeurtenissen. Als u alleen het doel ziet en de afhankelijkheid terzijde stelt, dan is de overdracht van dit doel maximaal. Zodra u bezig bent met een projectie waarbij u andere overwegingen mede daarin betreft, is er een verdeeldheid; er is een spreiding. De energie gaat voor een deel naar een doel dat nog niet eens bestaat (het gaat in feite teloor). Een ander deel is dan in uw concentratie net niet voldoende om te bewerkstelligen wat u wilt. Ik geef u maar weer een voorbeeld.

U heeft waarschijnlijk wel eens de sing-song gehoord van een echte dobbelaar, die met de dobbelstenen zit te rammelen en zegt: Kom 7, kom 7, kom 7. En dan komt 7. Er zijn mensen bij die dat een groot aantal malen achtereen doen. Iets wat volgens de kansberekening bijna onmogelijk is. Hoe komt dat?

Zij hebben op dat ogenblik niets anders voor ogen dan die stenen met een bepaald aantal ogen die boven komen. Als je dat kunt nagaan, dan zul je zien dat de vraag of er een 6 en een 1 valt, of een 3 en een 4, of een 5 en een 2 mede wordt bepaald door de voorstelling die ze op dat moment hebben. Er is maar één beeld: de stenen zoals ze tot rust zullen komen. Hierdoor ontstaat er een soort telekinetische beïnvloeding van de stenen.

Als ze bij wijze van spreken anders in plaats van een 1 een 2 zouden geven, dan komt die ene wenteling meer (meer dan de energie van de worp zelf eigenlijk rechtvaardigt) waardoor de 1 toch boven komt. Waarmee ik niet wil zeggen, dat u dat kunstje zonder meer kunt leren, Daar heeft u veel oefening voor nodig. Maar u kunt het leren.

Ook hier wordt het ik geprojecteerd en wel op een zeer beperkt doel. Dit houdt in, dat zelfs telekinetische beïnvloedingen mogelijk zijn, indien de eenheid van het ik sterk genoeg tot stand is gekomen.

Ik leg hier zoveel nadruk op niet omdat ik aanneem dat u allemaal opeens dobbelaars zult worden. Laat dat maar aan de groten van deze wereld over die dobbelen met bommen en granaten. Maar omdat u het begrip moet hebben voor de eenheid die in uzelf nodig is om tot een perfecte projectie van uzelf te komen. Of dat het gaat naar een sfeer of dat het de val van een dobbelsteen betreft of het genezen van een mens of het doden van een mens op afstand in wezen is er één basis. De basis van een persoonlijkheid die zozeer in willen, denken en gevoelen een eenheid is geworden op aarde dat alle voertuigen daarbij betrokken zijn en daarop afgestemd raken zodat er niet meer sprake is van een diversiteit, maar van een eenzijdige gerichtheid in de gehele persoonlijkheid.

Elke projectie van het ik, ook als het gaat om uittrekkingen naar bepaalde werelden, is afhankelijk van deze eenheid, niet in de eerste plaats van de hoogheid of de laagheid van uw doel, niet van de hoeveelheden energie die nodig zullen zijn of van de vraag of de werking meer telepathisch of telekinetisch moet zijn. Dat regelt zichzelf. U moet begrijpen, dat het voor u absoluut overbodig is om de procedure op te nemen in uw overweging.

De eenheid die u moet bereiken is gewoon de eenheid waarmee u zich volledig bevestigt zonder u te omschrijven en daarbij tevens het doel ziet als een deel van de verwezenlijking van het ik. U kunt dat doen, wanneer u met uw medemensen spreekt. U kunt dat doen, als u omstandigheden wilt beïnvloeden. U kunt dat doen, wanneer u voorwerpen wilt opladen. U kunt het praktisch met alle dingen, met alle materialen, zo goed als met alle mensen en alle sferen waarin u bewust kunt handelen, tot stand brengen. U dit te realiseren is voor u van het eerste en grootste belang, indien u gebruik wilt maken met enige zelfkennis, want die heeft u nodig, van uw werkelijke mogelijkheden.

Een mens is een wezen dat behoort tot vele verschillende werelden, niet alleen tot die ene wereld die men kent. De mens is een wezen waarin vele verschillende krachten schuil gaan, niet alleen maar dat beetje energie dat men stoffelijk weet te hanteren. Een mens is een wezen dat een bewustzijn bezit dat een groot gedeelte van de kosmos kan omvatten, maar dat altijd beperkt blijft tot die ene uiting waarin het zich op dit ogenblik als werkelijk beleeft.

De mens moet leren dat het niet mogelijk is al deze functies in het bewustzijn onmiddellijk wakker te roepen. Voor een deel kun je het misschien bereiken, maar nooit voor het geheel. Wat je wel kunt doen is datgene wat je bewust bent zozeer tot een eenheid brengen en dan tot een absolute doelgerichtheid dat je daardoor alle andere voertuigen en krachten a.h.w. onbewust tot eenheid brengt met hetgeen je bent en met hetgeen je doet.

Zelfprojectie kan vergezeld gaan van vele procedures. Alles wat wij werkelijk willen, kunnen wij waarmaken. Maar wij kunnen alleen datgene waarmaken wat wij zonder enig voorbehoud of overweging op dit ogenblik als onze eigen werkelijkheid beschouwen.

Wij kunnen alle krachten wekken. Maar wij kunnen alleen die krachten gebruiken welke passen in het beeld dat wij ook van onszelf scheppen. Hoe meer het beeld van ons eigen ik in de werkelijkheid is gebaseerd op de relatie met die werkelijkheid (zie de voorgaande les) des te beter zullen wij begrijpen hoe wij functioneren in het geheel. Het is het besef van die functie dat mede bepalend is voor datgene wat wij kunnen betekenen voor anderen, datgene wat wij tot stand kunnen brengen buiten ons door krachten die misschien niet redelijk lijken.

Er zijn mensen geweest die met hun uitstraling hele volken hebben betoverd. Ik denk aan Winston Churchill, aan Adolf Hitler, maar net zo goed denk ik aan Peter van Amiens. Mensen, die in staat waren datgene wat voor hen belangrijk was zozeer overtuigd als enige werkelijkheid te zien, als deel van hun persoonlijkheid dat ze anderen daardoor in de ban brachten van hetgeen zij zelf waren.

Wie nu luistert naar de toespraken van Churchill of van Hitler zal waarschijnlijk de schouders ophalen en zeggen: Nu ja, toen was het misschien erg belangrijk, maar als ik het zo hoor, zou ik er niet veel in zien. Dat komt, omdat de uitstraling er niet is. Een uitstraling kan een lelijk mens mooi maken. Een uitstraling kan van een Adonis een duivel maken. Een Venus kan tot een afzichtelijk wezen worden en een afzichtelijk wezen tot een Venus.

Wat wij projecteren is het totaalbeeld dat in ons ik bestaat. De uiterlijkheden vervagen dan. Wie dit beseft, heeft een sleutel gevonden tot een betere werkzaamheid in zijn wereld en het samenvoegen van zijn bestaan in deze wereld met dat in andere werelden. Het indirecte gevolg dat u daardoor ook in andere werelden meer bewust actief zult worden, moet u beschouwen als een soort toegift, niet als een doel.

Streef niet naar het beleven van andere werelden, maar naar een absolute eenheid in uw eigen wereld en het projecteren van die eenheid in alles wat u doet, in al hetgeen u anderen zegt, in al hetgeen u wilt bereiken.

Wie dit alles in de praktijk weet toe te passen, zal met een toenemende zelfkennis een toenemende zelfverwerklijkingsmogelijkheid hebben gevonden.

Einde van de les.

Ik zie met spanning de resultaten van uw pogingen tegemoet. Denk nu niet: het zal zo'n vaart niet lopen. Het is de moeite waard het te leren. Dan geeft het niet of u tachtig bent of acht, want u heeft er niet alleen in één wereld wat aan, maar in alle werelden die u ooit als uw eigen werkelijkheid zult beschouwen.

Ik hoop, dat u daar niet klakkeloos aan voorbij loopt.

-:-

ZELFWERKZAAMHEID.

Als wij bezig zijn met geestelijk of ander werk, dan hebben we altijd de neiging om er een ander bij te halen. Het is een oud verhaal zo langzamerhand bij de Orde, dat iemand haar breiwerk kwijt was en onmiddellijk riep: Henri, zorg dat ik het terugvind. Wat dan ook prompt gebeurde. Zo hebben we ook St. Antonius, St. Franciscus, de Here Jezus, de H. Geest en vele anderen inclusief vele goden die u niet kent. Een voortdurende functie van eeuwigdurende bijstand. Dat is allemaal heel aardig, maar het zet natuurlijk niet veel zoden aan de dijk.

Je kunt het allemaal gaan ontleden en zeggen: Door voor onszelf een figuur te stellen die, dat kan wat wij zelf menen niet te kunnen doen, stellen wij ons in staat iets te presteren waarvan we anders niet geloofd zouden hebben dat we hetzelfde konden doen. Dat is inderdaad wel waar.

Er zijn natuurlijk ook ogenblikken dat de een een vloek uit en een ander een schietgebed. Dat is dan ongeveer zoïets als de kreet die bij o.a. karate vóór het toebrengen van de slag wordt aanbevolen.

Waarom zouden wij ons afhankelijk maken van het andere, als het niet nodig is? Wij kunnen veel meer dan wij denken. Wij zijn veel meer dan wij veronderstellen. Wij maken veel meer fouten dan wij onszelf toegeven. Wij bezitten een aantal deugden die we pas ontdekken, als wij ze niet meer kunnen gebruiken. Dat is het gebruikelijke leven op aarde.

Op het ogenblik, dat we uitgaan van hetgeen wij zelf zijn en hetgeen wij zelf kunnen doen, gaan we eigenlijk een beetje al die instanties uitschakelen. Wij houden ons bezig met onze eigen mogelijkheden. Ik geef toe, dat je in dat geval eerst moet proberen wat je mogelijkheden zijn.

Het is gemakkelijk genoeg om uit te roepen: je moet jezelf kennen! Maar ja, de kennismaking blijft bij de meesten erg oppervlakkig; het blijft beperkt tot het spiegelbeeld.

Wij kunnen uitroepen: je moet jezelf projecteren! Maar er zijn zoveel die denken dat ze dan de filmster worden van hun eigen productie dat ook deze kreet vaak niet veel uithaalt. Als je zegt: Je moet gewoon iets zelf doen, dan kom je wel in een ander vaarwater.

Je moet gewoon zelf iets waarmaken. Als je vindt dat iets de moeite waard is, dan moet je niet kijken wie het kan, maar dan moet je je afvragen hoe jij het kunt doen. Zeker, als er iemand in de gracht ligt en je kunt niet zwemmen, dan is het erg prettig, als daar een zwemmer achterna duikt. Maar als dat nu niet gaat, dan heb je misschien wel ergens een stok of een stuk touw en kun je toch iets doen. Zo gaat het ook in ons hele leven.

Als wij worden geconfronteerd met omstandigheden waardoor wij menen eigenlijk door anderen te worden geregeerd en beheerst en dat is niet goed, dan moet er toch een mogelijkheid zijn om één doel daaruit te kiezen dat voor ons belangrijk is en te zeggen: Nu gebruik ik eerst alle middelen die mij ten dienste staan en alle mogelijkheden die ik zelf bezit om dat een keer waar te maken. Het is misschien wat onplezierig, want als je één doel nastreeft, dan betekent het dat je je met andere dingen niet kunt bezighouden, dat is duidelijk. Maar dan kun je resultaten boeken.

Zelfwerkzaamheid betekent niet alleen dat je jezelf aan het werk houdt, maar vooral dat je weet waarmee je kunt werken en je heel goed van tevoren informeert waaraan je wilt werken.

Zeker, zelfkennis is onvermijdelijk, neem ik aan. Want als je niet weet wat je wilt, hoe weet je dan wat je kunt doen? Maar als je je gaat realiseren hoe eenvoudig het vaak is om iets tot stand te brengen, als je maar weet dat je het met alle geweld wilt, dan sta je toch te kijken.

Ik ken een heel aardig voorbeeld uit mijn tijd. Dat is al lang geleden. Iemand wilde met alle geweld een bepaald soort kast hebben. Hij kon zich de aankoop daarvan niet permitteren. Hij besloot dat het snijwerk misschien door hemzelf wel kon worden uitgevoerd. Dus nam hij wat hout, hij nam een paar mesjes en ging het proberen. Hij heeft 20 stukken hout verknoeid, maar toen wist hij ook hoe het moest.

Toen hij eenmaal zoveel snijwerk had gemaakt, vroeg hij zich af of hij ook niet de panelen die erbij hoorden zou kunnen maken. Dat heeft hem ook heel wat overleg gekost. Hij moest eens hier en daar informeren, hij moest wat leren van een vakman, maar tenslotte heeft hij die kast gemaakt. Het heeft hem een jaar gekost om zover te komen dat hij die kast zelf kon maken. En toen was ze ook gereed binnen een paar weken. Als die man had moeten wachten tot iemand anders hem zou moeten helpen om die kast te krijgen, had het hem veel meer gekost dan de kast waard was,

dan wel hij had die kast pas gekregen na zeer vele jaren of helemaal niet. Het was dus eenvoudig een kwestie van: ik ga kijken wat ik wel kan.

Er zijn mensen die zeggen: Ik wil een ideale wereld hebben. Natuurlijk, iedereen wil wel in een ideale wereld leven waar de leeuw naast het lam ligt. Maar als je de lammelingen op het ogenblik bekijkt, dan weet ik wel waar de leeuw zijn ontbijt moet halen: bij zijn burens. Die wereld kunnen we dus niet maken, omdat we doodeenvoudig niet in staat zijn om dat geheel te beheersen. Maar je kunt soms een enkel detail wel beheersen. Laat mij het heel simpel zeggen:

Iemand vindt dat horecaffers veel te duur worden. Probeer dan zelf of je als een klein horecaffertje misschien een beter product voor een lagere prijs kunt leveren, maar realiseer je wel dat het dan ook betekent dat je er zelf ontzettend hard aan moet werken. En dan blijkt, dat je misschien wel iets kunt opbouwen. Meestal, als je iets opbouwt, dan vergeet je het later weer.

Er is een man geweest, ik meen dat het een Zwitser was, die kon uitstekend kippen braden. Hij heeft er een heel kippenconcern van gemaakt. Hij fokte zijn eigen kippen die dan ook nog de eieren legden die hij voor de bijgerechten nodig had. Hij had zijn eigen restaurants, zijn eigen manier van gerechten opdienen. Het was allemaal prima in orde. Hij is failliet gegaan! Waarom? Omdat hij niet uitging van hetgeen hij zelf kon doen, maar anderen opdroeg een beeld waar te maken dat voor hen niet belangrijk genoeg was.

Hij zou zijn eigen zaak hebben kunnen opbouwen, maar hij zou er geen zakenconcern van kunnen maken zonder gelijktijdig zijn ideaal te laten verwateren of failliet te gaan. Dit is letterlijk gebeurd. Het is niet een verhaaltje dat ik hier zit te vertellen.

Als je zelfwerkzaam wilt zijn, dan moet je het altijd beperken tot datgene waarvan je zelf de uitvoering in de hand kunt houden. Je moet nooit met grootse dingen beginnen. Niet de hele wereld vrij van atoomwapens. Zorg alleen maar dat ze in de buurt geen kattenpulten gebruiken, dan heb je tenminste een begin.

Roep niet uit: Iedereen moet natuurlijk voedsel gebruiken! In de eerste plaats worden dan de kosten voor het ziekenfonds te hoog. In de tweede plaats krijg je dan heel veel onnatuurlijk voedsel voor de prijs van natuurlijk. Want er zijn zeker ook mensen die hun zelfwerkzaamheid op winst richten en niet op het product.

Realiseer je gewoon: ik kan voor mijzelf iets doen. Als je gezond wilt leven, dan moet je dat voor jezelf doen, maar dan ook strict en voortdurend rekening houden met de gevolgen. Je moet je voortdurend aanpassen. Steeds kijken: waar liggen de moeilijkheden voor mij? Hoe kan ik mij werkelijk prettig gevoelen? Wat kan ik werkelijk hiermee bereiken? Als je anderen gaat zeggen hoe ze moeten eten, dan zit je al fout.

Als je gelooft in een God, een eeuwige waarde, een eeuwig licht of wat dan ook, dan is dat prima. Maar alleen met dat geloof leven is onzin. Eerst wanneer je in jezelf de band met die God of met wat dan ook zo sterk kunt maken dat je iets daarvan buiten je in de wereld kenbaar kunt maken, heb je enige betekenis. Dan hoeft je ook niet te verkondigen. Je behoeft het alleen maar aan te tonen.

Als je bezig bent met politiek, dan is het gemakkelijk te zeggen hoe de wereld beter zal worden, maar het is ontzettend moeilijk om haar ook maar één jota beter te maken. Als je nu aan dat maken bezig bent, dan kost je dat zelf enorm veel, maar je kunt iets bereiken. Zodra je ervan uitgaat dat jij weet hoe een ander het moet doen, gaat het verkeerd.

Ik kan mij voorstellen dat hier wordt gezocht door de een over mijn betoog en door een ander over de ellende in de wereld. Maar lieve mensen, Als u zelf iets wilt doen, dan moet u er ook aan denken dat u dat op een

doodgewone manier moet leren doen.

Iemand, die geestelijke kracht aan een ander stuurt, moet dat met hetzelfde gemak doen als u een kopje thee voor een ander inschenkt. Een gewoontegebaar. U moet er gewoon aan wennen uw eigen activiteiten niet te zien als iets bijzonders, maar als iets heel normaal. U moet uw innerlijke krachten en uw innerlijke waarden natuurlijk gebruiken, maar u moet niet in verwondering daarnaar staan te kijken. Zeg hoogstens: nou, dat valt me alweer mee.

Zelfwerkzaamheid betekent niet: je bezighouden met de resultaten; die komen vanzelf wel. Neen, je moet je bezighouden met de procedure en die aanpassen aan je mogelijkheden.

Nu kan ik mij best voorstellen dat er veel mensen zijn die zeggen: Ach, het klinkt allemaal erg leuk, maar het is zo van die prietpraat. Dat hoor je overal. Dat is inderdaad waar.

De wereld zit vol mensen die u vertellen hoe u het beter zou moeten doen. De wereld zit vol mensen die, omdat ze het u vertellen, er zelf niet toe komen. Volkomen gelijk. Maar wat ik zeg, heeft ook wel hand en voet.

Wanneer u innerlijk licht beleeft, dan is het een kracht voor u. Als u spreekt over de zekerheid van het innerlijke licht dat voor een ieder bestaat, gebeurt er niets. Als u bezig bent over zelfprojectie en u vertelt hoe een ander het zou moeten doen, dan komt u daar geen steek verder mee. Alleen degene die in zichzelf zijn eigen weg probeert te zoeken, die uitgaat van zijn mogelijkheden, hij kan wat doen. Dan moet hij ook niet zeggen hoe een ander het moet doen, hij moet het zelf waarmaken.

Dat is een van de bezwaren die ik heb tegen uw onderricht. Ik wil niet zeggen dat u slechte leraren heeft getroffen. Er zijn erbij die nooit in het onderwijs hebben gezeten en toch doen ze het heel aardig. Een ding vind ik erg pijnlijk. Die leraren zeggen tegen u: Denk er nu om dat is zo en dat moet je zo doen.

Ja, het is waar. Zo hebben zij het kunnen doen, Maar hoe kunt u het doen? Zelfwerkzaamheid is niet gebaseerd op het klakkeloos volgen van datgene wat een ander als juist voorschrijft. Het is een uitzoeken van wat je zelf kunt, wat je zelf bent, de manier waarop je iets kunt doen. Neem nu maar het eenvoudigste voorbeeld: Iemand, die links is, kun je rechts leren schrijven, maar het blijft altijd een moeizame kwestie. Links gaat het veel beter, veel vlotter en waarschijnlijk ook veel leesbaarder.

Als wij u geestelijke lessen geven, dan gaan we uit van het gemiddelde van onze eigen waarheid, dat is logisch. Wij zijn wel geest, maar we zijn dat pas geworden nadat we mens zijn geweest. Dat is nu wel geen blaam, dat overkomt u dadelijk ook, maar het betekent toch wel dat we ook onze eigen persoonlijkheid hebben en dat we bezig blijven met wat voor ons belangrijk is, zelfs als we een cursus of les geven.

Nu wil ik er alleen maar voor waarschuwen dat je die dingen niet zonder meer aanneemt. Dat je voor jezelf probeert wat je kunt en wat je niet kunt, wat voor jou aanvaardbaar is en wat voor jou niet aanvaardbaar is. Dat je gewoon zegt: Zo staat het er, zo moet het gaan.

Het is natuurlijk ontzettend gemakkelijk te zeggen als je een knoop wilt aanzetten: Je neemt een draad en steek die door het oog van de naald. Maar iemand die bijziende is of die bevende handen heeft, zit direct met moeilijkheden. Voor haar is het eerst de vraag: Hoe krijg ik die draad door het oog van de naald? Geloof mij, er zijn mensen voor wie het moeilijker is om een draad door het oog van de naald te krijgen dan het voor een kameel eens is geweest om door het van de naald te gaan oog in Jeruzalem; dat was namelijk een poort. De kameel kon er wel doorheen, maar voor een dromedaris was het gemakkelijker. Die stootte maar één keer,

een kameel twee keer. Het is dus gewoon een kwestie van: wie ben ik? wat kan ik? Wat is uw manier van denken, wat is uw manier van leven? Welke bekwaamheden heeft u zich eigen gemaakt?

Het is natuurlijk heel leuk om te zeggen: Wij moeten kransen vlechten. Maar als je altijd boekhouder bent geweest, dan valt dat tegen en kun je misschien beter systematisch iets opbouwen. Iemand, die nog nooit in zijn leven van orde heeft gehoord (dat zijn er heel veel tegenwoordig; dat zijn moderne mensen) die verlangt van anderen een orde die een andere orde is dan de orde die er is, zodat er voor hen nooit iets in orde is behalve wanneer er geen orde is en dan roepen ze om orde.

Maar het gaat er toch niet om wat de regels zijn. Het gaat er niet om wat er vaststaat. Het gaat er niet om wat de leraar zegt. Het gaat erom wat je zelf kunt doen en hoe je het zelf kunt doen.

Nu weet ik wel dat in een menselijk leven de procedure heel erg belangrijk is. Maar in het geestelijke leven gaat het niet om de procedure, het gaat om het resultaat, om de uitkomst. Het hindert niet hoe u de som van uw leven opmaakt, als u maar de goede uitkomst bereikt.

Dat is met de zelfprojectie, de zelferkenning toch ook hetzelfde. Regels zijn heel mooi. Je hebt er misschien wat aan in het begin, maar je zult ze toch moeten aanpassen aan hetgeen je zelf doet en je zelf bent. Als je dat niet doet, zul je nooit tot het beste resultaat komen. Dat is onvermijdelijk.

Ik kan er natuurlijk ook mooie verhalen bij halen. Ik kan de Zwevende Boeddha, Sint Pieter met nestjes in zijn baard erbij slepen. Iedereen heeft zo zijn eigen trant. Als ik zo zou werken, zoudt u het misschien mooier vinden, maar ik zou dan niet kunnen zeggen wat ik wil zeggen. Ik ben nu eenmaal iemand die voor de een een oude zeur is, voor de ander een kletskaus en voor een derde iemand die toch een beetje wijsheid bezit. Als ik het op mijn manier doe - of u dat nu apprecieert of niet - dan is het om datgene wat in mij leeft en wat ik ben zo goed mogelijk naar buiten te brengen.

Kijk, als ik met een Zwevende Boeddha zit, dan kan ik niet nalaten er iets onder te zetten zodat hij naar beneden lazert. Als ik een Sint Pieter erbij moet halen, dan kom ik onmiddellijk in het geweer tegen allerlei kerkelijke misvattingen. En dat zou nog veel vervelender zijn dan u nu moet aanhoren.

Dus, pas alles zoveel mogelijk aan jezelf aan. Kijk wat je kunt doen. Zeg niet wat je moet doen. Vraag je innerlijk af wat je kunt doen en doe dat eerst, dan kun je vandaaruit verder gaan. Maak van je geestelijk en andere prestaties geen wonder. Ze zijn er nu eenmaal. En als je er zelf over verbaasd bent, heb je onvoldoende zelfkennis. Pas als het allemaal natuurlijk voor je wordt, heel gewoon, kun je verder komen.

Iemand, die zijn innerlijke waarde en krachten gebruikt, kan dat doen zonder zich zelfs maar ervan bewust te zijn dat hij iets doet wat voor een ander vreemd is. Hij maakt gewoon zichzelf waar. En als je daarbij dan niet alleen kijkt naar: 'o, wat mooi dat ik het mag doen' maar: 'Hé, ik heb toch iets gedaan', dan komen we verder.

Ik heb Zelfwerkzaamheid boven dit geheel gezet. Ik weet niet, of het niet een beetje pretentius is. Maar ik geloof één ding: dat als u gewoon vanuit uw innerlijk durft werken niet met de kracht die een ander u oplegt of voorstelt, maar met datgene wat u zelf weet dat het meest juiste is, het meest sprekende, het meest belangrijke, dan geloof ik dat u werkelijk wat bereikt.

Nóg een raad: Nooit verder springen dan je touw lang is. Grootse dingen wachten op ons, zeker. Maar het zijn de kleine dingen waardoor we verder komen. Doe het nu gewoon maar stapje voor stapje. Hoe meer je alles ineens wilt, hoe minder je bereikt. Hoe meer je probeert een begin

te maken, hoe meer de voleinding nabij komt. Dat is een kunst die een hele hoop mensen nog niet verstaan.

Zelfwerken betekent: niet bezig zijn alleen met het eindproduct, maar opgaan in elke fase, steeds weer jezelf en je mogelijkheden afmeten aan de moeilijkheden die er voor je bestaan. Als je dat doet, dan heb ik zo het gevoel dat je wat bereikt.

Ik kan niet uitmaken, of u zelf vindt dat u wat bereikt. Dat zult u zelf moeten nagaan. Van één ding ben ik overtuigd: dat een mens, die uitgaat van datgene wat in hem leeft, gebruik maakt van de mogelijkheden die hij bezit en niet kijkt naar een ver doel maar alleen eerst eens probeert of hij tenminste iets van hetgeen hij zou willen nastreven nu kan waarmaken, in het eind het verste komt. Hij bereikt het meest.

Het is niet aan mij u te zeggen wat u moet gaan doen. Ik zou alleen willen zeggen: Houd het eenvoudig. Denk er goed over na wat u werkelijk wilt en begin er dan aan met één klein detail. Dan bent u na enige tijd misschien in staat om het geheel te bereiken. Probeer nooit een geheel waar te maken, want dat lukt u toch nooit.

Begrijp, dat u uw innerlijke mogelijkheden kunt versterken, niet door u ineens tot de totaliteit te wenden, maar door iets te beseffen van het beetje licht dat er in u woont en daarvan eerst eens gebruik te maken. Het zijn de kleine dingen in jezelf en buiten jezelf die het je mogelijk maken te groeien en te bereiken. Daarom moet je zelf werken. Niet afwachten of een ander het kan doen. Als je geen uitweg meer weet, roep dan maar iemand aan. Maar begin eerst zelf iets te doen. Dan kom je er, anders bereik je niets.

Zeg ook niet dat een ander anders moet zijn. Vraag je alleen maar af hoe je zelf zou moeten zijn. Als je dat doet, dan kom je eindelijk tot dat belangrijke punt waarop de harmonie en de zelferkenning samenvloeien. Wie zover komt, heeft alle krachten die hij nodig heeft om al datgene waar te maken waartoe hij ook maar enige vaardigheid bezit.

DE PROEF OP DE SOM.

Als wij niet zeker zijn of hetgeen wij hebben berekend juist is, dan rekenen wij terug. Dat is de proef op de som. Als wij in ons bepaalde dingen hebben ontdekt, dan kunnen we misschien eerst eens kijken wat we daarmee bereiken en dan van de bereiking terugzien of onze veronderstellingen wel juist zijn geweest.

In het hele leven - in welke wereld dan ook - is het voor ons belangrijk dat wij de proef op de som steeds weer nemen; dat we ons steeds weer afvragen: Is dit een waarheid die ook buiten mij kan bestaan? Is dit een waarheid zoals het in mij bestaat?

Wie de proef op de som niet neemt, leeft langzamerhand zeker in een waanwereld. Een wereld van toenemende zelfaanbidding en zelfverdwazing. Wie voortdurend durft nagaan wat er werkelijk wordt bereikt, wat er werkelijk is gedaan, zal zich steeds veranderen, niet in overeenstemming met zijn eigen droombeelden, maar in overeenstemming met een werkelijkheid waarvan hij deel uitmaakt. Daar wij deel uitmaken van het geheel hebben wij die proef op de som nodig om niet van het geheel te vervreemden. Integendeel om er naar toe te groeien en steeds meer onszelf daarmee verbonden te weten.

Of dat juist is, kunt alleen weten als u de proef op de som neemt. En aangezien u over het algemeen nog in een toestand bent waarin dat nog niet nodig is, geef ik u de raad te wachten tot na het overlijden waarna u ruime mogelijkheden worden verschaft om een dergelijke proef op de som te nemen. Zelfs ten aanzien van de wereld waarin u denkt te bestaan.

:--:~:

REVOLUTIE IN DE WERELD

Les III.

GEESTELIJKE OMWENTELING.

Wij hebben in de laatste jaren vanaf het jaar 1965 een groot aantal nieuwe secten zien opkomen, nieuwe denkwijze, nieuwe filosofieën. Het lijkt een beetje erop of de wereld plotseling vol valse profeten is, al dan niet voorzien van luxe auto's en andere impedimenta. Nu zijn er een aantal zaken waarover we toch wel even moeten nadenken.

Als wij de bekende Hare Krishna-beweging nemen, dan worden we geconfronteerd met een manier van denken, een manier van leven die voor iedereen vreemd is. De achtergrond is onbehagen, maar ook een poging om vrij te worden. De basis van het geheel is de Bhahagewoth (?) waarin o.m. het een en ander staat over de huidige Yuga (wereldtijdperk), de ijzerenperiode. Daarin wordt gesteld dat de regeerders (eigenlijk de vorsten) geen vorsten meer zullen zijn en dat zelfs de hondeneter ten slotte een eerste staatsman kan worden.

Het klinkt alsof ze de democratie veroordelen, maar daar gaat het niet over. Zij bedoelen gewoon: alles ligt door elkaar. Er is geen rangorde meer. Er is een totale verandering ontstaan waardoor de mensen binnen en buiten niet meer kennen. Dat wordt dan aangevuld met: aanzien wordt niet bepaald door wat je bent, maar door wat je hebt. Een gezegde dat in deze dagen ook nog wel waar is.

Er wordt gezegd dat mooie woorden vaak meer tellen dan werkelijke toestanden en daden. Ook dat weten we uit ervaring. Dat is allemaal juist. Er is dus, zoals in menige secte, ook in deze secte een soort ondergangsgeloof.

Wij zitten aan het einde van een era, een periode. Het moet veranderen. Dan is de oplossing die wordt geboden wel een beetje te eenvoudig volgens mij, want er wordt gezegd: Als je nu maar Hare Krishna voortdurend weet te chanten (chanten is de term voor zingen bij deze mensen), dan zul je daardoor rein zijn. Je zult niet worden aangetast door de wereld, je staat er een beetje buiten.

Het is begrijpelijk, dat iemand zich daartoe aangetrokken voelt in een wereld waarin hij geen in en uit meer weet, inderdaad niet meer. Het is te begrijpen dat men zoekt naar een andere structuur van gezag in een wereld waarin de meeste mensen geen vertrouwen meer hebben in degenen die hen leiden en trouwens vele van de leiders in feite zelfs zelfzuchtige misleiders blijken te zijn.

Als we kijken naar andere groepen, dan blijkt dat ze op grond van de bijbel het einde van de wereld nabij achten en dat het gaat om de uitverkorenen. Maar het gaat om meer. Als we goed kijken naar wat die mensen eigenlijk willen, dan is dat niet alleen uitverkoren worden al zullen er vele eenvoudige zielen zijn die daar natuurlijk het eerst op afvliegen.

Het is wel degelijk: wij willen een nieuwe gemeenschap hebben. Een menselijke gemeenschap waarin de vereenzaming, het alleenstaan eigenlijk geen rol meer speelt.

Zelfs als we kijken naar meer politieke secten zoals die ook zijn ontstaan, waaronder daar zijn van zeer linkse en uiterst rechtse signatuur, dan worden we weer geconfronteerd met mensen die het in de huidige wereld niet meer zien zitten.

Het is gemakkelijk om hier een grote mond op te zetten over het ondemocratische, ja onmenselijke gedrag van mensen, die een zondebok hebben gekozen en die nu zeggen dat de Turken, de Surinamers, de zigeuners of anderen de schuld zijn van een groot gedeelte van de crisis. In feite zeggen ze alleen maar: Wij weten geen raad meer. Er moet iemand schuldig zijn; wij zijn het niet. Degenen, die misschien werkelijk schuldig zijn, kunnen we niet benaderen, die kunnen we niet aanwijzen. Er moet iemand anders schuld hebben. Deze zaken (ik geef nu maar een paar voorbeelden) wijzen er toch op dat er iets gaande is.

Er is een toenemende wanhoop in de wereld. Als u een demonstratie ziet tegen kernwapens of iets dergelijks, dan moet u maar eens letten op velen die erbij lopen. Het zijn vaak mensen, die niet eens weten waar het allemaal om gaat. Het enige dat ze weten is: hun wereld past er niet meer bij. Zij zoeken naar een nieuw houvast. Zij zoeken naar een nieuwe richting. En als er dan iemand komt, of het 'n liefdesgoeroe is of eentje die het tegenovergestelde is, dan zijn ze geneigd zich bij hem aan te sluiten al is het maar om zo te ontkomen aan die hele structuur waarin ze zich innerlijk en vaak ook lichamelijk niet meer thuisvoelen.

Een geestelijke revolutie begint op aarde altijd van buitenaf. Zeker, persoonlijk zul je het innerlijk moeten doormaken. Maar als het gaat om een werkelijke revolutie in geestelijk opzicht, dan kom je er eigenlijk pas toe, wanneer je wereld zo bleek en zo hopeloos is geworden dat je elk straaltje licht zoudt willen grijpen om toch maar aan die somberheid te ontkomen. Wat gebeurt er dan?

In de eerste plaats ontstaan er zeer grote spanningen rond de gehele wereld. Het zal u trouwens bekend zijn dat er op het ogenblik weer verschillende vulkanische uitbarstingen gaande zijn. Niet alleen op Hawaii maar ook op Mindanao. De aarde reageert. De natuur reageert. Daardoor is er a.h.w. een terugkoppelingsproces aan de gang dat nog veel feller en ergerlijker is dan vroeger de Mexicaanse hond in de oude radio's.

Het is gewoon onbegrijpelijk waar alle ellende vandaan komt. Niets wat je wil, gaat meer. Rechten, die je meende te hebben, blijken niet meer te bestaan. Zekerheden, waarop je meende te kunnen bouwen, worden ondermijnd totdat je het gevoel hebt elk ogenblik in de afgrond te zullen vallen. Op dat moment ga je zoeken naar iets. Het enige dat op deze wereld op dit ogenblik werkelijk houvast biedt, is vreemd genoeg niet materieel. Het heeft niets meer te maken met de wetenschap. Het heeft niet te maken zelfs met kerk en met godsdienst; dat is alleen maar indirect.

Je zoekt naar een gevoel van verbondenheid. Een gevoel van erbij te behoren. Je zoekt naar nieuwe grenzen. En als je daarnaar zoekt, kun je niet anders dan ook zoeken in jezelf. In jezelf vind je dan langzaam maar zeker beelden van hoe het zou moeten zijn en je weet dat het niet kan. Dan heb je al heel gauw de neiging te zeggen: Ach, mensen, laten we het dan maar zelf proberen. Zoiets van: vluchten kan niet meer. Sticht dan maar je eigen collectiefje, mijn liefje, mijn liefje wat wil je nog meer. Ik citeer maar uit de schlagerliteratuur die ook in deze tijd bekend moet zijn.

Als we nog verder gaan, dan komt er ogenblik dat er een vonk is. Er is even een innerlijk begrip van vrede, een kort ogenblik. Een confrontatie waarbij je zegt: Wat ik allemaal doe, wat ik ben is eigenlijk nutteloos.

Het is zo zinloos geworden. Waarom zou ik mij daarover nog druk maken? Het is een ontluistering. Belangrijkheden vallen weg. Betekenissen wijzigen zich. Dan ligt het aan je eigen aard en karakter natuurlijk hoe je reageert. De een trekt zich misschien een beetje terug uit al te sterke verbondenheden die hij in zuiver stoffelijke zin kent. Een ander gaat op in een nieuwe geestelijke waarheid en is al heel blij als er de een of andere profeet is die hem een titel geeft die hij dan boven dat gevoel van vernieuwing kan zetten. Maar het is een innerlijk proces.

Dit proces zet zich overal door. Zelfs in landen die sterk geïsoleerd zijn in zeker opzicht (Zuid-Amerika maar even goed U.S.A.), in landen die in Azië te vinden zijn. In Afrika zo goed als in Europa zijn er steeds meer mensen die zeggen: Wat moet ik nu doen om los te komen van deze tredmolen, van deze nu bewezen zinloosheid, deze hoopeloosheid? En dan grijpen ze niet alleen naar dat straaltje licht of naar een titel of een naam daarvoor, maar ze grijpen vooral naar een proces waardoor ze a.h.w. van binnenuit proberen de wereld en ook zichzelf te veranderen.

De omwenteling die nu gaande is, wordt natuurlijk mede bepaald door de verandering van heerser. We gaan naar het Aquariustijdperk toe. Het is logisch. Aquarius heeft nu eenmaal een bepaalde broederschapsgedachte. Zijn belangstelling is misschien niet zo sterk op de eenling gericht, maar voor het geheel wil hij leven. Dat is Aquarius.

Aquarius zegt dus broederschap. Maar broederschap kan niet bestaan op basis van bedreiging, afpersing, bewapeningswedloop en dergelijke dingen. Ze kan alleen bestaan door een bijna nuchtere poging om de ander te begrijpen, om in die ander iets terug te vinden wat je in jezelf hebt. Er is een voortdurend zoeken naar een innerlijke, een geestelijke verbondenheid waaruit dan als vanzelf ook nieuwe beelden, nieuwe denkbeelden voortkomen.

Het is dwaas te zeggen dat de dagen van het christendom voorbij zijn, want ook het christendom biedt diezelfde vernieuwing. Het biedt dezelfde inhoud die een ander misschien zoekt in de een of andere uitleg van de Bhagavad Gita. Weer een ander misschien in een nieuwe uitleg van de leringen van Mohammed.

Wat we zoeken is eigenlijk niet de nieuwe Meester. Of we hem nu Wereldleraar noemen of profeet, doet toch niet ter zake. Wat we zoeken is een verbondenheid waardoor de hele wereld kan wegvallen voor een innerlijk beeld, een beeld van broederschap. Maar dan op een bepaalde manier. Niet alleen een algemeen gevoel van welbehagen, maar een gevoel van zekerheid waardoor uiterlijkheden er veel minder op aan komen. Een gevoel dat je van het hele leven kunt genieten, maar dat je niet door het genot en het zoeken naar genot wordt gedomineerd.

Een wereld waarin je wel degelijk kunt bezitten, maar waar het bezit niet bepalend is voor je geluk. Op deze manier ontstaat het beeld van het z.g. harmonische net dat volgens mij in de komende tijd voor de geestelijke omwenteling bepalend is.

Als steeds meer mensen niet meer denken in termen van uiterlijkheden, van verplichtingen en gebondenheden, maar eerder denken vanuit een innerlijk besef van verwantschap, dan ontstaat daardoor iets wat we met een beetje goede wil wel de reflexie van een goddelijke vonk kunnen noemen.

In die mens komt het besef, dat hij heel dicht bij God zit. Neem mij niet kwalijk, het is geen vrome praat. God is de Onbekende, dat weet ik ook wel. Maar zoals we dat begrijpen: een verbondenheid met het Hoogste. Maar die verbondenheid vinden we vreemd genoeg niet met iets wat op een verre afstand ligt. Wij zien het a.h.w. weerkaatst in anderen.

Soms loop je gewoon door een straat en ineens is het net alsof er een geur is, een vleugje zoals een mens kan hebben als hij voorbij een

geurende rozenstruik loopt. Er is iets in de lucht; het tintelt even. En dan beseft je: het licht dat in mij leeft, is ergens anders ook. Dit elkaar herkennen is in deze dagen nog erg moeilijk; daarvoor zitten we teveel aan de uiterlijkheden vastgebakken. Aan de andere kant, de gevoeligheid neemt toe.

Dit net is dan niet meer uit te drukken in stoffelijke ontmoetingen, maar eerder in een soort telepathisch rapport. Zonder het te weten gaan de mensen, die op deze manier in zich die vernieuwing ervaren, contacten aan met anderen over de gehele wereld die door soortgelijke beweegredenen worden geleid.

Laten wij er nu alsjeblieft geen sprookje van maken dat daar hoge heren en weldoende geesten bezig zijn leiding te geven. Ongetwijfeld zullen zij ingeschakeld zijn. Zij zullen in dat net ook hun betekenis hebben, maar ze zijn niet bepalend voor dat net, noch voor hetgeen daarin gebeurt. Het is een spontaan proces waardoor in de mens de gevoeligheid voor bepaalde factoren in de medemens zodanig is toegenomen dat men een wederkerige beïnvloeding krijgt die niet meer redelijk verklaarbaar is. Dat op zichzelf is al een hele vooruitgang, want in de afgelopen 20 eeuwen is er eigenlijk eerder sprake geweest van een steeds grotere vreemding van elkaar.

Er was een gestyleerde innerlijke wereld. Wie daar niet aan beantwoordde, hoorde daar niet bij. Werkelijke harmonie kon eigenlijk alleen bestaan door een beantwoorden aan normen, die niet meer innerlijk maar uiterlijk waren.

Nu beginnen de innerlijke normen een enorme invloed te krijgen. Het betekent, dat de bestaande orde wegvalt voor degenen die in deze verbondenheid zich voelen opgenomen en dat daarvoor in de plaats een gevoel van verantwoordelijkheid tegenover anderen is gekomen. Een fase, die zich volgens mij al vanaf 1965 in toenemende mate aan het voltrekken is. Het is duidelijk, dat een geestelijke omwenteling in deze zin alleen nooit voldoende kan zijn. Daarom moeten we ook geconfronteerd worden met waarheid.

Als je nu niet meer zo sterk wordt bepaald door uiterlijke factoren, dan zul je ook eerder in die uiterlijke factoren een werkelijkheid zien. Want er zijn heel veel dingen die worden vertekend; die door propaganda, door conditionering de mensen worden ingelegd. Als je niet meer zo sterk wordt bepaald door die ingelegde factoren, ga je feiten zien.

Feiten zijn vaak erg moeilijk. Feiten betekenen op aarde in vele gevallen een stelling die aannemelijk kan worden gemaakt. Nu wordt het feit plotseling het directe bewijs. Om een simpel voorbeeld te geven:

Iemand zegt: Wij zullen een oplossing vinden voor het radio-actief afval. Dan zullen er heel veel mensen zijn die zeggen: Zij kunnen dat niet. Daarvan ben je echter niet zeker; het is maar een veronderstelling. Anderen zeggen: Zij zullen het wel vinden. Ook daarvan kun je niet zeker zijn; ook dat is een veronderstelling. Maar je hebt het recht te eisen dat degene die zegt dat hij de oplossing zal vinden, aantoont dat hij die oplossing heeft gevonden, voordat je aan zijn veronderstelling verdere consequenties kunt verbinden. Het is misschien ook wel pijnlijk.

Een theoloog komt en zegt: Ik heb dat allemaal bestudeerd en God zegt Dan zeg je: Wilt u dat alstublieft even aantonen. En als er een bioloog komt en zegt: Binnenkort zullen wij synthetisch leven kunnen maken. Dan zeg je: Best, maak dan eerst maar eens een mens en kom dan terug.

Dus een wereld waarin de onzekerheden eigenlijk voor een groot gedeelte toenemen door het wegvallen van gezag. Maar gelijktijdig een wereld waarin alles wat waar is (ook als het in zijn kern alleen waar is en niet in zijn uiterlijkheden) als zodanig wordt aangevoeld en waar je op kunt

aanspreken, waarop je kunt reageren.

Er ontstaat een nieuwe vorm van geestelijke vruchtbaarheid, als ik het zo mag zeggen. Juist door het terzijde schuiven van onoprechtheden kom je tot het erkennen van oprechtheden. Dat houdt in, dat je wereldbeeld verandert.

Een ~~veranderd~~ wereldbeeld is een anders denken. Dit denken is in het sympathisch harmonische net, waarover ik heb gesproken, als het ware geïnjecteerd. Een waarheid die door één mens wordt ontdekt, zal zich over tienduizenden misschien honderdduizenden verbreiden in minder tijd dan men nodig heeft om dit uit te spreken. Een totale vernieuwing dus.

Een vernieuwing van de uiterlijke wereld wordt onvermijdelijk. Maar het is de harmonie van de innerlijke wereld die nog steeds bepalend is. Hoe kunt u zich dit voorstellen. Het is een beetje moeilijk.

Het beeld van een netwerk kunt u allen wel begrijpen. Maar zoudt u zich kunnen voorstellen dat dat netwerk wordt aangesloten op een energiebron? Wij zullen die bron niet nader kunnen beschrijven. Heel waarschijnlijk voegt iedereen er wel iets aan toe en dan zijn er nog een aantal onbekende factoren die ook kracht geven.

Dan krijgen we een invloed, die in staat is om z.g. normale en natuurlijke omstandigheden te veranderen. Wij weten dat, als we een eenpolige magneet kunnen maken, wij dan de zwaartekracht kunnen opheffen. En iedereen weet ook dat, als je dat met snel wisselende polariteit doet, je tenminste een schijnbare opheffing van de zwaartekracht tot stand kunt brengen. Toch is er alleen maar sprake van een in verhouding tot het aardmagnetische veld zeer onbelangrijke factor, maar het is een magnetische. Als we nu die krachtbron aansluiten op dat net en er ontstaat een behoefte aan energie op enig punt in het net, dan zal die energie zich daar kunnen manifesteren. Je zoudt kunnen zeggen:

Een groot gedeelte van het z.g. toeval kan worden uitgeschakeld. Dat zou erg nadelig zijn zolang de mensen gebonden zijn aan allerlei materiële voorstellingen en behoeften.

Als je een mens vraagt: Wat wil je graag? Dan zegt hij: Nou, altijd geld genoeg, dat ik altijd gezond blijf en dan nog dat ik over iedereen de baas kan spelen. Dat zou je misschien niet zo zeggen, maar menige vrome bede tot God komt daarop neer, zelfs van de hoogste kerkelijke instanties op aarde. Het is misschien niet zo vreemd om het zo te zeggen.

Stel nu, dat die uiterlijkheden je niet interesseren, dat het je niet meer gaat om: wat ben ik in de ogen van anderen, maar hoe voel ik mij in verbondenheid met het geheel? Dan valt de neiging om jezelf te etaleren weg.

Kracht is er, maar ze wordt natuurlijk gebruikt om het ik te verdedigen waar dat nodig is en daarnaast ook vooral om het geheel te bevestigen. Dat houdt in, dat zeer veel op zichzelf misschien wel goede, maar gezien de nieuwe tijd toch langzaam negatief wordende invloeden worden uitgeschakeld. Die kunnen bepaalde mensen dan niet meer berouwen. Die kunnen bepaalde invloeden niet meer tot stand brengen. Wij gaan naar een grotere zelfstandigheid toe, die voor ons niet door een gezag wordt bepaald, maar die alleen wordt bepaald door een innerlijk gevoel van verwantschap met anderen. En als je eenmaal zo ver bent, dan is het ook gemakkelijk genoeg om allerlei regels overboord te gooien.

Natuurlijk, ik weet het. In uw dagen zijn er nog heel veel dingen waar we een beetje somber tegenaan kijken. Mensen die samenwonen. Nu ja, het is wel normaal, maar eigenlijk Wij moeten natuurlijk degenen die sexueel anders gericht zijn accepteren. Nu ja goed, maar Dat 'maar' valt nu weg. Het is niet meer de vraag hoe doet die ander,

wat is die ander, op welke manier deelt hij zijn leven in, hoe vindt hij bepaalde uitingen? De vraag is alleen maar: Is hij harmonisch? Voor jezelf is de vraag ook niet meer: Hoe heb ik geleerd dat het moet? Maar: op welke manier kan ik het zo uiten dat een ander daarin zijn eigen harmonie bevestigd vindt zonder dat mijn harmonie wordt verstoord, natuurlijk.

Een geestelijke omwenteling is niet alleen een omwenteling die zich voltrekt in het innerlijk van de mensen, maar het is een door uiterlijkheden veroorzaakte wanhoop die dwingt tot een erkenning van het enig werkelijk belangrijke dat er op aarde bestaat voor een mens. Dat is de geestelijke verbondenheid, de daaraan ontleende zekerheid waardoor hij in staat is zichzelf te zijn. En vandaaruit gaan we dan verder.

Dan zeggen wij: Het is niet meer belangrijk welke uiterlijke vorm je hebt. Het hindert helemaal niet meer wie verdient aan wat en wie slaapt met wie. Wie de zaken misschien een beetje verkeerd voorstelt en wie ze netjes zegt. Het gaat niet meer om de uiterlijkheden. Het gaat alleen nog maar om de vraag: Kan ik mijn innerlijke waarde daarin weerkaatst zien? Is dat niet het geval, dan bestaat het eigenlijk voor mij niet meer. Dan zie ik nog wel door alle uiterlijkheden heen de kern, maar die kan mij alleen interesseren, indien ze voor mij kan behoren tot dit innerlijke net van verbodenheid, tot die harmonie.

Dan komt er vanzelf een ogenblik dat dit harmonische net zich steeds meer gaat uitbreiden. Want een mens is niet alleen innerlijk verbonden met zijn wereld. Hij is verbonden met ontelbare wereldvoorstellingen. Hij is verbonden met niet slechts één vorm van kracht, maar hij is ook verbonden met een kosmische kracht.

Wezens, die als dood gelden, maar die harmonisch zijn, zullen in het net nog steeds aanwezig blijven. De toestand wordt wel een andere. Misschien worden ze gereïncarneerd, maar ze blijven erbij horen. Er ontstaat een constante waarde waardoor het ik wordt verbonden met vele werelden waarin die harmonie kan voortduren en waarin de waarden van die werelden automatisch mede worden geïnterpreteerd in uw huidige wereldbeschouwing, in uw huidige wereldbeleving.

De grenzen vallen weg, hebben ze wel eens gezegd. Een geestelijke omwenteling is meer dan het wegvallen van grenzen. Het betekent, dat de grenzen niet eens meer beseft kunnen worden. En dan gaan geestelijke en stoffelijke werelden samenwerken. Maar de ervaringen die geestelijk zijn verkregen, vallen binnen deze vernieuwing van innerlijke beschouwing en zelfontdekking binnen het kader van de kern van het eigen ego. Dat houdt weer in, dat het ik gaat leven in een veel grotere wereld. Een wereld waarin de waarheden heel anders worden.

O zeker, het zal wel mystiek worden. Mystiek krijgt nu eenmaal in de komende tijd steeds meer invloed. Maar het is geen mystiek meer die woorden gebruikt om iets te verklaren wat in feite onverklaarbaar is. Het is een mystiek van een beleving die je in een ander weerkaatst ziet, waarbij een enkel gebaar, een enkele blik al voldoende is om mee te delen: dit bestaat in mij ook.

Een dergelijke situatie maakt het ook onmogelijk een verschil te maken tussen huidskleur, nationaliteit, het systeem en de gemeenschap waartoe men behoort. Het heeft allemaal geen zin meer. Er ontstaat zo langzaam maar zeker een soort reservoir van weten.

De basis van alle kennis is ook wel een innerlijk besef. Kennis is de formulering van een besef. Een werkelijke kennis kan alleen geformuleerd zijn op een blijvende innerlijke werkelijkheid. En nu komen we ergens, want dan zal een ieder a.h.w. de ander datgene kunnen geven wat hij nodig heeft.

Een student, die een examen moet doen, staat niet meer voor een examen van kennis, maar van harmonie. Want als die harmonie er is, dan

kan hij beschikken over de antwoorden van de beste professoren die er op de hele wereld zijn. Hij zal ze moeten uitdrukken in zijn eigen termen, maar de betekenis is er.

Iemand, die aan muziek wil doen, dus een instrument wil bespelen, weet innerlijk hoe elk instrument gehanteerd moet worden. De vaardigheid zal hij zichzelf moeten eigen maken, maar de kennis is in feite aanwezig; de eerste aanleg is er. En of u nu een beeld wilt maken, een machine construeren, een computer in elkaar zetten of op de juiste tijd uw graan zaaien dat zult u dan precies weten.

In het begin zal het heel moeilijk zijn om dit ook te doen. U weet zelf wel, dat er heel veel dingen in u zijn die eigenlijk wel mogelijk zijn, maar dat u er eenvoudig niet toe komt ze zo te doen. Dat gaat langzamerhand slijten. Een ieder, die aan die ingevingen gehoor geeft (want zo zullen ze het beschouwen) blijkt beter te functioneren en gelijktijdig zich daardoor innerlijk gelukkiger te voelen. Dan is het toch duidelijk, dat men zich steeds meer gaat aanpassen, dat men ook stoffelijk gaat leren zich aan te passen aan de signalen van anderen. Denkt u nu niet dat dat zo'n onzin is.

Zal ik een eenvoudig voorbeeld geven? U bent in dat geestelijke net ingeschakeld. Daar zit toevallig ook een bekende judoka in, een goede karateleraar en misschien ook nog een paar andere mensen. U bent een dame en u loopt s'avonds op straat. Er komt een tassenrover aan. Normalerweise vraagt u zich af: wat moet ik doen? U voelt zich weerloos. Maar nu voelt u ineens: als ik die vent zo aanpak, dan ligt hij al op zijn rug voordat hij 'snap' heeft kunnen zeggen. En als er nog een tweede bij komt, dan hoef ik alleen maar achteruit te trappen op een bepaalde manier, dan heb ik daar ook geen last meer van. Dat zou heel leuk zijn.

Stel u voor dat een heel stel AOW-ers op die manier in harmonie komen. Dan zult u een fanfare horen van allen die denken dat ze sterker zijn, geloof mij dat. Ze weten dan niet meer waar ze moeten blijven. Dit is natuurlijk een zeer vereenvoudigd voorbeeld. Het leven bestaat uit ontzettend veel impulsen die we allemaal na elkaar nodig hebben. Als wij ons nu realiseren dat een groot gedeelte van de structuur, maar ook van de verwarring in de wereld op het ogenblik berust op het feit dat men elkaar eigenlijk onvoldoende begrijpt, dat men geen toegang heeft tot specialistische kennis die nodig zou zijn om b.v. je recht te halen.

Neem b.v. de belastingwetgeving. Neem internationale politiek. Neem economische zaken. U kunt daar niet over oordelen, omdat u de basiskennis niet heeft. U bent deel van het harmonisch net. De basiskennis vloeit u a.h.w. toe. Zeker, u bent niet even bekwaam als iemand die er een hele tijd in heeft gewerkt. U moet een keer meer kijken en nadenken, maar u weet precies wat die belastingwetgeving in feite inhoudt. U weet precies wat die politiek feitelijk is en niet alleen wat ze naar buiten toe pretendeert te zijn. U weet precies of een economische berekening wel of niet juist is. U kunt de gegevens in uzelf opdiepen. U bent niet meer te misleiden. Maar u bent niet de enige.

Het net omvat misschien een paar honderdduizenden in het begin, maar die zoeken niet zichzelf. Zij zullen dus van de kennis en de gegevens geen gebruik maken om zelf eens aan de macht komen. Zij zullen alleen alles wat in feite op een soort misleiding is gebaseerd in de maatschappij uitschakelen. Dit betekent, dat de hele gemeenschap of ze wil of niet alleen maar omdat er een paar van die honderdduizend mensen zijn, moet gaan groeien naar een grotere eerlijkheid, een grotere rechtvaardigheid. Dit betekent dat de mensen, die dan nog hopeloos zijn, weer in zichzelf gaan grijpen en zoekend naar die eenheid, naar die ene zin van bestaan, die ene zekerheid gemakkelijker in het net worden opgenomen.

Het eerste net zal tijd nodig hebben om werkelijk tot stand te komen. Voordat er een net is over de gehele wereld dat laten we zeggen een miljoen mensen omvat (dat is ongeveer het minimum om actief te worden) zullen er nog wel een paar jaren verlopen. Maar op het ogenblik dat ze er zijn, beginnen zij a.h.w. de situatie onbewust en zonder het zelfs te willen zodanig te beheersen, dat ze steeds meer anderen mede betrekken in hun eigen harmonie. En dan krijgen we een effect van een sterk toenemende massa.

Is eenmaal op aarde de 15 tot 20 miljoen mensen in zo'n net bijeen, dan kunnen wij het vergelijken met een atoomexplosie. Ineens is dan alles ontbonden. Dat wil niet zeggen, dat er dan geen wereld overblijft of dat er opeens geen werknoedzaak meer is. Dat blijft allemaal bestaan. Maar het is nu gebaseerd op harmonie en niet meer op tegenstellingen.

In de innerlijke wereld wordt daardoor het vage begrip God steeds sterker beleefbaar. De kracht, die men geestelijk kan gebruiken om ook materiële omstandigheden te beïnvloeden, neemt dus toe. Dat wil b.v. zeggen dat we een groot gedeelte van de geneeskunde kunnen overbrengen naar geestelijke waarde, omdat geestelijke kracht en levenskracht vaak meer kunnen doen om een mens te genezen dan welke deskundige dan ook.

Het wil zeggen, dat medicatie en vooral de chemische therapieën eigenlijk overbodig beginnen te worden; dat ze eenvoudig geen voet meer aan de grond krijgen. Maar dat houdt weer in dat t.a.v. het milieu een verbetering optreedt.

Reclame valt voor een groot gedeelte weg. De mensen weten uit die sympathische verbindingen wat goed is. Zij kiezen niet meer datgene wat hun als goed is aanbevolen, maar datgene wat door de ervaring goed is bevonden. Een eliminatie van overbodigheid. Uw hele wereld gaat daardoor veranderen.

Een geestelijke omwenteling is zeker niet alleen maar een proces waarin de mens innerlijk tot grote hoogte stijgt om dan welwillend zegenend zijn beste gedachten naar de achtergeblevenen toe te sturen. Het is een actief proces waarbij niet alleen de geest, niet alleen de innerlijke wereld van een mens, niet alleen zijn psyche, zijn mentaliteit worden beïnvloed maar het geheel van zijn stoffelijke kansen en mogelijkheden en de relaties die in de stof bestaan.

Daarom kan een geestelijke revolutie buitengewoon belangrijk zijn. Zoals ik heb gezegd, ze is al een aantal jaren aan de gang. Wij nemen aan, dat ze in de komende jaren in toenemende mate dit net weet uit te breiden. Het houdt in, dat daardoor steeds meer kennis (ook geestelijke kennis) voor de mens bereikbaar wordt. Ik wil niet zeggen toegankelijk, want dan zou je zelf moeten kunnen kiezen. Voorlopig wordt het nog bepaald door je eigen wezen en de harmonische waarde die je zelf bezit. Maar de toegankelijkheid is er.

Geestelijke werelden gaan meer spreken. Heus niet alleen omdat je plotseling weer met je dierbare overgegaan een leuke conversatie kunt voeren al zal dat wel eens voorkomen. Maar vooral omdat een bewustzijn omtrent die geestelijke wereld, de krachten en wetten van die geestelijke wereld steeds sterker in je worden, zodat je automatisch het hele gedrag niet alleen meer aanpast aan materiële maatstaven, maar aan reëel bestaande geestelijke wetten en maatstaven.

In een wereld die zo duister naar de toekomst kijkt, zoals u op het ogenblik, is het goed om juist dergelijke dingen te beseffen. Het betekent dat heel veel dreigingen, die er nu schijnen te zijn, in wezen alleen maar uiterlijk zijn; dat er innerlijk al andere krachten aan het werk zijn. Het betekent dat heel veel tegenstellingen, die als absolute vijandschap kan worden geprojecteerd, langzamerhand gaan plaatsmaken voor een besef

van verbondenheid die meer betekenis heeft.

Een geestelijke omwenteling, voor de meesten van binnenuit ontstaan, betekent een verandering die de gehele wereld omvat. Daarnaast ook alle contacten met werelden waarin degenen die de menselijke incarnaties hebben doorgemaakt zich plegen op te houden. Door een samenvloeien van vele werelden, een samenvloeien van vele krachten is daar dan eindelijk de mogelijkheid, ook voor de geest, om deel te hebben aan de mensheid.

De Witte Broederschap zal op het ogenblik proberen voor een groot gedeelte te decreteren en te beïnvloeden. Niet omdat ze bevelen wil geven, maar omdat het de enige manier is om nog in de wereld iets tot stand te brengen. Dan zullen ze gewoon een misschien belangrijke, misschien onbelangrijke bijdragen zijn in een soort gemeenschappelijk beleven en bewustzijn waardoor op aarde de mens - en nu op zijn eigen wijze - met zijn eigen kracht en wezen datgene zal uitvoeren wat binnen het geheel het meest juist is.

De omwenteling waarover ik sprak is niet alleen reeds gaande, ze ontwikkelt zich met toenemende snelheid. Op welke manier ze zich tenslotte zal manifesteren, weet ik niet. Voorlopig zijn een groot gedeelte van die harmonieën nog verstopt in allerlei secten, in allerlei vreemdsoortige bewegingen van sociale, politieke of andere aard. Maar of ze verstopt zijn achter uiterlijkheden doet niet ter zake, als ze er maar zijn.

Ik heb in het begin een paar stukjes uit secten aangehaald. Ik zou misschien de Openbaringen er ook nog kunnen bijhalen. Wat wij in feite meemaken is een veldslag tussen het z.g. materieel denken en het geestelijk denken. Geen Armageddon zoals men zich dat voorstelt, maar wel degelijk een veldslag die het aanschijn van de wereld en zelfs het begrip van de hemel kan veranderen.

Wanneer u ooit ferneergeslagen bent in deze tijd door alle dreigingen, door alle onbegrip en onverstand, denk hieraan terug. Zoek in uzelf dat punt van licht, dat ene straaltje licht dat u overblijft en klamp u daaraan vast. Vraag u niet af welke vorm u het moet geven. Als u daarvoor toevallig een bepaalde vorm vindt, wees er gelukkig mee. Houdt u vast aan dat licht.

Dat licht is uw verbinding met het geheel. Zo kan dat totale net tot stand komen, zodat al hetgeen ik hier heb besproken niet alleen mooie theorieën zijn maar ook praktisch mede voor uzelf mogelijk worden.

x Kunnen wij de toestand, zoals u heeft beschreven, als een soort bewustwording zien?

- U kunt alles als een bewustwording zien, als u dat wilt. Maar waarom zouden wij daar een titel aan geven? Dan maken wij het weer zo persoonlijk. Ik zou er de voorkeur aan geven te zeggen: Het is een opgroeien tot de gemeenschap waarvan we altijd al deel zijn geweest.

-:-

2e gedeelte.

- x Ik zou graag willen weten hoe u de groei van dat geestelijke net ziet.
- Misschien kunnen wij het eenvoudigst zo formuleren: Het is een innerlijke procedure waarmee men door een innerlijke erkenning van licht en een soort vrede een harmonie bereikt welke zuiver geestelijk een contact met anderen tot stand brengt. Wanneer dit contact eenmaal bestaat, zijn herkenningen en erkenningen mogelijk in de stof. Samenwerkingen zullen nog steeds worden bepaald door stoffelijke mogelijkheden en omstandigheden, zeker in de eerste periode waarin het net zich in feite formeert.

Dit was kennelijk de enige vraag.

DE WERELD VAN VANDAAG.

Ik zal proberen om de feiten en de illusies naast elkaar te zetten. Als men op het ogenblik kijkt naar de opvatting van recht, dan blijkt dat er een absolute splitsing tussen recht en plicht heeft plaatsgevonden in het besef van het merendeel der mensheid. Hierdoor is er geen goede relatie meer te vinden tussen rechten en plichten en is het ook niet meer mogelijk om tegenover de eisen die men stelt ook een prestatie te leveren. Dit is een zeer eenvoudig voorbeeld van datgene wat zich in de hele maatschappij afspeelt.

Het is de aanleiding van allerlei in feite onjuiste handelingen van vakbonden en regeerders; beiden zijn onjuist. Het is daarnaast, geloof ik ook, de directe aanleiding tot allerlei ideële strijd op de wereld en vooral ook de vasthoudendheid waarmee sommige mensen proberen hun eigen standje ten koste van alles te verdedigen.

Ik neem het hen niet kwalijk. Ik kan het begrijpen. Maar het is toch duidelijk dat b.v. de oorlogspanning zoveel van het productievermogen van de westerse wereld verslindt dat het daardoor onmogelijk wordt om de Derde Wereld op de juiste wijze te helpen.

Het is eveneens duidelijk, dat een groot aantal oudere mensen op het ogenblik voortdurend bezig zijn om de situatie in hun gebied en omgeving terug te dwingen naar een vroegere positie die voor hen eens begerenswaardig leek; dit zonder rekening te houden met de feitelijke veranderingen die de wereld heeft gekend.

Wij worden geconfronteerd met angsten die gebaseerd zijn op een gevoel van onvermogen. Als wij zien hoe bepaalde vakbonden zich teweerstellen tegen mechanisatie van productieprocessen, dan moeten we ons realiseren dat het hier helemaal niet gaat om arbeidsplaatsen. Want indien men op de juiste wijze industrialiseert, mechaniseert, dan is het zeer wel mogelijk het aantal arbeidsplaatsen uit te breiden en bovendien die arbeid voor de mensen meer aanvaardbaar, aangenamer en korter van duur te maken. Het is dus helemaal geen kwestie van: wij zijn er bang voor. Wij zijn bang iets te verliezen waarvan we menen dat wij het hebben zonder dat wij het in feite bezitten.

Als wij dat geestelijk bekijken, dan zien we ook precies hetzelfde verschijnsel.

Mensen zijn op het ogenblik heel druk bezig om bepaalde denkwijzen

eenvoudig uit te roeien. Of het Vaticaan nu bezig is om de vrijzinnigheid van het katholicisme in Nederland uit te roeien of dat men bezig is in de politieke wereld om een bepaalde kleine partij, die een beetje fascistisch is te onderdrukken dat komt op hetzelfde neer. Men is niet bereid de verschijnselen van de tijd te zien zoals ze zijn. Men is ook niet bereid te onderkennen waar de werkelijke oorzaken liggen voor de verschijnselen die men meent te moeten bestrijden.

Als iemand de mazelen heeft, kun je natuurlijk de lijder kinine geven. Dat zal de koorts bestrijden, maar niet de ziekte. Soortgelijke dingen zien we in deze dagen in subsidieregelingen, in pogingen om bepaalde groeperingen a.h.w. buitenspel te zetten, in pogingen om gezagsverhoudingen te restaureren. Dit zijn allemaal methoden die eigenlijk nergens op slaan.

Als ik hoor spreken over democratie, dan denk ik inderdaad aan de beslissende invloed van het volk op alle beslissingen die namens het volk worden genomen. Als daarbij heel vaak protesten eenvoudig worden weggewuifd als niet ter zake doende, dan vergeet degene die dat doet ongetwijfeld dat de persoon die protesteert wel degelijk meent dat hij recht heeft en dat het dus noodzakelijk is om zeer duidelijk de onjuistheid van die stelling aan te tonen.

Het zijn allemaal punten waardoor je een beetje verward kunt worden. In deze tijd is dat wel bijzonder moeilijk omdat men geen inzicht heeft in de werkelijke gang van zaken. Een typisch voorbeeld heeft zich in Engeland voorgedaan bij de typografenbond.

Er is een bedrijf dat heeft besloten om te moderniseren. Dat betekent o.m. dat men de loodzetsels gaat vervangen door andere zetmethoden: elektronische zetmethoden. Om daarvoor de bekwame mensen te kunnen aantrekken heeft men een aantal aangesteld (6 of 7), die niet lid waren van een vakbond. De vakbond komt nu in het geweer tegen het niet aannemen van alleen vakbondslieden. In feite komt ze in het geweer tegen het toepassen van de moderne methode die men nu meer dan 30 jaar heeft weten tegen te houden, bij alle andere belangrijke Engelse kranten en tijdschriften.

Wat men zich niet heeft gerealiseerd is, dat hierdoor een aantal uitgevers een groot gedeelte van hun oplaag in het buitenland doet vervaardigen. Met andere woorden, dat men in feite werkgelegenheid heeft verloren in plaats van gewonnen.

Als we die mensen zouden kunnen duidelijk maken dat een modernisering, een stroomlijn van alle dingen erg belangrijk is, dan zouden wij hen ook duidelijk kunnen maken dat zij door daaraan mede te werken veel meer invloed gewinnen dan door ten koste van alles alleen de oude regels in stand te houden.

In uw eigen land is het precies hetzelfde. Als we kijken naar een regering als de uwe en we beschouwen daarbij de verhouding van het ambtenarenbestand, dan moeten we zeggen dat althans op dit moment het aantal ambtenaren, dat staat tegenover de in vrij bedrijf werkzame en dus volksinkomen verdienende burgers, te hoog is. Dan kun je zeggen: Wij willen werkgelegenheid. Maar dan kunnen we die mensen alleen aanhouden door hun arbeidstijd te verkorten en gelijktijdig hun inkomen te korten. Een andere oplossing is er niet.

Doe je dit namelijk niet, dan komt er een ogenblik dat de staat inderdaad failliet gaat. Degenen die dat niet zo erg vinden (er zijn er nogal wat) die realiseren zich ook het volgende niet:

Als de staat failliet gaat, dan blijft ze toch wel bestaan. Alleen, ze komt politiek onder curatele. Dat wil zeggen, dat ze zelf niet meer het beslissingsrecht heeft op zeer belangrijke punten. Dan krijgen wij de vraag, of het reëel is om zo te handelen. Volgens mij niet. Wat de regering doet is niet reëel. Ze bezuinigt; maar zij bezuinigt op de verkeer-

de manier. Zij kapt namelijk niet haar eigen bestedingen. Ze kapt alleen haar verplichtingen die zij is aangegaan t.a.v. de burgers die daarvoor betalen. Dat is een onjuiste benadering.

Ik vind het ook erg interessant om te zien hoe de mensen op straat reageren. Zij zeggen: Wij hebben altijd dit of dat gehad en daarom hebben wij daar nu recht op.

Als iemand u regelmatig geld geeft, dan kunt u zeggen dat er een gewoonterecht ontstaat waardoor u het verder kunt blijven ontvangen. Maar dat is natuurlijk geen juridisch recht. Denk je nu alleen juridisch, dan zeg je: Dus stoppen wij ermee. Denk je alleen in deze gewoonterecht-situatie, dan zeg je: Wij moeten het continueren. In feite zou je het beste doen door gewoon te zeggen: Wij moeten eens met elkaar overleggen. Er is niet méér dan zoveel, hoe zullen we dat verdelen?

Dan zou iedereen natuurlijk kunnen schreeuwen. Men zou het onderling kunnen uitvechten, maar er zou een verdeling zijn waardoor iedereen misschien wel ontevreden is, maar zich toch bij de feiten zal neerleggen. Nu creëer je een situatie waardoor niemand bereid is zich bij de feiten neer te leggen, omdat men geen werkelijk inzicht heeft in dat wat mogelijk is en bovendien zich blijft beroepen op een gewoonterecht dat in een periode van grotere welvaart en weelde is ontstaan.

Dit klinkt allemaal wel erg politiek. Ik ben het met u eens. Maar heeft een vriend van mij niet eens gezegd, dat de biechtstoel in feite de psychiatrische inrichting is voor de minvermogenden? Hij had volkomen gelijk.

Wij kunnen heel veel dingen veranderen, indien we teruggaan naar vrijwilligheid. Vrijwilligheid is op het moment niet erg in. Als je iets doet, dan moet je er iets voor krijgen, dan moet je er rechten aan ontleenen. Het feit, dat je iets doet omdat je het nodig vindt, dat het gedaan wordt, bestaat bij veel minder mensen. En dan wil ik niet spreken over de manier waarop dat in een vereniging als deze of wat mij betreft bij de geitenfokkers of bij een aquariumvereniging bestaat, maar gewoon zoals ze in de gemeenschap bestaat.

Wij hebben deel aan een gemeenschap, dan moet het voor ons ook belangrijk zijn dat we in die gemeenschap iets presteren wat voor die gemeenschap van belang is en voor onszelf bevredigend. De bevrediging die wij vinden door de dienst aan de gemeenschap zou dan eigenlijk het loon zijn dat we verwerven. Velen zullen het er niet mee eens; daar zal ik mij graag bij neerleggen.

Als we dat nu eens in geestelijk opzicht vertalen, wat krijgen we dan?

Er zijn heel veel mensen, die naar bewustwording streven. De meeste van hen echter streven naar bewustwording om zo meer te worden dan ze waren, niet om daardoor meer te kunnen zijn dan ze voor die tijd waren. Zij willen dus niet méér betekenis hebben voor anderen, maar ze willen zich a.h.w. boven anderen verheffen. Dat wordt niet als zodanig beseft en omschreven.

Het hele proces van die geestelijke bewustwording en alles wat je doet, gaat gepaard met een zekere gewichtigheid. Je kunt kritiek uitoefenen. Als je ziet hoe op het ogenblik in de meeste partijen in de politiek een partijdiscipline geldt en zeker voor de fracties, die zodanig streng wordt gehandhaafd dat de persoonlijke vrijheid van overweging voor een groot gedeelte wegvalt, dan kunnen we ook zeggen: Degenen die daar zitten zijn in feite duur betaalde ja-zeggars. Of ze dat nu willen toegeven of niet, daar komt het wel op neer.

Op dezelfde manier kun je zeggen: Degenen die geestelijk streven en daarmee alleen bezig zijn zichzelf te verheffen en hun eigen geestelijk hoog-zijn te etaleren, zijn feitelijk ook alleen maar geestelijk begenadigde ja-zeggars die één ding vergeten: dat de dienstbaarheid moet

voortvloeien uit jezelf, uit je eigen besef en je eigen inzichten.

Het is natuurlijk krankzinnig, als je een bekend chirurg zoudt willen verplichten om veearts te worden of boswachter. Hij zou het misschien wel kunnen, maar zijn feitelijke bekwaamheid en roeping liggen op het terrein van de geneeskunde van mensen. Alleen, indien er niemand anders beschikbaar is, zou men diezelfde kennis moeten kunnen toepassen ook als het dieren betreft. Maar de eerste functie is voor de mens.

Voor de veearts geldt het omgekeerde: hij is er voor de dieren, maar bij het ontbreken van iemand die in staat is in te grijpen, zou hij zijn medische kennis wel degelijk ook moeten kunnen gebruiken voor de mens.

Een geestelijke genezer zal zich moeten beperken tot geestelijk genezen, omdat dat in de eerste plaats zijn taak is. Maar geestelijke genezing kun je nooit op de goede manier volbrengen, indien je niet beschikt over een zekere innerlijk gevoeligheid. Dan zijn er ogenblikken waarop je die innerlijke gevoeligheid ook op andere gebieden ten bate van je medemensen zult moeten gebruiken en wel wanneer er geen ander aanwezig is die datzelfde op dat ogenblik op de juiste wijze kan volbrengen.

Onze functie mag niet zo gespecialiseerd zijn. Wij zijn niet alleen maar medium of alleen maar helderziende of genezer, of wat mij betreft alleen maar putjesschepper. Wij zijn mens; en als zodanig willen we functioneren. Wanneer die multifunctionaliteit wordt ontkend of wordt afgeremd, dan schuiven wij in feite een groot gedeelte van onze menselijke verplichtingen terzijde.

Dit geldt ook geestelijk. Geestelijk ben ik niet iemand die moet proberen boven of buiten de mensheid te staan. Ik zal iemand moeten zijn, die juist met zijn eigen kracht, met zijn eigen inzicht binnen het geheel van de mensheid werkt ten voordele van het geheel van de mensheid.

Ik ben bang, dat bij heel veel groeperingen die zichzelf als uitverkorenen of als de enige goeden beschouwen, juist deze vorm van dienstbaarheid teveel wordt verwaarloosd. En als men al diensten bewijst, doet men dat heel vaak om hierdoor een erkenning van zijn eigen gelijk te verkrijgen.

Ik vind het heel mooi dat er zendelingen (priesters) zijn die geneeskunde studeren en dan als geneesheer in de Derde Wereldlanden gaan werken. Maar laten we ons dan even afvragen, of zij in de eerste plaats werken om de mensen te helpen of om in de eerste plaats zielen te winnen. Dan blijkt, dat ongeveer de helft van de studenten het winnen van zielen belangrijker vindt dan het genezen van mensen. En daar ligt dan de fout.

Het is een wat wonderlijke wereld waarin u leeft. Als ik op het ogenblik zie hoe de natuur overal huishoudt, dan kom ik tot de conclusie dat inclusief de ramp die waarschijnlijk binnen twee weken zal plaatshebben, de mensheid wel bereid is er iets aan te doen, maar dat men niet bereid is om na te gaan in hoeverre men zelf mede oorzakelijk is voor de rampen die gebeurd zijn, hetzij door nalatigheid hetzij door bepaalde dingen die men heeft gedaan.

Het is gemakkelijk genoeg te zeggen: Dan moet een ander de gevolgen maar dragen. Bij verontreiniging van grond is dat een van de meest voorkomende verschijnselen en heus niet alleen in Nederland. Menig bedrijf zegt: Als het mij teveel kost om mijn afval op de juiste wijze te doen vernietigen, dan laat ik het wel ergens storten. Dan hoop ik maar dat de mensen daar geen schade van ondervinden.

Dat mag je natuurlijk nooit doen. Maar zo zijn er ook mensen die zeggen: Het is voor mij nu voordeliger om een bepaalde denkwijze te propageren

of om bepaalde feiten te onderdrukken. Dat is een geestelijke verontreiniging. En dan hopen ze er ook het beste van.

Maar is het wel reëel om aan te nemen dat er dan nooit iets kwaads uit kan voortkomen? Denkt men niet teveel in termen van zichzelf? Als u dit probleem bekijkt en u kijkt dan naar de inleiding die vandaag is gehouden, dan wordt u geconfronteerd met een aantal zaken die sommigen een beetje ongeloofwaardig voorkomen, voor anderen te vaag zijn; zoiets als een harmonisch netwerk. De werkelijkheid is echter, dat die dingen wel bestaan.

De werkelijkheid is, dat deze mogelijkheden inderdaad zich ontwikkelen. Maar daarnaast ligt ongetwijfeld de consequentie dat het niet volledig zal passen in uw manier van denken en van leven. De verandering kan namelijk niet plaatsvinden zonder dat er uiterlijk iets mee gepaard gaat. Aan de andere kant kan een uiterlijke verandering nooit werkelijk geschieden zonder dat er in de mensen een verandering tot stand komt.

De interrelatie tussen innerlijke wereld en uiterlijke wereld ontgaat de meeste mensen. Zij denken: als God mij maar zegent en mij mijn zonden vergeeft, dan is alles wel in orde. Dat is natuurlijk onzin. De kwestie is doodeenvoudig: al datgene wat ik doe, zal in mij en buiten mij plaatsvinden, ook als de uiterlijkheden misschien in de wereld verwaaien en vergaan. Wat in mij bestaat, kan alleen door mijzelf worden opgelost. En dat is de grote moeilijkheid.

De grote moeilijkheid voor iedereen die in de huidige tijd in deze wereld leeft is wel: te beseffen dat al hetgeen je uiterlijk doet innerlijk consequenties heeft. En dat al hetgeen je innerlijk bent, doet, beseft gelijktijdig een verandering naar buiten toe impliceert. Je kunt niet het ene zonder het andere hebben.

De grootste fout die in deze dagen wordt gemaakt is misschien wel dat men er zo ontzetterd over nadenkt. Men overpeinst met welke rituelen men het best een medemens geestelijke kracht kan toezenden, kan troosten, kan genezen. Men overweegt welke wetten en procedures noodzakelijk zijn om het verkeer voor anderen veilig te maken etc. Hierbij gaat men dus uit van een ritueel. Want een groot gedeelte van de wetgeving is ook meer ritueel dan werkelijk.

De meeste wetten worden namelijk aangenomen, omdat ze een verbetering zouden kunnen beloven voor de gemeenschap, terwijl men gelijktijdig weet dat het handhaven van die wetten onmogelijk is, zodat de feitelijke verbetering uitblijft. Op die manier is het innerlijk en uiterlijk precies hetzelfde.

Het ritueel is overbodig. Juist als je bezig bent met geestelijk streven, met geestelijk werken, dan is het heel erg belangrijk dat je leert de franje eraf te halen. Het is heus niet nodig om een half uur Aum te zingen en dan in een diepe meditatie een hoogste waarde te ervaren. Als je gewoon in jezelf die vrede, die rust vindt, dan is die hoogste waarde daar.

Het is ook heus niet nodig om allerlei ingewikkelde procedures in te stellen om aan een geestelijke genezing te werken. Op het ogenblik, dat je werkelijk het besef van de genezing in je kent en de wil tot genezen, zul je ontdekken: ik heb een mate van kracht. Werk met die kracht naar mate je voelt dat je haar bezit en je zult resultaat hebben.

Er zijn mensen die bezig zijn met de toekomst en die voortdurend proberen die toekomst naarstig te ontleden. Als u weet hoeveel verschillende schablonen van de toekomst zijn ontworpen door allerlei zeer deskundige instanties op grond van wetenschappelijk gefundeerde gegevens, dan zoudt u met uw oren klapperen. Vooral als u er achter zoudt komen dat die vaak tot volkomen tegengestelde conclusies komen.

Is het werkelijk zo noodzakelijk om daaraan een dergelijke procedure te wijden? Ja, de deskundigen zullen altijd 'ja' zeggen. Maar per slot van rekening, als je de dominee vraagt, of het noodzakelijk is zo lang te preken, zal hij ook 'ja' zeggen, al is het maar omdat hij zichzelf zo graag hoort.

Het is dus veel verstandiger om zonder al die ingewikkelde procedures zo eenvoudig mogelijk jezelf in te stellen op datgene wat noodzakelijk is. En of dat dan horen, zien, genezen, uitstralen van krachten, het ontvangen van geestelijke wijsheid is dat doet verder niet ter zake. Stel je in op datgene wat op dit moment noodzakelijk is.

Verbind er geen procedures aan, als je zo ver bent dat je weet, dat je iets hebt beleefd of dat je enige kracht hebt. In het begin is zo'n structuurtje heel aardig. Het werkt wat suggestief, het geeft je dus een zeker houvast. Maar als je een toren bouwt en je laat die tot het einde der dagen in de steigers staan, dan zal niemand ooit beseffen hoe schoon hij is.

Wanneer u in uzelf eenmaal een licht heeft ontwikkeld en u omgeeft het door steigers van beredeneringen, van rituelen en wat dies meer zij, dan zal er nooit uitkomen wat u feitelijk tot stand heeft gebracht. Gewoon in eerlijkheid en eenvoud datgene wat in u is zo goed mogelijk gebruiken; datgene wat in u mogelijk is op de eenvoudigst mogelijke manier tot stand brengen en vanuit uzelf uitstralen en doen uitwerken, dat is de werkelijke oplossing.

Het grote probleem in uw wereld is, dat alles zo ingewikkeld wordt gemaakt. Als we kijken naar de deskundigen, dan blijkt dat elke groep deskundigen weer een andere taal gebruikt. Als we kijken naar de mensen die menen dat zij het weten, dan merken we dat zij allen bepaalde emotionele beredeneringen gebruiken waaraan alle feitelijke argumenten voor een groot deel ontbreken. Er is voortdurend ritueel en procedure. Er is te weinig werkelijkheid.

Wij kunnen aan de wereld van vandaag heel weinig veranderen; die verandert zichzelf wel. Maar wat we kunnen doen, is onze benadering veranderen. Onze benadering van geestelijke waarden, van geestelijke mogelijkheden, van paranormale krachten en zelfs van ons gedrag in de maatschappij. Wij kunnen dit baseren op de eenvoudigst mogelijke benadering zonder langdurige beredeneringen en overwegingen, steeds uitgaande van het innerlijk gevoel van juistheid en daarnaast de redelijke erkenning van mogelijke procedures.

Op die manier kun je iets bereiken. Op die manier kan deze tijd veranderen. De problemen van vandaag de dag zijn problemen die mede tot stand zijn gekomen door die ingewikkeldheid.

Als een geestelijk net te weinig kans krijgt om zich te ontwikkelen, dan wordt het grotendeels belemmerd juist door deze zelfde procedure-belustheid; deze voortdurende behoefte aan rituelen en mooie woorden.

Ik weet, dat wij u niet veel anders kunnen geven dan woorden, maar het zijn niet alleen mooie woorden. Wat wij proberen te geven is een klein deel van de werkelijkheid van uw maatschappij, maar ook van uw innerlijk leven. Door eenvoud en rechtlijnigheid bereik je veel meer dan door alle procedurele methodiek.

Als u dat eenmaal goed heeft begrepen, dan zult u misschien eens een beroep durven doen op uw intuïtie, op het lichtje dat in uw woont en vandaaruit een keer reageren. En als u dat doet, dan zult u tot uw verbazing concluderen dat het vaak veel meer uithaalt dan al het werken volgens de regels.

EEN CONCERT VOOR TWEE LINKERHANDEN.

Dat is eigenlijk het concert dat de mens het meest speelt. Hij heeft zelf maar één linkerhand. Hij begint te spelen in de hoop dat de tweede er als vanzelf bij zal komen.

Het concert dat hij speelt is op zichzelf misschien mooi, maar het kan alleen goed worden gespeeld, als je inderdaad twee linkerhanden hebt die bovendien in staat zijn harmonisch en goed samen te werken. Een samenwerking. Dat is eigenlijk de basis van de titel die u mij geeft. Maar is samenwerking dan ook niet, als ik het mag opmerken, voor ons het bewustzijn dat we vele dingen niet alléén kunnen doen? Wij zouden dwaas zijn om te beginnen aan een concert voor twee linkerhanden, als we nog niet eens met twee handen tegelijk: 'moeder, er ligt een kip in het water' kunnen spelen. En dat doen de meeste mensen.

De pretenties zijn torenhoog, de werkelijke mogelijkheden klein. Wie wezenlijk in zich en vanuit zich waarheid wil vinden, zal eerst de bekwaamheid in zich moeten ontwikkelen. Maar wanneer hij die bekwaamheid bezit, dan zal hij ook ontdekken dat er anderen zijn welke die bekwaamheid kunnen aanvullen. Dan zul je ontdekken, dat je als mens nooit wezenlijk alleen staat, tenzij je dit zelf en bewust veroorzaakt.

Er zijn altijd contacten, er zijn altijd banden. Er is altijd een samenwerkingsmogelijkheid op velerlei terreinen. Maar wie wil samenwerken, zal in de eerste plaats moeten beseffen: ik moet zoeken naar datgene wat mij aanvult; niet naar datgene wat minder is dan ik of wat meer is dan ik. Alleen datgene wat mij de mogelijkheden geeft die ik zelf niet bezit.

Wanneer een mens zich wil bezighouden met geestelijke zaken, dan moet hij dat niet doen om daardoor los te komen van stoffelijke zaken zonder meer. Hij moet eerst zijn eigen geestelijke mogelijkheden en zijn erkenning van de stoffelijke praktijk zodanig toespitsen dat hij in staat is te erkennen waar een geestelijke kracht hem kan helpen om meer te zijn dan hij was. Als wij die eenheid en die twee-eenheid doorvoeren, komt er tenslotte het ogenblik van versmelting.

Dan krijgen we het probleem van de tweelingziel waarin twee wezens tot één twee-eenheid worden. Een eenheid, die dan veel meer kan en veel meer betekent dan elk van de twee afzonderlijk. Dat is de oplossing van het raadsel.

Een concert voor twee linkerhanden kan het best worden gespeeld door twee personen die een feitelijke eenheid vormen.

Ik mag u hier danken voor het zeer uitzonderlijke onderwerp dat in een andere samenstelling van de groep misschien als een uitdaging zou zijn gevoeld, maar waarvan ik alleen kan zeggen: Het slaat zeer waarschijnlijk op vele dingen die je ook zelf wel eens probeert te bereiken. Misschien is mijn beschouwing een antwoord op de vraag waarom dat dan zo zelden gelukt.

:-:-:

SLEUTELS

COSMISCHE LERINGEN
meditatie ontvangen en uitgegeven
door de „Orde der Verdienstgenieten“
te 's-Gravenhage.

M A A N D B L A D.
(10 nrs per jaar)

I N H O U D.

JANUARI 1984.

29e jaargang.
Nummer 4.

DE INNERLIJKE WEG

Fantasie brug naar de werkelijkheid

CI blz. 41

Waarheid

CI " 48

Het O.D.V.-nieuwjaarsbal

CI " 54

REVOLUTIE IN DE WERELD

OP weg naar morgen

CII " 45

Bijgeloof

CII " 52

Overname uit „SLEUTELS“ slechts toegestaan na
schriftelijk toestemming van het bestuur der „O.D.V.“

DE INNERLIJKE WEG

LES IV.

FANTASIE BRUG NAAR DE WERKELIJKHEID.

U weet allen wat fantasie is. Kinderen fantaseren. Grote mensen fantaseren. Politici fantaseren. Wie doet dat niet. Toch zijn er een paar dingen die men wel over het hoofd ziet, als men de fantasie zonder meer terzijde wil schuiven als een vlucht voor de werkelijkheid of een poging om anderen te amuseren. Want voordat een uitvinding wordt gedaan, moet er iemand zijn die daarvan droomt.

Er zijn duizend-en-één dingen ook nog mogelijk in deze tijd, die - voor zover je ze nu kunt bezien zelfs vanuit wetenschappelijk standpunt - fantasie blijven. Er bestaan b.v. motoren, die een permanent trust (een druk in één richting) bij voortduring kunnen uitoefenen. Die motoren zijn een keer gemaakt. De uitvinder ervan is gestorven en heeft het werkelijke geheim van zijn model nooit verraden. Men weet dus wel dat het er geweest is, maar iedereen zegt: Je kunt het niet nabouwen, want het model is verloren gegaan. Dat is onzin.

Die man was een fantast. Degenen die eraan geloven zijn ook fantasten. Tot het ogenblik, dat een van hen zover komt dat hij helemaal buiten de regels gaat denken die in uw wereld en in uw werkelijkheid nu eenmaal gelden. Dan kan hij misschien dat kleine onderdeel van het motortje vinden waardoor inderdaad - en nu met een model - kan worden bewezen dat 'permanent trust' (permanente stuwkracht in één richting) door een motor zonder meer kan worden geleverd; en dit zonder (dit moet ik erbij zeggen) dat er eerst explosies e.d. aan vooraf gaan. Je kunt het met een geringe elektrische stroom laten lopen.

Dat wil dus zeggen: fantasie is eigenlijk niet alleen maar fantasie. Fantasie is het overschrijden van de algemeen erkende werkelijkheid.

Wij allen fantaseren, dromen, dagdromen: wat zou het leuk zijn als dit of dat soms gebeurde. Is er iemand onder u die nog nooit erover bezig is geweest wat hij zou doen, als hij de honderdduizend zou winnen? Dan bent u namelijk een uitzondering. Dus wij dromen. Maar onze dromen kunnen wel eens uitgaan van iets wat waar is.

Op het ogenblik, dat u begint met geestelijk leven en geestelijk werk, esoterie zelfs, dan moet u zich wel realiseren dat dat begin voor een groot gedeelte fantasie is. Het is niet waar. Het is zelfs redelijk gezien niet de wereld waarin u leeft en de feiten die daaromtrent bekend zijn. Maar in jezelf voel je dat het waar is. Zolang je daarin blijft berusten, gebeurt er verder niets; dan blijft het eenvoudig onwezenlijk, onwaar. Op het ogenblik echter, dat je vanuit de fantasie gaat proberen

iets waar te maken, kom je in een toestand te verkeren waardoor je het onmogelijke tegen alle theorieën en alle erkenningen in kunt waarmaken. Op dat moment houdt de fantasie op fantasie te zijn en wordt ze werkelijkheid.

Het is gemakkelijk genoeg te fantaseren dat je een direct innerlijk contact met God hebt. Dat zal in 9 van de 10 gevallen wel een fantasie blijven. Die God is een projectie van je eigen persoonlijkheid. Je houdt een dialoog met jezelf en je geeft jezelf een kosmisch stempeel van goedkeuring voor de dingen die je zonder dat zeker niet zou durven doen.

Stel nu eens, dat je naar die God gaat luisteren, dat je God geen woorden in de mond legt, maar dat je werkelijk dat contact als een aanwezigheid ervaart en dat zich daaruit een boodschap kristalliseert. Stel je dan ook nog eens voor dat je aan de hand van die boodschap anders reageert in de wereld dan je normaal zou doen met gevolgen die dus onlogisch zijn, niet voorzienbaar op welke manier dan ook volgens je wereld en dat je dat kunt herhalen. Dat is ook belangrijk. Dan ben je gekomen op een punt waarop je voorstelling van God misschien nog fantasie is, maar het contact met God een werkelijkheid representeert.

Het is duidelijk, dat heel veel mensen erg bang zijn voor fantasie. Ook in de godsdienst, in de wetenschap, in de religie. Al is het maar omdat het zich onttrekt aan alle gevestigde regels.

Als een mens één feit kan bewijzen dat buiten alle erkende feiten en theorieën ligt en hij kan het metterdaad en bij herhaling bewijzen, dan zal men in het begin doen alsof het er niet is. Maar er komt een ogenblik, dat men al zijn theorieën omvergeworpen ziet en dat men op een geheel nieuwe manier moet verdergaan. Laten we maar eens denken aan Pasteur.

Pasteur was in zekere zin een fantast. Hij droomde van een oorzaak die gevonden kon worden en wel aan de hand van een miltvuur-epidemie bij schapen. Door deze droom ging hij onderzoeken. Door het onderzoek kwam hij tot het erkennen van sepsis (besmetting) en als gevolg daarvan ontwikkelde hij zijn theorieën van asepsis, dus ontsmetting. Hij kwam tot theorieën die o.m. geleid hebben tot het nu nog bekende pasteuriseren. Al die dingen bij elkaar zijn misschien 20 jaar door alle deskundigen bestreden. Tegenwoordig is er niemand meer die twijfelt aan de waarheid.

De geneeskunde maar ook de verwerking van voedingsmiddelen; zelfs het gewone leven van de mens is helemaal veranderd, alleen omdat Pasteur bestaande theorieën en aanvaardingën eenvoudig opzij heeft gezet. Dit voorbeeld zal u voldoende moeten zijn om u aan te moedigen zo nu en dan dagdromen te durven fantaseren.

Fantasie is ook wanneer je de innerlijke weg gaat zeker wel eens noodzakelijk. Als je alleen van klinische feiten, van logische beredeningen zonder meer uitgaat, dan loop je elke keer vast. Maar als je durft dromen en gelijktijdig niet probeert je fantasie en je droom helemaal in je macht te houden, dan komt er een moment dat je heel dicht bij de werkelijkheid komt te zitten. Dan bouwt de fantasie a.h.w. een brug van de menselijke werkelijkheid naar een meeromvattender werkelijkheid.

De voorwaarde blijft bestaan dat u er wat mee moet doen. Als u zegt: Ik heb kracht nodig en u krijgt die kracht - onverschillig hoe - dan kan de wijze waarop u het zich voorstelt fantasie zijn, maar de kracht ontstaat. De kracht is de werkelijkheid. Deze kracht kan niet verstandelijk omschreven worden, dientengevolge zijn de redelijke omschrijvingen onjuist. Ik hoop, dat u het tot zover mee eens kunt zijn.

Nu gaan we proberen om met fantasie als voorbeeld een brug te bouwen naar een andere werkelijkheid. Wat ik zeg is niet redelijk; het is allemaal geloof. Misschien is het zelfs dat niet, maar alleen een wensdroom.

In mijn **denken** **ben** ik ongelukkig op deze wereld. Maar ik ben niet werkelijk ongelukkig, want ik heb het leven. Het leven is in mij. Het is een stralende kracht. Daar kan ik wat mee doen.

Die stralende kracht wordt groter en groter. Ik ga die kracht op mijn wereld richten. Ik ga mijn wereld veranderen. Ik kijk met die kracht in mijn blik naar de dingen. Wat lelijk is, wordt mooi. Wat er niet zou moeten zijn verdwijnt. Wat er zou moeten zijn verschijnt.

Ik richt opnieuw een huis in. Ik laat de vervuiling van een straat of uit een park verdwijnen. Ik laat de planten bloeien, desnoods midden in de winter. Het gekke is, dat ik er van binnen warm door word. Die beelden hebben niets met de werkelijkheid te maken; het zijn wensdromen. Ik voel in mij op een gegeven ogenblik het idee: het zal allemaal wel waar zijn. Als ik mijn ogen nu nog niet opsla, dan zal het waar zijn. Op dat ogenblik moet ik mijn droom stil zetten. Het heeft geen zin verder te fantaseren, wanneer dat eerste contact in je tot stand komt.

Nu wordt in mij steeds meer kracht, steeds meer gloed kenbaar. Ik zeg nu: Met dat licht kan ik veel doen. Laat mij eerst maar eens in dat licht naar mijzelf kijken. Dan zie ik mijzelf heel anders dan ik tot nu toe heb gedaan. Zaken als schuldgevoelens, schuldbewustzijn, die **bestonden**, zijn misschien allang weg; ze verdwijnen gewoon als sneeuw voor de zon. Aan de andere kant zijn er een hoop deugden die opeens veel minder mooi zijn. Op deze manier bouw ik verder. Ik laat gewoon de wereld a.h.w. op mij afkomen. Dan verandert mijn werkelijkheidsbesef maar ook mijn ik-besef.

Ik ga nu dingen beleven en ondergaan die helemaal buiten de stof-felijke werkelijkheid liggen. Dat kan het betreden van een andere wereld zijn (daar zullen we later wel meer over zeggen). Dat kan zijn een contact met personen die dood zijn of die we nooit hebben gekend. Het kunnen contacten zijn op grote afstand, over de gehele wereld. Men spreekt als het ware met ons. Wij ervaren dingen. Het is bijna of er veranderingen zijn van een lijfelijke aanwezigheid zelfs. Als ik dan weer terugkeer uit mijn droom naar de werkelijkheid, dan blijft mij het gevoel bij dat ik ze heb ondergaan. Hierdoor heb ik een onuggetje gebouwd krachtens die fantasie naar een totaal andere harmonische mogelijkheid.

Als je de mensen op een normale manier bekijkt, dan maak je natuurlijk onmiddellijk de grote fout. Zij zeggen dan b.v.: Ik heb toch zo lekker gedroomd en nu zit ik weer in de ellende. Dat is zeker waar. Als u naar de ellende kijkt, dan dooft het licht. U stemt zich dan weer af op de gewoonte waarmee u uw wereld beleeft en bekijkt.

Maar stel nu eens dat u dat niet doet, dat u zegt: Nu is dat licht er, die kracht is er en die zal overal weerkaatsen. Misschien niet zo als in mijn fantasietje, in mijn droom, maar overal zal er iets veranderen. Dan ga ik mijn wereld met andere ogen zien. Dit is erg belangrijk.

Doordat ik mijn wereld met andere ogen ga zien ga ik andere delen van mijzelf herkennen. Ik leer niet alleen mijzelf beter kennen, maar ik leer gelijktijdig andere krachtverhoudingen tussen mij en de wereld. Er zit een tweede werkelijkheid achter de werkelijkheid die ik besef. Als je deze stap hebt gezet, kom je waarschijnlijk op den duur in de richting van het z.g. opbouwproces.

Een opbouwproces betekent dat je steeds weer één bepaald fantasiebeeld uitwerkt. Dat doe je dan niet globaal met mooie landschappen (een soort psychodelische opera in fantastische termen) maar je bouwt a.h.w. hele figuren op. Je bouwt misschien een helper, een dienaar op of misschien een weg naar een andere wereld. Dat blijft je herhalen keer na keer. Dan komt er een ogenblik, dat datgene wat je hebt opgebouwd, het is en blijft fantasie, voor jou volledig werkelijk wordt. Wat zien we dan? Die dienaar die voor mij werkelijk is, zal feitelijk taken voor mij verrichten

zonder dat ze mij kunnen vermoeden. De brug die ik heb gebouwd is voor mij de mogelijkheid geworden om binnen te gaan in een andere wereld of om boodschappen, waarnemingen of een persoon uit een andere wereld zonder meer te ontvangen. Ik heb alweer mijn fantasie gebruikt en daarmee beelden opgebouwd. Die beelden heb ik nodig, maar slechts een beperkte tijd, want u weet hoe bedienden zijn.

Een bediende is iemand, die in het begin alles doet wat je hem vraagt, maar op den duur je gaat vertellen wat je hem moet vragen. Als we op dat punt zijn gekomen, zou de relatie kunnen veranderen; dan zou de meester in feite de slaaf kunnen worden van zijn dienaar. Op dat ogenblik zeggen we: 'Je bestaat niet' elke keer als we hem zien. Alweer een fantasie, een suggestieproces. Wij breken dan die persoonlijkheid af. Wat blijft er nu over? De vorm is verdwenen, maar de kwaliteit waarmee onze bevelen werden uitgevoerd blijft bestaan, want wij hebben die altijd zelf gegeven.

Wij hebben nu ineens buiten ons een manipulatiemogelijkheid gekregen die niet stoffelijk is en die niet aan stoffelijke beperkingen onderhevig is. Denkt u maar aan verschijnselen als telekinese. Dat is een simpel voorbeeld ervan. We kunnen nog veel verder gaan.

Met de brug is het precies hetzelfde. Als wij elke keer weer naar dezelfde brug toegaan, dan wordt het tijd te zeggen: 'Die brug bestaat niet; die brug is er niet.' Maar als de brug verdwijnt, blijft ons contact met de andere wereld waarin we haar hebben gebouwd wel bestaan. Alleen, nu is er niet meer het idee van één enkele weg. De contacten vervoelvoudigen zich; ze gaan meer omvatten.

Toch is het allemaal begonnen met fantasie, met een droom die niets met de werkelijkheid te maken heeft, die tegen de feiten in gaan mischien. Wij hebben gewoon onze eigen persoonlijkheid, ons eigen wezen, onze eigen kracht ontwikkeld. Wij hebben dat gedaan op een zodanige manier dat niemand kan zeggen: Dit is waar en dat is niet waar. Wij kunnen alleen maar zeggen: Als gevolg van een proces is een nieuwe erkenning, een nieuwe mogelijkheid voor ons tot stand gekomen.

Nu moeten wij proberen om die fantasie ook weer aan bepaalde regels te binden. Want in het wilde weg fantaseren komt over het algemeen neer op een scheppen van een compensatie voor alles wat voor ons verkeerd zit in de wereld. Dat hebben we nu juist niet nodig, want de wereld is wel degelijk een werkelijkheid waarmee we te maken hebben. Dat geldt voor u in uw wereld en net zo goed voor iemand in een sfeer die een dergelijke procedure ook probeert te gebruiken al heet het dan heel deftig een meditatief proces. Dus wat doen wij.

In de eerste plaats: Onze fantasie wordt gericht op een bepaald doel. Wij kiezen altijd een hoofdbestemming uit. Al is het maar bij wijze van spreken dat u de zure regen wilt weg hebben of misschien alle regen wilt laten verdwijnen, wat ik mij nu kan voorstellen. Wij bouwen dus vandaaruit op. Alles wat wij fantaseren, moet met dit denkbeeld in verband staan. Daardoor scheppen wij een basis voor de fantasie met een gerichtheid.

In de tweede plaats: Je speelt dus niet voor superman etc. Je bent deel van het gebeuren. Met je gedachten vorm je wel het gebeuren, maar je blijft er een onderdeel van. Je bent zelf nooit een daar buiten staande factor. Ook dat is belangrijk. Op het ogenblik, dat ik mij daarbuiten stel, blijft de fantasie voor mij fantasie. Het is geen proces waarvan ik deel ben, maar een proces dat ik buiten mij voortbreng. Daarvan kan ik nooit veel leren omtrent mijzelf en bovendien zal ik de beïnvloedingen van het proces niet voldoende ondergaan. Als zodanig zal ik bij mijn fantasie, mijn droombeeld blijven zonder wezenlijk in kwaliteit, in afstemmingsmogelijkheid veranderingen te ondergaan die wenselijk zijn.

In de derde plaats zullen we de fantasie altijd opbouwen van een zo eenvoudig mogelijk beeld uit. Dus als u een bediende in de geest opbouwt, dan neemt u mijhentwege een plaatje van een butler en u bouwt een butler op. U visualiseert dat elke keer totdat hij voor u concreet wordt. Probeer niet om er engelen van te maken, want de meeste mensen op aarde weten niet eens wat een engel is. En als ze denken dat ze het weten, dan blijkt later heel vaak dat er toch een duiveltje achter zit. Dus u bouwt op vanuit een simpel beeld.

Als u een brug wilt bouwen, dan is het niet nodig om u eerst een ravijn voor te stellen en eventueel toevoer- en afvoerwegen. Het is alleen belangrijk dat u die brug ziet, verder niet. Beperk u zoveel mogelijk tot één begrip. In de fantasie is het mogelijk om één begrip voor ons een zodanige werkelijkheid te geven dat wij daarmee kunnen werken; dat het voor ons een voortdurende invloed is. Wij kunnen echter nooit een wereld of zelfs maar een deel van een wereld opbouwen zonder deze steeds weer te verliezen op het ogenblik, dat wij met onze eigen wereld, onze eigen werkelijkheid worden geconfronteerd.

In de vierde plaats: Laten we ons in onze fantasieën niet richten op anderen. Het is heel erg gemakkelijk om een bepaalde figuur, een bepaalde persoon, macht of positie te betrekken bij de fantasie. Daarmee gaan we weer de zaak teveel bepalen.

Laten we gewoon maar fantaseren over de brug zonder ons af te vragen welke grenzen, muren of wanden worden verbonden door die brug. Laten we denken aan de dienaar niet in de vraag: Wat kan die dienaar allemaal voor ons doen? Maar gewoon: dit is een dienaar. Alweer, beperking. Hoe meer wij het beeld van onze fantasie beperken, des te gemakkelijker daaraan nieuwe waarden worden toegevoegd.

Wanneer er een harmonie bestaat tussen een fantasiebeeld en b.v. een deel van een geestelijke werkelijkheid, dan zal juist omdat die fantasie beperkt en eenvoudig is die andere werkelijkheid daaromheen zich beter kunnen manifesteren. Er ontstaan voor ons steeds wisselende beelden, maar we hebben één houvast. Op die manier kunnen we dus werkelijk met fantasie bruggen bouwen naar andere werelden, maar evengoed naar totaal andere bewustzijnstoestanden.

Een mens kan zijn denken maar ook zijn geheugenprocessen heel sterk beïnvloeden. Dat kan hij doen door een fantasieproces. Het is natuurlijk dwaasheid dat je een boek onder je hoofdkussen kunt leggen en dat je dan alles weet wat daar in staat. Het is althans ook nog onzin dat, als je in de slaap zachtjes een bepaalde tekst maar voortdurend afdraait, je als je wakker wordt die tekst ook kent. Daarvoor zijn andere meer rationele processen noodzakelijk. Maar er is wel iets anders.

Als ik zeker ben dat ik die tekst ken zonder dat ik die feitelijk ken en ik blader het boek door, dan zal ik zoveel in mij opnemen van de inhoud dat het lijkt, of ik een groot gedeelte van het boek inderdaad tijdens de slaap heb opgenomen. Het doorbladeren van het boek is echter belangrijk. Ik verscherp dus mijn capaciteit tot erkenning. Ik vergroot mijn mogelijkheid tot opnemen.

Ik wil niet zeggen, dat u op die manier zonder meer een fotografisch geheugen krijgt. Maar t.a.v. een punt waarop u zich heeft gericht, kunt u die kwaliteit tijdelijk zodanig ontwikkelen dat het geheugen alle daarmee in verband staande feiten opneemt, alsof u een fotografisch geheugen zou hebben. Daarvoor is het noodzakelijk dat u natuurlijk het onderwerp waarover u wat wilt weten belangrijk vindt.

Ook is belangrijk, dat u in u een zekerheid opbouwt dat de inhoud van dat boek of van de kennis of van wat dan ook geheel in u overgaat. En dat is allemaal nog net geen feit; het blijft fantasie. Maar als u, kort na de fantasie bij voorkeur, wordt geconfronteerd met een deel van die kennis, dan blijkt dat u die absorbeert als een droge spons een plas

water. U neemt dus veel sneller op.

Fantasie is op zichzelf zeker vaak een tweesnijdend zwaard. Wij kunnen ons door onze fantasie van de werkelijkheid verwijderen. Als we dan niet terugkeren, dan maken wij het voor onszelf heel erg moeilijk zowel in uw wereld als in de onze. Maar als we altijd een cirkelredenering vormen en dus steeds de fantasie met haar consequenties betrekken op onze eigen wereld - al gaat het maar om één feit, één persoon, één mogelijkheid daarin - dan hebben wij een verbinding tot stand gebracht tussen die onbekende waarden en krachten die in ons leven en onze huidige werkelijkheid. En daarmee verschaffen wij ons de mogelijkheid - met veel zoeken en zwoegen vaak - om meer te presteren, meer te zijn, meer te beseffen.

Als ik dat allemaal zo vertel, dan lijkt het alsof ik bezig ben om een praktisch lesje te geven: hoe kan ik met mijn fantasie wat doen? We zijn echter bezig met de innerlijke weg. De innerlijke weg is de weg naar jezelf.

Hoe kun je ooit jezelf worden, als je niet eens de capaciteiten en kwaliteiten die je werkelijk bezit uit en door jezelf kunt openbaren? Het gaat erom dat we het zelf vinden. Want alle krachten die wij gebruiken, alle vergroting van capaciteit tot opname is deel van onszelf, maar van een deel dat wij niet kennen. Hoe meer wij de kwaliteiten en mogelijkheden van ons wezen weten in te schakelen, hoe vollediger wij leren die te gebruiken. Hoe meer wij onze contacten, ook met andere werelden waarvan we toch ook deel uitmaken, weten tot stand te brengen en als normaal te beleven hoe beter wij onze volledige persoonlijkheid benaderen en leren kennen wat wij in wezen zijn in de totaliteit. Pas als wij dat allemaal beseffen, kunnen wij langs de innerlijke weg komen tot het feitelijke bereiken.

Een bereiken, dat niet alleen betekent dat we in één leven een paar leuke occulte kunstjes kunnen vertonen, maar wat ook betekent dat wij in alle werelden, in elke werkelijkheid kunnen beschikken over alle kwaliteiten van het ik, zodat het ik steeds meer werelden gelijktijdig kan omvatten, steeds grotere samenhangen kan overzien en uiteindelijk misschien vanuit een eigen Godsbeeld komt tot de beleving van iets wat werkelijk is, ook al zal het niet aan een omschrijving beantwoorden.

Zoeken naar leven is niet alleen maar het zoeken naar bestaan. Wij hebben het al meer gezegd. Leven is bestaan plus beleven. Het is een verandering. Je kunt niet zeggen, dat je werkelijk bewust leeft, als je alleen maar vreugde of alleen maar verdriet kent. Het is de wisseling tussen beide waardoor het werkelijke van leven, beleven, ondergaan wordt bepaald.

Als deel van het totale leven kunnen wij eerst in het geheel leven-de opgaan, indien een deel daarvan beseft kan worden; wij kunnen er integreren. Wij kunnen er meer deel van worden. Wij kunnen op den duur misschien zelfs beseffen hoe wij binnen een groter geheel, dat wij nog niet helemaal kennen, op onze manier het best functioneel zijn. Het is dus niet een spelletje van een beetje fantasie en een paar leuke kunstjes. Het is veel meer. Het is een weg naar innerlijke bereiking tot stand brengen. Het is ook langs deze weg zoeken naar een nieuwe werkelijkheid.

Als ik met de fantasie speel, dan speel ik met dromen, met onmogelijkheden. Maar als ik speel met de onmogelijkheden, zal ik daardoor nieuwe mogelijkheden leren kennen.

Als ik mij een beeld maak van mijzelf als een ideale, edele figuur, dan is de voorstelling die het ik zich maakt (ook het wereldbeeld dat het ik zich maakt) niet waar. Zelfs mijn voorstelling van de wereld en het gebeuren daarin is fantasie. Het is niet waar; het is niet helemaal echt.

Er zijn een hoop dingen die zo onecht zijn dat, als u het zoudt beseffen, de hele maatschappij in elkaar zou vallen als een gebouw dat in handen is gevallen van de een of andere projectondernemer.

U kunt ook in uw wereld de fantasie niet ontberen. Maar als u de fantasie gebruikt om iets in de werkelijkheid te beleven en te bereiken en u kunt dit ook kenbaar maken (dit is heel belangrijk) in uw wereld, in uw leven en persoonlijkheid, dan moet er ook een kenbaar resultaat zijn.

U heeft daarmee dan een sleutel gevonden waardoor het ik zich in de fantasie ontwikkelt tot een bewustzijn waarin de fantasie steeds meer plaats gaat maken voor de werkelijkheid. De werkelijkheid ontplooit zich tot een besef waarin het ik zijn eenheid (de synthese met het Goddelijke) zodanig gaat beleven dat het daardoor zijn onmacht verliest en gelijktijdig een doelbewustzijn bereikt en een ik-bewustzijn dat zonder dat niet denkbaar is.

Dit is de les die ik u deze keer wil voorleggen.

x Wat is het verschil tussen de zelfgeschapen 'butler' en een echte entiteit?

- Het verschil is, dat u de butler als voorstelling heeft opgebouwd. Onverschillig of er een echte entiteit in schuil gaat of niet (wat mogelijk zou zijn) zal die butler gebonden zijn aan de kwaliteiten, de uitingsvormen en de taakverrichting die u daarin heeft gelegd. Met andere woorden: het fantasiebeeld is een beeld en niets anders. De krachten echter die het doen bewegen komen uit u voort. Ze kunnen misschien ook voortkomen uit andere bronnen (een entiteit die er achter schuilt) maar zeker in de eerste tijd dat u ermee bezig bent, bent u zelf de motiverende factor. U bepaalt wat de dienaar is en wat hij doet. Een entiteit daarentegen is altijd zichzelf en zal dus wel ten dele door u mede kunnen worden bepaald, maar nooit qua geaardheid of qua taakverrichting volledig kunnen worden bepaald. Daarin ligt het verschil.

x Je ontnemt de butler zijn kracht. Ga je dan zijn functie veranderen?

- U kunt hem zijn kracht niet ontnemen, want hij is een waanbeeld. Als u goed heeft geluisterd, ik wil het nog kort herhalen: Het is een beeld dat u opbouwt. Op een gegeven ogenblik heeft u zoveel van uw persoonlijkheid of van uw wensleven in die dienaar gelegd dat deze voor u een reële persoonlijkheidsstructuur gaat krijgen en dus tegenspel gaat leveren. Op dat moment bestaat het gevaar dat het geprojecteerde deel van het ik het bewuste deel van het ik gaat overvleugelen en gaat bepalen. Dit nu is niet gewenst. Daarom nemen wij de vorm weg die we zelf hebben opgebouwd. De vorm, die voor ons specifiek bestond en dus lang niet altijd voor de wereld kenbaar is of werkelijk is. Door het wegnemen van de vorm geven wij de krachten weer hun oorspronkelijke relatie met het ik terug. Maar de functie, die eens het beeld verrichtte, kan nu worden verricht door deze kracht zonder gestalte en daardoor zonder dat die kracht zich kan verweren tegen haar bron.

x Kan die kracht in de astrale wereld gestalte krijgen?

- Het beeld kan een astrale gestalte krijgen. Maar een astrale gestalte kun je ook afbreken door haar te ontkennen. In feite gebeurt daar dus niets behalve dan dat u toevoegt aan het geheel, dat de vorm kan worden opgebouwd in astrale materie en als zodanig een belichaming kan krijgen. Maar daarmee wordt aan de geaardheid van de fantasie niets veranderd. Het feit, dat ze tastbaar en eventueel voor anderen kenbaar wordt, verandert nog niet de bron waaruit ze stamt, noch de bepaling van kwaliteiten die immers door uzelf is geschied.

x Hoe lang duurt het voordat je met het opbouwen van een beeld resultaat krijgt?

- Er bestaat een oude regel afkomstig uit een lama-klooster: het Klooster van de Zeven Monniken. In de beste tijd waren daar ongeveer 3000 monniken. Deze regel luidt: "Wie zich een dienaar (gestalte) wil opbouwen, kan daarvoor soms een heel leven nodig hebben. Maar hij, die zich volledig daaraan overgeeft, zal dit binnen één maan (28 dagen) tot stand kunnen brengen. Wie zich echter meer dan 3 manen laat dienen door deze geest, zal minstens 100 manen nodig hebben om de kracht te vernietigen."

Als je echter gewoon de gestalte opbouwt en 1 maan de relatie laat bestaan en daarna het beeld vernietigt, is er niet meer tijd voor nodig volgens deze regel dan 1 maan-omloop. U ziet, er zit nogal wat aan vast.

Het is duidelijk, dat dit behoort tot systemen die heel expliciet verklaren hoe alles in elkaar zit en hoe lang het duurt. Een reëel oordeel kan alleen gegeven worden door te vragen: Hoe intens kunt u mediteren? Hoe intens kunt u zich concentreren? Hoe volledig kunt u zich bepalen tot dat ene beeld? Als u dat werkelijk volledig en goed kunt doen, dan neem ik aan dat u, zelfs bij één keer per dag een meditatie van 10 tot 20 minuten, binnen 3 maanden een dergelijke gestalte concreet kunt maken voor uzelf. Zoudt u haar tastbaar willen maken, dan zoudt u dat waarschijnlijk binnen 6 maanden kunnen doen. Maar alweer, laat u niet te lang door de gestalte dienen. Ga er geen discussies mee aan, want op dat ogenblik bent u in dialoog met uzelf, maar verliest u gelijktijdig het gezag voor het deel van uw ik dat u heeft geprojecteerd.

Ik heb u dit alles voorgelegd omdat, als we het ik werkelijk willen ontplooiën in een nieuwe werkelijkheid, wij in staat moeten zijn om delen van onze oude werkelijkheid te ontcrachten. Daarom heb ik gesproken over fantasie als een brug.

Ik hoop, dat u er iets aan heeft. Ik hoop, dat u goed heeft geluisterd. Als u de lessen van de vorige keer en van deze keer beide redelijk in praktijk brengt, dan zal ik ongetwijfeld mijn pet afnemen, wanneer u later mij voorbij komt op weg naar hogere sferen.

-:-

WAARHEID.

De waarheid voor de mens is natuurlijk datgene wat hij liever niet hoort. De waarheid voor de geest is datgene wat hij denkt zolang hij daarin volledig opgaat. Achter alle dingen moet een werkelijkheid schuilen. Die werkelijkheid daar zit je nog wel eens mee.

De werkelijkheid van een mens is b.v. dat hij eigenlijk maar een klein deel van zijn ik projecteert in het menselijk ik. De bezieling is maar een heel klein gedeelte van het werkelijke ik. De rest zit in andere werelden, maar is zich daarin tijdelijk onbewust, althans grotendeel onbewust van, omdat men geconcentreerd is op dat kleine stukje dat in een lichaam werkt.

Nu kunt u zich voorstellen dat een dergelijke geest wel alle voorstellingen van die mens als waar, als echt ondergaat en dat hij gelijktijdig

toch op een ander niveau denkt: Ja, maar het is niet helemaal zo. Ik denk, ik weet het niet zeker, dat de meeste mensen juist daarom tegen zichzelf verdeeld zijn.

Het is mij opgevallen dat heel veel mensen altijd bezig zijn om zichzelf aan te praten dat een deel van de waarheid niet waar is en dat een deel van hetgeen zij denken, maar dat niet waar is, wél waar is. Zij gebruiken dit om te ontkomen aan een confrontatie met datgene wat zich feitelijk representeert.

Je probeert als mens onbewust je aan te passen aan een geestelijk ik-beeld dat wel bestaat maar dat hier op aarde zinloos is. Je probeert het dan verder te vertalen in stoffelijke termen. Maar die stoffelijke termen zijn niet voldoende; ze zijn eenvoudig niet aanwezig.

Laten we eens kijken naar een mens die gewend is om in een hoge, lichtende wereld (misschien een wereld zonder vormen) of in een heel lage wereld waarin alle vormen alweer verwaasd zijn, zichzelf te manifesteren. Die mens is daar door zijn gedachten, door zijn leven meester van alles wat er om hem heen is. Hij selecteert; hij maakt zijn eigen wereld.

Zo iemand wordt nu op aarde geboren. Het begint al direct met de klap op de biljetjes, daarna de hulpeloosheid waarbij de natuurlijke voeding of de vervangende fles nooit helemaal op tijd schijnt te komen en ook de luiers de onaangename kwaliteit van vochtigheid vertonen op een ogenblik dat dat niet prettig is. Zo'n mens leeft in een wereld waarin iedereen hem a.h.w. bepaalt. Hij wordt door een noodlot bepaald. Hij krijgt er op een gegeven moment genoeg van en probeert er op de een of andere manier onderuit te komen.

De machtsdrang van heel veel mensen lijkt mij voort te komen uit hun onvermogen een scheiding te maken tussen hun geestelijke toestand en datgene wat nu hun stoffelijke werkelijkheid is. Dan is datgene wat ze beleven niet waar. De macht, die ze uitoefenen, bezitten ze niet waarlijk; ze is niet echt. Ze kan alleen bestaan zolang bepaalde illusies in stand worden gehouden. Aan de andere kant, hun onvermogen (wat ze ook vaak innerlijk ervaren) bestaat ook niet echt. Het kan alleen tot stand komen door hun voortdurende referentie aan regels die zij in de wereld zien zonder dat ze feitelijk bestaan.

Dan is het voor een persoon die op weg is naar zelfkennis misschien wél dienstig om te beseffen dat heel wat drijfveren eigenlijk voortkomen uit iets wat helemaal niet stoffelijk is.

Begint u dit nu niet over te dragen op gebieden als attractie ten aanzien van mede-mensen. Dat heeft er over het algemeen weinig mee te maken. Soms is het biochemisch, een enkele keer is het geestelijk. Het is gewoon de houding die je aanneemt in het leven. De manier waarop je protesteert tegen dat leven of ondanks alles je een bepaalde taak, een bepaalde positie in het leven weet te verwerven, is over het algemeen een verlengstuk van de geest. De waarheid is geestelijk namelijk deze:

Ik leef in een wereld van mijn eigen gedachten. Hoe meer ik gedachten van anderen in deze wereld kan toelaten en mede verwerken, hoe groter, omvattender mijn wereld wordt, maar gelijktijdig hoe groter mijn invloed wordt op anderen en mijn erkenning van de invloed die anderen op mij uitoefenen. Dus hoe duidelijker de samenwerking, die voor alles belangrijk is, wordt geconstateerd, hoe bewuster het ik maar ook hoe machtiger het ik is.

In de stof geldt juist: een mens, die zichzelf weet te beperken tot een enkel doelen daarbij geen rekening houdt met iets of iemand anders, die schopt het het verst. Laat mij dat niet te hard zeggen, want dan komt u tot de conclusie dat degenen, die het op aarde ver brengen, geestelijk over het algemeen niet niet veel betekenen. Dat is natuurlijk

ook niet helemaal waar.

Elke mens zal zijn geestelijk ik als een soort schaduw achter al zijn belevingen, zijn gedachten en zijn daden in zijn leven hanteren. Dan komt daar verder nog bij, dat er relaties zijn die geestelijk hebben bestaan. Het kan voorkomen dat men elkaar in de sferen heeft gekend. Men heeft gedachten uitgewisseld. Men is tot op zekere hoogte versmolten geweest. Men heeft een gemeenschappelijke werkelijkheid beleefd. En dan komt men op de wereld.

Het vreemde is, dat men dan voor zo'n ander die sympathie (soms is het ook een antipathie) gaat koesteren die helemaal niet op feiten berust, dus niet op een menselijke waarheid maar op een geestelijke waarheid die men zich op dit ogenblik niet eens kan herinneren. Dat is natuurlijk erg vervelend, ofschoon soms de gevolgen wel aangenaam kunnen zijn.

De situatie waarin die geest verkeert, is er een die soms wordt overschat door de mensen. Zij denken: een geest is helemaal vrij. Maar hoe kun je vrij zijn, als je wordt beperkt door je eigen mogelijkheden, je eigen inhoud? Het is hetzelfde, als je tegen iemand zegt: Je bent vrij. Je kunt de hoogste bergtoppen tot de Mount Everest toe beklimmen. Dan kan die ander zeggen: Dat is wel waar, maar ik heb last van hoogtevrees. En dan gaat het niet.

De geest heeft ook die kwaliteiten. Hij heeft bepaalde dingen waaraan hij eenvoudig niet kan of durft beginnen, waartoe hij eenvoudig de middelen niet bezit. Dan kun je stoffelijk zeggen: Ik wil dat wel. Of: ik vind dat verstandig. Maar je kunt dat nooit waarmaken.

De waarheid van de geest is dat hij wordt beperkt door zichzelf; dat hij afhankelijk is van zijn aanvaardings- en voorstellingsvermogen. In elke projectie - hetzij naar een lagere sfeer, hetzij naar een stoffelijke wereld - zal hij altijd gebonden blijven aan zijn eigen bewustzijn. In een stoffelijke wereld zijn waarden die de geest niet kan ontwijken. Deze waarden, die hij a.h.w. tegen wil en dank vaak krijgt opgedrongen, vormen dan de uitbreiding van zijn vermogen en mogelijkheden.

De mens op aarde op zijn beurt, heeft vaak het gevoel dat hij terecht is gekomen in een sleur, een soort tredmolen. Je denkt: er komt geen verandering in. Ik kan mij niet meer losmaken. Dat is ongeveer de helft van de tijd waar. Ik zal u vertellen waarom.

De mens wordt beheerst door allerlei factoren van buitenaf. De astrologie vertelt u dat u door de planeten wordt beïnvloed. Laten we het maar eenvoudig houden. De doorsnee-mens wordt door de maan beïnvloed.

U heeft een emotionele cyclus. Deze loopt ongeveer 14 dagen en daarna weer 14 dagen. U kunt dat voor uzelf zien. Er zijn dagen dat u absoluut kunt willen wat u maar wilt, gebeurt allemaal anders. Dan denkt u dat de wereld dat doet. Neen, u doet het zelf. U kunt u namelijk niet losmaken van een vastliggende reeks associaties en daardoor een eveneens onvermijdelijk wordende reeks belevingen en handelingen.

De andere 14 dagen heeft u een zogenaamde top; dat wil zeggen u heeft het vermogen om in te grijpen en dan kunt u de sleur doorbreken. Maar u kunt het alleen zelf doen. U kunt dus nooit zeggen: Nu zullen anderen mijn sleur verbreken. U kunt het alleen zelf. U doet dat echter, omdat u de zaak nu anders bekijkt. U heeft in u de energie waardoor het u lukt om de dingen tot stand te brengen. Dan kunt dus ook zeggen: Die tredmolen waarin we lopen is alleen maar een tredmolen, als we ook op ogenblikken dat we ons blijmoediger en energiever voelen ons niet onttrekken aan die delen van de sleur waaronder wij de vorige 14 dagen hebben geleden. Als u precies wilt weten hoe u dat moet berekenen, wil ik u wel een tip geven, maar die is nogal moeilijk.

U kunt namelijk de positieve fase berekenen, als u aanneemt dat ze begint op het ogenblik van de geboorte. Reken dan het aantal dagen dat verlopen is tussen geboorte en heden. Deel dat door 28, dan krijgt u een aantal fasen. Deel die weer door 28 en dan komt het ogenblik dat u zegt: Nu heb ik een waarde gekregen kleiner dan 28. Dan berekent u vanaf nieuwe maan dit aantal dagen. De dag die u dan krijgt is in feite de dag waarop uw positieve fase begint.

Het is veel rekenen en het helpt weinig. Maar u kunt het gewoon aan uzelf merken. Het is veel eenvoudiger om voor uzelf maar eens aan te tekenen, wanneer u tegen wil en dank allerlei dingen moet doen of wordt meegesleurd en de dagen waarop u zelf een beslissing kunt nemen; dat u zelf de dingen bepaalt, dat alles schijnt mee te lopen. Als u dat een tijdje heeft geregistreerd en u houdt er rekening mee dat het ongeveer 14 dagen op en 14 dagen neer is, dan heeft u de emotionele cyclus heel aardig te pakken.

Voor de geest zou zoiets dus betekenen, dat hij 14 dagen gebonden is aan belevingen die hij door gebrek aan energie en misschien ook aan mogelijkheden niet kan veranderen. Veertien dagen een confrontatie met de werkelijkheid en veertien dagen een periode waarin hij zelf in een zekere mate zich kan opleggen aan de werkelijkheid. De waarheid is dus niet, dat die geest helemaal gebonden is aan de stof. De waarheid is, dat er perioden zijn dat de geest zich niet kan verzetten tegen of opleggen aan het stoffelijke gebeuren, maar dat er ook perioden zijn waarin hij zijn eigen moeilijkheden precies kan gebruiken. Als u dat weet, kunt u daar aardig gebruik van maken.

Precies de dingen die nodig zijn om, als we eens willen uitbreken, zo te plaatsen dat ze vallen in de positieve periode, want dan kunnen we zelf bepalen wat er gebeurt. In de andere periode zullen de anderen (de omgeving) bepalen wat er gebeurt.

Als u dat eenmaal door heeft, dan zult u ook begrijpen dat de stoffelijke waarheid niet is, dat je volledig gebonden bent. Stoffelijk is het wel waar dat u voor een deel gebonden bent. Er zijn namelijk zich voortdurend herhalende perioden waarin het voor u niet mogelijk is de bestaande gang van zaken op welke wijze dan ook te veranderen. Probeer het toch, dan blijkt de omgeving dat te compenseren.

Laten we zeggen dat u zich voorneemt om in een negatieve periode er nu eens gezellig op uit te trekken. Ik garandeer u dat, als u alles heeft voorbereid precies die visite komt op het moment dat u wilt uitgaan en die u niet durft of wilt wegsturen. Zo werkt dat.

Dan moeten we nog een stapje verder gaan en zeggen: Als de waarheid is dat ik in bepaalde perioden meer kan doen, dan moet ik ook mijn leven indelen in deze periodiciteit. Ik zal elke periode, waarin ik toch niets aan de sleur kan veranderen, gebruiken om in mij beelden of krachten te vergaren, inspiratie te verkrijgen. Wanneer mijn positieve periode begint, dan houd ik mij niet bezig met de geest, maar dan houd ik mij bezig met de stof.

Het is misschien gemeen om het zo te zeggen maar: Heb God lief boven alles en uw naaste gelijk uzelf, doe dat dan in die 14 dagen dat u niets anders te doen heeft. Dan kunt u God liefhebben en houdt u nog tijd over voor uw naaste. Anders loopt dat allemaal door elkaar. Het is een waarheid als een koe.

U denkt nu misschien: Dat is allemaal wel leuk gezegd, maar als u het in uw leven eens gaat proberen, dan zult u merken dat ik aardig gelijk heb. Ik weet het wel, het is niet precies tot op de seconde gelijk. Voor elke mens ligt het, mede aan de hand van de geboorte en andere invloeden, een klein beetje anders. Maar als u het in de praktijk vaststelt, dan zult u ontdekken: die 14-daagse cyclus werkt. Zo goed als uw eigen energie-cyclus een week-cyclus is. Dat is nl. uw stoffelijke energie.

Die klimt een week en die daalt een week. Ook die kunt u in de gaten houden. En als u heel erg handig bent, dan wacht u tot u hoogtepunten van stoffelijke energie heeft en gelijktijdig een periode van geestelijke vrijheid, van lotsvrijheid, want dan kunt u het meest doen.

Het feit, dat je weet dat je gebondenheid stoffelijk beperkt is, dat je vrijheden veel groter zijn dan je redelijk gezien kunt verwachten, maar dat die vrijheid wegvalt naarmate je je meer van anderen afhankelijk maakt, kom je als vanzelf tot een betere benadering van je stoffelijk leven.

De waarheid in het stoffelijk leven is, dat niets voor anderen volledig even waar kan zijn. Elke waarheid is een persoonlijke waarheid. Elke gemeenschappelijke waarheid is een compromis waarin een ieder iets van zijn eigen waarheid kan terugvinden zonder dat deze waarheid daarin geheel kan worden gemanifesteerd. Conclusie:

Ik moet eerst mijn persoonlijke waarheid vinden. Uit deze persoonlijke waarheid, die samenhangt met mijn persoonlijk ritme en de erkenning van mijn gebondenheden en mijn vrijheden, kan ik gaan beslissen en besluiten met welke mensen of bij welke groepen ik mij kan aansluiten zonder daarbij mijn eigen waarheid en mijn eigen mogelijkheden te verliezen. Want niets is erger dan het ogenblik, dat wij het geheel van ons eigen ik met al zijn mogelijkheden en onmogelijkheden zo volledig gaan binden aan een ander dat we er niet meer toe komen ons eigen beleven bewust te regelen; dat we niet meer in staat zijn om de geest die ervaring te geven die ze nodig heeft om verder te komen. Stoffelijk zijn we ook niet meer in staat zelf te bepalen wat en wanneer wij iets zullen doen. Denk daar eens goed over na.

Als ik kijk naar de waarheid van de geest, dan is die waarheid natuurlijk ook sterk afhankelijk van het peil waarop dat geestelijk bewustzijn staat. Er zijn geestelijke waarheden die eigenlijk niet veel anders zijn dan een soort droombeeld, een papieren kindertheatertje, waarin u zich doodstaart op iets wat niet bestaat. Die zijn er inderdaad.

Er zijn ook geestelijke waarheden en werkelijkheden die zich zodanig ontplooiën dat je daar eigenlijk een kosmische verbondenheid in kent, die niet in woorden is uit te drukken en die zelfs niet in emoties te benaderen valt voor een mens. Hoe het ook zij met die geest, hij zal wat hij bezit mede manifesteren in de stof.

Mijn stoffelijke waarheid wordt niet bepaald door de feiten alleen, maar bovendien door een interpretatie, dwang of neiging die uit de geest in de stof wordt geprojecteerd. Daardoor kan ik nooit zeggen dat een waarheid, die voor mij persoonlijk volkomen juist is voor een ander evenzo bestaat. Ik kan alleen maar zeggen, dat voor mij alles waarheid is waarin ik mijzelf kan terugvinden zonder gelijktijdig mij te te binden aan een sleur waaraan ik mij niet meer kan onttrekken.

Menselijk bestaan wordt pas werkelijk leven op het ogenblik, dat men meer kan verwerven dan datgene wat alleen uit een normaal zich herhalende gang van zaken voortkomt. Het zijn de kleine variaties die het leven belangwekkend maken, niet de gelijkvormigheden. Dan gaat het er niet om waar je die variaties vindt. Ze kan in het contact met een enkele mens zich steeds weer manifesteren. De ene dag is niet de andere. Het ene ogenblik is niet het andere. Het blijkt, dat elke mens een zeer groot aantal facetten heeft die a.h.w. om de beurt naar voren komen of naar buiten treden.

Laten we dan begrijpen dat we ons niet moeten storen aan deze veranderingen, maar dat we ze moeten gebruiken, dat we juist daardoor onszelf een beter bewustzijn, een bewuster leven, een betere erkenning van onszelf geven.

Dan zijn er natuurlijk ook mensen, die heb je altijd, die zeggen: Dit is allemaal mooi, maar hoe ziet dat er kosmisch uit? Dat ziet er gewoon uit.

De kosmos als zodanig is wat je zoudt kunnen zeggen een soort super-horloge. Een mechanisme dat volgens vaste wetten loopt en alleen omdat het zo enorm groot is schijnbaar een aantal verscheidenheden biedt, maar in wezen worden die bepaald door een aantal wetten.

Wij zijn voor zover wij tot de kosmos behoren mede aan die wetten gebonden. Wij hebben echter meer dan dat, want er bestaat ook een goddelijke waarheid. Die goddelijke waarheid is deze:

Er is geen ruimte, er is geen tijd. Er is slechts de totaliteit die in één beeld zichzelf volledig manifesteert aan zichzelf. Die goddelijke waarheid daarvan zijn wij deel. En juist daardoor wordt de kosmische waarheid voor ons tamelijk onbelangrijk. Zij is voor ons het middel. Vergelijkbaar misschien met een auto waarin we rijden. Wat de motor doet, wat de wielen doen, interesseert ons niet, als we maar vooruit komen en de wagen maar goed te besturen is.

Beschouw op dezelfde manier al die kosmische zaken. De goddelijke waarheid kunnen we niet bereiken. Wij zitten nog teveel in deelbewustzijn, teveel in tijd. Het enige dat ons overblijft om ermee te werken is ons geestelijk bewustzijn. Dat geestelijk bewustzijn zal zijn eigen waarheid omschrijven. Het zal die waarheid projecteren op elk niveau waarop dit ik zich manifesteert, inclusief de stof. Als we dat weten, dan zijn de regels verder nogal eenvoudig.

1. In mijzelf draag ik een waarheid. Ik mag deze niet ontkennen en er niet voor vluchten.
2. De waarheid die in mij leeft, kan ik nooit volledig verwezenlijken in de stof. Maar er zijn perioden waarin ik althans aan een deel daarvan gestalte kan geven. Er zijn perioden waarin ik geen mogelijkheid tot zelfbeslissing bezit. Ik onderwerp mij aan mijn gebondenheid om mijn ogenblikken van vrijheid volgens mijn diepste bewustzijn, de waarheid die in mij leeft, te gebruiken.
3. Er kunnen geen universele regels zijn die voor een ieder gelijk gelden. Dan moet ik erkennen welke regels voor mij bestaan, wat voor mij belangrijk is. Welke waarheden, tastbaar of niet, voor mij gelden. Vanuit die waarheden moet ik mijn leven en beleven reguleren en benaderen.
4. Ik zal niet twisten over een gemeenschappelijke waarheid. Een gemeenschappelijke waarheid is nu eenmaal een compromis en dat blijft het. Deze waarheid zal ik moeten aanvaarden, omdat ik leef in een wereld waarin men die waarheid nu eenmaal stelt. Maar ik mag haar amenderen door vanuit mijn eigen waarheid de nadruk daarop zodanig te leggen dat ik zoveel mogelijk mijzelf kan zijn en in de uiting van mijn persoonlijkheid zoveel mogelijk waar kan leven volgens mijn geestelijke inhoud. Dat is het dan voor vandaag.

HET O.D.V.-NIEUWJAARSBAL.

Het jaar is nimmer nieuw. Want jaren zijn een schijn van deling in de tijd waarin de mens zichzelf vergeet en meent, dat hij de tijd zo leidt en wel verdeelt en goed bepaalt, terwijl in eeuwigheid vertaalt de tijd niet eens bestaat.

En wil men zo een nieuwjaarsbal, dan is het wel de poppen dansen, maar zonder reden, zonder zin.

Het nieuwjaar is een ogenblikje van vergeten, van voornemen misschien en slechts daarin ligt dan de zin van nieuwjaar en zelden reden om te dansen.

Zo geeft de O.D.V. geen bal en ook geen nieuwjaars groot festijn. Zo min als het op het oudejaar een knaleffect wil zijn.

De O.D.V. zegt op haar beurt: het weten te verdragen, het weten zelve waard te zijn en in jezelf te vragen: Wat is de zin voor mij? De waarheid in mijn wezen duurt zonder grenzen voort.

U hoeft niet te vrezen dat ooit een tijd zal komen waarop een geestelijk nieuwjaar u zegt: Het is nu voorbij. Wat je hebt gedaan was goed weliswaar, maar toch wat nu komt zal totaal anders zijn, want u zult altijd uzelf blijven. U zult met dat wat u ook eeuwig bent in uw beleven altijd datgene worden wat u wel erkent en toch niet waar kunt maken. En zo vanuit uzelf, begrijpend wat bestaat, worden tot een wezen dat al het zijnde beseffend en al het zijnde ondergaat zo in eeuwigheid, in vrede, in rust en verdraagzaamheid kan leven.

Wat kan d'O.D.V. bij zo een onderwerp dan u een raad gaan geven anders wel dan dit:

Durf steeds jezelf te zijn. Laat anderen zichzelf leven. Probeer niet om de mindere te zijn, maar ook niet om jezelf als meerdere uit te geven. Wees slechts jezelf. Leef de waarheid die er in je wezen, diep in je bestaat. Zo, dat je altijd tot jezelf kunt zeggen: Zelfs als de wereld nu vergaat, ik heb het beste gedaan dat ik naar mijn weten ooit kon doen.

Ik heb geen mens, geen geest gesmaad. Ik heb geen medemens gehaat. Ik heb geen zonden ooit vergeven, maar heb mijzelf toch ook niet met schuld beladen in eigen ogen. Zo kan ik vol van mededogen het zijn en al het zijnde vanuit mijn wezen gadeslaan.

Ik hoop in ieder geval dat er toch iets in zit waar u wat aan heeft.

Ik wens u allen toe dat u innerlijk de kracht zult vinden om uiterlijk datgene te zijn en te beleven wat u zelf goed acht zonder u ooit geheel te laten bepalen door een sleur of een noodlot die misschien buiten u bestaat, maar die in uzelf geen overwegende invloed hebben.

:--:--:

DE REVOLUTIE IN DE WERELD

LES IV.

OP WEG NAAR MORGEN.

Wie de ontwikkelingen van de laatste tijd goed heeft gevolgd, heeft kunnen constateren dat we enerzijds te maken hebben met een terugkerende circulatie en dat we anderzijds ook te maken hebben met wetenschappelijke omwentelingen, die heel wat verder gaan dan men op het eerste gezicht zou zeggen.

De mensheid bevindt zich op een punt waarop een nieuw evenwicht moet worden gevonden. Dat dit evenwicht niet altijd even gemakkelijk zal worden bereikt, heeft u in de laatste jaren al kunnen constateren en ook de komende jaren geven daarvan ruimschoots blijk. Waar moeten we namelijk naartoe?

Een mens moet leren om alleen te staan tegenover hogere machten. Hij moet een einde maken aan alle fantasie-theorieën die zijn leven op dit ogenblik maar al te vaak regeren. Hij moeten tevens een doorbraak tot stand brengen waardoor hij eindelijk komt tot het toegeven dat wetenschap een vorm van geloof is; zij het dat het meer gebaseerd is op feiten. Als ik kijk naar hetgeen de wetenschap de laatste tijd heeft ontdekt, dan kom ik tot de volgende punten:

1. Er is kennelijk iets in de ruimte, al weten we ook niet wat. Wij zijn zeker niet alleen in het Al.
2. De oude opvattingen van hemel en hel zijn voorbij. Er is de laatste tijd - en dat niet alleen in de U.S.A. en Frankrijk maar ook in Rusland - geëxperimenteerd met wat men noemt 'effecten van dimensies'. Het is een mooie naam. Je zoudt kunnen zeggen: het gaat er doodgewoon om dat er naast het zichtbare nog vele onzichtbare werelden bestaan, zeer waarschijnlijk in een vergelijkbare tijd en op dezelfde plaats. Wat men ermee moet doen, weet men nog niet. De publicaties daarover zijn zeer schaars. Maar men heeft het toch al zover gebracht dat men in staat is te veronderstellen dat veel van hetgeen men vroeger occultisme, paranormaal etc noemde of nog vroeger hekserij niet geheel zonder hand en voet is. Men begint te ontdekken dat er bepaalde kosmische wetten zijn die kennelijk niet behoren tot dit heelal, maar die men op een bepaalde manier toch werkzaam kan maken, zij het tijdelijk en plaatselijk.
3. Zeer interessant is daarnaast ook het onderzoek, dat nu al ongeveer 20 jaar loopt, naar mogelijke incarnaties. Daar voor is er wel een onderzoek naar geweest, maar dat was niet dermate massaal dat er conclusies uit te trekken waren. Het denkbeeld van incarnatie en reïncarnatie krijgt dan ook verstandelijk enige ach-

tergrond. Op het ogenblik zullen er nog heel wat mensen zijn die het liever vermijden. Ik kan mij voorstellen dat men liever niet terugkeert in een wereld nadat men die heeft gemaakt tot dat wat ze nu is. Maar de feiten wijzen steeds duidelijker aan dat althans voor sommige, zo niet voor alle mensen, reïncarnatie een feit is.

Dat is een aantasting van een groot deel van de religieuze opvattingen en vooral van de besloten kerkelijke opvattingen die er overal op de wereld zijn. Men kan aan de andere kant zich ook niet helemaal verlaten op al die meditatieve bewegingen die zeggen dat men zich helemaal moet losmaken van zijn eigen werkelijkheid, van zijn eigen wereld. Men moet gewoon zichzelf zijn en net doen alsof de wereld niet bestaat. Dat betekent een revolutie; een omwenteling die vooral een psychische is.

De normale gang van zaken gaat verder. Dat is ook begrijpelijk als we ons realiseren dat veel van hetgeen er op dit ogenblik geschiedt, behoort tot plannen die misschien al ontworpen zijn vóór de Tweede Wereldoorlog. Een enkele daarvan zou je zelfs terug kunnen volgen tot de Eerste Wereldoorlog.

Bestedingen die in deze tijd worden gedaan zijn over het algemeen tenminste 10 jaren van tevoren reeds ontworpen en aangenomen. Die vertraging blijft er natuurlijk in zitten. Dus uiterlijk, economisch en zelfs sociaal, zijn de veranderingen niet zo goed kenbaar.

Stel u echter voor, dat een onevenwichtigheid in het menselijke denken invloed zou hebben op de evenwichtigheid van de natuur temidden waarvan u leeft. Mensen hebben invloed op de natuur. Niet alleen door de stoffen die ze produceren, maar wel degelijk ook door de wijze waarop ze denken, de mentaliteit die ze uitstralen.

Als wij constateren, dat de laatste tijd ook onverwachte en niet te voorziene rampen hebben plaatsgehad juist in gebieden waar omwentelingen veel zijn of waar een zeer hevige strijd is tussen degenen die denken dat ze modern zijn en degenen die willen teruggrijpen naar de oude overleveringen, dan zien we als vanzelf dat de wereld aan het veranderen is en dat de natuur daaraan een handje meehelpt.

De grote dreiging gaat op het ogenblik uit van twee super-machten. Als we kijken naar de basis ervan, dan blijkt dat beide super-machten in feite religieus gebaseerd zijn. Dat zou men misschien op het eerste gezicht niet zeggen, maar toch zijn de Amerikanen in hun denken voor een groot gedeelte tenminste bepaald door wat men zou kunnen noemen: protestants christendom.

Het zijn heus niet alleen de beslissingen van het gouvernement. Het zijn net zo goed de acties van de vakbonden waardoor steeds meer mensen in Engeland onder druk komen te staan en daardoor zelfstandig gaan denken. Deze zelfstandigheid wordt bevorderd door de behoefte van de gelovigen om hun eigen denkwijze en orthodoxie in steeds sterkere mate aan anderen op te leggen. Daarvoor heeft de Paus een aantal nieuwe bisschopsbenoemingen gedaan o.a. in Nederland. Daarmee heeft hij ongetwijfeld aan de ontkerstening van de betrokken gebieden bijgedragen. Hij beseft het zelf niet, maar daarvoor is hij dan ook Paus en onfeilbaar.

Al deze dingen bij elkaar pakkend komen wij tot een terugkeer naar het zelf denken, zelf zijn en daarbij de behoefte aan een persoonlijke drijfveer.

Een persoonlijke drijfveer is voor een mens zelden alleen in feiten gelegen. Men heeft een droom. Men heeft een innerlijke visie. Men heeft een zelferkenning. Daardoor wordt men in zijn handelen - bewust of onbewust - bepaald.

Stel, dat steeds meer mensen die persoonlijke drijfveer krijgen. Steeds meer mensen gaan werken met hun eigen inhoud en mogelijkheden. Dan is het ook duidelijk dat ^{dit} steeds meer mensen het geheel van de persoonlijkheid en niet alleen het stoffelijke gedeelte een rol spelen. De nu vaak zo sterk onderdrukte geestelijke drijfveren, die bij een incarnatie toch bepalend zijn voor de ervaring die men moet opdoen, zullen in steeds sterkere mate gaan overheersen.

Ze zullen het gedrag, het lot, maar ook het denken en de bewustwording van de mensen gaan beïnvloeden. Als dit het geval is, dan zal dat zeker niet slechts beperkt blijven tot zwevende geestelijke belevingen waarbij nu de een, dan de ander als een op een gouden lotus gezeten boeddha, zich boven de massa probeert te verheffen. Dan is dat een revolutie die tegen alle vaststelling en regel in gaat.

Bewijzen, die eens zijn geleverd in de wetenschap, zal men opnieuw trachten te leveren, maar ook om ze op onregelmatigheden te controleren. Datgene wat men staatkundig heeft gedaan en wat altijd met bepaalde theorieën goed te praten is geweest, komt nu onder vuur te liggen. Men zal kijken naar de fouten. Men zal zich afvragen of de fouten niet ingebouwd zijn in het systeem en daardoor het systeem ondermijnen.

Als we vrezen voor oorlog, dan moeten we zeggen: Mensen hebben altijd gevochten. Kaïn is ermee begonnen. Hij heeft Adam de hersens ingeslagen. Ongetwijfeld was dat ook niet te voorkomen geweest, als Adam vóór die tijd de eerste Uno had ingesteld.

Er is gewoon een zekere strijd lust, een drang tot strijd in de mensen. Deze drang is altijd gericht tegen de andere. Ze zou gericht moeten zijn tegen het andere; dus tegen al datgene wat niet harmonisch is. Nu kiest men mensen uit en preferert deze mensen dan te zien als het symbool of misschien zelfs de feitelijke oorzaak van alles wat verkeerd is gegaan.

Hoe vaak zijn er geen programs geweest; jodenvervolgingen. Hoe vaak zijn de zigeuners niet verjaagd of zelfs vermoord. Hoe vaak zijn niet minderheidsgroepen overal in het gedrang gekomen juist omdat zij tot symbool werden gemaakt van een falen dat in feite tot een hele gemeenschap behoort. Maar als de onfeilbaarheid van die gemeenschap niet gehandhaafd kan worden, dan kunnen we wel oorlogen krijgen, maar we kunnen geen oorlogen meer krijgen waar iedereen achter staat.

De mensen denken zelf. Teveel mensen overwegen voor zichzelf wat de consequenties zijn; wat zij persoonlijk daaraan juist of onjuist vinden. Daarmee is de discipline waarop tot nu toe overal het hele bestel berust in een zo ernstige mate aangetast dat we juist door gebrek aan discipline kunnen rekenen op verandering en daarmee op een nieuwe ontplooiing.

Oorlog komt er dit jaar (1984) ongetwijfeld nog een paar keren. Een wereldoorlog niet. Atoombommen worden gebruikt door staatslieden om het gewone volk bang te maken meer nog dan elkaar. Want de dreiging van een algehele vernietiging kun je gebruiken om de mensen op te zwepen, om hen hun redelijkheid te laten verliezen. Maar ook dat wordt steeds meer beseft.

Het denkbeeld, dat een enkele gek maar op een knopje hoeft te drukken, maakt langzaam maar zeker plaats voor het besef dat geen enkel gek de kans krijgt om op een knopje te drukken. En dat betekent weer dat daarmee een grote machtspositie, o.a. in de wapenindustrie maar ook in het onderzoek (research) wordt aangetast. En dat deze zich moeten gaan richten op het werkelijk noodzakelijke. Dit impliceert, dat ook hier het denken moet veranderen.

Dan zijn er geen algemene morele normen meer; die zijn er nooit geweest. Ze werden alleen aangepraat. Maar als er geen algemene normen meer zijn, dan moet elke mens gaan zoeken naar die morele normen welke voor hem of haar aanvaardbaar zijn. Dan moet men gaan leven met nieuwe

mogelijkheden. Nieuwe mogelijkheden kun je pas vinden, als je ergens een persoonlijke God hebt opgebouwd of een persoonlijke krachtbron hebt aan-geboord.

De mens zal - of hij wil of niet - voor een groot gedeelte naar bin-nen moeten kijken. En als je je nu afvraagt of er dan in het komende jaar ontstellende veranderingen zullen zijn, dan heb ik u het antwoord eigenlijk al gegeven. Dat kan eenvoudig niet uiterlijk. Dat kan alleen in kleine symptomen kenbaar worden, omdat het gehele sociale en economische proces op aarde zodanig is ingericht dat het 15 tot 20 jaren duurt voor-dat een verandering gaat doorklinken in de openbare machtsuitoefening, de openbare mening en wat u verder maar verkiest. Maar ze is er wel.

Ik wil niet spreken over die grote revolutie waardoor de geest dich-ter bij de wereld komt. U zult daar te zijner tijd vanzelf wel mee gecon-fronteerd worden.

Is het u niet opgevallen dat er in de laatste tijd veel meer gezon-denen zijn, veel meer mensen die paranormale krachten ontwikkelen en ge-bruiken dan er lange tijd, althans officieel, op aarde hebben geleefd? Dat er ook meer mediums zijn en dat de kwaliteit van die mediums sterk aan het veranderen is de laatste tijd. Al die dingen zouden u moeten zeggen: Wij leven naar een wereld toe waarin een totaal nieuwe ontwikke-lingsmogelijkheid voor de mensheid open ligt.

Nu ik dat alles heb gezegd, zou ik in verband met de veranderingen die de toekomst zo sterk bepalen nu nog enkele punten willen aanstippen die niet zo algemeen bekend zijn als het voorgaande.

Er leven in de elementen overal entiteiten. Dat wil zeggen: er zijn levende wezens (energiewezens) die leven op uw zon. Er zijn kristallijn-structuur wezens die leven in de kern van de maan. Ze zijn u totaal vreemd. Maar ze hebben een uitstraling en een bewustzijnsvorm. Dat geldt voor de planeten en ook voor andere sterren.

Overal is er een vorm van geestelijk leven. Omdat de vormen zo sterk afwijken van de menselijke is een direct contact niet denkbaar. Maar als de mensheid langzamerhand terugkeert naar dat meer individueel levend be-staan, naar een innerlijke afstemming die in het bijzonder is gericht niet alleen op mensen maar ook op een situatie waarin de mensheid als geheel en ook de persoon in kwestie verkeert plus de krachten die de persoon in zich kent, dan zullen er harmonieën kunnen ontstaan misschien met de zon, met de maan, met veraf gelegen sterren. Wie zal het zeggen. Dat betekent, dat het denken van de mensheid als geheel zal worden ver-rijkt met niet-aardse kennis, met niet-aardse denkbeelden en zelfs met niet-aardse kunstvormen.

Ik neem aan, dat de tekenen daarvan in deze dagen nog niet duide-lijk kenbaar zijn, maar dat ze in de komende 15 jaren in toenemende mate reeds kenbaar zullen worden. En wel voornamelijk op het gebied van de kunst, daarnaast indirect op het gebied van wetenschap, vooral natuur-kundige proefnemingen, omdat hier namelijk de z.g. inspiratie een grote rol gaat spelen.

Deze inspiratie is dus van niet-aardse oorsprong. Het heeft niets te maken met stemmen die uit de ruimte komen; die zullen er ook wel een enkele keer zijn. Er zijn altijd een paar zendelingen van elders die pro-bere de aardbevolking op te heffen tot een nieuw geestelijk peil. Waarbij men echter één ding vergeet, dat men zo'n zwaar gewicht niet zo gemakkelijk omhoog krijgt en dat het ook niet voldoende is om de mens op te blazen om hem te laten opstijgen als een luchtballon. Eerder is hij als een kikker die zich opblaast; die klapt uit elkaar. Je moet dus proberen de mens van binnenuit lichter, vrijer te maken.

Deze vrijheid heeft weinig te maken met datgene wat er op het ogen-blik voor doorgaat. Het heeft meer te maken met de algemene in de mens

geïnjecteerde droombeelden die op politiek of economische gronden stoe-
len, met het persoonlijk denken, het werkelijk persoonlijk bewustzijn, de
concentratie waardoor je innerlijk verder gaat.

Het is zeker denkbaar dat in de komende 15 jaren vooral zonne-
invloeden een grote rol zullen spelen. In de natuurkunde zou dit bete-
kenen: een aantal nieuwe onthullingen en ontdekkingen op het gebied van
krachtvelden en straling. Het zou daarnaast geestelijk ook kunnen bete-
kenen: het vinden van een innerlijke weg tot licht en ruimte.

Een innerlijke ruimte bestaat in elke mens. Het is namelijk het con-
cept van de oneindigheid waarin hij vertoeft. Voor de meeste mensen is
die oneindigheid heel erg eindig. Hoeveel mensen denken niet aan zich-
zelf als iemand die is voorbestemd voor Sartre's Huis Clos waarin men
in eenzaamheid zijn zonden zit uit te wisselen met anderen en gelijktijdig
ten onder gaat aan de ergernis die de confrontatie opwekt. Neen, we
moeten er rekening mee houden dat die innerlijke ruimte gaat toenemen.

De vormen waarin dit zich uiterlijk manifesteert zijn voorlopig nog
niet zo hoopgevend, omdat we altijd nog te maken hebben met een streng
geragenteerd geheel. Een geheel waarvan de ontwikkeling zodanig in de
toekomst is vastgelegd dat een variant niet kan worden toegestaan.
Maar de slagvaardigheid gaat toenemen naarmate 't innerlijk licht en de
innerlijke ruimte toenemen. Dat betekent, dat nieuwe wegen kunnen worden
gevonden.

Wat voor wegen zouden wij ons daarbij kunnen voorstellen?

De mens kan door in zich zijn eigen kracht en mogelijkheden te ontdekken
niet alleen helper worden van anderen, maar hij kan ook voor zichzelf
a.h.w. een bijzonder plaatsje krijgen, een soort eigen nis, zoals de vreem-
de goden in Rome eens kregen in het Pantheon en soms zelfs op het Forum.

De mens die innerlijk ruimte heeft doorziet vele dingen. Dat wil zeg-
gen, dat hij niet achteraf reageert, maar enorm slagvaardig bijna gelijktij-
dig of zelfs op den duur vooruit lopend op ontwikkelingen die voor de
meesten dan toch nog onverwacht komen. Het betekent, dat degenen die in-
nerlijk licht hebben niet alleen geestelijk maar zelfs ook materieel grote
voordelen zullen kennen.

U weet, dat degenen die de meeste voordelen hebben op aarde volgens
de menselijke structuur ook een grotere mate van macht krijgen. Als je door
macht wordt begoocheld, dan wil je die alleen maar groter maken. Maar als
die macht alleen een bijproduct is van je bestaan, dan zul je haar hoog-
stens gebruiken om je eigen weg van bestaan eenvoudiger en duidelijker te
manifesteren. Daarmee hebben we dan een voorbeeld van een functie gekre-
gen. Ik meen, dat zeer veel voorbeelden, sommige zelfs in de nabije toe-
komst, ertoe zullen bijdragen dat de mensen anders gaan denken en vooral
anders gaan reageren.

Nu vertel ik u dit allemaal. Er zijn echter punten bij, zoals de wezens
die leven in de zon, waarover we voorlopig maar niet zullen debatteren.
Dat komt later wel een keer. Laten we ons gaan afvragen: In welke mate
kunnen wij aan deze ontwikkeling, deze vernieuwing, deel hebben en wat be-
tekent dat? Dan geldt het volgende:

1. Probeer u los te maken van al datgene wat u is geleerd zo goed
u dat mogelijk is. Geen besef van deugd, geen besef van schuld.
Leef in uzelf en probeer in u, zonder er verder maar iets aan toe te
kennen als kwaliteit, een eigenschap te vinden die voor u licht is.
Licht is het symbool voor de mens van erkenning, kenbaarheid, maar
ook van een zekere koestering en een zekere verbondenheid.
2. Uw uiterlijk gedrag zult u moeten aanpassen aan de wereld om u
heen. U bent niet in staat om eenvoudig uw gedrag te wijzigen en daar-
mee de hele wereld even te veranderen. U brengt de wereld op den duur
alleen maar in conflict met uzelf. Dat is energie verspillen en niet

iets bereiken. Probeer dus op wat men noemt het persoonlijke vlak die vrijheid zo goed mogelijk te gebruiken. Ontga de regels van de gemeenschap waar dat mogelijk is. Conformeer u eraan waar ze op dit moment althans niet te ontgaan zijn.

3. Geloof niet in macht. Er bestaat geen enkele werkelijke macht behalve de macht die in de mens zelf is gelegen. Deze is alleen geldend voor hemzelf en de directe relaties die hij schept door tijdelijk een ander als deel van zijn eigen kracht en eigen mogelijkheden op te nemen. Maar zoek wel naar de kracht waardoor u uzelf kunt zijn en wees altijd bereid om degenen die eventueel harmonisch kunnen zijn tijdelijk toe te laten. Houd niemand vast. Laat ieder zijn eigen wegen gaan. Dat is misschien een beetje moeilijk, maar het is over het algemeen de beste weg die u kunt kiezen.
4. Er zijn heel veel denkbeelden en inspiraties die u niet kunt thuisbrengen. Het is dan reuze leuk te vertellen dat deze of gene geest u is komen helpen. Of als u tot een andere groep behoort, dat het een heilige is geweest. Of als u tot nog een andere groep behoort, dat het wel de H. Geest geweest moet zijn. Benoem uw inspirators niet, maar stel ze op de proef. Ook het schijnbaar onlogische, het schijnbaar ondenkbare dat in u oprijst, moet ergens een basis vinden in de werkelijkheid, zij het dat het nog niet uw aardse werkelijkheid is. Dat impliceert dat u moet kijken in hoeverre een deel of het geheel daarvan toepasbaar is. Breng al datgene wat inspiratief in u opkomt in praktijk, maar doe het zo, dat u daardoor geen conflicten met de uiterlijke nog bestaande wereld veroorzaakt.
5. Het is belangrijk dat u mediteert. Het is belangrijk dat u contemplatief of anderszins uw wereld zo nu en dan even achterlaat. Maar maak dit nooit het doel van uw leven; het is een middel. Het is een middel om de krachten in u een betere toegang te verschaffen tot het geheel van uw bewustzijn en uw gevoelsleven. Die banden zijn belangrijk, niet de meditatie en de concentratie-oefeningen op zichzelf. Probeer dan door regelmatig toch even te mediteren en eens even na te denken of te dagdromen in u die toestand van ontspanning te bereiken waardoor andere delen van uw persoonlijkheid, maar ook invloeden van buiten u kunnen beroeren en u denkbeelden kunnen geven over de wijze waarop u verder moet gaan. Op deze manier kunt u bijdragen aan uw persoonlijke integratie in de vernieuwing die nu eenmaal onvermijdelijk is.

Dan heb ik nog een raad, al zal die niet door iedereen in dank worden aanvaard. Dat is meestal zo, als je die raad geeft.

Realiseer u dat het mogelijk is om dingen niet te doen, niet te hebben. U kunt het zonder heel veel dingen best stellen, als het erop aan komt.

Op het ogenblik, dat u op welke manier dan ook in conflict raakt met de denkbeelden en ontwikkelingen van de wereld buiten u, vraag u dan eens af wat u terzijde kunt zetten, wat u niet kunt doen, wat u kunt laten. Op deze manier maakt u zich veel minder afhankelijk van de willekeur van anderen.

Als men eenvoudig decreeteert dat brood weer zoveel duurder moet worden, dan zoudt u misschien een tijdje aardappelen kunnen eten. Aardappelen zijn ook gezond.

Als het licht veel duurder wordt, dan zoudt u kunnen overwegen in welke mate u kunt overgaan tot de oude en toch zo gezellige verlichting met kaarsen of olielampen.

Het klinkt een beetje dwaas, maar erg praktisch. Als men u zegt dat u de eeuwige zaligheid alleen kunt verwerven door zus en zo te handelen en te geloven en u vindt dat de prijs te hoog is, probeer dan in uzelf enige zaligheid te vinden. U zult ontdekken dat u het daarmee

nog best kunt redden.

Ik weet wel, dat het niet prettig is. De meeste mensen zeggen: Wij moeten meer van alles hebben. Neen, wij moeten terug gaan naar onze werkelijke behoeften. Waar het die behoeften betreft, moeten we dan ook zorgen dat ze wezenlijk worden vervuld en niet alleen maar door uiterlijkheden worden aangevuld.

Een vaatwasmachine is misschien heel aardig. Als u ziet wat ze kost, niet alleen aan investering, stroom enz., maar ook nog aan persoonlijke inspanning, dan zult u tot de conclusie komen dat de meeste mensen het beter zonder kunnen stellen. Naar dat soort zaken moet u kijken.

Als u naar een kerkelijke plechtigheid gaat en die doet u niets, dan gaat u ergens anders heen. Als u het nergens kunt vinden, misschien dat dan het ruisen van de zee u iets kan zeggen of het voorbij drijven van de wolken. Wees reëel.

Als u in een kerk iets vindt, ga daar naartoe. Als u er niets kunt vinden, ga elders heen. Als u het zonder iets kunt stellen waarvoor men van u grote offers eist, doe het dan zonder, zelfs als het de Orde v.d. Verdraagzamen betreft. Want juist het komen tot een eigen besef, tot een eigen levenshouding is deel uitmaken van de vernieuwing en gelijktijdig bijdragen aan de vernieuwing van de wereld om u heen. Bestaande machten, krachten en gebruiken blijven alleen zolang een ieder beheersen, als men zich daardoor voortdurend laat bepalen.

Daarmee heb ik dan ook deze appendix afgewerkt en kom ik aan het einde van mijn betoog.

Realiseer u dat veel onrust in het komende jaar in wezen een teken is van de verandering die plaatsvindt. Dit geldt zelfs voor ongevallen in de natuur. Het betekent zelfs heel vaak dat technische mislukkingen zijn terug te brengen tot deze behoefte, deze noodzaak tot verandering. Laat u daardoor niet overbluffen.

Zeker, het is jammer als er weer honderd mensen uit de lucht zijn gevallen. Het is verschrikkelijk als er op een autoweg ineens zomaar 80 mensen zwaar gewond, verminkt of dood zijn. Ik ben het met u eens, maar dat gaat voorbij. Als je dood bent, begin je alweer aan een nieuw leven. Laat u dus daardoor alstublieft niet overweldigen. U kunt zeggen: Ik vind het jammer voor degenen die erbij betrokken zijn. Zeg niet: Wij moeten alles doen om het te voorkomen. Zeg: Wij moeten alles doen om de oorzaak te vinden.

Die oorzaak ligt in de verkeerde instelling van de mensen, het verkeerde gebruik van de menselijke mogelijkheden. Het ligt wel degelijk ook in een onjuiste mentaliteit, een onjuiste geestelijke instelling. Al die gebeurtenissen zouden u dus een beetje onverschillig moeten laten.

O, natuurlijk, als Nederlander heeft u het recht om luidkeels en gepijnigd te schreeuwen dat het een of ander gouvernement dat zijn uitgaven niet in bedwang weet te houden weer extra in uw beurs wil tasten. U moogt het voor mij doen, maar probeer dan ook gewoon te zeggen: Eigenlijk is het niet belangrijk. Ik kan wel anders. Zeg niet: Ik kan zonder, maar ik kan anders.

Wanneer u dan aan het einde van het jaar hoort dat er zoveel dreiging is en dat nu toch de wereldoorlog bijna onvermijdelijk is, haal uw schouders op en zeg tegen uzelf: Wanneer ik dood ga, weet ik misschien niet precies, maar wat ik nu kan en moet doen besef ik wel. Laat mij vandaag leven en vandaag datgene doen wat voor mij verantwoord is. Al het andere komt later wel.

Je moet in je leven de revolutie die deze hele wereld doordeesemt laten meespelen. Je moet deel zijn van de verandering. Alleen zo kun je de vreugde ervaren van de verlichting die innerlijk en door je naar buiten

werkend daarvan het resultaat kan zijn.

-8-

x Hoe beleeft men de innerlijke ruimte?

- Het beleven van de innerlijke ruimte betekent in jezelf keren zodat alle besef van je wereld verdwijnt. Daarna kan een gevoel van ruimtelijkheid optreden dat vaak gepaard gaat met een gevoel van zweven. Wanneer je dan je aandacht richt op het omringende, ontstaat een begrip dat ruimtelijk is. Deze innerlijke ruimte blijkt bovendien doorspekt te zijn met allerlei kleuren of stralen van kracht. Daarbij kan in de innerlijke ruimte een aantal beelden aanwezig zijn, maar deze zijn altijd het product van het eigen denken. Dit is het beleven van de innerlijke ruimte.

BIJGELOOF.

We zouden misschien moeten spreken van de helderziende en de zemen lap.

Helderziendheid is een waarnemen van datgene wat visueel niet zonder meer constateerbaar is. Helderziendheid heeft een groot aantal verschillende verschijnselen die gaan van optische illusie tot een innerlijk zien dat alleen als omschrijving naar buiten komt en verder geen eigen visuele indrukken met zich brengt.

Nu zijn er zeer veel mensen in meer of mindere mate helderziend in deze tijd. Sommigen zien gezichten. Dat is niet zo erg. Per slot van rekening, er zijn zoveel gezichten in het dagelijkse leven dat een of meer u zeker niet zullen storen. Soms zie je ook gestalten. In andere gevallen zie je eerder een vage beweging. In al deze situaties geldt het volgende:

Een helderziende waarneming op zichzelf is niets zeggend. Ze krijgt eerst haar betekenis, als ze optreedt in een zeer bepaalde context. Daarom heeft het weinig zin om je zonder meer aan de helderziende waarneming te wijden.

Wilt u scherp en helder beseffen wat er gaande is, dan zult u in de eerste plaats altijd moeten uitgaan van het standpunt, dat een beeld alleen kan ontstaan onder bepaalde omstandigheden. Het is namelijk zo, dat een werkelijk helderziende waarneming altijd dan plaatsvindt als in de persoon zelf een voldoende harmonisch aspect aanwezig is.

Een harmonisch aspect omschrijven is een beetje moeilijk. Ik zal het even rechter proberen.

Wanneer u zeer geërgerd bent, is het mogelijk dat u onaangename gezichten ziet of dat andere soortgelijke paranormale manifestaties zich plotseling in uw omgeving vertonen. Hoe het ook zij, door na te gaan bij welke stemming en eventueel bij welke schietgebedjes die u prevelt een paranormaal verschijnsel zich aan u manifesteert, gaat u begrijpen waar de samenhang ligt.

Wanneer u bijzonder mooie waarnemingen doet of bijzonder nuttige, dan heeft het ook zin om diezelfde situatie te herscheppen en daardoor

te komen tot een vergelijkbaar beleven. U kunt op deze manier dan contacten krijgen met een andere wereld of met andere persoonlijkheden. Dezen kunnen u dan bijstaan bij het oplossen van problemen. Als de manifestaties hoofdzakelijk negatief zijn (soms lijkt het wel of een paar geesten aan het mensje pesten zijn), dan is het verstandiger om daar niet of zo weinig mogelijk op te reageren.

Wilt u dergelijke verschijnselen weg hebben, realiseer u het verschijnsel en verwerp het. U kunt desnoods zeggen: 'Wilt u zo goed zijn te verdwijnen' of iets van soortgelijke betekenis. Het hoeft niet altijd verbaal even juist te zijn. U zult over het algemeen het contact dan ook verbreken.

Wanneer u visioenen heeft (die horen ook bij helderziendheid), dan wordt het wel moeilijker. Een visioen is doorgaans een afgesloten, zeer beperkte episode waarvan de plaatsing in de tijd en in de ruimte aan de fantasie wordt overgelaten. Visioenen waarin steeds weer dezelfde factoren een rol spelen hebben betekenis. Ga na wat uw stemming of toestand was op het ogenblik dat die visioenen optraden. Als u dan een relatie legt tussen uw gesteldheid op dat moment en de waarneming, dan kunt u ongeveer begrijpen wat het visioen wil zeggen. Het kan u echter geen definitieve tijdsbepaling geven. Zelfs als u een kalender ziet die u kunt aflezen, dan is het nog de vraag of de juiste blaadjes zijn afgescheurd.

Zoekt u in deze tijd van omwenteling naar helderziende belevingen van hogere waarden, dat zou ik mij kunnen voorstellen, dan geef ik u wel de raad om vooral niet al te hoog te mikken. Per slot van rekening, het verschil tussen een engel en een duivel is meestal de naam plus de intentie. De uiterlijke verschijningsvorm zegt daaromtrent meestal heel weinig. Laat u dus niet verleiden om al te hoge zaken na te streven. Probeer gewoon licht te zien of een geest van licht. Wanneer u daarmee wordt geconfronteerd, onderga de uitstraling erven.

Heeft u eventueel een vraag te stellen, stel die dan terwijl u in die stemming bent. U zult tot uw verbazing merken dat u - als u werkelijk de uitstraling ondergaat - 9 van de 10 vragen vergeet. Dat is maar goed ook, want ze waren toch niet belangrijk.

De kwestie van de z.g. droomvisioenen (wat ook wel voorkomt) heeft indirect iets te maken met helderziendheid.

Helderziendheid pleegt vaak bewust ondergaan te worden, terwijl een droomvisioen uit de aard der zaak voornamelijk tijdens de slaap of in de korte aanloopperiode vóór dan wel na de slaap plaatsvindt. Dergelijke dromen zijn in 9 van de 10 gevallen symbooldromen. Dus alweer, u heeft niet te maken met een voorspelling zonder meer. U heeft te maken met een aantal symbolen. Die symbolen kunnen staan voor gevaar, voor een gevoel van machteloosheid, voor een gevoel van macht, voor een gevoel van gezonden zijn etc.

Het is belangrijk dat u dergelijke dromen vertaalt in het begrip dat in de symbolen voor u is gelegen. Wilt u dan later en vaak bewust daarop verder doorgaan, vooral als u de dromen enkele malen heeft gehad, dan lijkt mij dit nuttig. U zult dat het best als volgt kunnen doen:

Realiseer u nogmaals het symbool dat u het laatst heeft gezien. Of dat nu een hijskraan, een vliegtuig was of bij wijze van spreken een fiets zonder trappers. Stel u dit goed voor ogen en probeer u te realiseren wat het voor u betekent. Als u dat heeft gedaan, houdt u alleen dat beeld voor ogen. U zult tot uw verbazing zien dat het beeld niet vast staat. Het verandert zo ongeveer als een televisiebeeld in de eerste dagen waarop een ernstige spreker door een kleine storing plotse-ling zijdelingse schokken in zijn verschillende onderdelen ging vertonen.

Wanneer een dergelijk vervormingseffect optreedt, let dan op de vervorming en laat de voorstelling rusten. Er concretiseert zich dan een

ander, meestal betrekkelijk vaag beeld dat echter wel gereleerd is met uw ogenblikkelijke mogelijkheden, met eventueel geestelijke of andere persoonlijkheden met wie u verbonden bent. Ga daar zoveel mogelijk op in en u krijgt een steeds helder wordend beeld; het wordt scherp gesteld.

Wanneer de vaagheid is verdwenen, zult u zien dat er op de achtergrond nog allerlei vage beelden zichtbaar blijven. Laat die vage beelden voor wat ze zijn. Richt u alleen op die voorstellingen welke u scherp heeft ontvangen. U zult dan zien dat in uw denken een verklaring daarvoor oprijst. Die verklaring kunt u voorlopig als juist aannemen, maar een volgende keer gaat u uit van het laatste scherpe beeld dat u heeft ontvangen. Hierdoor krijgt u een aantal impulsen. Een soort inspiratie, die duidelijk maakt wat in feite de waarneming betekent.

Ditzelfde zouden we ook kunnen toepassen op allerlei helderziende waarnemingen. Het is heel leuk, wanneer u in een huis komt en u ziet plotseling een voetgangerspad midden door de huiskamer lopen waarop dan oude dames, oude heren, kinderen lopen al dan niet in de kleding van vorige eeuwen. Kies daaruit één beeld. Een beeld dat u scherp genoeg heeft gezien. Bouw dit in gedachten op. Tracht het beeld voor ogen te houden. Concentreer u voortdurend op het in stand houden daarvan. Er zullen daardoor veranderingen in uw afstemming optreden. Deze veranderingen geven u dan vaak de mogelijkheid inspiratief een verklaring te ontvangen of althans de reden van de verschijning te bevroeden.

Als u in deze tijd zo nu en dan paranormaal bent, moet u maar denken dat u niet de enige bent die in deze tijd abnormaal waarneemt en reageert. Maak er geen groot drama van. Acht u ook niet verheven als u zoiets krijgt, want dat bent u allesbehalve. U bent een gewoon mens. U heeft alleen iets van de gevoeligheden, die in elke mens bestaan, op dit ogenblik bijzonder goed en scherp gebruikt. Door u te realiseren wat u doet, door steeds weer terug te keren tot het beeld en vandaaruit a.h.w. de verklaring in u te laten doorwerken, verscherpt u uw mogelijkheden.

Er komt een ogenblik, dat de waarneming al automatisch de intuïtie met zich brengt. U krijgt dan de reden van de waarneming. Zonder dit is het zinloos; dan kunt u eraan voorbij gaan. Heel veel waarnemingen zijn op zichzelf tamelijk zinloos en redeloos. Ze kunnen ontstaan doordat u toevallig in contact komt met een ronddwalende geest. Ze kunnen zelfs ontstaan doordat er in uw omgeving de een of andere invloed werkzaam is waardoor herinneringen tijdelijk worden uitgestraald.

Een helderziende moet ook altijd proberen te komen tot een punt van neutraliteit. Nu is niets zo moeilijk in deze tijd zeker als neutraal te zijn. Als je tegenwoordig zegt dat je politiek neutraal bent, dan verwacht men dat je op de Centruumpartij gaat stemmen. Je moet dus werkelijk proberen innerlijk neutraliteit te bereiken.

Een actief helderziende, die absoluut neutraal is en die zich die neutraliteit door training heeft verworven, kan namelijk ook invloeden van anderen overnemen. Hierdoor is het mogelijk te schouwen in het leven of althans in de uitstraling en het besef van anderen.

Bedenk wel, dat hetgeen u waarneemt voor een groot gedeelte mede door de herseninhoud van uw sujet of uw patient wordt bepaald. Het is dus niet zo, dat u dingen ziet welke voor die patient zonder meer bestemd zijn. U ziet dingen, die de patient zelf meedraagt en in zich eventueel verborgen houdt.

Als u een aantal van deze beelden doorkrijgt, dan is het alweer belangrijk om u te concentreren op één daarvan. Nooit proberen alles te verklaren, want wat u dan overhoudt is een soort geestelijke hutspot met onzin als klapstuk. Probeer eenvoudig door die concentratie de betekenis van deze voorstelling in u te laten opwellen. Laat u niet verleiden een omschrijving te geven van de waarneming. Dit is over het algemeen een terugkoppelingseffect

waardoor de emoties en eventueel andere denkbeelden bij degene voor wie u waarneemt zodanig sterk werken dat daardoor een misleiding en een eenzijdigheid van waarneming optreedt. Geef de conclusies weer. Pas na beëindiging van het professionele contact kunt u eventueel nog zeggen wat u heeft waargenomen, maar daarna moet u absoluut ook niet meer proberen verdere gegevens te verstrekken of te verkrijgen.

Nu er in deze wereld zoveel dingen duister zijn, zal de behoefte aan helderzienden - al dan niet officieel zichzelf als zodanig noemende - toenemen, veronderstel ik. De situatie waarin de helderziende zich bevindt, heb ik u duidelijk genoeg omschreven.

Probeer nooit voor anderen problemen op te lossen. U kunt wel aan de hand van uw waarnemingen mogelijkheden stipuleren, nooit zekerheden. Vindt u dat u niet aan een dergelijk iets toe bent of vindt u het zo jammer dat u nog niet helderziend bent, bezit uw ziel in lijdzaamheid. U zult misschien deze gave nog in de stof bereiken, anders komt u in de geest terecht waar u ze wel heeft maar op een geheel andere manier gebruikt.

Realiseer u verder dat al het werken met bezweringen, betoveringen e.d. zolang het gaat om helderziendheid uit den boze is. De eenvoudige instelling van de eigen persoonlijkheid, danwel het opwekken van een optimale neutraliteit in de persoonlijkheid is veel belangrijker. Alleen als u een aantal krachten wilt aanroepen, dan kunt u eventueel wel eens gebruikmaken van de nodige gebeden en formuleringen. Hierbij zij opgemerkt, dat de inhoud over het algemeen niet belangrijk is en dat het meer gaat om de betekenis, die u zelf oaraan toekent. Wat er ontstaat is dan nooit een reële waarneming. Ook wanneer de geest van Cacadorus (?), we zitten in Den Haag, plotseling in uw pentagram oprijst, is het lang niet zeker dat hij Cacadorus is. Het kan net zo goed Plato zijn in een vermomming of misschien Jan Schlemiel die zich gewichtig wil voordoen.

Wanneer dus een dergelijke verschijning optreedt, dan gaat het om het doel. Alleen wat met het doel te maken heeft is belangrijk. De vorm waarin de verschijning zich aan u toont, hoe afschrikwekkend of hoe mooi ze ook moge zijn, doet niet ter zake.

Als ik in het begin bijna spottender wijze heb gezegd dat mijn onderwerp wel 'de helderziende en de zemen lap' moge heten, doelde ik hierbij vooral op de noodzaak om je waarnemingen en je ervaringen zuiver te houden. Hoe meer je zelf eraan toevoegd, hoe vager het wordt. Hoe meer je probeert om vaagheden toch nog weer tot helderheid te brengen, hoe groter de kans is dat zelfmisleiding het eindresultaat is.

Dit is zeker niet een korte cursus: Hoe word ik helderziende. Het eenvoudigst is, als u dit als beroep ambieert: leer van buiten hoe u bepaalde kaarten moet leggen. Leg deze kaarten. Staar vervolgens zeer intens en indrukwekkend naar uw patienten en vraag hun een paar dingen op een onopvallende manier. Als u hun hun eigen woorden teruggeeft, dan zijn zij tevreden en heeft u uw geld verdiend. Maar als u het werkelijk serieus meent, dan ik u alleen de raad geven:

Wanneer u dromen heeft die werkelijk lange tijd in uw herinnering blijven hangen (dus ook enkele uren na het ontwaken), wanneer u plotseling iets meent waar te nemen al is het maar een beweging, probeer u dit voor te stellen op de voorschreven wijze. Tracht te zien of het scherper in focus komt. Probeer u nooit aan te praten welke betekenis het zal hebben. Deze zal, als het beeld scherp genoeg wordt, ongetwijfeld in u opkomen.

Verstandelijke processen moeten bij helderziendheid altijd worden uitgeschakeld. Denk niet, dat u niet helderziend bent. Er zijn mensen die zo helderziend zijn dat ze altijd een paraplu meenemen behalve wan-

neer het gaat regenen. Hier werkt de zaak omgekeerd weliswaar negatief, maar als het regelmatig voorkomt, dan is hier dus wel sprake van voor-gevoelens, alleen worden ze verkeerd geïnterpreteerd.

Bijna elke mens heeft in zijn leven één of meer ervaringen die helderziendheid genoemd kunnen worden of behoren tot de daarmee verwante gebieden als heldervoelendheid, het ruiken van niet bestaande geuren, het horen van stemmen etc. Nooit de betekenis regelrecht aannemen, altijd eerst overwegen. Gevoelig zijn betekent aandacht geven aan die gevoeligheid. Alleen zo leer je ze gebruiken.

Als u - dit jaar gaat het niet meer - het volgende jaar een jaarprognose wilt maken voor de hele wereld, stel u dan a.u.b. niet in op rampen, het lot van één bepaalde politicus e.d. Stel u in op hetgeen u zelf voor de wereld verlangt, b.v. vrede. Probeer u dan een beeld te maken van de wereld als geheel.

Denk aan een globe. Probeer die globe langzaam voor uw ogen voorbij te laten wentelen. Dit is gewoon een fantasiespelletje. Door dit echter te doen heeft u zich op de gehele wereld geconcentreerd. U zult zien dat bepaalde punten van de globe a.h.w. oplichten. Dat betekent, dat er iets zal gebeuren, niet wat er zal gebeuren.

Als u dit enkele malen heeft gedaan (daarom vertel ik het u nu, dan kunt u alvast oefenen voor 1985), dan zult u zien dat ze verschillende kleuren geven. Als u nu één aantal malen b.v. rood of geel of pimpelpaars heeft gezien, dan kunt u de betekenis van die kleur gemakkelijk verder leren kennen door u alleen op deze kleur te gaan richten. Denk alleen aan deze kleur. U zult dan indrukken krijgen van b.v. geweld of rust of feest.

Als u dit weet en u heeft even geprobeerd dat te noteren voordat u aan het tweede deel van de oefening begint, op welke punten u die kleuren heeft gezien, dan kunt u daardoor ook aangeven op welke plaatsen ongeveer soortgelijke invloeden en gebeurtenissen zich zullen manifesteren. Dat is heel aardig. U kunt de beste voorspellers en de meest redenerende economen wel eens te vlag af zijn, zelfs een Duyzenberg, als u op deze manier nagaat waar de economie werkelijk aantrekt. En als u dan ziet waar ze aantrekt, zult u heel waarschijnlijk ontdekken dat ze alleen meer kan aantrekken door u meer uit te trekken. Dat laat ik verder aan uw eigen oordeel en ervaring over.

Ik hoop met dit korte onderwerp u althans enige gegevens te hebben verstrekt die voor u interessant zijn.

:-:-:

SLEUTELS

COSMISCHE LESINGEN

medischiek ontbrngen en uitgegeven
door de „Orde der Verduyngsmaat“
te 's-Gravenhage.

MAANDBLAD.
(10 nrs per jaar)

I N H O U D.

FEBRUARI 1984.

29e Jaargang.
Nummer 5.

DE INNERLIJKE WEG

Contemplatie als beginpunt

CI blz. 55

Schouwen in jezelf

CI " 64

Humor

CI " 68

REVOLUTIE IN DE WERELD

Verandering en vooruitgang

CII " 57

Magie

CII " 66

Symphonie - Praktijk

CII " 72

Overname uit „SLEUTELS“ slechts toegestaan na
schriftelijk toestemming van het bestuur der „O.D.V.“

DE INNERLIJKE WEG

LES V.

CONTEMPLATIE ALS BEGINPUNT.

Ik neem aan, dat het u bekend is wat contempleren eigenlijk betekent. Het is het beschouwen van één bepaald gebeuren, van één bepaald voorwerp, van één bepaalde kracht, van één bepaalde situatie. De contemplatie berust dus in feite op het uitsluiten van alle zijdelingse invloeden.

Het is een methode waarmee je zeer sterk op jezelf terugvalt. Je isoleert je van de hele omgeving en je werkelijkheid wordt langzaam maar zeker vervangen door de werkelijkheid van hetgeen je beschouwt. Het is deze wijze van beschouwen die voor vele mensen (niet iedereen is daarvoor geschikt) een goed beginpunt kan zijn voor verdere ontwikkelingen.

Wanneer u contempleert, dan treedt u in een voorstellingswereld binnen. Dat kan zijn, zoals bij bepaalde religieuze orden, het lijden van Jezus. Het kan zijn, zoals bij andere groepen, een roos, misschien uw eigen spiegelbeeld. Er zijn duizend-en-één mogelijkheden.

Als u probeert binnen te treden in de wereld die u beschouwt, laat u de werkelijkheid waarin u normaal als mens leeft achter u. Dat impliceert, dat nu de totale persoonlijkheid kan reageren, maar alleen nog binnen het kader van hetgeen wordt beschouwd.

Als u bezig bent met een roos, dan komt u eerst bij het beeld van de roos, de betekenis van de roos, het uiterlijk van de roos, maar langzamerhand gaat u begrijpen dat de roos een verbinding moet hebben om te leven. U komt aan de wortels van de roos. Op een gegeven ogenblik voelt u (dat beschouwt u eigenlijk niet meer, dat ondergaat u zelf) levenskracht. Die levenskracht begint u te overspoelen. U bent op dat ogenblik zelf niet alleen een roos geworden, u bent meer dan dat. U bent deel geworden van een soort levenskracht, van een vibratie, van een omzettingsproces waarvoor u verder geen naam heeft.

U kunt ook b.v. Jezus' lijden beschouwen. Als u zich weet te identificeren met de Jezusfiguur, dan komt er een ogenblik dat u niet alleen meer het gebeuren van buitenaf meemaakt, maar dat u als het ware de motivatie, de misschien bijna goddelijke kracht die in het geheel schuilt gaat doorleven. U grijpt a.h.w. door het gebeuren naar de betekenis en van de betekenis naar de oorzaak. Het is juist dit aspect van contemplatie dat het in zoveel gevallen het meest geschikte beginpunt maakt voor elke verdere beleving van werelden die wel bestaan, maar die voor de mens niet kenbaar zijn.

Uittreden is een verschijnsel dat u allen wel kent, neem ik aan, ofschoon u het niet allemaal bewust gedaan zult hebben. U kunt de uittreding maken tot een bewuste beleving, als de kracht (of dat nu levenskracht is of wat anders) die u ondergaat voor u een nieuwe vorm van wereldbeleving of erkenning mogelijk maakt. Dit is een van de aspecten van een mystieke school die ik u voorleg. Het is niet iets wat u alleen hier zult horen.

Wie begint zich op deze manier een te gevoelen, voelt zich een met alle krachten die met dit beeld waarvan u uitgaat plus de kracht die u ervaart harmonisch is.

Wij krijgen dan een soort gids; een contact met iemand. Die gids kan van alles zijn. Het kan een wezen zijn dat nooit als mens heeft geleefd. Het kan een wezen zijn dat misschien vele menselijke incarnaties achter zich heeft. Wij beleven deze gids niet als een gestalte of als een vorm. Hij is alleen een persoonlijkheid die in onze doorleving van het beschouwde plotseling als een buitenstaander een commentaar geeft.

Laat mij voorzichtig zijn. Als ik zeg commentaar, dan verwacht u iets te horen. Dat is niet helemaal zuiver. Het is uw beleven dat anders wordt. Uw aandacht wordt gevestigd niet buiten het beeld maar op een zeer bepaald aspect binnen het beeld dat u beschouwt. Het kan bij wijze van spreken, als het gaat over het lijden van Jezus, de structuur van het hout van het kruis zijn. Bij de roos kan het misschien zijn een enkele meeldraad of een doorn aan een stengel.

Dit ene punt, waarop uw aandacht wordt gevestigd, wordt steeds belangrijker, het wordt steeds groter. Het gevoel van levenskracht of van verbondenheid met een achtergrond blijft wel bestaan, maar het overweldigt u. Het komt naar u toe, totdat het lijkt of u niets meer ziet. Er ontstaat een soort duister. In dat duister kunnen soms wat flimmer-tjes voorkomen alsof er in de verte wat sterren hangen of in een donkere nacht wat vuurvliegjes aan het dansen zijn. Meer is het niet.

Dan treedt de gids op. De gids, die u in deze duisternis met een beroep op het beeld waarvan u bent uitgegaan a.h.w. zegt: Wij moeten daar naartoe. Het is alweer niet een spreken, het is een stuwkracht, maar u voelt u geleid. Het resultaat is, dat u een enkel punt in de duisternis vindt dat zich langzamerhand ontplooit. Het is alsof er heel langzaam een diafragma opengaat en u kijkt erdoor in een andere wereld.

Dit is het begin van een procedure waardoor we leren om andere werelden te beleven, bewust uit te treden, maar zeker ook op den duur mystieke eenheden te bereiken.

Een mystieke eenheid is niets anders dan de verbondenheid met een bepaald aspect van de schepping. Maar er zijn heel veel aspecten waarmee wij harmonisch genoeg zijn, waarmee wij die verbondenheid kunnen beleven. En achtereenvolgens zullen wij al die verbondenheden eerst voor onszelf moeten waarmaken voordat wij bewust en nu vrijelijk en naar eigen verkiezing al deze aspecten van de totaliteit zelf kunnen oproepen en zelfs vele daarvan ook in onszelf beleven. Het is dus een proces.

Als ik het u zo omschrijf, dan klinkt het allemaal heel mooi en erg gemakkelijk. Dat is het zeker niet. Want wie wil leren contempleren, zal ontdekken dat het ontzettend moeilijk is om eigenlijk je gedachten te beperken tot één klein punt en verder niets. Eén voorstelling en verder niets. Geen geluid mag je meer beroeren. Als het er is, je hoort het niet. Lichtflitsen, rumoer, verschillende ervaringen van het lichaam, ze moeten er niet zijn. Er blijft alleen dat ene punt over. Geloof mij, dat vergt heel wat oefening om zo ver te komen dat je die éénwording waarover ik sprak kunt ervaren. Het is een beginpunt. Het is iets wat ieder voor zich kan doen en wat ieder voor zich kan bestuderen.

Als u het heel eenvoudig wilt doen, vergeef mij dat ik enkele praktische aanwijzingen invneg, dan wil ik u raden om niet direct te beginnen met u in de geest voorstellen van een bepaald voorwerp of van een bepaald gebeuren. Concentreer u in het begin maar op iets wat u buiten u heeft staan al is het maar iets wat u op tafel neerzet: een bloem, een plant, een voorwerp, misschien een religieuze voorstelling of iets wat voor u een heilige of gewijde betekenis heeft. Probeer alleen dat te zien, alleen dat te beleven. Probeer bewust zozeer daarin op te gaan dat niets verder meer uw aandacht trekt; dat dit ene ding uw hele besef in beslag neemt. U zult ontdekken, dat het de eerste 5 à 6 keer heel moeilijk is, daarna gaat het meestal gemakkelijker.

Wij zijn niet van de een of andere groepering die ook nog zelfkwelling ten doel heeft. Daarom geen voorschriften van: ga op je knieën liggen en andere vermoedende houdingen. Ik geef toe, lichamelijke vermoeidheid, toestanden van lichamelijke uitputting kunnen heel vaak bijdragen tot een intensifiëring van de beleving. Maar ze is ook zonder dat te bereiken. U kunt het dus het best doen door gewoon ontspannen te zijn, te zorgen dat u lichamelijk niet bijzonder moeilijke zaken heeft te overwinnen, dat komt eventueel later.

Bent u geoefend in yoga, dan zult u ontdekken dat er een paar asana's (lichaamshoudingen) zijn die hiervoor in het bijzonder geschikt zijn. Daaronder zijn de lotushouding en als u bijzonder begaafd bent op dit gebied ook nog de zwaan. Deze houdingen hebben inderdaad grote voordelen; o.m. omdat de levensstromen op een bepaalde manier in het lichaam gesloten zijn en daardoor reeds een zekere sereniteit, een zekere rust lichamelijk wordt bewerkstelligd. Maar ja, als je van de kleermakerszit kramp in je dijen krijgt, dan is het heel moeilijk om te contempleren.

Wees dus ruchter, kies een houding die voor u de beste is. Ik zou in dit geval willen aanbevelen een zittende houding, redelijk ontspannen, liever de benen niet kruisen, de armen ontspannen naast het lichaam al dan niet op de armleuningen van de stoel, het hoofd licht naar voren gebogen.

Observeer dan die voorstelling. U kunt dit bevorderen door de lichtverdeling wat te veranderen zodat u alleen het voorwerp zelf goed verlicht ziet en het anders een beetje vager wordt. Dat moet u zelf maar uitzoeken. Door op deze manier te werk te gaan is het gemakkelijker om alle indrukken van buiten weg te dringen.

Wat er verder gebeurt, kan ik u heel moeilijk in regels weergeven. U zult op een gegeven ogenblik een wat zwevend, wat duizelig gevoel krijgen. Laat u daardoor niet beïnvloeden. Als u bezig blijft met het punt van concentratie, dan verdwijnt dat gevoel van duizeligheid, heus.

Verder: in het begin doet u er goed aan om uw ademhaling te reguleren; d.w.z. regelmatig adem te halen. Als het kan iets dieper en langzamer dan normaal. Wanneer u eenmaal bezig bent, houdt u dan niet meer met de ademhaling bezig. Ze zal zich zo reguleren dat ze voor u op dat moment de beste is. Een zeer diepe ademhaling en een licht voorover gebogen hoofd gaan over het algemeen niet samen, zodat u wat dat betreft alleen kunt contempleren als de ademhaling alleen de aanloop is en niet een doel tijdens de beschouwing.

Krijgt u een tintelend gevoel (dit is bij benadering maar een vergelijking), dan zal dat doorgaans beginnen bij de extremiteiten. Bij een enkeling begint het op het hoofd en dan meestal bij de kruin. Bij de meesten begint het eerder bij de voeten of bij de handen.

Die tinteling trekt langzaam op; ze werkt op u in. Ze schijnt wat verder te gaan. Begint het bij de handen, dan zijn het uw schouderbladen die van binnen jeuken. Begint het bij de kruin, dan heeft u op den duur het gevoel of er a.h.w. een kap over uw hoofd zit en dan ligt de kern

van de prikkeling bij de aanzet van de ruggegraat. Trek u daar alweer niets van aan, maar probeer die tinteling te zien als uiting van het voorwerp of de voorstelling die u beschouwt. Plaats het in gedachten daar naar over. Dit is een harmoniserende werking die zo optreedt. Hierdoor zult u alle krachten, die door uw concentratie zijn ontstaan, inderdaad kunnen verwerken binnen het kader van het gecontempleerde. Dat is erg belangrijk.

U zult na een tijdje het gevoel hebben dat u slaapt. U krijgt dan, omdat u licht voorovergebogen zit het bekende knikje en het wakker schrikken. Trek u daar weer niets van aan. Wanneer u wakker schrikt, is het afgelopen. U kunt dan niet verdergaan. Onderbreek dan rustig de oefening. De ene keer gebeurt het na 10 minuten, de andere keer na een uur. Dat hindert niet.

Als u het tintelende gevoel van tevoren heeft gehad, dan geef ik u echter de raad om, wanneer u wakker schrikt, een ogenblik de ogen goed te sluiten en na te denken. Er komen dan vaak fantastische beelden en voorstellingen naar voren; samenhang zit er weinig in. Noteer ze even. Leg ze vast op welke manier dan ook.

Deze voorstellingen hebben direct te maken met de wereld en eventueel de gids met wie u in contact bent gekomen. Wanneer u zover bent dat u die voorstelling buiten u niet meer nodig heeft, is het natuurlijk beter om gewoon te contempleren op een voorstelling die u zelf opbouwt. Hierdoor wordt uw concentratie intenser en worden de harmonische aspecten gemakkelijker en aanspreekbaarder.

Als een gids optreedt, heeft u het gevoel dat er iemand naast u staat. Aan dat gevoel moet u verder geen consequenties verbinden. Dus niet kijken of er iemand is. Doet u dat, dan verbreekt u de band. Accepteer de aanwezigheid, uit. Vraag niet aan de ander: Waar gaan we naartoe? Spreek niet tot de ander. Dat is, zeker in de eerste fase, zeer nadelig en kan elk contact verstoren.

Bent u zover dat u zich a.h.w. geleid voelt, geef u over aan uw geleider. Probeer niet na te gaan waar u naar toe gaat. Ga gewoon mee. U zult ontdekken, dat er op een gegeven ogenblik een voorstelling opkomt. Die voorstelling komt voor de meeste mensen als iets wat zich in het duister opent.

De een zegt: Het is net of ik door een tunnel loop. Ik zie aan het einde licht. Een ander zegt: Het is alsof er een diafragma opengaat. Een derde zegt: Er komt iets met grote snelheid op mij af. De manier waarop u het ervaart, doet niet ter zake. Het gaat om de voorstelling.

Als u een wereld ziet - onverschillig welke - neem daar de eerste keren geen deel aan, tenzij u daartoe direct wordt aangezet en wel door de kracht die u als gids voelt. U zult in die wereld een aantal indrukken krijgen. Deze worden dan weer als vage en onsamenhangende voorstellingen weer kenbaar. Een groot gedeelte van wat u op deze wijze beleeft, wordt - zij het in analogen - in de hersenen nevelig. Daardoor zult u bij het herlezen (doet u dat maar nadat er een 6 à 7 uur voorbij zijn) heel vaak associaties krijgen.

Die associaties geven een verband aan. Dit is niet noodzakelijk een waar verband, maar het is een voor u belangrijk verband. Het geeft namelijk de relatie aan tussen u en datgene wat u werkelijk heeft beleefd. Het is belangrijk, dat u steeds weer probeert de relatie te kennen en die voorstellingen a.h.w. te beleven, omdat u hierdoor voor uzelf een grotere hoeveelheid analogieën opbouwt en daardoor tot een betere erkenning kunt komen van uw belevingen in een andere wereld.

De gids zal u over het algemeen een aantal malen vergezellen. Maar er zal een ogenblik komen waarop u het gevoel heeft dat de gids niet aanwezig is. Dan moet u maar denken: ik heb altijd met een leraar naast mij solo gevlogen, nu moet ik het alleen doen. Ga gewoon verder alsof de gids

er zou zijn. Wanneer u weer dat duister vindt, die blackout en daarin langzaam weer het punt van herkenning ontstaat, ga er rustig naartoe. Probeer echter niet een andere wereld te betreden dan die welke u reeds heeft beleefd. Daarvoor zijn de associaties, die u heeft vastgelegd in het herinneringsspelletje, zal ik maar zeggen, heel erg belangrijk. Ze geven u namelijk herkenningspunten. Die herkenningspunten zijn voldoende. U kunt dan zo'n wereld alleen betreden.

In die wereld zult u in het begin rondwaren als een geest tussen de mensen. U heeft het gevoel dat u helemaal niet wordt aangesproken, dat men u niet ziet. Helemaal juist is dat niet. Maar u moet uw eigen afstemming zodanig op die wereld weten te richten dat een reëel contact mogelijk is. Door gewoon die wereld gade te slaan, te bewonderen en u daarin te bewege bereikt u die afstemming het gemakkelijkst.

Is er eenmaal een voldoende afstemming, dan kunt u van gedachten wisselen; een soort gesprekken voeren met entiteiten die daar zijn, met wezens die u daar herkent onverschillig of ze menselijke of andere vormen hebben. Een groot gedeelte van die gesprekken en redeneringen zult u wel terug brengen. U krijgt dus een verbaal beeld en ook een voorstellingsbeeld van die wereld. Zodra beide voortdurend in u verankerd zijn, kunt u die wereld vrijelijk betreden. Dat is een heel belangrijk punt, want wij beginnen wel elke keer met die contemplatie.

Ik heb dit als een van de uitgangspunten genomen. Je zoudt het ook op een andere manier kunnen doen. Er zijn ook andere wegen. Dit is voor de meeste mensen een zeer eenvoudige.

Als u met die contemplatie begint, bereikt u de vrijheid van een eerste geestelijke wereld. Wees daarmee niet tevreden. Als u die wereld kent en ze levert u op een gegeven ogenblik geen interessante contacten op, ga dan niet kijken of er wat leuks te doen is. In bepaalde werelden, zoals Zomerland, is dat er inderdaad wel. Het kan daar erg gezellig zijn.

Als u zegt: er is niets, erken dan dat u in die wereld bent en probeer weer uw uitgangsbild op te roepen. Dus de voorstelling van uw contemplatie opnieuw op te vatten. Dan zult u waarschijnlijk reeds na de eerste of tweede poging weer contact krijgen met een geest. Of die dezelfde is, zult u niet weten. Het is geen Virgilius die een Dante rondleidt of zoiets. Het is doorgewoond een aanwezigheid die u voelt. Die aanwezigheid zal u dan weer helpen om door een volgende 'tunnel' te gaan of vanuit het duister tot een nieuwe ontplooiing, een nieuw erkennen van een wereld te komen.

Ook hier begin je weer met a.h.w. het grensje van het duister uit die wereld gade te slaan, op je te laten inwerken. Maar dat zal uw gids u wel vertellen. Op deze wijze kunt u een aantal sferen en werelden leren beheersen.

Het geheel van die werelden valt menselijk gezien in drie orden van grootte uiteen.

De eerste zijn de vormwerelden; de semi-menselijke werelden.

De tweede zouden we het best kunnen omschrijven als de werelden van kosmische muziek en lichtshow. Daar is het meer een beleven dan dat er vormen zijn.

De derde is heel moeilijk te omschrijven. Die kunnen we het best uitdrukken als: het wit zien en toch de kleuren kennen waaruit het is samengesteld. Die drie fasen zult u doorlopen. Elk van die fasen heeft in zich een aantal verschillende werelden.

Wanneer je in een vormwereld bent, kun je andere vormwerelden gaan bezoeken. Als je dus eenmaal vrij bent in je keuze, kun je dat gaan doen. Maar doe dat niet teveel. Leer eerst in die wereld al datgene wat mogelijk is van degene met wie je contact kunt maken. Probeer daarna wederom contact te krijgen met de gids of geleider. Degene die de drie werelden

kan betreden is in staat om zekere krachten in zichzelf te erkennen en te ontplooiën.

Daarmee heb ik u een soort handleiding verschaft. Denk niet, dat die handleiding zoiets is als: hoe leer ik in drie lessen dansen. Trouwens dat blijkt ook een groot winstpunt te zijn b.v. voor boeddhisten als mensen denken dat dat gaat.

Als je begint met contemplatie, dan heb je tenminste een uitgangspunt. Het moeilijkst bij alle dingen is altijd het begin. Een beginnen kan op aarde wel eens impulsief gebeuren. Maar als het gaat om het beheersen van jezelf, een soort meesterschap dus eigenlijk waardoor je een andere wereld kunt betreden, dan kun je op impulsen e.d. niet rekenen. Je moet overlegd en bewust te werk gaan. Daarom heb ik gekozen voor de weg van contemplatie als zijnde de meest eenvoudige. Er zijn ook andere methoden voor. Er zijn ook magische methoden. Maar de meeste methoden stellen heel hoge eisen aan uw stoffelijke belevingsmogelijkheid. De contemplatie doet dit niet. Ze doet alleen een beroep op uw concentratievermogen.

Zeg ook niet tegen uzelf: Ik wil nu alle drie werelden binnen de kortste keren hebben beleefd. Dat lukt u toch nooit. Begin eenvoudig. Als u maar zover komt dat u die tinteling begint te voelen, dan heeft u daarmee een toestand bereikt waardoor belevingsmogelijkheden ontstaan. Of u die verder wilt ontplooiën en hoe, dat is een zaak die aan uzelf ligt.

De gids die u voelt, is niet iemand die u raad geeft, nogmaals. Het is eerder een soort kracht die u in een bepaalde richting stuurt. Alsof u op een zeilboot zit en de wind bepaalt op welke manier u het gunstigst en het snelst vooruit komt. Beschouw het als zodanig.

Het gehele bewustwordingsproces dat op deze manier wordt beschreven (want het is een bewustwordingsproces) impliceert ook bepaalde veranderingen in uzelf. Als u hieraan begint en u heeft resultaat, dan moet u er rekening mee houden dat uw houding tegenover de wereld zal veranderen. U zult voor heel wat menselijke zaken onverschillig worden. U zegt: Ach, het hindert eigenlijk niet zoveel. Of: wat doet het er toe. U zult u ook in heel veel gevallen vrijer voelen en gelijktijdig meer bewust uzelf beperkingen opleggen. U plooit a.h.w. het leven steeds meer in overeenstemming met hetgeen u zelf voelt te zijn. Dat kan consequenties inhouden voor uw contact met anderen, tenzij u het volgende weet te onthouden:

Op het ogenblik dat ik verander, verandert de ander niet. Ik kan geen antwoord verwachten van de ander op hetgeen er in mij gebeurt, maar het gebeuren in mij en de kracht die in mij bestaat geven mij wel de mogelijkheid om op anderen beter te reageren. Als u probeert in uw wereld zo goed mogelijk te reageren, dan zult u de krachten in u ook veel gemakkelijker ontwikkelen. U zult daarbij ongetwijfeld ook steeds meer bewust beelden krijgen van de werelden die u betreedt, al dan niet onder geleide.

Als ik over al die dingen spreek, dan zult u zich afvragen: is dit nu een innerlijke weg? Ja, het is een innerlijke weg. Het is een weg die voert door de kern van uw wezen. U kunt nooit iets bereiken, u kunt geen wereld betreden waarmee iets in uw wezen niet verbonden is, niet harmonisch is. Maar alleen door te vergeten wat u denkt te zijn en wat u meent dat uw wereld is, kunt u andere delen van de werkelijkheid gaan beleven. Het is een proces waardoor oorspronkelijk beheersing van uzelf, dan van uw gedachtenleven, dan van uw concentratie en tenslotte van uw contact met die andere wereld voert tot een toenemende beheersing ten aanzien van de gehele wereld.

Probeer nooit uw gedrag aan te passen aan een andere wereld. U leeft op aarde. Maar realiseer u dat juist de beheerstheid, die u in dit proces steeds weer wordt bijgebracht, als vanzelf een rol zal moeten spelen in uw contacten met de wereld om u heen. U vindt dan door deze lichte wijzigingen in u heel vaak plotseling kwaliteiten in uzelf waarover u nooit heeft nagedacht.

Mensen, die altijd hebben gedacht dat ze ontzettend rustig waren, blijken soms zenuwlijders of driftkoppen te worden. En driftkoppen en zenuwlijders hebben soms opeens 'n onmetelijke rust en kalmte. Laat het uw uiting in de wereld zo weinig mogelijk beïnvloeden. U verandert. Die verandering op zichzelf is de sleutel tot een verdere ontwikkeling maar ook tot een verdere erkenning van uw werkelijke wezen.

Eerst de mens, die zijn eigenschappen als bijkomstigheden leert beschouwen en de essentie van het ik en de contacten die dat ik heeft aan te voelen als een reële kracht, komt ertoe een beeld van zichzelf te vormen dat niet meer misleidend is en dat niet meer mede op preten- ties is gestoeld, maar dat zeer eenvoudig is: een erkenning van een innerlijke wereld en het aanvaarden van de uiterlijke consequenties die daarmee verbonden zijn.

Dit is het einde van de les.

Vragen:

x Een vraag over de drie niveaus. In wit toch ook de kleuren van het spectrum zien.....

- Dat komt op hetzelfde neer. Ik heb geprobeerd het zo eenvoudig mogelijk te houden. Daarom heb ik als associatie gekozen de bekende kleurenschijf die mits snel genoeg in rotatie gebracht wit vormt. Ik heb gezegd: Je ziet het wit, maar je beseft gelijktijdig de kleuren waaruit het is samengesteld. Het is het erkennen van de verscheidenheid in de schijnbare eenvormigheid.

x Om in contact te komen met andere werelden moet je een beeld vormen enz. enz.

- Dit is een voortzetting daarvan. Maar deze voortzetting is nu gestoeld op de mogelijkheid om met behulp van harmonischen of gidsen te komen tot een zeer doelbewuste ontwikkeling: confrontatie met ten- minste drie fasen van bestaan. Wie deze drie fasen heeft doorleefd, kan al het andere voor zichzelf wel waarmaken. Het is een ontwikkeling van hetgeen er is gezegd.

Wat er gezegd is over het projecteren van een beeld om in contact te komen met een andere wereld, dat is het contact leggen vanuit uzelf. Het is a.h.w. een telefoonverbinding. Wat ik u nu heb gegeven is de mogelijkheid om een gerichte radioverbinding te maken waar geen storende invloeden van buiten kunnen inwerken en er toch een absolute overdracht- mogelijkheid bestaat.

2e gedeelte.

Vragen:

x Het rad en de terugkoppeling naar de werking van de chakra's heeft dat er wat mee te maken?

- Niet direct. Wanneer u contact krijgt met bepaalde krachten (ik neem aan dat het over het eerste onderwerp gaat), dan bent u natuurlijk wel in verbinding met hoge energieën. Dat betekent dus een oplading van o.m. uw zenuwstelsel, de levensstromen en indirect van de aura. Het betekent, dat

dergelijke contacten inderdaad een sterker worden van de aura, vooral van de buitenste laag, ten gevolge zullen hebben. Het resultaat is, dat ook uw chakra's daardoor sterker tot uiting kunnen komen. Verder beschikt u over meer kracht. En voor zover de chakra's meer geopend zijn, kunt u meer kracht via die chakra's uitstralen.

x Voor het leggen van het contact is het niet nodig dat bepaalde chakra's geestelijk geopend zijn?

- Dat is niet nodig. Maar het is natuurlijk wel zo, dat u leert. En wanneer u zover bent dat u zonder hulp die eerste wereld kunt betreden, dan leert u al zoveel dat daardoor bijna automatisch een aantal bladen van de chakra's zich verder openen. Dat houdt dus wel in, dat u meer mogelijkheden krijgt. Maar het is een kwestie die wordt bepaald door uw bewustwording en indirect door de beheersing die u stoffelijk gaat winnen op die manier. Het heeft dus niet direct te maken met het proces op zichzelf; het is het resultaat ervan.

x Als je vraagt: Wat is het resultaat van werken, dan zeg je: dat ik moe word; niet: dat ik rijk word. Maar als je goed werkt, kun je daar wel rijk van worden. In die relatie ongeveer moet u ook hier de samenhang beschouwen.

x Is er een relatie tussen de drie werelden en de drie esoterische poorten?

- Er is geen directe relatie tussen de drie werelden en de bekende drie poorten, die overigens lang niet altijd drie zijn. Er zijn ook nog de 43 poorten, de 21 poorten. Het is gewoon een systeem-kwestie. De samenhang tussen deze werelden en esoterische poorten kun je in zoverre aannemelijk maken dat je zegt: Elke fase van esoterische bewustwording is gericht op bronerkenning: dus eenworden met je bron. Voor zover dit voor een mens mogelijk is, kan dit eerst in de 3e wereld geschieden. Niet uw 3e wereld; dat is weer anders. Uw 3e wereld is een economische uitlaat voor overproductie op kosten van de belastingbetaler. De relatie is dus alleen gelegen in de bereikingsmogelijkheid. Het feit, dat er toevallig drie verschillende soorten werelden bestaan die je als mens kunt betreden, betekent nog niet dat ze de enige werelden zijn die bestaan; er is veel meer. Het betekent ook niet dat het de eindbereiking is, wanneer je die 3e wereld bereikt. Het houdt echter wel weer in dat de eenheid met de kracht waaruit je bent ontstaan in die 3e wereld voor het eerst in voldoende mate ervaren kan worden om invloed te hebben op het geheel van je wezen.

x Maakt het niet uit wat voor een voorwerp je gebruikt voor de contemplatie? Is dat bepalend voor de harmonie die daaruit ontstaat?

- Theoretisch maakt het geen verschil wat je gebruikt. In de praktijk is het zo, dat je het gemakkelijkst werkt met voorwerpen die je of goed kent of die betrekkelijk eenvoudig zijn: een lijnenstelsel, een kubus, een driehoek, een piramide. Dat werkt gemakkelijker, omdat je die in jezelf a.h.w. volledig kunt opbouwen. Maar er is geen enkele aanwijzing dat het ene beter werkt dan het andere. Het is zo dat, wanneer u begint met contemplatie het beschouwen van dingen die u kent of meent te kennen aanmerkelijk gemakkelijker gaat en daardoor sneller tot resultaat voert. Is het iets wat u niet kent, dan zijn de eenvoudige vormen altijd beter dan de ingewikkelde, de eenvoudige gebeurtenissen beter dan de zeer complexe. Maar dat is zuiver praktisch. Theoretisch maakt het geen verschil uit.

x Is er bij contemplatie geen gevaar voor negatieve krachten?

- Dat gevaar is praktisch nil. Wanneer u contempleert, sluit u zich van alles af. U concentreert zich maar op één voorstelling. Als die voorstelling voor u gaan duistere of demonische associaties heeft, zult u dus elke invloed die voor u demonisch of duister is afwijzen, want u wilt die niet erkennen. U bent dus geconcentreerd op iets wat voor u

zuiver is. Dat betekent dat elke reactie, elke kracht, elk contact dat u verkrijgt zuiver is voor u. Dit is een van de methoden waarbij slechte invloeden niet optreden.

Gebruikt u een magische weg (die zijn er namelijk ook), dan heeft u te maken met een procedure waarmee de krachten van licht en duister ten aanzien van elkaar steeds worden beschouwd. Dan is de kans, dat het duister invloed krijgt veel groter, omdat het een rol speelt in de gehele procedure. Bij contemplatie kunt u het duister uitsluiten.

Dientengevolge kan het u niet beïnvloeden, zelfs niet wanneer u in het donker bent, want u ervaart de fase 'donker' eenvoudig als een overgang naar een ~~Nieuw~~ licht. Dientengevolge kan nooit een blijvend duister u zelfs benaderen en beïnvloeden.

x Kunt u de tinteling die je krijgt nog nader uitleggen; hoe dat precies wordt ervaren?

- Dat kan ik niet; omdat een ieder dat op zijn eigen manier ervaart. U weet wat een tinteling is. Het is een gevoel, alsof je jeuk hebt, maar dan aan de binnenkant. Iets dergelijks is elke tinteling. Het is maar een vergelijkende term. De een heeft het gevoel dat hij onder spanning staat alsof hij met zijn vingers in het stopcontact zit. De ander heeft eerder het gevoel dat hij slapende armen of benen heeft. Weer een ander heeft het gevoel of er iemand op de meest krankzinnige manier zijn kruin aan het manipuleren is. Het gevoel resulteert altijd in een spanning in jezelf. Dat is hetgeen waar het opaan komt. De tinteling is dus symptoom en niet een omschrijving van de werking per se.

x Zou je tarokkaarten kunnen gebruiken voor contemplatie?

- U kunt ze wel gebruiken, maar dan zou ik u toch willen raden om niet b.v. het Groot Arcanum voor u uit te spreiden. Een heel goede kaart voor contemplatie is 'de gehangene'. De gehangene is namelijk ook de ingewijde. Daarin zitten eenvoudige lijnen die u zich gemakkelijk zult herinneren. Er zitten verder associaties in waardoor u al contemplerende ook gemakkelijk tot een juiste instelling komt. Maar ik zou niet 'de tovenaars' gaan beschouwen. De tovenaars heeft weer zoveel demonische nevenassociaties dat u daar weer in moeilijkheden komt. De juggler kunt u nog wel nemen, maar die is te complex als u hem wilt beschouwen. Dat is een voorstelling waarin zoveel dingen zitten die u allemaal afzonderlijk zoudt moeten beschouwen, dat u een te omvangrijk contemplatiegeheel krijgt. Dat gaat altijd ten nadele van de intensiteit.

x Als je met die drie werelden contact hebt kunnen leggen is dat van betekenis voor de situatie na de overgang? Kun je snel na de overgang ook die werelden bereiken?

- Laat mij u een tegenvraag stellen. Als u heel veel heeft gevlogen, u heeft een Vip-kaart e.d. en u gaat met pensioen. Heeft u dan nog iets aan al die ervaring plus de Vip-kaart, als u voor een ander doel gaat vliegen? Wat denkt u?

U denkt van niet? Dan denkt u verkeerd. Zolang u de Vip-kaart bezit, heeft u de voorrechten van o.m. het betreden van bepaalde wachtkamers en clubs. U heeft verder een zekere voorrang bij de behandeling en ten slotte heeft u zoveel ervaring opgedaan met het luchtverkeer dat u dus niet verkeerd loopt, aan de verkeerde balie komt te staan en dat u veel minder kans heeft om uw bagage kwijt te raken omdat u van tevoren weet waar u het precies moet brengen en afhalen. Met andere woorden: aan de ervaring als geheel plus wat erbij hoort heeft u iets.

Als u 'ja' zegt, dan geeft u toe dat door opgedane ervaringen plus bereikte contacten (Vip-kaart is ook een soort contact om niet te zeggen een contract) u daarvan de voordelen blijft genieten.

Als u geestelijke reizen heeft gemaakt, dan reist u gemakkelijker. Als u heeft geleerd op welke manier u het moet doen, dan zult u uw doel gemakkelijker bereiken. Als u drie werelden heeft leren betreden als

mens, dan is het dus veel gemakkelijker te zeggen: Die vormwereld laat ik even links liggen, daar ga ik dadelijk nog wel eens heen. Zoals men hier op aarde zegt: Laat mij eerst maar eens de zaken afhandelen, dan kunnen we later nog altijd aan het strand gaan liggen.

x Waarom mag je de gids niet aanspreken?

- Dat is heel eenvoudig: contemplatie is concentratie op één punt en één onderwerp. Wanneer uw gids komt, dan berust dat op de harmonie die mede door de concentratie is ontstaan. Zoudt u te vroeg uw gids aanspreken, dan zou daardoor de contemplatie zelf worden verstoord en zou de harmonie die u verkrijgt eveneens verstoord zijn. Daardoor zou het contact onbetrouwbaar worden en daarnaast zoudt u de neiging hebben om te argumenteren. Als de mens iets heeft, dan is het de neiging om te argumenteren; wat in de Nederlander ontaardt in de behoefte om te protesteren. Dan zoudt u daardoor dus van uw doel afraken. Daar bovendien de gids niet probeert met u contact op te nemen anders dan door u te geleiden, is het ook onverstandig om deze taak van de gids op welke wijze dan ook te belemmeren of te benadelen door in de plaats van een gezamenlijke taakvervulling een soort discussie op te zetten. Hoe gauw ga je niet tegen zo'n gids zeggen: Waar gaan we eigenlijk naar toe? En dan kom je er meestal niet meer.

SCHOUWEN IN JEZELF.

Wanneer je bezig bent met het projecteren van beelden, met contemplatie of met oefeningen die een contact met andere werelden tot doel kunnen hebben, dan vergeet je wel eens één ding: dat je in wezen bezig bent in jezelf en aan jezelf.

Wij zijn geneigd om alles naar buiten toe te beschouwen. Maar veel van hetgeen wij in onze wereld menen te zijn of menen te doen, zijn wij eigenlijk diep in onszelf. Daarom moeten wij de nadruk blijven leggen op het innerlijk proces, de innerlijke weg. Al datgene wat wij innerlijk doen, heeft eerst ten doel om onze eigen innerlijke werelden, die meestal ook van elkaar gescheiden zijn op de meest krankzinnige manier, weer tot een eenheid te maken.

Men is in de moderne maatschappij altijd min of meer schizofreen. Maar die schizofrenie is veel erger als wij de innerlijke wereld bekijken. Wij hebben een groot aantal dingen waaraan wij liever niet willen denken. Wij hebben een groot aantal waarheden die we wel weten, maar die wij bewust of onbewust voor onszelf voortdurend vervalsen. Wij kennen een aantal belevingen die we terzijde schuiven of waarvan wij de betekenis maar veranderen, omdat ze moeten passen in ons beeld van juistheid, van bewustzijn of van iets anders. De gespletenheid is innerlijk bij de mens troef.

Nu is gespletenheid op zichzelf voor een mens niet zo hinderlijk; hij merkt er zelf niet veel van. Maar wanneer je begint je innerlijke werelden te betreden of wanneer je zelf begint harmonieën met bepaalde geestelijke werelden op te wekken, dan zal die gespletenheid, die innerlijke verdeeldheid je altijd beletten om werkelijke resultaten te verkrijgen. Dan ben je net een siamese tweeling waarvan de een linksom wil gaan en de ander rechtsom en die zich dan zeer beklagen dat zij in de knoop komen. Wij moeten dus in ons pogen altijd proberen om innerlijk die grenzen te laten vallen. Zouden wij die grenzen nu gaan bestrijden, dan zouden

wij eigenlijk niets anders doen dan nieuwe onderafdelingen aanbrengen. Maar wij kunnen grenzen negeren.

Een kennis van mij, die ook aan esoterie heeft gedaan en nu doet aan esoterie en filosofie, heeft het eens zo gezegd: Sommige mensen bedrijven esoterie als smokkelaars. In het zich bewust zijn van een grens proberen ze hun lading daaroverheen te brengen zonder dat het opvalt. Andere mensen zijn gezagstrouw. Zij staan uren bij de douane en hebben dan geen tijd meer om in het nieuwe land nog iets te presteren. Maar de onschuldige toerist weet niet waar de grens ligt en wandelt verder omdat de grens kunstmatig is.

Degene die esoterie wil bedrijven, moet zich eenvoudig niet bewust willen zijn van deze grenzen. Hij moet gewoon verder gaan en wat hij ontmoet zien als deel van het landschap en niet als deel van zichzelf. Op deze manier kan hij kennis nemen van zijn innerlijke flora en fauna. En al staat hij daar zelfs voor aap bij dat hindert niet, hij gaat wel verder.

Onze innerlijke verdeeldheid kunnen wij alleen neutraliseren door eenvoudig bij het innerlijke proces daar geen rekening mee te houden. Het gaat er niet om of hetgeen wij ontmoeten van buitenaf komt of van binnenuit. Wij constateren gewoon dat het er is en gaan verder. Ik kan hier wijzen op de z.g. duistere trip die sommige LSD-ers wel eens maken. Dat is een aantal werelden van duisternis.

Als je het gevoel hebt dat je daaraan bent overgeleverd, dan ga je door de hel. Toch is het een wereld in jezelf. Maar als je denkt dat je gewoon maar toerist bent, dan grijp je in de rugzak die je niet hebt en haalt er een zaklantaarn uit, die er niet werkelijk is. Je hebt dan voldoende licht om verder te gaan, zelfs door die verschrikkingen en het duister. Tegen jezelf merk je dan op: Wat zit ik nu in een gekke spookbaan. Het gevolg is, dat je niet wordt geremd. Maar het betekent ook dat de verschrikking je niet overweldigt. Wanneer je een demon ontmoet en je erkent hem als een demon, dan ben je bang voor hem en heeft hij macht over je.

In jezelf zijn bepaalde zaken die ook demonisch zijn; tenminste voor je gevoel en voor je beleving. Als je die als zodanig erkent en beleeft, zijn ze je meesters. Ze slepen je mee in een maalstroom waaruit je niet meer kunt vrijkomen. Maar op het ogeblik, dat je gewoon constateert dat ze er zijn en misschien nog zegt tegen jezelf: Kijk daar eens een mooie draak staan. Wat een monster. Ik ben benieuwd wie die heeft uitgevonden. (Het is heel vreemd, hoe verder je innerlijk gaat, hoe meer je met jezelf praat.)

Je gaat weer verder en je ziet de een of andere grot met verschrikkingen. Dan zeg je: Moet je daar eens kijken al die wormen. Wie heeft dat toch allemaal bedacht. Want je realiseert je niet en wil je niet realiseren dat het deel is van jezelf voordat je eruit bent.

Ik kan mij best begrijpen dat de spreker van vandaag is uitgegaan van contemplatie. Niet dat er veel mensen zijn die daar dol op zijn. De meesten voelen meer voor manifestatie dan voor contemplatie. Het is een weg waardoor die onschuld a.h.w. door je concentratie als vanzelf ontstaat. Je bent niet meer bezig met hetgeen er om je heen is en dus ga je het niet als deel van jezelf ervaren en bevatten. Je bent bezig met een voorstelling die geen deel is van jezelf, maar waarin je wel opgaat. Alles wat je achterlaat is een eenheid. Je bent net als die toerist. Je gaat over alle grenzen heen en daardoor versmelten licht en duister zoals ze in je bestaan tot een eenheid. Ze zijn een landschap met licht en schaduw geworden.

Heeft u ooit gehoord van monsieur Verdoux of Jack the Ripper? Dat waren twee mensen die - zij het om verschillende beweegredenen, het vrouwelijk geslacht in aantal deden afnemen. Nu kunnen we zeggen van monsieur Verdoux dat hij een misdadiger was, maar

hij was ook een heel goed echtgenoot. De vraag is, of hij als goed echtgenoot misschien juist misdadiger werd. Als hij een minder goed echtgenoot was geweest, zou hij geen misdadiger zijn geweest. Een gekke vraag als je het zo stelt natuurlijk, maar dat geldt ook voor Jack the Ripper.

Als Jack the Ripper in zijn hart niet zo ontzettend gehecht was aan - laten we zeggen - de goede manieren, de juiste gedragsregels, de juiste moraal, was hij nooit een moordenaar geworden. De grote moeilijkheid is dat wij, als we met onszelf bezig zijn, altijd naar één kant kijken. Degenen, die ik nu misdadigers heb genoemd, waren ook nog iets anders.

Als u naar uzelf kijkt, dan zegt u waarschijnlijk: zeer deugdzaam. U vergeet, dat de andere kant misdadig is. Die dingen zijn samen de eenheid, de persoon. Als u dat uit het oog verliest, dan wordt u overrompeld door de andere kant van uw wezen. Maar als u beide kanten rustig accepteert, is het een eenheid^{ge} worden. De contemplatie maakt dat mogelijk. Je ziet het niet meer als afzonderlijke waarden. Je ziet het als licht en duister. Je ziet het als een samenhang. En als je dan bewust genoeg bent geworden, dan moet je tenminste de eerste sfeer wel op je eigen houtje kunnen halen. Dan ga je ook, wanneer je terugkeert, zien: ik ben een geheel. Er zijn geen geheime kamertjes nodig. Ik behoef voor mijzelf dingen niet te ontkennen en andere dingen te pretenderen. Ik ben mijzelf.

In elke weg die tot de innerlijke bewustwording moet leiden, zul je eerst moeten leren jezelf te aanvaarden zoals je bent. Dat betekent dan wel, dat je soms eigenschappen hebt waar je minder trots op bent. Maar die eigenschappen zijn er. Accepteer ze. Je hoeft er niet mee te koop te lopen. Je hoeft ze ook niet te bevorderen. Je moet gewoon aanvaarden dat ze er zijn. Je moet je ook niet schuldig voelen dat ze er zijn. Ze zijn gewoon deel van je wezen. De eenheid die je bent is datgene waarin de bewustwording zich afspeelt. Haal er één deel af en het lukt niet.

Als er nu iemand komt en zegt: Ik weet voor u een heel gemakkelijke weg. Ik geef u een bepaald woord, een bepaalde spreuk. Herhaal die nu maar voortdurend, dan komt u vanzelf in een soort semi-trance en daarin komt u tot geestelijke beleving. Dan komt u tot een geestelijke beleving ook van uzelf. In zo'n geestelijke beleving zit dus ook die kant die u van uzelf meestal niet wilt zien. En dan kan het wel eens mis gaan.

De keuze van het onderwerp van vandaag is dus ook uit praktische redenen geschied en niet alleen omdat het zo leuk is om het ook eens zo te vertellen.

Ik heb van mijn collega gehoord dat u een praktische methode heeft opgekregen waarmee u dit alles wel zelf zoudt kunnen benaderen en waarmaken. Maar als u nu tegen uzelf zegt: Ik haal het toch nooit, begin er dan maar niet aan. Want op het moment dat u twijfelt aan de resultaten, bent u bezig om voorwaarden te stellen. Als u voorwaarden stelt, dan benadert u de zaak toch weer eenzijdig en komt u altijd terecht bij een tegendeel dat u niet kunt verwerken. Wilt u zoiets proberen, doe het dan gewoon maar voor de pret. Laten we het ook eens proberen; baat het niet, schaadt het niet. Op die manier komen we nog het verst.

Wat de meeste mensen niet begrijpen is, dat een mate van onverschilligheid vaak noodzakelijk is om geestelijke vooruitgang te boeken. Het betekent niet dat je de wereld begint te minachten of dat je zegt: Wat een ander gebeurt dat gaat mij niet aan. Het betekent dat je zegt: Alleen zolang ik zelf erbij betrokken ben, kan het voor mij betekenis hebben; de rest gaat mij eenvoudig niet aan.

Het is dus een loskomen van een heel netwerk van voorstellingen; het herleiden van de zaak tot jezelf. Er zijn mensen die zeggen: Dat wordt egomanie, egoïsme. Dat is helemaal niet waar. Maar als je niet werkelijk

jezelf bent, hoe kun je dan werkelijk een ander helpen? Dan help je een ander wel, maar meestal van de wal in de sloot, omdat je hem een zetje geeft in de verkeerde richting. Je weet niet beter. Je zult iemand gaan helpen op het ogenblik, dat hij die hulp niet nodig heeft. Je zult iemand laten modderen op het ogenblik dat hij juist helemaal afhankelijk zou zijn van die hulp.

Pas als je jezelf kent, weet je wat je kunt, voel je wat je moet doen en is je relatie met anderen niet meer gebaseerd op jouw veronderstelling van wat een ander nodig heeft, maar op de erkenning van wat je eigen mogelijkheid is, dus je harmonische reactie op een situatie van een ander.

Dat zijn allemaal dingen waarmee de mensen nogal eens overhoop liggen. Ik lig ook wel eens met collega's overhoop. Dat komt, omdat ik uitga van het standpunt: mensen, maak het toch alsjeblieft eenvoudig. Het is een van de stellingen die door mij en ook door enkele anderen in de Orde heel vaak is verkondigd. Waarom vereenvoudigen wij de zaak? Ik zal het u vertellen.

Als u een tekening maakt en u begint alle details eerst in te vullen, dan blijkt vaak dat de hoofdlijnen niet zuiver zijn. Een probleem terugbrengen tot zijn eenvoudigste vorm wil zeggen, dat het probleem in zijn eenvoudigste vorm oplosbaar wordt. Die oplossing is dan toepasselijk ook als we met details te maken hebben. Dan kunnen we de details vanuit dat standpunt benaderen en kunnen we ook het gehele probleem, complex als het is, op den duur vereenvoudigen en oplossen. Maar als we weigeren om eerst de zaak te vereenvoudigen om een beginpunt te vinden, komen we nergens terecht.

Dat is met geestelijk leven precies hetzelfde. Iedereen die de innerlijke weg gaat en begint met allerlei theologische stellingen, met indelingen van de hemel, welke sferen er zijn, welke zielen uitverkoren zijn en welke niet, die kan beter meteen zeggen: Jongens, gooi het maar in mijn pet. Ik zal 't na mijn begrafenis wel uitzoeken. De meest eenvoudige beginselen zijn al meer dan voldoende om een richting en een doel in je leven te vinden.

Wat ben ik? Wat wil ik zijn? Dat zijn dingen die je nog wel weet. Wat is mijn probleem in de wereld? Dat de wereld mij niet aanvaardt zoals ik wil zijn. Wat kan ik in die wereld zijn? Vergelijk die factoren. Hoeveel kan ik waarmaken van hetgeen ik wil zijn? Klaar. Dan begin je eraan. Hoe ingewikkelder een probleem wordt, des te kleiner de kans wordt dat het werkelijk wordt opgelost.

Dan weet ik wel, dat er dan nieuwe problemen komen, als je de zaak teveel vereenvoudigt. Maar die kun je dan wel oplossen door ze op dezelfde manier te benaderen. Dan ben je veel slagvaardiger. Het gaat allemaal veel vlugger. En wat meer is: je leven wordt eenvoudiger.

Geloof mij, een innerlijke weg gaan betekent ook de zaak vereenvoudigen. En dan niet in de zin van: er is een God die mij geleidt. Hij is er wel, maar ik weet toch niet wie hij is. Hoe hij mij geleidt, weet ik ook niet. Als de mens zijn zin zou krijgen, dan zou God een soort geestelijke blindegeleide hond moeten worden. Dat zal hij nooit zijn.

Laten wij dus niet beginnen met wat die hoge machten zouden kunnen en moeten doen. Laten wij gewoon beginnen met wat wij **zelf** zijn en met de kleine dingen die we zelf kunnen oplossen. Laten wij ons niet afvragen wat er in het grote kosmische verband gebeurt voordat wij eerst hebben opgelost wat wij zijn en dan later misschien ook wat wij zijn in kosmisch verband.

De innerlijke weg: vereenvoudiging. Contemplatiemethode: in feite een vereenvoudiging zowel van de innerlijke beleving als ook van de benadering van het totaal van het zijnde en van de werelden die u daar

aantreft. Daarom wil ik u nog één raad geven:

Als iets u ingewikkeld schijnt, probeer alles wat overbodig lijkt weg te schrappen. Het kleine beetje dat u overhoudt en voor u wel belangrijk is, dat is uw probleem, uw beginpunt, uw methode. Kortom, het is datgene waarmee u iets kunt bereiken. Liever met een dergelijke vereenvoudiging in korte tijd enig resultaat boeken dan met een besef van een complex probleem van enorme omvang voortdurend stupide te staan kijken als een ezel die niet weet of hij vooruit of achteruit moet gaan en herkauwende u af te vragen of er ooit een oplossing zal komen.

Vereenvoudig de zaak, ook wat leringen betreft, wat uw eigen problemen betreft en vraag u af: wat kan ik er vandaag mee doen in zijn eenvoudigste vorm.

H U M O R.

Humor is een begrip voor het belachelijke. Wie begrip heeft voor het belachelijke en zichzelf beschouwt, zal ook in zijn eigen belachelijkheid zowel de tragiek als de vreugde van het bestaan leren kennen.

Humor is het relatief maken van alle waarden die in het leven worden verabsoluteerd. Juist daardoor geeft het de mogelijkheid een traan te vervangen door een glimlach. Juist daardoor maakt het de mens iets sterker dan hij anders zou zijn.

Humor is voor degenen die zichzelf durven kennen en aanvaarden zoals ze zijn het machtigste wapen, want daardoor kunnen zij zowel zichzelf als hun wereld terugbrengen tot proporties die hanteerbaar zijn.

Wie wil ontsnappen aan de schijn van noodlot en gebondenheid, aan de voortdurende sleur die de mens schijnt mee te slepen, gebruikte de humor op de juiste wijze. Hij zal ontdekken, dat ze de sleutel is tot innerlijke vrijheid, dat ze innerlijke veerkracht bevordert en dat ze daarnaast veel geestelijke waarden, die in jezelf verborgen zijn, de kans geeft om meer door te klinken in de werkelijkheid waarin je toch alle dag moet leven.

Leer te lachen om de wereld en vergeet jezelf daarbij niet. Dat is de beste raad die ik u kan geven. Want wie innerlijke waarheid zoekt, wie revoluties en omwentelingen in de wereld en in zijn eigen ik niet vrees, kan door de lach de kracht vinden om elke verandering nuttig te gebruiken en om in zichzelf voortdurend die waarheid te vinden en te beleven die het hem mogelijk maakt niet slechts voort te gaan maar ook verder te komen.

:--:--:

REVOLUTIE IN DE WERELD

LES V.

VERANDERING EN VOORUITGANG.

Wij bevinden ons nu in een fase waarin allerlei geestelijke aspecten meer de nadruk krijgen, waarin het occultisme opkomt en ook het filosofisch denken meer nadruk krijgt na ongeveer 200 jaren van materialistische pauze.

Als wij de wereld op het ogenblik bezien, dan kunnen we zeggen: Het is een wereld in beweging. Alles verandert. Wat gisteren was, is vandaag weer anders. Dit geldt zowel geestelijk als ook materieel.

Kijken wij b.v. naar de wetenschappen, dan valt ons op dat er een vernieuwing gaande is. Deze vernieuwing is vreemd genoeg niet te danken aan al die hoge burchten van geleerdheid als universiteiten. Ze komt eerder voort uit de behoefte van de studenten om op de een of andere manier hun denken in te passen in een totaliteit waarin ook geestelijke aspecten een rol spelen.

Vreemd genoeg heeft dat geleid tot o.a. een ~~grote~~ nadruk op ~~mathem~~thematica. Wiskunde, vooral gespecialiseerde wiskunde, begint meer en meer een rol te spelen in de verschillende vormen van chemie. Dit impliceert, dat men dus veel concreter is gaan denken aan de ene kant, maar aan de andere kant dat juist daardoor de filosofische en de speculatieve elementen, die in het wetenschappelijk denken nogal eens werden vergeten, eigenlijk veel scherper worden omlind en omschreven dan voordien het geval was. Dit houdt in, dat men wordt geconfronteerd met allerlei gebieden waarbij men zich gaat afvragen: Hoe zit het eigenlijk in elkaar? Om u typische voorbeelden te geven:

Men is op het ogenblik bezig met het vervaardigen, het ontwerpen, het beproeven van allerlei hormoontherapieën. Nu is men echter tot de conclusie gekomen dat de passievere hormoonbehandelingen, zoals die in een nabij verleden werden toegepast, eigenlijk niet effectief zijn. En voordat men het weet, is men eigenlijk toe aan het werken met sporen. Men gaat dus de kant uit van een minimale prikkel waardoor het lichaam tot een optimale prestatie wordt gebracht.

Ook in geestelijk opzicht zien wij dezelfde neiging. Er is een tijd geweest dat men zich ontzettend heeft ingespannen om vooral iedereen gelijke kansen te geven. In het onderwijs kwam het er heel vaak op neer, dat de knappe koppen met de armen over elkaar zaten omdat de stommelingen het niet konden begrijpen. Nu echter begint men ook hier te differentiëren. Men gaat de mensen en ook de kinderen meer en meer de gelegenheid geven om zich op hun eigen manier verder te ontwikkelen. Specialisaties kunnen nu zelfs al op bepaalde lagere scholen voorkomen. Dat u daarvan nog niet veel hoort, ja, we zitten tenslotte met een ge-

vestigde orde. Heel veel van die ontwikkelingen, ook in Nederland, vinden eigenlijk plaats tegen de voorschriften in. Maar ze zijn er in ieder geval.

Als ik het geestelijk bezie, dan valt mij op dat er steeds meer mensen zijn die helderziende waarnemingen doen en dergelijke. Die waarnemingen op zichzelf zijn heus niet zo betrouwbaar. Dat is geen wonder, want wij zitten wel in de geest, maar de betrouwbaarheid van onze waarnemingen is ook maar betrekkelijk. Men gaat het echter reëler bekijken. Men gaat het niet meer zien als een goddelijke profetie: het moet waar zijn of niet waar. Men gaat begrijpen welke verbanden er zitten in een flux van tijd tussen een mogelijkheid die zich scherp manifesteert en de andere waarschijnlijkheden die daar omheen gegroepeerd zijn.

Dat men al lange tijd gebruik heeft gemaakt van zaken als wichelroedeloopen zal u bekend zijn. Al in de 30-er jaren heeft men wichelroeden gebruikt om (onder meer in Chicago) een deel van het oude gasnet op te sporen waarvan de tekeningen verloren waren gegaan. De manier waarop men toen te werk ging was er een van: nu ja, het werkt wel, het werkt niet. Er is daarna een periode gekomen waarin men dat allemaal electronisch heeft gedaan.

Nu blijkt echter dat (o.a. wordt het in Zuid-Afrika geprobeerd) het mogelijk is om bepaalde elektrische apparaten te vervaardigen waarbij de gevoeligheid van de persoon zelf mede een rol gaat spelen.

Je krijgt dus de samenvoeging van het electromechanisme, het magnetische en het menselijke element. Dit is heel erg belangrijk.

Als je die dingen bekijkt, dan wordt de wereld toch wel een beetje anders in je ogen dan ze zou zijn zonder dergelijke tekenen die overal op aarde te zien zijn op velerlei gebieden. Ik heb maar enkele voorbeelden ervan gegeven.

De situatie is namelijk zo: Wij hebben een wereld waarin de techniek de mens langzamerhand boven het hoofd is gegroeid. Dat zult u met mij eens zijn. Door deze techniek is men gekomen tot exploitatie-technieken die gebaseerd zijn op de oude fabricage- en vervaardigingstechnieken. Een nieuwe techniek in b.v. de auto-industrie kan de hele auto-industrie zelf omver werpen. Dat is iets wat op het ogenblik een grote rol speelt op de automarkt al merkt men het misschien niet direct.

Er zijn technieken ontworpen waarmee men chemische proeven, die vroeger eerst gedaan moesten worden, door een computer kan laten lopen.

Daarvan blijven dan een aantal proeven over met een onzekerheidspercentage. Als de neiging volgens de computer gunstig is en het onzekerheidspercentage toch betrekkelijk hoog, dan zal men die proeven verder met de hand of in een laboratorium natrekken en komt men zo aan verdere gegevens. Kortom, men is in staat om veel meer te doen, maar gelijktijdig komt men tot vernietigingsapparatuur.

Het is natuurlijk heel aardig van een president van een heel groot land dat hij deze keer voor de verdere ontwikkeling van bacteriologische en chemische wapens geen bijzondere gelden heeft gevraagd. Maar het feit, dat hij ze niet vraagt, is toch wel veelzeggend. Het betekent namelijk, dat de fabricage daarvan reeds loopt en dat er al een aantal jaren enorm veel geld is ingestoken. Daarbij zijn smetstoffen ontwikkeld waarvoor nog geen serum denkbaar is; niet alleen niet bestaat, maar op dit moment niet denkbaar is. Dat moet toch veelzeggend zijn.

De mens gaat verder en verder. Hij heeft atombommen ontworpen. Hij maakt ze steeds beter. Hij maakt ze steeds kleiner. Het is technisch allemaal perfect. Hij kan ze met een precisie van ongeveer 95 tot 97 % op een bepaald doel richten over afstanden van 2000 km en soms zelfs meer. Maar wat hij niet kan doen, is een scherm ontwerpen waardoor zo iets ongevaarlijk wordt.

Zo op het eerste gezicht is het dus niet bepaald een vrolijke wereld, vooral als je je realiseert dat die wereld door een aantal zeer verbeterde missionerende oude heren wordt geleid. Aan de andere kant echter, die wereld is in beweging. Ze begint langzaam maar zeker zich niet terug te trekken uit de technische ontwikkeling, maar de mens te plaatsen boven de technische ontwikkeling door juist de speciale capaciteiten van de mens (dat zijn ook de paranormale) in te schakelen bij de controle van de technische ontwikkeling en gelijktijdig een verbetering tot stand te brengen van de mogelijkheden die anders technisch altijd op een en hetzelfde peil blijven, als het allemaal mechanisch gaat. Er is dus niet alleen maar beweging, er is ook ontwikkeling.

Wat is de voornaamste ontwikkeling? Dan kom ik weer terecht op datgene wat voor ons belangrijk is: de geestelijke ontwikkeling.

De werkelijk geestelijke ontwikkeling omvat op het ogenblik ongeveer 5 tot 10 % van de wereldbevolking. Dat is schijnbaar erg weinig. Maar als u eens uitrekent hoeveel giststof er nodig is om een brood te maken van ongeveer 1 kilo, dan blijkt dat het maar een zeer gering hoeveelheidje is. Met andere woorden: als je voldoende geestelijk bewuste en geestelijk ook actieve mensen over de hele wereld krijgt, dan ontstaat er als vanzelf een veranderingsproces. Dat veranderingsproces maakt brood lichter en luchtiger.

Ik zou zeggen dat ook uw wereld een beetje lichter en luchtiger moet worden. Het loodzware, dat lange tijd overal heeft geheerst, moet worden vervangen door ik wil niet zeggen het speelse, maar toch door een veel luchtiger manier van leven en denken. Want juist de ontspannen mens en de overspannen mens zijn vatbaar voor geestelijke invloeden. De gewoon geconcentreerde mens is bijna niet te benaderen. Het is duidelijk, wij willen uit de geest ook graag een stukje meespelen en krijgen daarvoor in deze tijd toch wel meer en meer de kans.

De veranderingen zullen dan ook zeker teruggrijpen naar ervaringen die misschien van vele eeuwen geleden hebben voortgeleefd in de geestelijke werelden. De denkwijzen van vroegere alchemisten zouden wel eens een grote rol kunnen spelen in het denken van de nieuwe wetenschappers. Daarvoor moeten de nodige kanalen natuurlijk nog geopend worden. Maar als je eenmaal één lekkende dam hebt, dan breekt die meestal betrekkelijk snel door.

De legende van Hans Brinkers bestaat nu wel maar geloof mij, als er werkelijk een gat in de dijk zit, dan kun je daar met je vingertje tegenaan gaan staan, maar die dijk gaat. Dan kun je alleen achter die dijk een tweede dijk neerzetten; een zandzakken versteviging b.v. en daarnaast als het even kan één daar voor. Dit is op het ogenblik niet mogelijk. Bij de vernieuwing een dijk vóór de dijk van de geplogenheden zetten betekent een zo grote sociale onrust dat het in ieder geval onhaalbaar heet. Dan komt iedereen in opstand, zowel de eenvoudige man die zijn welvaart voelt aangetast als de kerk die haar eigen rechten en onfeilbaarheid voelt aangetast.

Daarnaast zijn er natuurlijk ook heel veel mensen die bang zijn dat hun eigen belangrijkheid teloor zal gaan. Dat kan in ieder geval niet. De achterdam, als ze zo'n verdediging opbouwen, moet worden aangelegd op het ogenblik dat de eerste sijpeling zichtbaar wordt. Die sijpeling is er. Maar niemand kan het erover eens worden welke dam moet worden opgeworpen. Niemand weet op welke manier men die veranderingen en die vreemde invloeden moet tegenhouden. Zelfs met massa-psychologie, praatjes bij de haard, de televisie-uitzendingen en dergelijk blijkt het niet te lukken. Er is een gisting en die is niet onder controle te krijgen.

Die gisting speelt zich niet alleen af in landen als Afrika en Zuid-Amerika waar het overigens opvallend is dat in zoveel landen een over het algemeen zelfs dociele en aan het gezag onderworpen bevolking

in opstand komt. Neen, het speelt zich ook af in de Ver. Staten, in Engeland, zelfs in Nederland. Het speelt zich ook af in Duitsland, in Rusland. Overal is men druk bezig te kijken wat men daartegen kan doen, maar men durft geen afdoende maatregelen nemen. Al is het maar omdat men daardoor misschien zijn eigen feilbaarheid of zijn eigen fouten zou moeten toegeven.

Dan moeten we aannemen, dat die toch wel wat materialistische en dogmatische structuren meer en meer worden doorbroken door allerlei geestelijk invloeden. Het beeld, dat ik gaf van een dijk die doorbreekt, is dan misschien wel in de toekomst gelegen, maar de sijpeling bestaat vandaag. Reeds vandaag worden zeer vele bestaande hiërarchieën, gezagsverhoudingen, maar ook bepaalde opvattingen en de verwerping van bepaalde geestelijke elementen a.h.w. uitgehold en ondermijnd.

De verandering van deze wereld zal er een zijn waardoor de mens zich een nieuwe rol moet aanmeten. Hij kan niet blijven staan op het punt waarop hij nu staat. Zo van: ik ben de consument en ten dele producent. Als het even kan, wil ik veel meer consumeren dan produceren. Wat trouwens een illusie is die de mensen reeds lang koesteren maar die nooit is waar te maken.

De werkelijke ontwikkeling, de werkelijke toestand wijst op mensen die zich vrij gaan voelen van allerlei zekerheden, die tot op dit moment hebben bestaan.

Soms is het bijna negatief. Zoals er tegenwoordig heel veel jonge mensen zijn die zeggen: Ik zal gek zijn om voor een paar centen leerling te gaan spelen in het een of ander bedrijf om een vak te leren, terwijl ik van de WW meer krijg.

Maar er zijn ook positieve geluiden. Mensen die zeggen: Wij willen niet meer meelopen in dat geregimenteerde geheel. Wij willen ons niet meer helemaal onderwerpen aan de heren die het voor het zeggen hebben. Of dat nu de blauwe jasjes zijn van de leiders van de een of andere sportbond of het geleerde, zeer kunstzinnige heren zijn die uitmaken wie subsidie krijgt en wie niet. Zij zeggen: Wij willen dat en wij gaan het proberen. En als het zo niet kan, dan gaan we de straat op. En dan niet alleen om te protesteren maar ook om te produceren, om iets te doen, om iets te laten zien, om iets waar te maken.

Als u zich realiseert hoe de vernieuwing heeft toegeslagen op allerlei gebieden zelfs in deze dagen, dan zult u misschien meer hoop krijgen voor de toekomst.

Mag ik u erop wijzen dat niet-gesubsidieerde of op andere wijze door een maecenas in stand gehouden organisaties in Nederland proberen een andere manier van kunstverbreiding, van toneel van muziek e.d. te creëren. Er zijn er in Nederland op dit ogenblik bijna 800. Van die 800 zijn er tenminste 30 die in hun ontwikkeling van grote betekenis zijn in zo'n klein landje als Nederland alleen. Maar of u nu gaat kijken in Duitsland, Zwitserland, Frankrijk, Engeland, Ver. Staten of waar dan ook ter wereld overal treft u ditzelfde beeld aan. Vooral jonge mensen en soms ook oudere die zich loszeggen van het gezag, van de maatstaven zeggen: Wij kunnen het beter, wij kunnen het anders.

In de wetenschap zien wij precies hetzelfde. De dagen dat men in de medische wetenschap bepaalde personen a.h.w. in de ban kon doen, zoals met Pasteur is gebeurd, zijn langzaam maar zeker voorbij. Iedereen, die een nieuwe techniek of een oude techniek opnieuw begint toe te passen, komt met zijn resultaten. Of ze juist zijn of niet zal de tijd moeten uitwijzen, maar het wordt geprobeerd, er wordt mee gewerkt. Men doet er iets mee.

Er zijn natuurlijk ook schijnbaar negatieve gevallen, zoals de bodemverontreiniging. Ik geef toe dat de manier waarop die wordt aangepakt

in sommige gevallen sterk overdreven is. Het is nu eenmaal een eigenschap van een overgangperiode dat men negatieve aspecten vaak met een bijzondere nadruk verkondigt, al is het maar omdat men daaraan het meeste gezag ontleent. Maar hoeveel mensen hebben niet op hun eigen manier iets bijgedragen aan verandering?

Denk eens aan de vele technieken die langzamerhand ingang vinden waarbij mest b.v. wordt gebruikt voor gasproductie. Denk eens aan de verschillende alternatieve methoden van energiewinning, die zeker zolang de grote maatschappijen heersen niet algemeen verbreid zullen worden, maar die hun eigen doelmatigheid gaan bewijzen.

Realiseer u dan eens hoeveel mensen zich loszeggen van de al te strakke kerkelijke discipline in deze tijd. Nu ja, ze gaan misschien nog wel ter kerke en ze luisteren wel naar dominee of pastoor, desnoods zingen ze in het koor ook, maar zodra ze naar buiten gaan zijn ze zichzelf en niet alleen maar een verlengstuk van de door God gegeven orde. Dit soort dingen is het meest hoopgevend dat ik u kan mededelen. Want deze dingen maken duidelijk dat de mensen, die in zich een nieuw geestelijk element, een nieuwe geestelijke kracht voelen, die misschien nieuwe denkbeelden krijgen, op een gegeven ogenblik bereid zijn te zeggen: Jullie, die het allemaal zo goed weten kunnen barsten. Ik wil zien hoe het gaat op mijn manier. Ik wil werken met mijn energie, met mijn werk, met mijn kracht. Dat is een ontstellende verandering.

Een verandering die zo groot is, dat als u 30 jaar terug kijkt - en dat is toch niet veel - daarvan eigenlijk alleen nog maar zeer vage tekenen aanwezig waren. Op het ogenblik is de ontwikkeling vergelijkbaar met het opduiken van een flinke griep. Een hoop patienten. Het is nog niet epidemisch, maar het dreigt het wel te worden. En dan moogt u het dreigen hier veranderen in 'het zal het misschien worden'.

Vrije mensen, vrije geestelijke krachten, maar ook het gebruik van de middelen die de mensheid zich tot op heden heeft verworven door beheersing van de materie, de erkenning van mechanische en andere werken.

Als ik 'beweging en vooruitgang' zeg, dan denken heel veel mensen: dat is bijna identiek. Dat is het niet. Wij zien heel veel beweging die eigenlijk een retrograde beweging wordt; men gaat terug. Ook dit zult u aantreffen in het denken van de hedendaagse mens hier en daar.

Er zijn mensen die terug willen naar verhoudingen waarin volledige onmondigheid van alle anderen een eerste vereiste is voor wat zij noemen: een goed bestuur waardoor de zeggenschap van de overheid alles moet uitsluiten, zelfs de mogelijkheid van eigen denken en misschien een afwijken van eigen geweten. Ze zijn er de orthodoxen, maar ze kunnen het niet meer winnen. Ze preken steeds meer in de leegte. En terwijl ze hun leerstukken overeind proberen te houden, doen ze wanhopig concessies om te voorkomen dat ze onder de voet worden gelopen. Of u nu gaat kijken in Rusland, de Ver. Staten, Engeland, Nederland of ergens anders, u zult het overal precies zo aantreffen.

Wij hebben te maken met een innerlijke verandering. En het wonderlijke is, dat deze innerlijke verandering al bij zoveel mensen (5 tot 10 % van de wereldbevolking is er ondertussen toch wel bij betrokken) positief is. Dat wil zeggen: in de richting van vrijheid, in de richting van menselijke ontwikkeling maar ook in de richting van uitbreiding van eigen besef met geestelijke en innerlijke waarden.

Het is niet alleen maar een kwestie van esoterisch navelstaren. Het is eerder een integratie van jezelf in de kosmos en vandaaruit een beeld op de totale wereld zodat je je deel-zijn van de wereld op de meest juiste wijze kunt waarmaken. Daar kun je geestelijke elementen nooit bij uitschakelen.

Het is alsof alle dingen veranderen. Eens zijn de oude goden gestorven. De oude pantheons werden tot beeldengroepen die door arme heidenen ooit

werden aanbeden. Nu gaan de godsvoorstellingen, die tegenwoordig in sommige landen nog zo wanhopig worden verdedigd, langzaam maar zeker dezelfde kant uit. Allah is nog wel degelijk God. Maar is hij nog steeds de ijveraar die de heilige oorlog aanbeveelt? Ik denk dat het in de ogen van vele islamieten een beetje anders ligt. Dacht u werkelijk, dat de nijverige en toornige God van het jodendom nog werkelijk zeggenschap had behalve bij een luidruchtige minderheid in Israël?

Wij moeten ons realiseren wat er gebeurt. Het innerlijke beeld, de innerlijke wereld van de mens begint langzaam door te breken naar buiten. Het is niet meer mogelijk om te leven met alleen uiterlijkheden. Je kunt gevoelens niet vervangen door regels van hoffelijkheid, bon maintien, galanterie. Het is wat je van binnen bent, wat je naar buiten leeft wat een grote rol speelt. En dat betekent, dat nieuwe werelden zich voor de mens beginnen te ontsluiten. Dat betekent, dat deze voortdurende beweging en de daaruit voortkomende wijzigingen niet alleen maar zijn een verandering van decor, maar dat ze betekenen een verandering van de totale inhoud van het grootste gedeelte van de mensheid.

Laten wij eens zien wat er binnenkort zo al verwacht zou kunnen worden. Binnenkort, laten we zeggen een periode van 20 jaar.

Wat de wetenschap betreft, dat heb ik u al gezegd. De wetenschap vindt een hoop oplossingen voor problemen. Bijvoorbeeld: de verbetering van de behandeling van kanker. Een genezing in zoverre dat je eigenlijk nog alleen te ver gevorderde gevallen misschien niet helemaal meer kunt helpen.

Een veranderde en verbeterde geneeswijze van allerlei andere ziekten opder andere die van Pfeiffer.

Een aantal methoden waarmee men de mens gemakkelijker goed kan inschatten. Het constateren van de juiste lichamelijke balans. En wonderlijk genoeg, waarschijnlijk ook binnen die 20 jaar, erkenning van de bestaande levensstromen in het lichaam plus het vinden van een methode waarmee de balans tussen beide kan worden gezien, geconstateerd, gemeten en eventueel gewijzigd. Ook die mogelijkheid bestaat.

De medische wetenschap gaat dus met grote sprongen vooruit. Daarnaast zijn er heel wat kwaaltjes waarvoor men iets gaat vinden. Dat loopt van aids tot de gewone verkoudheid toe. Twee dingen waaraan tot op heden niet zoveel te doen is, maar waarvoor de onderzoeken zover gevorderd zijn dat men kan zeggen dat met een beetje inspiratie dat binnen 20 jaar voor elkaar is.

Dan hebben we de ontwikkeling van de atoomchemie: de atoomfusie. De eerste proeven zijn geslaagd. De commerciële verwerking ervan zal voorlopig nog wel moeilijk zijn. Er zijn teveel gevestigde belangen die zich op splijting hebben gebaseerd. Maar in bepaalde militaire structuren zal de fusie waarschijnlijk wel welkom zijn. Wij mogen erop rekenen, dat het probleem van de kernfusie wordt opgelost, althans grotendeels en tot praktische bruikbaarheid ook zelfs in beperkte gevallen binnen 20 jaar.

Er zullen nieuwe kunststoffen worden vervaardigd. Kunststoffen die op een andere en niet op een zo de natuurverstovende manier kunnen functioneren. Wij krijgen dan prima vervangingen voor b.v. een groot aantal metalen, geleiders en halfgeleiders. Allemaal kunstmatig te maken. Een deel daarvan is binnen tien jaar op de markt, maar het merendeel ervan is binnen twintig jaar toch wel produceerbaar.

Dan zien we een grote verandering in het prognostisch denken. Tot nu toe was het statisch prognostisch denken. Op het ogenblik komen er steeds meer inspiratieve elementen bij. Die inspiratieve elementen worden nog gro-

tendeels politiek gedicteerd op dit moment. Maar wanneer het inspiratieve element sterker wordt, dan zullen zelfs statistieken en politiek belang niet kunnen verhoeden dat steeds betere schattingen van ontwikkelingen in de toekomst bruikbaar worden.

Ik neem aan, dat economische en andere ontwikkelingen, zelfs bepaalde geestelijke ontwikkelingen en het leervermogen van mensen over ongeveer 20 jaar met een 80 % zekerheid te constateren zullen zijn. En dat wil zeggen, dat men zich daaraan kan aanpassen; dat men zich ervoor kan interesseren hoe dit te gebruiken is.

Dan zie ik de religieuze veranderingen. Er komt een tijd, dat de religie weer opgang maakt. Denkt u niet dat de religie helemaal naar de maan gaat, ofschoon ze op het ogenblik wel sterretjes ziet gezien de verschillende ontwikkelingen.

In de religie zullen we zien dat de mensen eigenlijk moeten kiezen tussen de bekrompenheid van het eigen uitverkoren zijn en het in naastenliefde deel zijn waarbij men anderen tot zijn eigen gemeenschap wil toelaten, maar omgekeerd zelf voor zover mogelijk ook deel wil zijn van andere gemeenschappen. Dit is een oecumene die een beetje verder gaat dan de mooie verklaringen van het een of ander moderamen of de geruststellende preken van de een of andere super-hooggeplaatste geestelijke. Er komt langzaam maar zeker een synthese tot stand.

De godsdienst zal men pas intens kunnen gaan beleven, wanneer de formaliteit in de volkstaal, in het latijn of anderszins gaat plaatsmaken voor het gemeenschappelijke werken. Ik kan mij voorstellen dat over ongeveer 20 jaar in vele religieuze gemeenschappen bijeenkomsten zullen plaatsvinden waarin de spanning en de werking vergelijkbaar zijn met wat wij op Steravond proberen te bereiken in deze tijd.

Steeds meer mensen zullen a.h.w. openbaringen krijgen. Profeten zijn op het ogenblik niet bepaald welkom. Dat is ook duidelijk, want als profeten gelijk hebben, dan tonen ze door een voorspelling het ongelijk aan van degenen die menen dat ze altijd gelijk hebben. Als ze zouden falen, dan zouden ze dus een ieder die enige aandacht ertan zou besteden in discredit kunnen brengen. Vandaar dat voorlopig dergelijke prognoses beperkt blijven tot de blaadjes die ook vertellen hoe het met koninklijke huizen, filmsterren en andere extraordinaire mensen gaat. Maar de aandacht voor prognoses en het werken ermee neemt toe.

Binnen de religieuze gemeenschappen, maar ook binnen wetenschappelijke groeperingen, zelfs in de politiek, krijgen wij te maken met mensen die aan de ene kant profetisch reageren (dus intuïtief vooruit zien) en die tevens in zich een vermogen opkweken van synthese. Dat wil zeggen, dat ze een groter aantal disciplinen, mogelijkheden, ontwikkelingen en dergelijke onder één noemer weten te brengen en daardoor in het gemeenschappelijke met alle mogelijkheden en middelen rekening houden en er ook een juistere teneur en tendens aan kunnen geven.

Dan krijgen wij het spiritisme. U zult het gek vinden dat ik het apart zet. Maar wat is het spiritisme eigenlijk? Het is een kruising tussen een religieus denken waarbij de geest een rol speelt en een proberen experimenten te doen waarmee je hoopt dat er een geest doorkomt, ofschoon je niet precies weet of het zo is.

Dit spiritisme berust op het ogenblik op de gevoeligheid van een betrekkelijk gering aantal mensen. Een aantal mensen bij wie bovendien - en dat moeten we toch eerlijk toegeven - allerlei innerlijke spanningen e.d. een zo grote rol spelen dat daardoor vaak veel van hetgeen zij naar voren brengen onvolledig is of ongeloofwaardig wordt. Maar binnen 20 jaar zijn er zoveel mensen die mediëmiek worden (en dan moet u dat niet zien als: ze zitten in het stadion en ze zitten allemaal in trans te kijken wanneer dat doelpunt zal vallen), maar mediëmiek in de zin van

gevoelig voor invloeden vanuit de geest. Doordat zij dit zijn en gaan begrijpen hoe die tekenen, die voor hen altijd in specifieke vorm optreden, moeten worden gecorreleerd met de werkelijkheid krijgen we eigenlijk een steeds groter en vanuit de geest mede veroorzaakt gedirigeerd werken in de mens. Die mens kan zich echter geheel bewust blijven van zijn eigen wereld en verder gaan.

Het spiritisme als zodanig zal voor een groot gedeelte verdwijnen. Wat daarvoor in de plaats komt is een soort gevoeligheid die we misschien het best kunnen omschrijven als een kosmisch beleven waarbij zeer veel mensen betrokken zijn en waaruit een concrete en praktische ontwikkeling mogelijk wordt. En dit allemaal binnen 20 jaar. Als het 2005 is en u leeft dan natuurlijk nog anders kunt u het vanuit onze kant bekijken, dan zijn al die dingen uitgekomen.

Als u de huidige toestand vergelijkt met hetgeen ik hier zeer summier heb aangeduid van de ontwikkeling, dan zult u toch moeten toegeven dat de beweging, die op het ogenblik gaande is, in de gehele wereld moet voeren tot een werkelijke vooruitgang niet alleen van de stoffelijke mogelijkheden, maar ook van de geestelijke mogelijkheden, de geestelijke eenheid en indirect de integratie van alle mensen binnen één mensheid. Het wegvallen van scheidingswanden, van ijzeren en andere gordijnen, van allerlei vooroordelen.

Het is een wereld in ontwikkeling, natuurlijk. Het is een wereld die op het ogenblik misschien honderd revoluties doormaakt. Het is een wereld die op het eerste gezicht er nu niet bepaald zo ideaal uitziet. Er zijn heel veel mensen die snuffelen aan de moderne wetenschap en zeggen: Het stinkt. Maar wanneer de boer zijn land heeft bemest om een rijke oogst te krijgen, dan stinkt het ook even. Maar zonder mest komt de oogst niet op. Dat is wat er op dit moment gaande is.

Als u deel heeft daaraan en op uw eigen manier uw geestelijke gaven (wij hebben daar nadruk genoeg op gelegd) probeert te ontwikkelen, dan zult u mijns inziens juist uit het toekomstbeeld de sterkte en de hoop putten dat hetgeen u doet aan innerlijk werk zinvol is, ook al zijn de resultaten niet precies zoals u ze had verwacht. Maar dat het betekenis heeft, dat het in deze wereld met haar voortdurende beweging en verandering een factor is die bijdraagt tot een nieuwe bewustwording, tot het ontstaan van een nieuwe mensheid en daardoor van een vernieuwde wereld in geestelijk en stoffelijk opzicht.

Vragen en commentaar.

x U beschrijft de wereld over 20 jaar. Maar als je dit gaat extrapoleren naar 50 jaar, hoe moet de wereld dan niet wezen?

Den bestaat ze op een wijze die voor u niet geheel te formuleren is, omdat u zich geen wereld kunt voorstellen waarin b.v. empathische gevoelens zodanig zijn ontwikkeld dat mensen automatisch op elkaars inhoud kunnen reageren zonder dat er uiterlijke factoren bij betrokken zijn. Als ik spreek over een wereld waarin grenzen beginnen weg te vallen, dan denkt u of aan een wereld waarin geen douane meer is of u denkt aan een wereld waarin de grenzen tussen de standen wegvallen. Maar een wereld zonder grenzen is er een waarin de feitelijke belemmering, waardoor mens en mens elkaar niet kunnen begrijpen of benaderen, steeds meer wegvallen en dit ongeacht verschillen in cultuur en taal. Daarom is het een beetje moeilijk een beeld te beschrijven hoe het over 50 jaar zal zijn. Ik heb geprobeerd om de nu op dit moment werkzame invloeden enigszins in hun ware betekenis voor te stellen.

Als u over 20 jaar terugkomt, dan hebben we ondertussen gegarandeerd wel een andere spreekbuis gevonden. Dan kunt u bij ons nog eens

komen informeren hoe het de komende 20 jaar zal gaan. Tot die tijd hoop ik, dat u genoeg zult nemen met hetgeen ik u heb voorgehouden en dat u daaruit kracht genoeg zult putten om dan de eerste 20 jaar in ieder geval innerlijk zowel als uiterlijk door te werken op basis van uw innerlijke persoonlijkheid, uw verbondenheid met de geest en uw verbondenheid met wereld en mensheid.

x Zijn er voor de tendensen die u heeft genoemd ook geen tegenkrachten die zich aan het ontwikkelen zijn? U noemde o.a. de grote maatschappijen (de Kon. Shell o.a.). Worden die ook niet steeds sterker en zullen die niet alles doen om deze tendensen tegen te houden?

- Er was eens een kikker. Hij zag een koe en zei: Ik wil zo groot zijn als jij. Hij hield zijn adem in en blies zich op. Toen hij te groot werd, barstte hij. Dat is nu wat de zeer grote concerns en maatschappijen boven het hoofd hangt en daarvan kunt u nu ook de tekenen zien. Ze komen namelijk tot een zo complex aantal bezigheden dat ze niet meer in staat zijn om deze werkelijk te controleren en daardoor aan zichzelf en de in hen zo ontstane rangorde (ambtenarij en dergelijke) te gronde gaan, tenzij ze weer bereid zijn terug te treden; wat ze waarschijnlijk niet zullen doen.

Wij kunnen dus zeggen: Als je dat zegt over 20 jaar, dan zal het aantal grote concerns dat invloed heeft in aantal zijn afgenomen. Degenen die dan overblijven zullen een grote invloed hebben, ongetwijfeld. Ze zullen echter in die invloedssfeer zo sterk worden bepaald door de ontwikkeling van de mensheid als geheel dat ze zeker niet als een tegenkracht voor de ontwikkeling kunnen worden beschouwd. Ik zou ze eerder beschouwen als een soort reservaat voor de mensen die geestelijk niet kunnen meekomen.

x Zijn er binnen de maatschappij ook tekenen dat de mensen aan het denken raken?

- Ongetwijfeld. Maar u weet, binnen grote maatschappijen is het behoud van je functie heel erg belangrijk. Dat betekent, dat je dus wel aan het denken kunt gaan, maar dat je heel voorzichtig moet zijn, als je daarvan iets wilt laten merken. In een grote maatschappij denk je namelijk datgene wat je denkt dat je baas denkt zodra je het zegt. Wat je verder denkt over hetgeen je baas denkt, is voor jezelf misschien moed gevend, omdat je denkt dat hij zo gek denkt dat hij binnenkort wel eens zou kunnen vallen en dan kom jij op zijn plaats. Dat is de gewone structuur van een grote maatschappij.

x De reclame b.v. schrijft voortdurend..... Is dat ook niet iets wat in vele mensen buiten de maatschappij doorbreekt?

- Het is ongetwijfeld een belangrijke factor. Maar u moet één ding niet vergeten, dat de reclame door haar neiging om zich dogmatisch op te stellen en gelijktijdig irreële voorstellingen als waarheid te verkondigen zichzelf steeds meer ontmaskert in de ogen van de mensen die zelfstandig beginnen na te denken. Als dat aantal toeneemt, zal als vanzelf de reclame genoopt worden de waarheid te zeggen en dan zijn ze voor zeer vele producten althans niet meer in staat om reclame te maken die nog reclame betekent, want de waarheid zou dan het tegendeel zijn van hetgeen men met reclame beoogt.

Ik hoop, dat ik u niet alleen dingen heb gezegd die u interessant vond, maar ook een paar zaken die u misschien aan het denken zetten voor de processen die zich in u afspelen.

M A G I E.

Er wordt in deze tijd door heel veel mensen nogal een verschil gemaakt tussen witte en zwarte magie. Ik vraag mij af, of deze mensen in staat zijn om het wezen van de magie te begrijpen.

Als je zegt: witte en zwarte magie, dan heb je het over een en hetzelfde. Het is alsof je zegt: Je hebt een beeldenaar en een avers op een munt waarbij je uit het oog zou kunnen verliezen dat zonder de munt beide niet mogelijk zijn. Beide zijn alleen een kentekening van een deel van de munt. Dit nu is ook waar voor witte zowel als zwarte magie. Ze werken in feite met gelijke middelen en veelal met gelijke krachten.

Het doel waarvoor ze werken en de wijze waarop ze werken kan iets afwijken, maar dat is eerder te danken aan de wijze waarop ze proberen hun eigen persoonlijkheid en hun eigen innerlijk in te brengen in het magische gebeuren. Laten wij beginnen om het wezen van de magie nu eens niet te definiëren, maar te karakteriseren.

Er is een kosmische kracht. Elke mens is deel van deze kosmische kracht. Door dit deel-zijn kan elke mens uit de kosmos krachten putten. Wanneer een kracht uit de kosmos wordt geput, dan kan hij daarmee andere verschijnselen van kracht oproepen, danwel andere gebruikers van kracht a.h.w. meesleuren in een stroming die hij zelf heeft bepaald. Het gebruik van magie impliceert dan ook in de eerste plaats het wekken van een kracht. Bij deze kracht is de eigen persoonlijkheid en niet de een of andere spreuk of ritueel bepalend.

Als men die kracht hoe dan ook opwekt, moet ze gericht worden op een bepaald doel. Dat doel kan alleen liggen in de richting van een ander deel van de kracht dat minder sterk is dan het geheel dat men kan opbrengen. Met andere woorden: alle magie berust op het domineren van de hoeveelheid energie van andere minder sterke krachten door middel van kracht.

Het is duidelijk, dat men in de magie in zeer veel gevallen ideogrammen gebruikt, in andere gevallen symbolen. Symbolen en ideogrammen hebben eigenlijk alleen betekenis voor degene die hun inhoud en zijn begrijpt. Een ritueel waarvan de betekenis niet wordt gekend verliest een groot gedeelte van zijn werking. Maar als een ritueel, op welke wijze dan ook, een beroep doet op factoren of krachten in de mens, die hij zelf normaal niet volledig beseft, dan is daarmee althans een zekere functie aangegeven, namelijk het wakker maken van de mogelijkheden in de mens zelf.

Wil je magisch werken met entiteiten uit een andere wereld - lagere of hogere - dan kom je al heel gauw terecht bij schijnvormen. Een demon, die je uitzendt is in 9 van de 10 gevallen een schijnvorm. Hetzelfde geldt voor de engel die je aanroept. In vele gevallen is het een gelijkwaardige energie of zelfs een gelijke energie die alleen in een andere vorm wordt geprojecteerd.

Maak je gebruik van niet benoemde krachten, dan heb je te maken met al datgene wat met je eigen wezen harmonisch is. Het is je innerlijke afstemming die bepalend is, niet datgene wat je doet. Probeer je uit het rituele over te gaan naar een meer natuurlijke vorm van magie, dan kom je heel vaak terecht in het gewoon projecteren van krachten zonder je af te vragen waar ze vandaan komen. Hierbij blijven allerlei andere noodzakelijke plechtigheden achterwege.

Wat gebeurt er in feite? Je hebt een eigen persoonlijkheid. In die persoonlijkheid bestaat een kracht. Die kracht kun je op alles richten maar niet op jezelf, omdat de mens van zichzelf altijd een onjuiste of onvoldoende voorstelling heeft. Als je die kracht dus richt op anderen en daaraan een functie of een doel gaat verbinden, dan polariseer je de werking ervan. Ze kan alleen op een bepaalde manier de ander bereiken. Als we voorbeelden daarvan zien, dan is dat bij genezing op afstand.

Genezing op afstand wordt vaak toegeschreven aan allerlei middelaars, controlerende entiteiten. Ze kunnen erbij betrokken zijn, ongetwijfeld, maar ze kunnen nooit de originerende drager van kracht zijn; ze zijn niet de voortbrengers. Zijn ze geen schijnvormen (ook dat komt vaak voor), dan zijn het altijd nog persoonlijkheden die harmonisch zijn met de beoefenaar van de magie of de uitzender van de kracht die dan misschien als een soort geleider dienen; een verbinding waardoor de ander gemakkelijker wordt bereikt.

Zien wij het opladen van voorwerpen en dergelijken, dan blijkt alweer dat de mensen heel weinig verstand hebben van hetgeen ze doen. Je kunt b.v. water gemakkelijk opladen, maar je kunt het alleen opladen met levenskracht. Je kunt het dus niet opladen, zoals sommigen schijnen te denken, met een specifieke genezende kracht die alleen voor een bepaalde kwaal zou helpen of voor een bepaalde persoon. Je kunt alleen algemene kracht eraan toevoegen. Op het ogenblik dat je dat doet, zal water dit opnemen, omdat water in staat is die kracht, gezien zijn structuur, gemakkelijk kan opnemen en de lading enige tijd vooral aan de stofdelen van de molecuul blijft hangen.

Heb ik echter te maken met alcohol, dan kan ik die ook opladen. Ik kan die echter nooit genezend maken. Misschien ergens jammer voor sommigen, maar ook dit is waar.

Wat kun je dan wel doen? Je kunt wel bepaalde bewustzijnswaarden eraan verbinden. Je kunt dus een drank zo laden dat degene die de drinkt in een bepaalde richting zal denken. Indirect is dit een van de methoden die voor de vele liefdesdrankjes geldt die niet op een zuiver chemische reactie berusten.

Kijk ik naar de manier waarop de moderne mens zich met magie bezighoudt, dan valt mij op dat er sommigen zijn die het vooral zoeken in de gewichtigheid, in de plechtigheid van hetgeen zij doen. Anderen werken met krachten waarvan ze de aard of het wezen soms maar ten dele begrijpen. Ze zijn als het ware natuurtalenten.

Er zijn enkele mensen, al zijn het er dan niet veel tot op heden, die beginnen te beseffen hoe een eigen innerlijke verbinding met een hoge kracht bestaat. Het zijn dezen die steeds bewuster kunnen ingrijpen, omdat zij uit het geheel putten en daarbij zich niet alleen beperken tot energie, maar bovendien nog een mate van weten, van bewustzijn daaraan kunnen ontlenen.

Hebben wij te maken met mensen die alleen aan magie doen, omdat het zo indrukwekkend is, dan blijkt dat deze mensen voornamelijk een roes in zichzelf wekken en dat bij deze roes bepaalde psychische maar ook fysieke en astrale krachten worden gewekt. Die kunnen soms inderdaad effecten veroorzaken die zuiver redelijk menselijk onverklaarbaar zijn, maar ze kunnen nooit behoren tot de werkelijke magie.

Werkelijke magie is altijd een relatie tussen gebieden die schijnbaar ten aanzien van elkaar begrensd zijn. De verbinding tussen deze gebieden wordt altijd gevormd door het eigen ik dat behoort tot een groot aantal van deze gebieden.

Het is jammer, dat de mens nog niet in staat is de werkingen alle te overzien in hun ware betekenis. Er zijn invloeden als b.v. genegenheid en liefde die in feite een harmonie, een wederkerige aanvulling betekenen.

Dat deze aanvulling op stoffelijk vlak niet het voornaamste is, verge-
ten de meesten. Zeker, de uitingen op stoffelijk vlak zijn een in de ei-
gen wereld bevestigen van een eenheid die daarbuiten bestaat. Als dat
niet het geval is, hebben we te maken met een zuiver fysieke functie
die in wezen geen werkelijke betekenis heeft.

De harmonie die bij liefde een rol speelt, speelt ook heel vaak
een rol in gemeenschapsleven. Mensen die elkaar sympathiek vinden,
zullen bewust of onbewust, een mate van overeenstemming, van harmonie
ervaren. Worden ze zich van deze harmonie bewust, dan blijkt dat ze voor
elkaar een vergroting betekenen van het vermogen om krachten te putten
uit de totaliteit.

Het is niet voor niets dat men in bepaalde oude en zeer bijzondere
riten uitging van het standpunt dat degenen die daaraan deelnemen el-
kaar volledig moeten aanvaarden, volledig sympathiek moet zijn. Het is
namelijk de eenheid die wordt geschapen waardoor de mogelijkheid wordt
vervuld.

In de magie nemen we aan dat de aarde, de elementen, kortom, alles
wat we zien beziëld is. Dit is tot op zekere hoogte waar, omdat de
kracht die we gebruiken bij magie in alle dingen - zij het dormant -
aanwezig is. Maar op het ogenblik, dat wij daaraan een vorm en dus ook
een kwaliteit toekennen, zal vanuit het element alleen deze kwaliteit
voor ons in verschijning treden. Je kunt van de wind of van de regen
een dienaar maken. In dat geval kun je de regenwolken zeggen te verdwij-
nen of om tevoorschijn te komen. Maar als je zo met de wolken en de lucht
omgaat, zul je weer niet in staat zijn om b.v. de wind een zekere taak
te laten verrichten, al is het maar het wegblazen van bladeren uit je
tuin.

Het begrip, dat men bij elementen te maken heeft met persoonlijkheden
speelt in de meeste magische voorstellingen een hoofdrol. Daardoor heeft
men de kracht feitelijk geformaliseerd, in haar uiting beperkt en gelijk-
tijdig voor zichzelf benaderbaar gemaakt. Dit laatste is overbodig.
Wij behoeven een kracht waarvan wij deel zijn niet te benaderen. Het begrip
van deze kracht zal mijns inziens in de komende tijd wel doorbreken op
aarde.

Als ik dit onderwerp op deze wijze behandel, dan doe ik dit omdat het
een aardige aanvulling is van het retorisch en zelfs redelijk schone be-
toog van mijn voorganger.

Levende kracht is levende kracht. Hoe deze kracht wordt overgedragen,
hoe een tijdelijke harmonie tot stand wordt gebracht, doet daarbij niet ter-
zake. Het gaat om de kracht en de uitwerking ervan. Zolang wij ons laten
vangen in beelden, in beperkingen, zullen wij de kracht nooit volledig kun-
nen ontplooiën. Maar als mensen beginnen te experimenteren met magie -
wat in deze tijd in toenemende mate het geval is - wanneer men daarbij af-
stand begint te doen van de vele oude vormen die zolang het magisch den-
ken hebben beheerst en zelfs de oude magische wetten alleen nog maar voor-
waardelijk wil accepteren, dan komt men terecht op een terrein waarop de
innerlijk verbondenheid met een totale kracht een steeds grotere variatie
van uitingsmogelijkheden heeft.

Je kunt zeer veel doen met magie. Je kunt je gedachten uitzenden tot 'n.
ander-zo hoort over bijna de hele wereld. Je kunt je vorm uitzenden; uit-
treden noemen de mensen dat. Levenslichaam en astraal verenigen en zo el-
ders misschien waarnemen of althans kenbaar je manifesteren. Al die dingen
kun je alleen doen, als je niet bezig bent om de vorm en de procedure voor
jezelf te bepalen, maar als je je gewoon één voelt met de kracht en daar-
bij alleen het doel aangeeft. Ik neem aan, dat dit in toenemende mate het
geval is.

Er zal u reeds meermalen zijn medegedeeld dat men occultisten in deze
tijd gebruikt in verschillende grote staten om o.m. een soort telepathische

spionage te plegen. Daarnaast om toekomstbeelden te ontwerpen die dan later aan de hand van computers meestal wel worden gecontroleerd als mogelijk of onmogelijk. Daarbij blijkt, dat deze paranormaal begaafden dus behoorlijk hoog kunnen scoren.

De gewone mensen hebben ook steeds meer belevingen. Zeker, ze blijven vaak onbegrijpelijk. Maar als je ze probeert te begrijpen, dan ga je ze begrenzen. Als je ze begrenst, komt de werking die erin zit veel minder sterk tot uiting. Het is dus zaak, dat veel meer mensen die innerlijke krachten leren begrijpen en de vorm waarin ze optreden niet meer zo belangrijk achten als het wezen van de communicatie, van het ontstane beeld of beter nog de kracht die je daardoor in jezelf ervaart.

Het zal u blijken dat op den duur steeds meer gewaarwordingen - tot het lichamelijk toe - overgedragen kunnen worden over grote afstanden. Het zal u verder blijken dat uw gevoeligheid bovendien de grenzen van de tijd wat meer opzij schijnt te schuiven, zodat u dingen gaat aanvoelen die nog niet een feit zijn. In het begin loopt dat misschien maar een paar uren of een dag, maar u kunt het zover brengen dat het zelfs vele dagen of weken vooruit voor u functioneert.

Mensen, die op deze manier leren hun innerlijke kracht te hanteren, zijn misschien in de ogen van de gelovigen in deze dagen nog magiërs. In wezen zijn ze mensen, die gebruikmaken van de werkelijke essentie van hun wezen en daardoor in de uitingsvorm die ze nu kennen (de mens) de mogelijkheden scheppen die er altijd zijn geweest, maar die zonder deze specifieke beleving: dit uitzenden van kracht, dit beleven van kracht nooit verwezenlijkbaar scheen.

Witte en zwarte magie maken niet veel verschil uit. Ze zijn een en hetzelfde. De basis is een en dezelfde kracht. Maar de wijze waarop je jezelf één maakt met het onbegrensde houdt in, dat je bij zwarte magie beperkingen aanbrengt. Het zijn deze beperkingen die voor jou de werking van de magie zwart maakt zonder dat ze in zich van wezen of aard verandert.

Het is ook het doen wegvallen van begrenzingen, van te stricte voorschriften en richtlijnen waardoor de magie wit wordt. Zij bepaalt niet de werking, maar de structuur van de kracht. De werking wordt aan de kracht zelf overgelaten.

Degenen, die op deze wijze in deze tijd beginnen te werken aarzelen misschien. Degenen die op hun manier die krachten al leren gebruiken en daarbij langzaam de beperkingen, die ze eraan opleggen beginnen te vergeten, zijn m.i. de voorhoede van een totaal nieuwe maatschappelijke ontwikkeling.

Een ontwikkeling, die ten dele magisch of bewust zal heten in de termen van vandaag. Een ontwikkeling, die in feite echter niets anders is dan een terugkeren tot de natuurlijke waarden van de mens. Waarden, die in een niet-technische maatschappij geleid hebben tot grote beschavingen waarvan alleen nog legenden zijn overgebleven. Ontwikkelingen, die in bepaalde landen kisten hebben doen ontstaan, zoals de magische priesters van Perzië en van Egypte. Wij vinden vele theorieën die het al allemaal moeten verklaren. Een van de theorieën die het dichtst komt bij een magische werkelijkheid is de taoïstische.

Er is kosmisch gezien een rangorde. Deze heeft niets te maken met betekenis of waarde. Ze is eenvoudig een wijze waarop een uiting van kracht door jou op dit moment tot stand kan komen. Daardoor wordt je plaats, je rang en je mogelijkheid bepaald. Door te beantwoorden aan die mogelijkheid word je onkwetsbaar. Zoals de taoïstische magiër zegt: "Je kunt de draken (de zwarte en de rode draak) beide verslaan als je dat wilt. Je bent niet meer gebonden aan de verschijnselenwereld, maar alleen als je jezelf bent."

Ik geloof, dat in de magie van deze dagen de formuleringen en theorieën ver achter zullen blijven bij de beleefde werkelijkheid. Maar de mens, die erkent dat hij door zijn innerlijk en zijn werkelijke wezen te ontplooiën toegang heeft tot ongekende krachten en mogelijkheden en deze dan ook nog spontaan weet te uiten, is de mens van de toekomst. Hij is degene die een magische beschouwing helpt opbouwen in die voege dat krachten, die op dit ogenblik alleen moeizaam kunstmatig, onvolledig en met vele nevenverschijnselen kunnen worden gewekt dan spontaan kunnen ontstaan daar waar ze nodig zijn, gedoseerd volgens de noodzaak zonder enig disharmonisch aspect te veroorzaken, maar door de werkelijk geestelijke en levende krachten die ook in de mens schuilen en in een maatschappij een steeds groter rol gaan spelen, keert de mens terug tot de functie die wel wordt omschreven als het heer zijn der schepping. Niet omdat je de ware meester bent, maar omdat het meesterschap is gelegen in het volledig beleven van je harmonische mogelijkheden en in die harmonie een tegenstelling of een beheerst worden in feite geen rol speelt.

Wie vindt dat wij aan de magie teveel aandacht besteden in lezingen als deze, gelieve zich te bezinnen: Wanneer u verder gaat met de redelijke wegen en mogelijkheden van deze tijd, zult u steeds meer terecht komen in onbeheersbare a.h.w. noodlot-gedreven situaties die u geen uitweg overlaten. U zult steeds meer uw ontwikkelingen zien ontaarden in nog grotere mislukkingen. Maar als u in staat bent de innerlijke krachten te mobiliseren, te werken uit die innerlijke harmonie, dan zult u dergelijke doodlopende straten, stegen en sloppen vermijden. U zult automatisch die wegen kiezen waardoor een verder ontplooiing van de mens geestelijk en anderszins mogelijk is.

De basis van dit alles is zichzelf zijn. Het is daarom dat ik op dit moment en in deze tijd durf stellen, dat het zelfs beter is om zwarte magie te bedrijven dan geen. Want deze beperkte vorm van magie met al haar voor het ik vaak vernietigende elementen is tenminste nog een benadering van de totale kracht. Maar het terzijde stellen van die kracht zonder meer lijkt mij een vernietiging van alle menselijke waarden. Daar is geen terugkeer uit mogelijk. Daar is geen vooruitgang mogelijk.

De komende perioden zullen aantonen dat de door mij omschreven waarden van magie, zoals het nu nog heet, beslissend zijn voor al datgene wat de mensheid kan bereiken. Maar dat gelijktijdig daardoor uiteindelijk vele grenzen kunnen sneuvelen die tot nu toe de mens hebben weerhouden om zijn eigen werkelijkheid, zijn eigen mogelijkheden ten volle te begrijpen.

x Hoe kun je concreet met die krachten waarover u het had in je eigen omgeving zinvol gaan experimenteren? Heb je daarvoor specifieke aanbevelingen of mogelijkheden?

- Ik kan u maar één specifieke aanbeveling geven in dit verband. Wanneer u in uzelf zonder aarzeling een kracht aanvaardt of gevoelt, richt deze zo mogelijk in een nauwkeurig omschreven beeld (vooral in het begin) op het doel dat u nastreeft of op de persoon aan wie u de kracht wilt zenden. Stel dan met volledige concentratie, dat deze kracht van u uitgaat. De concentratie behoeft niet eens lang te duren. Daarna wacht u de resultaten af. U zult met verbazing zien dat u door op de wijze te werken al na zeer korte tijd opvallende resultaten kunt bereiken.

Eén waarschuwing: probeer niet hiermee de wil of het wezen van een ander te veranderen. Hierdoor zult u disharmonische en zwarte aspecten kunnen

wekken en de krachten die weerkaatst worden zelf moeten verwerken. Kies altijd voor het positieve.

Probeer altijd een ander meer zichzelf te laten zijn, hem meer kracht te geven om harmonischer zichzelf te zijn lichamelijk en geestelijk en u zult resultaten zien die voor u meer dan voldoende aanleiding zullen zijn op de ingeslagen weg voort te gaan.

Wanneer u dit doet, dus verder gaat, vormen de voor u juiste regels als vanzelf een methode in u.

x Moet men lang concentreren?

Tot het ogenblik, dat u het gevoel heeft dat er kracht van u uitgaat. Dat kan na tien seconden, het kan na tien minuten het geval zijn. U voelt aan: ik heb nu de kracht uitgestoten. Voelt u dat, dan bent u klaar.

VOORSPEL TOT VIRTUOSITEIT.

Wat is een . Iemand, die het schijnbaar beter beheerst dan anderen. Maar om beter te zijn dan een ander moet je ook je meer wijden aan hetgeen je doet dan anderen. Ware virtuositeit komt voort uit toewijding.

Wanneer wij bezig zijn met het zoeken naar geestelijke waarden en innerlijke krachten, dan zullen wij als vanzelf een voorspel geven op die virtuositeit. Wij geven onszelf inzichten waardoor de toewijding voor hetgeen wij doen groter wordt.

Hoe meer wij waarlijk daaraan toegewijd zijn, hoe meer en hoe beter wij presteren. Daarom is een voorspel tot virtuositeit het zoeken naar datgene waaraan je je zo volledig durft en kunt wijden dat je jezelf tijdelijk vergeet. En in deze vergeetelheid ontstaat de virtuositeit.

Mag ik u allen toewensen dat het voorspel van uw zoeken naar geestelijke ontplooiing snel zal overgaan in het ontstaan van de virtuositeit der geestelijke kracht die van u uitgaat.

SYMPHONIE - PRAKTIJK.

Een symphonie is in de praktijk het samengaan van vele stemmen. Het samenvloeien van vele motieven totdat er een eenheid ontstaat die in haar schoonheid gelijktijdig de eenvoud bezit, die spreekt tot de ander.

Misschien is de kosmos meer dan een symphonie. Een oneindig aantal stemmen, oneindig aantal instrumenten, oneindig aantal melodische elementen en tegenmelodieën. Maar wij spelen onze eigen partij. Laten wij die goed spelen. Als wij onze partij goed spelen, dan zal de hele symphonie beter klinken.

Laten wij de praktijk eenvoudig houden. Het is goed om het hele werk te bewonderen, als je afstand kunt nemen. Maar zolang je meewerkt is je eerste taak om je eigen werk goed te doen. Vraag je dan niet af, of je buurman het verkeerd doet. Probeer eenvoudig zelf goed te werken.

De voorschriften voor het leven zijn eenvoudig. Ze zijn in wezen al geformuleerd met: Heb uw naaste lief gelijk uzelve en God boven alle dingen. Je kunt je naaste niet liefhebben als je jezelf haat. Heb jezelf lief en beseft dat je naaste je gelijke is. Dan komt de rest vanzelf. Dat is de praktijk.

Maar uit die zeer simpele praktijk is de kosmische harmonie opgebouwd. Daaruit is het tijdloze Al opgetrokken. Daarin is de volledige schoonheid van de totale schepping bevat.

Dus, als u verstandig wilt zijn, concentreer u op uw eigen partij. Blaas die zo goed mogelijk mee of strijk ze, als het maar niet tegen de haren in gaat. En voor de rest, laat degene die het geheel leidt dan maar uitmaken hoe het zal klinken.

Wij zijn de eenvoudigen, de onbelangrijken, maar door datgene wat wij zijn zo goed mogelijk te zijn geven wij het geheel zijn werkelijke uitdrukking en betekenis.

Maak een kosmische harmonie van het beleven van het Al en weiger er een Silly Symphony van te maken waarvan de effecten wel aardig zijn, maar waarvan tenslotte de essentie van het geheel steeds weer teloor dreigt te gaan.

:--:~:

SLEUTELS

COSMISCHE LERINGEN

medische ontwerpen en uitgegeven
door de „Orde der Verdorpten“
te 's-Gravenhage.

M A A N D B L A D.
(10 nrs per jaar)

I N H O U D.

MAART 1984.

29e jaargang.
Nummer 6.

DE INNERLIJKE WEG

De innerlijke reizen

CI blz. 69

Carnaval

CI " 76

Je bent wie je bent

CI " 81

REVOLUTIE IN DE WERELD

De wereld van morgen

CII " 73

Magische revolutie

CII " 82

Laat het zijn, laat het rusten

CII " 86

Overname uit „SLEUTELS“ slechts toegestaan na
schriftelijk toestemming van het bestuur der „O.D.V.“

DE INNERLIJKE WEG

LES VI.

DE INNERLIJKE REIZEN.

Wanneer je fantaseert, dan word je geconfronteerd met bepaalde waarheden omtrent jezelf. Wij hebben dat uitvoerig duidelijk gemaakt. Maar er gebeurt meer. Je wordt geconfronteerd met allerlei contacten die je vooral in het begin niet kunt thuisbrengen. Dat zijn heel vaak helpers, soms gidsen of geleiders. Wij hebben daaromtrent ook al het een en ander verteld. Ik behoeft u dus niet alle regels voor te houden die daaraan verbonden zijn.

Wanneer je contact krijgt met een geleider, vraag je dan af, of het contact harmonisch is. Zo ja, reageer op de aanwijzingen die je krijgt maar probeer niet je geleider te zien, je naar hem toe te wenden. Ga gewoon mee.

Dan krijgen we een situatie waardoor we terecht komen in innerlijke werelden. Want als we terecht komen in een Zomerlandsfeer, dan hebben we niet te maken met een echte wereld. Wij hebben te maken met een analoge wereld, opgebouwd op associaties die in ons berusten. Langzamerhand kan daar wel het een en ander aan worden toegevoegd zodat we een beeld krijgen dat de werkelijkheid wat meer benadert, maar we zitten eigenlijk nooit in een wereld die wij helemaal en zonder meer kunnen thuisbrengen.

De grote moeilijkheid daarbij is dat je, omdat de gedachtenwereld suprême is, geneigd bent om allerlei ongevallen terzijde te schuiven. Het is misschien een beetje vreemd, als ik de vergelijking gebruik: je bent aan het koord dansen en je valt van het koord af. Normaal zou je op de grond terecht komen en een smak maken. In je droom echter aanvaard je dat niet en kom je met een onmogelijke beweging weer in evenwicht op het koord terecht en je gaat verder.

Wij zullen mislukkingen vaak niet aanvaarden. In dat geval krijgen we een vervalsing van ons wereldbeeld. De innerlijke trip confronteert ons dan met een voortdurende herhaling van juist die fase, omdat we eerst moeten leren dat vallen in de geest ook vallen kan betekenen.

De ontwikkeling, die onze gids daarbij probeert te begeleiden, is in feite er een die zegt: Ja, maar je bent gevallen. U zult dat in het begin niet willen aanvaarden. Maak u daar niet druk over. Een dergelijke tocht is over het algemeen vooral in het begin toch altijd een weefsel van verdichting en waarheid.

Op het ogenblik echter, dat u gaat leren dat er inderdaad een vallen mogelijk is, een mislukken (u realiseert zich dat er een preferentie bestaat; als u wilt slagen moet u een bepaalde richting ingaan) zult u komen tot een gedrag dat heel dicht komt bij de werkelijkheid niet alleen

van uw innerlijke voorstellingswereld, maar ook van de daarmee verbonden zijnde sfeer zoals die reëel buiten u bestaat.

De meeste mensen denken: dan gaan wij naar het licht. Althans degenen die aan esoterie doen, willen allemaal naar het licht toe. Je kunt het hen niet kwalijk nemen. Zij hebben nooit anders geleerd. Maar wie inderdaad zover komt dat hij de lichte werelden nadert, komt toch terecht voor de een of andere hindernis; je kunt er niet door.

Nu zal uw gids u altijd adviseren om dan te vragen om een opdracht. Die opdracht is meestal bijna zinloos. Bijvoorbeeld: Je kunt hier terugkomen, als je de hele rondgang hebt gemaakt.

De mens weet daar geen raad mee. Hij begint zeer waarschijnlijk zich allerlei werelden voor te stellen. De gids zegt elke keer weer: Hier moet je niet zijn. Totdat die mens gaat beseffen: als ik een lichte situatie wil beleven, moet ik ook een duistere situatie hebben beleefd. Dit is een evenwichtsregel die bij een innerlijke reis nogal eens wordt verwaarloosd. Wij blijven ofwel in het duister staan, danwel wij gaan 'halleluja' roepen in een licht dat in feite geestelijk gezien nog niet eens een schemerlamp waard is.

De reis, zoals die zich innerlijk pleegt af te spelen (let wel, dit is een voorbeeld, er zijn dus vele afwijkingen mogelijk) verloopt ongeveer als volgt: Je daalt af. Dat afdalen kan worden voorgesteld als een trap of een hellend pad aflopen. Het kan zelfs zijn dat je met een lift je in een andere wereld verplaatst voelt. Die wereld is altijd minder lichtend dan de plaats waar je afscheid van hebt genomen.

Als je nu verder gaat, zul je ontdekken dat je steeds weer wordt geconfronteerd met lagere werelden en toestanden. De beelden die je ziet, zijn associatieve beelden. Ze vertegenwoordigen dus niet de feitelijke werkelijkheid van een sfeer, maar ze zijn je vertaling van wat die sfeer betekent. Als wij b.v. de Hellsesfeer en de Louteringsberg zien zoals Dante Alighieri die heeft beschreven, dan zitten we met iets wat daar een beetje aan doet denken.

Wij komen in werelden terecht waarin entiteiten zijn en we weten er eigenlijk niet goed raad mee. Wij vragen ons af waarom ze er zijn. Wij krijgen antwoorden, maar die antwoorden bevredigen ons niet. De doorsnee-mens is dan geneigd om te gaan beschouwen. Gebeurt dat, dan krijg je weer een tikje van de gids die zegt: Doorlopen. Maar doorlopen is zo moeilijk als je niet begrijpt.

In de innerlijke reis door de duistere werelden gaan wil niet zeggen: je bezighouden met de problemen van anderen in die werelden. Het betekent: constateren dat anderen in die toestand verkeren. Constatieren in hoeverre jij je betrokken voelt bij het gebeuren in de sfeer waarin je vertoeft en dan verder gaan.

De innerlijke reis wordt over het algemeen na een of twee van dergelijke belevingen onderbroken. U wordt weer wakker. Er is iets gaande. Opvallend is dat, wanneer je weer aanknoopt je niet begint op het punt waar je bent uitgescheiden. Altijd zijn al die punten met elkaar verbonden. Je hebt het idee dat je als in een flits dat deel van de weg aflegt wat je de eerste keer moeizaam hebt beleefd en vandaaruit verder gaat.

Je komt zo tot afgronddiepe ervaringen die gewoonlijk ook een confrontatie met jezelf betekenen, omdat de associatieve beelden ook iets zeggen omtrent je eigen verborgen angsten, je verborgen begeerten misschien, al datgene wat normaal in je begraven ligt. Maar belangrijker dan dit is, dat je die assistentie hebt; dat er iemand is die zegt: Verder gaan.

Je komt dan weer terecht bij de hindernis. Dat kan misschien één, tien, twintig, dertig van die droomfasen bevatten. Op het ogenblik, dat

je die hindernis weer bereikt, bestaat ze voor jou niet meer. Je erkent nog even dat ze er is en je zegt: Ik ben rond geweest, nu mag ik verder gaan. Vanaf dat moment bestaat die grens, die hindernis niet meer voor je. Je kunt altijd weer verder gaan. Maar voorgaande werelden blijven binnen je bereik.

Het is heel belangrijk dat u dit begrijpt, omdat bij een innerlijke reis u anders de neiging heeft te zeggen: Dat is afgedaan; dat ligt achter mij. Wij hebben echter te maken hier met een uitbreiding van begrip. Die uitbreiding van begrip is weer gebaseerd op de noodzaak tot een steeds groeiende harmonie.

De harmonie voor een mens begint altijd weer met de duistere werelden, omdat de mens eerst geconfronteerd moet zijn met zijn angsten, zijn begeerten en de harmonieën die daarvan uitgaan om te kunnen komen tot een harmonie waarbij hij zelf minder centraal staat en minder belangrijk is.

De weg na de hindernis brengt meestal met zich mee - niet altijd maar meestal - dat een gids zich wat meer kenbaar maakt. Nu moet u niet denken dat er plotseling iemand naast u staat in een lichtend gewaad, eventueel nog met een punthoed, een toverstaf en een zwaard die zegt: Ga nu maar verder met mij mee. Het begint meestal als een flits; je ziet even een gezicht en dan verdwijnt het weer. Misschien zie je het een hele tijd niet meer.

Dat gezicht is wederom een omschrijving. Het is niet zonder meer het wezen van de gids dat wordt uitgebeeld. Het is de harmonie van de gids, vertaald in uw eigen associatie.

Als u bij wijze van spreken aan theosofie doet en u heeft de boekjes van de Meesters bestudeerd, dan zal het heel waarschijnlijk, als u een goede gids heeft gevonden, iets zijn dat herinnert aan een van de Meesters of aan een van de boeddha's. Christenen worden geconfronteerd met een van de apostelen, met Jezus, met de heiligen, kortom, de hele santekraam. Hierbij is dus de gestalte associatief en een illusie. Maar belangrijk is, dat ze kenbaar is geworden. U krijgt een voorstelling waaraan u zich kunt vasthouden. Pas nu kan de reis beginnen naar een werkelijke lichtwereld.

De eerste werelden die je kent zijn Zomerlandwerelden. Voor elke wereld geldt dat de gids u een aantal malen vergezelt. U krijgt dus aanwijzingen. Er komt een ogenblik, dat u weer op reis wilt gaan en dat de gids er niet is. Dan moet u toch rustig op reis gaan; dus rustig de reeks associaties doorlopen. Niet zeggen: Ik ben onzeker, maar gewoon zien wat u tegemoet komt.

De werkelijkheid is weer moeilijk in denkbeelden uit te drukken. Maar u heeft nu uw eigen wereldbeeld in u opgebouwd en daarin is plaats voor voorstellingen die een directe harmonie betekenen met b.v. een deel van Zomerland of van Hoog-Zomerland.

Dan krijgen we een periode waarin we die wereld zelf gaan bezoeken. Hier gaat het om de keuze van een doel; een eigen territorium zou ik zeggen. De een zal kiezen voor een groep waarin gezang klinkt. De ander zal zich bezighouden met een soort onderricht. Weer een ander zal zich gewoon bezighouden met wandelen, gelukkig zijn en praten met anderen. Er zijn er ook die gaan dan een plek zoeken waar ze verder kunnen mediteren. Hoe je het ook doet, het maakt allemaal heel weinig uit. Belangrijk is, dat je in die beleving het gevoel krijgt van: ik hoor er helemaal bij.

Hoe meer die wereld voor u werkelijk wordt ook al beseft u dat ze associatief is, dat ze dus in u in deze vorm bestaat, hoe beter het u zal gaan. Dan komt er een ogenblik, dat u wederom wordt geconfronteerd met uw gids. Dat wordt meestal weer aangekondigd door enkele flitsen. U ziet een enkele maal dat gezicht of u ziet een enkele maal een symbool verschijnen.

In de tweede fase zal de gids meer en meer kenbaar zijn. U komt nu namelijk in een wereld waarin uw gedachten veel minder houvast hebben. Een wereld waarin het vormbesef een beetje vervaagt. Dat is zoiets als ge-

vangen zijn in een kaleidoscoop of in een lichtshow waar je niet eens meer de vloer kunt zien. En omdat die beelden dan niet meer ter beschikking zijn, treedt nu de gids op als een vast punt.

Het is weer niet belangrijk hoe u die gids ziet en wat voor beelden u verknoopt aan de beleving van die wereld. Belangrijk is de harmonie die u ervaart. Als u daar enkele keren bent geweest, dan is de gids er niet. Dan moet u weer terug en u maakt heel waarschijnlijk in die periode enkele malen weer de complete cirkelgang. U gaat dus door een aantal duistere werelden en sferen heen die u nu een beetje anders gaat waarderen.

U komt wederom op de plaats waar die grens is geweest (het punt waar u over een hindernis heen moest) en u wordt geconfronteerd met een zoeken naar de wereld die u onder geleide heeft betreden. Pas als u die grens nadert, heeft u plotseling het gevoel: ik heb weer contact met mijn geleider, mijn gids.

Die geleider geeft u dan aanwijzingen, want u moet leren die barrière te doorbreken. Dat vergt meestal enkele pogingen. Maar u doorloopt nu de voorgaande werelden zo vlug dat het net is, of u alleen maar recapituleert wat er geestelijk tot nu toe voor u bestond.

Heeft u eenmaal de sleutel gevonden, weet u hoe u die hogere harmonie kunt aanvaarden, dan vindt u zich weer alleen gelaten. U drijft in emoties. Hoe dat precies te vertalen is, dat ligt aan uzelf. Voor de meeste mensen wordt dat de wereld waarin hemelse koren zingen zonder dat je ze ziet, waarin sterren en lichtvlakken door elkaar heen zweven en je alleen nog maar kunt zeggen: God, wat voel ik mij gelukkig. Ook deze wereld moet u leren kennen.

Daarna begint het proces opnieuw. De flitsen zullen nu waarschijnlijk het geheel van uw gids omvamen en veel minder menselijk zijn. U krijgt dus indrukken die wel volledig zijn, maar die niet meer herinneren aan een menselijk gelaat of aan een menselijke vorm.

In deze fase doorloopt u weer eerst de duisternis, vandaaruit gaat u verder naar uw Zomerlandwereldje, vanuit uw Zomerlandwereldje, dat u meestal tamelijk snel doorloopt, gaat u weer naar de volgende grens en zo verder.

Dit zijn innerlijke werelden. Het zijn geen werelden die buiten u bestaan. Want alles wat u beleeft en doormaakt, hoezeer het geestelijk gezien een realiteit betreft, kan alleen worden uitgebeeld met de middelen die in uw wezen reeds bestaan. Aanvullingen zijn mogelijk, maar alleen als er bepaalde beelden kunnen worden gevormd die in overeenstemming zijn met de aanwezige associaties, maar die door samenvoeging van het tot nu bestaande enigszins schijnen af te wijken.

Het zal u duidelijk zijn, dat hoe mooi dit allemaal ook klinkt het weinig praktische betekenis heeft, tenzij u toevallig bij het proces zelf betrokken bent. Laten we daarom eens kijken hoe innerlijke werelden in elkaar zitten. Want hoe meer wij van onszelf begrijpen, des te gemakkelijker wij ook kunnen doordringen tot de werkelijkheid die in en rond ons altijd aanwezig is.

Elke duistere wereld is niet alleen een weergave van dingen die u onprettig vindt of vreest. Het is ook een weergave van uw gedachtenleven. Het zijn de dingen in uzelf die u niet wilt erkennen. Het zijn de kwaliteiten, de eigenschappen, de daden misschien die zijn verdrongen maar die wel degelijk een rol hebben gespeeld bij uw vorming. Het zijn, zeker als je door de duisterste werelden heen trekt (dat gebeurt meestal toch wel) ook beelden die zelfs met vroegere incarnaties samenhangen. De angsten maar ook het onvermogen, de drijfveren uit een ver verleden worden a.h.w. in u herboren.

Het betreden van duistere werelden en het steeds weer herhalen van de kringloop houdt in, dat wij meester over onszelf moeten worden. Wij heb-

ben in ons angsten. Zolang wij echter die angsten nog bezitten en de waarden daarin niet erkennen als een normaal deel van het geheel en van het gehele proces van bewustwording, zullen ze ons domineren. Wie toegeeft aan zijn angsten blijft kleven.

Wie in een duisterder wereld (hoe vaak komt dat niet voor omdat die altijd gekoppeld zijn aan wereldvoorstellingen) dingen tot zich neemt, wie zich associeert met de dingen in plaats van ze alleen te constateren, die zal ontdekken dat hij daar een hele tijd aan vastzit. Het is net of je niet meer kunt loskomen. Waarom? Om de doodeenvoudige reden dat u zich dan te zeer heeft verdiept in een deel van uzelf en dit deel u tijdelijk blijft domineren. Maar het vlakt langzaam wel weer af.

Wanneer u dus in de een of andere gribus terecht komt en u kunt geen uitgang vinden, dan is het geen reden om wanhopig te worden. Er komt een ogenblik dat u een uitgang vindt. Maar het is heel belangrijk voor uzelf dat u die uitgang zo snel mogelijk vindt, opdat u niet teveel wordt geconfronteerd met het verval dat toch ook in u aanwezig is. Daarom geef ik u de raad:

Bindt u aan niets en niemand in duistere sferen. Neem alleen raad en eventueel hulp aan van uw gids, niet van anderen of ze zich nu manifesteren als lichtende engelen of als gloeiende duivels. Ze kunnen u alleen maar binden, ze kunnen u nooit helpen om verder te gaan. Door steeds weer geconfronteerd te worden met uw duistere inhouden wordt het gemakkelijker om een eenheid te vinden tussen de lichtende inhoud van uw wezen en de duistere. Eerst zij, die bereid zijn te erkennen wat hun meest gevreesde toestanden, situaties en belevenissen zijn, kunnen de werkelijke vrijheid die in hun wezen berust leren gebruiken.

Waar u ook over de grens gaat naar een lichte wereld, zult u als mens altijd worden geconfronteerd met de angst, als u die wereld niet voor een enkele keer betreedt en onder geleide van anderen, maar werkelijk wilt leren die werelden tot deel van uw bestaan te maken.

Het betreden van lichtende werelden is elke keer a.h.w. afstand doen van belangrijkheden. Het klinkt misschien heel gek, als ik dat zo zeg. Als je vroom bent en je bidt tot God in een bepaalde vorm, dan moet je eigenlijk leren dat al die termen geen betekenis hebben. Het is trouwens typisch, als je de joodse leer kent, dan staat daarin duidelijk te lezen: Elohim en Jehova zijn dezelfde. Licht kan nooit verschillen van licht. Er kan geen preferente vorm van licht bestaan. Er is licht of duister.

Het leren hoe je dit onderscheid moet overwinnen is vaak een moeizame taak. Daar heb je inderdaad die hulp, die leiding steeds bij nodig. De leiding die je duidelijk maakt dat je niet moogt blijven staan bij één aspect hoe vredig, hoe lichtend, hoe goed het ook moge zijn, maar dat je verder moet gaan.

De kringloop is er om je voortdurend te herinneren aan het feit, dat je een geheel bent en dat je niet een klein deel van jezelf kunt verheffen tot de grootste hemelhoogte die maar denkbaar is en gelijktijdig het andere achter je te laten.

Reizen naar binnen toe zijn een middel om te leren beseffen dat je een geheel bent. Je kunt nooit een stukje van jezelf terzijde schuiven. Je bent een mens. Je hebt menselijke kwaliteiten en eigenschappen goede en kwade. Je kunt die niet vervangen, je kunt ze niet achter je laten. Je kunt ze alleen aanvaarden en deel doen zijn van een geheel dat ondanks het duister in zijn geheel evenwichtig is en daardoor in feite ook het licht in zichzelf kan bevatten.

Misschien zijn hier enkele regels bij nodig voor degenen die daartoe pogingen willen doen. Ik kan u het volgende zeggen:

a. Vraag niet om een geleider of gids. Deze kan eerst met u waarlijk in contact komen en werkelijk betekenis voor u krijgen, indien u innerlijk voldoende rust heeft gekregen en niet bang bent om ook de

duistere kanten van uw persoonlijkheid onder ogen te zien. Eerst de angst voor uw verborgenheid overwinnen dan komt bijna automatisch het contact met een geleider, een geest tot stand.

- b. Probeer nooit op uw tochten naar het duister teveel te corrigeren. Dus te zeggen: Maar dat kan zo niet. Neem de dingen zoals ze komen, maar ga verder. Wanneer u op een gegeven ogenblik terecht komt in een vlakke vol vlammen, loop daar doorheen. Zeg niet: Ze zullen mij wel of niet deren. Ga daar doorheen. U zult merken dat ze u weinig doen, maar dat u wel constateert dat het iets is wat u misschien zou kunnen vrezen. Het is de aanvaarding van uw eigen duisternis waardoor u tot licht kunt komen.
- c. Denk nooit dat het betreden van een lichte wereld op zichzelf een bereiking is. Zij wordt dit eerst, wanneer u deze zelf bewust en naar willekeur kunt betreden. Dit is een proces dat langzaam tot stand komt in de periode nadat uw gids u heeft verlaten. U kunt nooit verder gaan naar hogere werelden zonder eerst de wereld te hebben leren kennen waartoe u nog vrijelijk toegang heeft.
- d. Zoek nooit naar een harmonie met alleen het hogere. Wie alleen het hogere zoekt, werpt een deel van zichzelf weg. Als een onvolledige entiteit kun je nooit een wezenlijk contact krijgen met sferen van licht, van vreugde, van vrede.

Dan een paar kleine raadgevingen die zonder meer niet zo belangrijk zijn, maar waar u iets aan kunt hebben:

1. Het geeft niet wie uw geleider is. Belangrijk is alleen dat de geleider u waarschuwt voor en wijst op de dingen die u zult ontmoeten.
2. Als een uitgetreden mens bent u onkwetsbaar zolang u niet vreest. Als u een bergpas wilt opgaan en er komt plotseling een horde demonen aan, dan haalt u uw schouders op en zegt: Voor jullie ben ik er niet en u loopt door. Dan kunnen zij u niet deren. Op het ogenblik dat u probeert u voor hen te verbergen of te vluchten echter, heeft u contact opgenomen met duistere elementen zowel in uw persoonlijkheid als daarbuiten. Daardoor worden allerlei instincten, belevenissen van vroeger, ook geestelijke banden die daarmee samenhangen gewekt en zult u heel veel chaos moeten overwinnen. Aanvaarding van uzelf is het eerste beginsel om chaos in uzelf te voorkomen.
3. Zeg niet, dat het allemaal zo belangrijk is. Belangrijk is voor een mens die op aarde leeft zijn huidig bestaan; en wel met alle mogelijkheden ten goede en ten kwade die daarin zijn verborgen. Pas daarna kunt u dan deze innerlijke reizen gaan maken en kunt u harmonieën opkweken die u met een werkelijkheid die buiten u bestaat in contact brengen.
4. Stel u nooit voor dat het hiernamaals is zoals u het in uitgetreden toestand heeft beleefd; zo is het niet. Houd er gewoon rekening mee dat dit nog uw droom is. Na de dood kunt u die droom nog een tijd vasthouden. Maar er komt altijd een moment dat u er toch afstand van moet doen. Laten wij dan liever maar meteen zeggen: Het is eigenlijk niet zo belangrijk.
5. Dit punt is voor sommigen misschien wel een rare aanduiding: Ervaringen - of u ze nu als positief of als negatief ervaart - zijn het meest belangrijke van uw hele bestaan op aarde. Ze zijn het doel van uw incarnatie. Beklaag u nooit over uw beleven. Probeer er alleen op een zo positief mogelijke manier mee te leven en ermee

af te rekenen. Op die manier krijgt u werkelijk het volle nut van uw leven.

6. Zeg niet dat bepaalde dingen de mens verboden zijn. Zeg niet dat bepaalde dingen de mens bevolen zijn. Vraag u liever af wat in uzelf juist is, dan vindt u voor uzelf de beste weg.

Ik wil niet veel meer zeggen over de innerlijke werelden. Ik heb geprobeerd er wat aanwijzingen bij te geven. Alle voorbeelden die ik heb gegeven zijn naar gemiddelden ontworpen. Uw eigen innerlijke werelden zullen er altijd wel een beetje anders uitzien. Maak u daar niet druk over. Als u andere personen betreft bij die innerlijke harmonie (dat kan vaak voorkomen) nu ja, als er een band bestaat, een harmonie tussen u en anderen of een ander, dan kan die niet teniet worden gedaan. Maar als ze nooit reëel is geweest, probeer dan niet ze nu reëel te maken; dat is zinloos. Ga gewoon uit van datgene wat wezenlijk voor u belangrijk is.

Als u een harmonie met een ander kent, ga toch voort op uw eigen weg. Die harmonie zal daarbij meespelen. Ze kan zelfs een heel grote rol gaan spelen. Die rol komt dan vanzelf tot uiting in uw gids, uw geleider en de manier waarop u de verschillende werelden beleeft.

Denk nooit: dit is de bereiking, want u kunt als mens altijd nog een eindje verder gaan. Als geest moet je dat zelfs doen. Daarmee wil ik deze les besluiten.

- x Waarin ligt het verschil tussen een bewuste uittreding en een innerlijke bereiking?

- Er is geen wezenlijk verschil, omdat elke werkelijke uittreding toch wordt geregistreerd volgens de beelden die in u bestaan en niet volgens een werkelijkheid, die gezien het menselijk denken nooit geheel waarneembaar en registreerbaar is. Een werkelijke uittreding wordt over het algemeen kenbaar door het feit, dat daarin vernomen mededelingen, daarin gekregen tips, maar ook daaruit voortgekomen veranderingen in uw denken en besef ook in uw eigen wereld gelden en de realiteit op zijn minst genomen zeer benaderen, maar op den duur zeker 95 % van de gevallen dekken. Ook als het gaat om feiten die u stoffelijk gezien niet kunt kennen of om situaties die nu voor u nog niet bestaan etc. Dat is de enige toetssteen die je als mens kunt gebruiken als je denkt dat je bent uitgetreden.

- x Hoe vind je een aanknopingspunt voor belevingen die

- Dat aanknopingspunt vind je niet in feiten. Het is een automatisme. Als je in de innerlijke wereld een bepaalde progressie hebt door-gemaakt, zal na een herhaling in zeer korte vorm van al het voorgaande eigenlijk het tempo pas vertragen op het punt waarop je verder moet gaan. Dan krijg je weer te maken met een beleving waarbij niet gezegd kan worden: O ja, die trap ben ik al opgegaan. En dan meteen boven staan. Als je dan nog een trap ziet, dan moet je die weer trede voor trede oplopen.

- x Is het belangrijk om bij contempleren niet me je ogen te knippen?

- Als u het zelf belangrijk vindt, wel. Ik zou het u niet raden. Het is slecht voor uw ogen. Over het algemeen maakt het weinig uit. Ook als u probeert star te kijken, zult u nog per minuut 3 à 4 keer knippen. Dat merkt u niet eens. Het wil alleen zeggen: vertraging van tempo, maar daardoor gevaar voor het uitdrogen van de oogappel. Contempleren is: innerlijk het beeld opbouwen waarbij de uiterlijke aanleiding bijkomstig is. Als eenmaal in uzelf het beeld is ontstaan, dan kunt u de ogen dicht doen en is er niets aan de hand.

Ik heb geprobeerd om een praktische handleiding te geven. Ik ben mij ervan bewust dat de meesten van u die nu nog niet bewust zullen kunnen gebruiken. Maar het feit, dat u de mogelijkheden kent, kan ertoe leiden dat u op een gegeven ogenblik meer bewust tot deze belevingen overgaat en dan heeft u aan alle gegeven regels heel veel.

-:-

C A R N A V A L .

Denkt u niet dat het een vreemde titel is, want de meeste mensen realiseren zich niet wat carnaval in feite is. Het stamt ten dele af van feesten die werden gehouden voor de goden. Veel van het moderne carnaval met zijn stoeten b.v. doet denken aan de vroegere optochten van Dionysus. Maar er zit veel meer aan vast.

De mensen die in de natuur leven (dat waren vroeger het merendeel der mensen) zijn ook gebonden aan de ritmen van de natuur. In die ritmen is de winter nu niet bepaald de meest gewaardeerde. Het is een tijd waarin nogal wat demonen rondspoken. De meeste mensen weten het niet, maar de midwinterzonnewende ligt heel dicht bij uw kerstfeest. Het is een tijd waarin de demonen op aarde het meest vrij heten te zijn.

Nu wilde men deze demonen verdrijven. Dat verdrijven van de demonen deed men door ze uit te beelden en gelijktijdig nog enorm veel lawaai te maken. Dat zijn nog steeds de kenmerken van het Carnaval, ook al roepen ze tegenwoordig: zak 'ns lekker door! Vroeger werd misschien geroepen: Io Bacchus! of iets dergelijks.

Dat magische denken ten aanzien van de natuurritmen is begrijpelijk, als je je realiseert dat de mens in feite altijd het ritme van de natuur heeft beschouwd als een bovennatuurlijk ingrijpen. Zo'n ingrijpen kan dan eventueel worden gebruikt. Je kunt er iets mee doen, als je rekening houdt met die oude regel 'zo boven zo beneden, zo beneden zo boven'. Datgene wat wij zelf tot stand brengen, vindt een weerkaatsing, zo zei men, in de wereld van de goden. De goden zullen door onze daden worden genoopt om die dingen te doen of tot stand te brengen die wij hebben uitgebeeld.

Het Carnaval was dus een feest dat helemaal niet betekende: tabé vleas. Trouwens, vleas kon je dopen. Hoeveel schapen zijn er niet omgedoopt in b.v. schelvis door pastoors die zich toch aan de vastenregels wilden houden. Het gaat er eigenlijk om dat je afscheid neemt van een duistere periode en dat je gelijktijdig het licht begroet. Het betekent, dat je de veelheid en de overvloed van het demonische bestaan samenbalt in een paar dagen, daaraan gestalte geeft en daarna deze hele zaak verbreekt door zelf ineens anders te worden. Daarvoor heeft men in de christelijke tijd de Vasten gebruikt. Ook vroeger waren er na het eigenlijke feest een paar bezinningsdagen waarin de mensen zich bezighielden met heel andere zaken of misschien andere goden gingen vereren.

Op deze manier hebben wij te maken met een duiveluitdrijving die in het innerlijk van de mens ook een rol kan spelen.

Er zijn mensen die zeggen: Wij moeten natuurlijk alles onderdrukken. Wij zijn wel mensen, maar dat mag niet blijken. Die mensen worden dan ook in de ogen van anderen tot onmenschen. Maar er komt een ogenblik dat alles verandert. Dat voel je aan jezelf. Er komt een ogenblik dat alles moet uitbarsten. Je moet a.h.w. al die onderdrukte gevoelens, schuldgevoelens

en weet ik wat nog meer, moet je kwijt. Je moet nu a.h.w. met veel lawaai even manifesteren dat het afgelopen is met de oude tijd. Dat heeft inderdaad een reinigende werking. Er zijn mensen die zeggen dat een geestelijke verstopping iets bewonderenswaardig is, dat je heilig wordt als je dat een leven lang volhoudt. Volgens mij is het beter om geregeld het overvloedige af te voeren.

Door de uitbarstingen, door dit eventjes helemaal ontladen schepen wij voor onszelf een toestand waardoor het nieuwe weer betekenis voor ons kan krijgen.

Als je beladen bent met demonen, dan wordt het licht iets waar je bang voor bent. Maar als je demonen a.h.w. uitdaagt door ze gestalte te geven en daarna zegt: Nu heb ik jullie gestalte gegeven, afgelopen. Dan kun je verder gaan in een nieuwe periode met een nieuwe benadering. Men heeft dan ook in de oudheid wel gezegd - dat is niet van mij, maar van sommige kerkelijke filosofen - dat het goed is voor het volk, als het tot een ontlading kan komen van zijn agressies, van zijn angsten en begeerten, want slechts de mens die zich geestelijk zo gepurgeerd heeft, kan in ware vroomheid de heilige geboorte doormaken. Dit is kerkelijk geformuleerd.

Als ik dat wil toepassen op de mens zoals hij gewoon op aarde leeft, dan zou ik zeggen: Je staat zo vaak onder druk. Er zijn zoveel dingen waarmee je je voortdurend bezighoudt zonder dat je weet waarom. Er zijn vooral heel veel dingen waarmee je je wel bezig zoudt willen houden, als je de moed zoudt kunnen opbrengen en de gedachte zoudt kunnen koesteren dat ze meer aanvaardbaar zouden zijn. Maar je voelt dat ze onaanvaardbaar zijn en daarom zeg je niet: Ik moet ermee afrekenen. Neen, je zegt: Het mag er niet zijn.

Onze ontkenning van hetgeen in de persoonlijkheid - menselijk zowel als geestelijk - bestaat, impliceert nu eenmaal dat we steeds meer door juist die ene zijde worden belaagd.

Een vriend van mij heeft eens gezegd: Je hebt grote bewondering voor Anthonius die de woestijn in gaat en daar steeds op een korst brood zit te kauwen. Maar hij wordt wel bezocht door demonen. Dat zijn de demonen die hij in zich heeft meegebracht.

Ik wil niet zeggen, dat het voor veel mensen op die manier gaat. Maar hoeveel mensen zijn er niet die zich tegen beter weten in vastklampen aan bepaalde theorieën, aan bepaalde geloofswaarden die ze eigenlijk innerlijk niet eens meer kunnen bevestigen, die zich vastklampen aan bepaalde maatschappelijke of sociale theorieën, terwijl ze innerlijk wel weten en zelfs verstandelijk kunnen nagaan dat het anders niet functioneert. Zij laten zich door hun demonen beheersen.

Dan zeg ik: Dan moet het een keer eruit. Dan moet je een keer komen tot een constatering: zo ben ik. Laat mij nu maar eens even desnoods de beest uithangen als ik mij beestachtig voel, want dan weet ik wat het is en kan ik zeggen: Nu ja, dat is in ieder geval gebeurd, nu ga ik verder.

Het hele proces van de magie, zoals wij dat in de oudheid leren kennen, is altijd een spel met evenwichten. Het verstoren van evenwicht te ener- of te anderzijde kan een werking veroorzaken. Maar als dat moet gelden voor de wereld van alle krachten uit de geest (of het nu duivels zijn of engelen) zou het dan ook niet gelden voor ons? Zouden wij niet precies hetzelfde zijn?

Ook voor ons geldt dat, als wij een evenwicht verstoren op welke manier dan ook, wij worden geconfronteerd met de spanning, met de gebeurtenissen die eruit voortvloeien. Alleen, het beroerde is, die gebeurtenissen en spanningen blijven niet alleen beperkt tot onszelf. Ze maken een groot gedeelte uit van de wereld waarin wij leven. Zij bepalen in wezen hoe wij onze wereld zien. En dat houdt in, dat wij daardoor onze medemensen anders behandelen. Dat wij daardoor de krachten van de geest, van het licht,

van God anders beleven dan wij normalerwijs zouden kunnen doen.

Ik zou werkelijk willen aanbevelen dat elke mens tenminste één keer in de 7 jaar afrekent met alle opgeraapte en vergaarde spanningen en tegenstrijdigheden die hij in zich bergt. Dat hij eindelijk eens een keer zou zeggen: Nou goed, ik zet desnoods een masker op, maar laat mij even mijzelf zijn. Als je jezelf bent geweest, dan vind je weer je evenwicht. En wanneer je je evenwicht vindt, kun je aan een nieuwe fase beginnen.

Nu begrijpt u misschien waarom ik Carnaval erbij haal. Carnaval is in feite een feest waarin men de beest uithangt, natuurlijk maar een beetje, maar waarmee je toch een heleboel dingen kunt afreageren. Men realiseert zich niet hoe dat vroeger is geweest.

Weet u dat vroeger juist in de Carnavalsdagen ontzettend veel mensen wraak namen op elkaar. Dat er moord en doodslag was juist achter die maskers. Om de doodeenvoudige reden dat men dan eindelijk de remmen had losgegooid.

Nu wil ik helemaal niet zeggen dat u een masker moet opzetten en uw vijand gaan vermoorden. Dat is ook maar onzin. Het helpt je niets; je vindt hem later toch terug. Op die manier werd er toch weer een maatschappelijk evenwicht geschapen.

Vergeet niet, vroeger waren er veel kleine gemeenten en gemeenschappen. De mensen daarin waren veel meer gedwongen om elkaar steeds te ontmoeten. Je kon elkaar haast niet ontwijken. Daardoor ontstonden die spanningen en ze werden maar opgevoerd en opgevoerd. Dan kun je zeggen: Dat is natuurlijk niet goed.

De mensen hadden dus het Carnaval nodig om het evenwicht in de gemeenschap terug te vinden. Niet alleen godsdienstig, niet alleen in het leven. Dat wil zeggen dat de gebruiken, voortgekomen uit een poging om in de allegorie van de jaargetijden als mens mee te leven en je aan te passen, de demomen van de winter te verdrijven en de engelen van de zomer aan te roepen van heel grote betekenis waren. In deze dagen zijn ze voor een groot gedeelte weggevallen. Trouwens, tegenwoordig vraag je je af: Is het een feestneus of heeft die persoon een officiële functie?

Alleen als we tot een confrontatie kunnen komen, kunnen we een spanning opheffen. Als spanningen cumuleren, worden we door onze spanningen beheerst; wij zijn onszelf niet. Wanneer we ontladen, de spanning van ons af kunnen gooien, dan kunnen we opnieuw beginnen. Er ontstaan dan weer spanningen, natuurlijk. Maar in die tussentijd kunnen we weer veel bereiken.

De mens van tegenwoordig wordt veel minder met de natuur geconfronteerd dan vroeger. Ook het chapiter van de dood wordt over het algemeen vermeden, tenzij iemand toevallig een onderneming heeft die de stoffelijke resten op de een of andere manier opruimt en die u dan in advertenties doet weten dat hij de enige is die u wijdingvol naar uw laatste rustplaats kan geleiden. Waarbij ik mij ook afvraag, of wijding bestaat in een gezicht en ondertussen berekent of er nog een fooi afvalt.

Ik ben ook begraven. Ik werd gedragen door een stel huilebalken; d.w.z. doodbidders met de bekende sjaal om de hoed, een zwarte voile die achter afhing. Bij een redelijke klasse begrafenis liepen de huilebalken dan het laatste stukje met de kist te slepen. Hun gezichten stonden inderdaad op droefenis. Maar dan had je moeten horen wat ze elkaar ondertussen toe mompelden. Die mensen vertelden elkaar met een leeddragend gezicht en zachte stemmen moppen waarover ik als geest nog zelfs bloosde omdat ik niet beter wist. Ik wil maar zeggen, het gaat heus niet om die uiterlijkheden.

Men is bang voor de dood. Men is eigenlijk bang voor de terugkeer naar de norm. De spanningen moeten zich een keer ontladen, dan pas ben

je ergens. Die mensen begonnen dan hun lente met een totaal nieuwe verwachting, met een totaal nieuwe benadering van hun bestaan, zelfs met veranderingen in hun levensdiscipline om niet te spreken van de kleding die ook nog veranderde na het Carnaval. Ze begonnen dan eigenlijk met een heel nieuwe kijk op de wereld. Ze zagen de wereld anders. Je bekeek je naaste ook anders.

Als wij worden geconfronteerd met een leven vol spanningen, dan komt er een ogenblik dat we het niet meer aankunnen. Wij hebben ook een Carnaval nodig. Wij hebben ook die mogelijkheid nodig om eindelijk eens tot rust te komen en de wereld weer opnieuw te bezien, om onze medemens opnieuw te bekijken. Dan pas doen we de ervaringen werkelijk op.

Als na de dood een groot gedeelte van onze z.g. levenservaring blijkt te bestaan uit allerlei waandenkbeelden en illusies, die we ten aanzien van anderen hebben opgebouwd, dan hebben we daar niet veel aan. Maar als wij in staat zijn om elke keer opnieuw te beginnen en zo steeds dichterbij het wezen van ons bestaan, de betekenis die wij voor onszelf hebben in het bestaan en de betekenis die wij aan anderen hechten en aan alles rond ons steeds weer kunnen herzien, dan doen wij wijsheid op, dan verwerven wij een geestelijk kapitaal dat heus niet te verwaarlozen is.

U zult nu zeggen: Carnaval is niet altijd hetzelfde. Ik heb het nu voornamelijk over het Europese Carnaval en dan nog voornamelijk over de carnavalscondities die voorkomen. Nederland heeft er nog een stukje van meegekregen, waarschijnlijk met de zending meegekomen. Een deel ervan kun je in Duitsland vinden, dus met de Romeinen meegekomen en verder vinden we het voornamelijk in de zuidelijke staten. Het kan natuurlijk ontaarden in een poging jezelf te herwinnen.

Als we kijken naar het beroemde Carnaval van Rio, dan wordt u waarschijnlijk vooral getroffen door de Samba-scholen met hun schitterende uitmonsteringen en hun schijnbare onvermoeidheid. Maar wat u zich niet realiseert is, dat hier mensen zijn die in het normale leven nonvaleurs zijn; zij hebben geen betekenis. Maar het deel-zijn van de Samba-school, het samenwerken om er iets van te maken en de kans om eens even te schitteren, alle aandacht op je gericht te voelen, dat is voor hen een ontlading die je anders niet in de niet al te mooie behuizing en in de schamele **dorpjes** zou kunnen oplossen. Dit is ook een poging om in evenwicht te komen. Zo is dat overal.

Als we kijken bij een aantal religieuze plechtigheden, dan worden wij eveneens geconfronteerd met dingen die vanuit ons standpunt carnavalsachtig zijn. Wat zouden we moeten denken van b.v. de verering van het Kruis en daarna het Vliegen van de Adelaars, Dat zijn mensen die helemaal boven in een paal klimmen en dan langs een touw heel langzaam af dalen, terwijl ze steeds verder wegvliegen met het hoofd naar beneden. Het zijn allemaal pogingen om even los te komen van de benauwdheid, van de conflictsituatie die in je steeds sterker wordt.

De indianen hadden daar ook hun dansen voor. De negers kenden ook bepaalde feesten waarbij overigens nog heel vaak ook tovenaars, goden en demonen ten tonele werden gebracht. Als je **het zo bekijkt**, is het hierna maals toch heel lelijk.

Die mensen hebben het nodig om los te komen uit in feite de conflict-situatie. Het is de kans om iets op te lossen. En als we toch bezig zijn over de innerlijke weg: Er zijn mensen die denken dat ze een snelweg hebben en als je het goed bekijkt, dan is het vaak een doodlopend slop. Sprekend daarover moet je eenvoudig constateren:

In ons ligt niet alleen maar één innerlijke weg. In ons zijn er heel veel wegen. En als we op een gegeven ogenblik teveel de verkeerde kant uitgaan, dan lopen we vast; je komt **nooit** meer verder. Daarom moet er steeds een punt van rust zijn, van herbeginnen. Dan kunnen we zeggen:

ik ben hier verkeerd afgeslagen, laat mij een eindje teruggaan en dan verder gaan.

Als u later in de sferen komt, dan zult u met verbazing constateren dat zelfs iets wat op carnaval lijkt bij ons zo nu en dan voorkomt. Heeft u wel eens gehoord van de z.g. lering- en zangstonden die in bepaalde delen van Zomerland plaatsvindt? Iedereen zit zingend rond iets wat zich manifesteert als een lichtende zuil. Denkt u maar aan een draaiende zuurstok met heel veel kleurtjes. Dan worden ze langzaam stil en ontstaat er iets. Het is eigenlijk niet een stem die spreekt maar iets wat in jezelf gebeurt. Dat is dan de lering die je krijgt. Maar als ze nu niet zouden zingen, als ze nu niet zouden komen tot een uiting van al wat er in hen leeft - hoe **gedisciplineerd of onge-**disciplineerd ook - zouden ze dan in staat zijn om die uitstraling op te vangen en er iets wijzer van te worden? Ik geloof het niet.

Daarom beschouw ik veel van dergelijke samenkomsten met hun uitbundigheden, met hun allegorieën zoals ze in bepaalde sferen plaatsvinden ook als een vorm van carnaval, als een poging om eindelijk het bestaan zoals het nu is op de een of andere manier samen te vatten, van zijn betekenis te ontdoen, te ontladen, opdat we kunnen openstaan voor iets nieuws.

Mensen zijn vaak bang voor iets nieuws. Ik wil geen sombere beschouwingen plegen, maar ik heb zo echt het gevoel dat de meeste mensen het oude dierbaar is niet omdat het zo goed is, maar omdat ze bang zijn dat ze minder goed zouden passen in iets wat beter is. En om dan te voorkomen dat het tot stand komt, bouwen ze enorme bureaucratieën op, ze scheppen allerlei machtsstructuren en proberen - ongeacht de schijn van vernieuwing - de oude situatie te handhaven.

Dat is ook heel begrijpelijk. En dan steeds meer regels scheppen, want daardoor ontkom je aan de noodzaak tot vernieuwing. Maar als je niet tot een innerlijke vernieuwing komt wat bereik je dan? Niets.

Iemand, die steeds blijft stilstaan, zal nooit vooruit komen; hij wordt hoogstens opzij getrapt. Iemand, die geestelijk niet in staat is tot ontlading van zijn tegenstrijdigheden te komen, eindelijk eens een keer zichzelf te zijn op de een of andere manier, die zal nooit verder komen, omdat hij niet kan openstaan voor iets nieuws zolang hij vol is van het oude. Ik denk, dat daarin het grote probleem ligt dat je op de innerlijke weg altijd weer ontmoet.

De mens, die naar binnen gaat, zal natuurlijk zijn eigen goden, demonen en duivels scheppen. Zegt u niet dat u atheïst bent. U weet wat een atheïst is? Een atheïst is iemand, die in stilte gelooft en hoopt dat het niet waar is.

U heeft in uzelf bepaalde beelden opgebouwd: goden en demonen. U bent eigenlijk het slagveld geworden van deze tegenstrijdige elementen die in u een rol spelen. Op het ogenblik, dat u ze - hoe dan ook - kunt verenigen of naar buiten kunt werken waardoor ze hun betekenis veranderen, bent u weer in staat om nieuwe gegevens op te nemen.

Bewustwording is niet alleen maar een proces van filosoferen of wat dat betreft mediteren, contempleren en wat er verder bij hoort. Die dingen horen er wel bij, maar ze zijn niet het enige. Want met mediteren en contempleren kom ik ook op een gegeven moment vast te zitten; dan kom ik ook niet verder. En dan moet ik datgene wat in mij als een spanning bestaat ergens buiten mij uiten. Ik moet het buiten mij kunnen plaatsen om het te kunnen zien voor wat het is. Pas dan heb ik weer de ruimte om iets nieuws te ontwikkelen.

Bovendien heb ik een waarschuwing gehad, dus de fout die ik heb gemaakt, maak ik meestal niet meer. Trouwens, daar hoeft je niet bang voor te zijn, want de sortering fouten is zo groot, dat je toch wel ver-

der moet. Ik zou het zo willen zeggen:

Carnaval is een masker opzetten om het masker dat je elke dag draagt af te zetten. Geestelijk gezien betekent het: de dingen die in je bestaan, je dromen, je waarheden, je angsten, je begeerten eens een keer buiten je te plaatsen, opdat je eindelijk in je de ruimte krijgt tot verdergaan.

Dan zou ik de mensen de raad willen geven: wees niet bang om op een gegeven ogenblik eens even anders te zijn. Het maakt helemaal niets uit, als het anders zijn maar niet het voornaamste is. Het mag alleen maar even een fase zijn, eens even duidelijk maken wat je bent. En als je het hebt gedaan, dan kun je terugkeren tot jezelf en sta je ook open voor een nieuwe wereld.

Op het gevaar af dat u vindt dat ik ontzettend veel herhaal: realiseer je, als je in een bepaalde fase bezig bent met geestelijk werk en je hebt maar geen succes, dat het wel eens niet zou kunnen liggen aan de manier waarop je werkt, maar gewoon aan de manier waarop je tegen jezelf verdeeld bent.

Probeer dan eerst je innerlijke verdeeldheid op te ruimen. Er zijn heel veel mensen die zeggen: In mijn gedachten is het allemaal hoog en mooi, maar de wereld is zo slecht. Zolang u dat denkt, heeft u de wereld nog niet aanvaard. Maar dan is uw droom van hoog en mooi niets anders dan een soort sausje waarmee u uw eigen en andermans fouten probeer te bedekken. Geloof mij, u maakt een slechte pudding niet goed door er een sausje overheen te gooien. Probeer dat te voorkomen.

Ga terug naar de wereld. Besef wat uw conflicten zijn. Vecht ze desnoods uit, als u niet anders kunt en begin dan opnieuw.

De grote kunst van het leven is: elke keer weer opnieuw beginnen. En elke keer weer de fouten, die je eerst hebt gemaakt, vermijden. Zo ontstaat begrip voor de waarden van het leven. Zo ontstaat innerlijke eenheid. Zo ontstaat een harmonische mogelijkheid om heel andere werelden en sferen steeds meer bewust te beleven.

Zo ontstaat een weg, die leidt naar een bewust geestelijk bestaan, een bewuste erkenning van je eigen wezen en een steeds bewustere aanvaarding van de krachten die met dit leven samengaan.

-:-

JE BENT WIE JE BENT.

Je kunt van jezelf dromen dat je een held bent, maar als je een lafaard bent, blijf je laf.

Je kunt dromen dat je bovenaardse schoonheid bezit, maar als je puisten en wratten hebt, dan kun je ze op die manier niet wegpotsen.

Je kunt zeggen: Ik heb in mij het goddelijke licht, maar als je in jezelf alleen maar een kolkende duisternis voelt, dan ben je duister. Daar kun je niets aan veranderen, want je bent wie je bent.

Maar je bent meer dan je beseft te zijn. En hier ligt juist de sleutel tot een verdere bewustwording. Je bent altijd meer dan je beseft te zijn. Daardoor moet je aanvaarvaardende wat je bent volgens je eigen be-

sef en weten en uitende wat je bent, leren wat er meer aan mogelijkheden in je schuilt.

Alleen de mens, de geest, die steeds weer leert zijn horizon wijder te maken zonder zichzelf te verliezen, kan zeggen: Ik ben wie ik ben, maar ik ben deel van het geheel. Dan komt er misschien een ogenblik, dat je met het geheel durft zeggen:

Ik ben wie ik ben. Ik ben het bestaande. Ik ben de totaliteit en in mij zijn alle dingen samengevoegd. In mij bestaat geen oordeel, want dat wat ik goed noem en dat wat ik kwaad noem, blijkt alles deel te zijn van een en hetzelfde en onscheidbaar met elkaar verbonden.

Licht en duister vloeien samen en ze worden de werkelijke naam die ik draag.

Mens, je bent wie je bent. Je kunt proberen om jezelf te veranderen, maar je kunt jezelf niet beroven van hetgeen je bent. Daarom zul je altijd moeten terugvallen op je eigen wezen, je eigen wegen, je eigen mogelijkheden.

Aanvaarden dat het zo is en beseffen dat je meer kunt zijn dan je nu beseft, zoeken naar dat kleine beetje meer waardoor je anders begrijpt, anders beleeft, is de werkelijke betekenis van leven.

Leven is niet: het verlaten van hetgeen je geweest bent, maar het meer bewust en het meeromvattend bewust wordend tot datgene wat je beseft te zijn, aanvaardend wat je bent, aanvaardend deel te zijn van meer.

Wie op deze wijze zoekt naar de waarheid omtrent zichzelf, die zal waarlijk en oprecht kunnen zeggen: Ik ben wie ik ben, maar ik word tot datgene wat ik kan zijn.

Ik wil u geen prettig Carnaval meer toewensen en ook geen gezegende Aswoensdag, want het heeft weinig zin in zak en as te zitten. Ik zou alleen willen zeggen:

Doet u nu maar rustig en kalm aan, vooral in deze tijd. Het zit hier en daar nog een beetje tegen. Voor de rest, wanneer u droomt van licht in uzelf, probeer het eens een beetje buiten u te brengen. Het is dan misschien niet meer zo heilig en mooi als u dacht, maar het is ongetwijfeld veel beter bruikbaar.

:--:

REVOLUTIE IN DE WERELD

LES VI.

DE WERELD VAN MORGEN.

De huidige ontwikkelingen zijn alle nogal verward, zoals u bekend is. Het zal voor menigeen moeilijk zijn om daarin een lijn te onderkennen. Wij bevinden ons in steeds sneller plaatsvindende veranderingen. Ook de mens op aarde zal binnen afzienbare tijd, waarschijnlijk reeds binnen enkele jaren, gaan constateren dat de gehele samenhang, zoals die in de mensheid nu bestaat, aan veranderingen en vervormingen onderhevig is die kortgeleden nog onvoorstelbaar waren. Er zijn een groot aantal factoren die hierbij een rol spelen.

Allereerst blijkt, dat de vrije tijd van de mens (neem mij niet kwalijk dat ik daarop wijs) steeds toeneemt. Dat betekent, dat er een uitlaat moet worden gevonden, want de mens heeft inspanning nodig om zich te kunnen ontspannen.

Deze inspanningen zullen ongetwijfeld door het steeds sterker doordringen van grote arbeideloze tijdperken voor elke persoon voeren tot geestelijke bestrevingen of een geestelijk onderzoek, misschien ook tot een teruggrijpen naar oude verborgen leringen of een poging de magie datgene te laten doen wat de technische maatschappij kennelijk niet meer tot stand kan brengen. Dat deze geestelijke ontwikkelingen van groot belang kunnen zijn is duidelijk. Maar er zijn nog enkele belangrijke punten.

Wij hebben te maken met een gemeenschappelijk menselijk bewustzijn. Wannser steeds meer mensen zich gaan richten op geestelijke waarden, zal dat gemeenschappelijke bewustzijn zeker ook een veel grotere rol gaan spelen. Er zal dus een uitwisseling zijn van feiten en impulsen op subliminaal vlak waardoor men eigenlijk een veel beter overzicht krijgt van mogelijkheden en daarnaast vaak van inspiratieve gegevens waardoor men zijn taken gemakkelijker en juist kan volbrengen.

Dit houdt in, dat wij worden geconfronteerd met een samenleving waarin de huidige machtsposities steeds meer worden ondermijnd omdat alleen degenen, die tot coördineren van gegevens in staat zijn, in feite overzien waar het heen gaat. En als steeds meer mensen overzien waar het heengaat, zijn er steeds minder mensen die de zaak kunnen sturen zoals het hen belieft.

Het is een tijd enerzijds van verval. Regeringen, partijen, kerken zullen meer onder druk komen te staan en steeds meer scheuringen vertonen. Tenslotte vallen ze waarschijnlijk uiteen in steeds kleinere groepen en zal de discipline, die op het ogenblik in vele gevallen nog overheerst, langzamerhand verdwijnen.

Anderzijds is het wetenschappelijke onderzoek in deze dagen terecht gekomen in een zuiver commerciële ontwikkeling. Dat wil zeggen: de wetenschap is niet gebaseerd op het ontdekken zonder meer, maar op het ontdekken van datgene wat aanzien of inkomsten oplevert. Het is tevens een communale productie geworden.

Een wetenschapper werkt tegenwoordig zelden alleen maar is altijd gebonden aan een groot aantal mede-onderzoekers. Hierdoor kunnen persoonlijke impulsen en persoonlijke inspiraties in deze tijd veel minder snel naar voren treden.

Er is een tijd geweest waarin dat anders was. Tussen 1600 en 1800 was de wetenschapsman eigenlijk een soort gentleman-amateur, die in een laboratorium in zijn eentje aan het onderzoeken was en tot verbluffende gegevens kwam.

De situatie waarin de samenhang verdwijnt, impliceert ook dat de wetenschapper zich weer steeds meer gaat terugtrekken op zijn persoonlijke manier van onderzoek, zijn persoonlijk intuïtief verdergaan. De gebondenheid aan de staat, aan het militaire apparaat, aan een commercieel geheel zal dus steeds minder een rol spelen naarmate meer jongeren plaatsen gaan innemen die door vastgeroeste oudjes worden vervuld.

Ik wil niet zeggen dat ouderdom op zichzelf een groot bezwaar is, maar als we kijken naar de gemiddelde leeftijd van de regeerders die het nu op aarde voor het zeggen hebben, dan schrikken we toch wel een beetje, want in Nederland zouden ze allang in de AOW zitten. Misschien zou het goed zijn, als je hun die kon geven in plaats van macht. Zij hebben geen overzicht meer. Zij grijpen terug naar het verleden. Zij proberen illusies uit het verleden in het heden tot werkelijkheid te maken. Maar daarvoor zouden ze moeten beschikken over een coördinatievermogen dat veel groter is dan ze feitelijk kunnen produceren. Ook hun macht verbrokkelst. Het is niet meer mogelijk om de een of andere betrekkelijk kleine groep zeggenschap te geven over velen.

Het Waterman tijdperk is een periode waarin broederschap en gemeenschapzin een heel grote rol gaan spelen. Die heeft echter alleen betekenis, als het niet alleen maar gaat om stoffelijke zaken. Hulp aan Derde Wereldlanden is uitstekend; dat is beter dan niets doen. Maar als die hulp in feite een poging is om afzetgebied te vinden voor je eigen overschot aan productie, dan kan ik dat niet zo bijzonder roemen.

Stel nu eens, dat men dat anders gaat doen. Dat men gaat delen vooral in kennis. Dat men gaat delen in mogelijkheden. Dan is exploitatie niet meer mogelijk, dat is waar. Maar daar staat dan tegenover dat er een samenwerking mogelijk is die op dit ogenblik nog onmogelijk lijkt.

Het is wel degelijk mogelijk dat b.v. in Zuid-Afrika de kleurlingen en de blanken tot een samenwerking komen; een zeer goede zelfs. Het zal betekenen dat blanken, die in verhouding weinig inzicht en overzicht hebben, vele stappen terug moeten doen. Het zal ook betekenen dat vele kleurlingen teleurgesteld zullen worden in de verwachting dat alles goed zal worden, wanneer zij ook wat te zeggen hebben, want het blijkt dat ze ook iets moeten zijn. Maar toch, zelfs daar is die eenwording, die samenwerking denkbaar en mogelijk, als de huidige samenhangen langzaam maar zeker verbrokkelen.

Ik kan hier de wereld van morgen natuurlijk gaan schetsen, maar het blijft dan toch een beetje een droomwereld. Stel u voor, dat mensen leven in woningen die precies zijn aangepast aan wat ze werkelijk nodig hebben. Dat betekent dat de levensduur van dergelijke woningen veel korter zal zijn. Dat betekent ook dat het veel gemakkelijker zal zijn een dergelijke woning te veranderen of eventueel af te breken. Het hele patroon van wonen zal gebaseerd zijn op de feitelijke behoeften en niet meer op allerlei illusies.

Het betekent ook een omwenteling in architectuur in de bouwwereld, maar ook in de manier waarop men op het ogenblik stedelijk, landelijk en internationaal het bouwen van steden en de planning regelt. De planning wordt veel algemener. Ze heeft wel degelijk richtlijnen, maar die zijn beperkt. De persoonlijke vrijheid wordt steeds groter op dit terrein en gelijktijdig de grotere verantwoordelijkheid.

Als wij b.v. een 200 jaar vooruit kijken, dan zijn er eigenlijk geen eigendomswoningen en geen huurwoningen. Er zijn alleen gebruikswoningen. De gebruikswoning houdt in, dat een prestatie wordt geleverd waaraan het woonrecht wordt ontleend. Maar het woonrecht impliceert weer, dat je de woning krijgt die je nodig hebt en niet wat een ander zegt die je nodig hebt, maar die je zelf werkelijk wilt hebben.

Als ik dat zeg t.a.v. stedenbouw, dan kom ik vanzelf ook op het verkeer. Het verkeer vandaag de dag is ook verkeerd geregeld. Niet omdat autoverkeer nu zo verontreinigend, zo lastig en zo kostbaar is, maar doorgewoond omdat men zal gaan inzien dat het veel eenvoudiger is om vervoerssystemen te ontwerpen die enerzijds aan de persoonlijke behoefte tegemoet komen en anderzijds toch een zo intens mogelijk communaal gebruik van de vervoersmiddelen mogelijk maakt.

Wat zoudt u zeggen van een trein waarmee u naar verkiezing in een bepaalde richting startend het hele land kunt bereizen door eenvoudig uw koerskaart in een apparaat te steken (kleine computers zijn er al die dat kunnen aflezen) en die daardoor de nodige schakelingen kunnen verrichten. U rangeert gewoon van de ene vervoersstoet in de andere, alles automatisch. Dat is helemaal geen wonder. Dat is heel gewoon. Ik wil erop wijzen dat de eerste pogingen om een dergelijk vervoerssysteem te ontwerpen eigenlijk al stammen uit betrekkelijk oude tijden.

Als wij denken aan b.v. de ontworpen tapis roulant van de grote wereldtentoonstelling in Parijs (1889) toen Eiffel zijn toren heeft gebouwd. Als wij verder kijken dan zien we op dit ogenblik experimenten met een personenvervoer met afwijkende bestemmingsmogelijkheden in bepaalde delen van het Disneyland Park. Ook daar heeft men die techniek ontwikkeld. In wat mindere mate, maar toch nog met automatische splitsing ontwikkelt men op het ogenblik een monorailsysteem dat in delen van Japan snelvervoer mogelijk moet maken. Ik heb het niet over dingen die er niet zijn en dingen die er niet kunnen zijn. Ik spreek alleen over ontwikkelingen die logisch voortvloeien uit hetgeen er in deze tijd gebeurt en over de sociale verandering die nu gaande is. Wij zullen daarvoor natuurlijk veel dingen moeten prijsgeven, dat is duidelijk.

Het is heel erg prettig als je een geloof hebt en je kunt met de zekerheid leven dat je eenmaal in de hemel komt en dat alle anderen die anders denken als arme zielen betreurd mogen worden, want die hebben het later veel te warm.

Als je persoonlijk komt te staan tegenover God (God is maar een naam) en daardoor wordt geconfronteerd met al die tussenliggende verschijnselen, al die sferen en werelden, het geestelijk bestaan, de verschillende vormen van voortbestaan, dan krijgt je leven een andere inhoud, een andere verantwoordelijkheid. Aan de ene kant ben je veel zekerder. De dood is veel minder geworden tot een eindgrens waarachter alleen nog de eeuwigheid ligt. Aan de andere kant echter, zit je met de zekerheid dat elke fout die je hebt gemaakt ook ergens gecompenseerd zal moeten worden. Dat je niet kunt zeggen: God zal mij vergeven, klaar, af. In dat opzicht zullen heel veel mensen zekerheden gaan ontberen die ze nu nog hebben. Zij zullen worden geconfronteerd met een eigen voorstelling om hun eigen weg te vinden.

Als ik kijk naar de gezondheidszorg, dan is men nu eigenlijk bezig met een aantal instituten. Gezondheidszorg is in praktisch alle landen en zeker niet alleen in de westerse, geïnstitutionaliseerd. Er zijn mensen die bepalen wat goed en wat slecht is. Er zijn instanties die verder bepalen

wie wel en wie niet mag practiseren en daarbij wordt niet gelet op de patient. Er wordt gelet op kennis, op het bezitten van een bepaalde vaardigheid. Alles tot uw dienst, maar er wordt niet gelet op de wijze waarop men die zaken gebruikt.

In de toekomst zal men steeds meer zeggen: Een genezer, of hij nu arts heet of niet, is iemand die een ander beter maakt. Men zal niet meer zeggen: Dokter, u krijgt betaling per behandeling, maar men zal zeggen: Dokter, u krijgt betaling per genezing. Dat is natuurlijk erg jammer voor iemand die veel van zijn patienten moet begraven, ofschoon het voor sommige van die patienten misschien weer een geluk is. Men zal uitgaan van het feitelijke resultaat.

Ik denk, dat ze dat ook in steeds grotere mate zullen zien optreden op wat u de arbeidsmarkt noemt. Ook hier zal men gaan zeggen: Het gaat er niet om hoe lang je werkt. Het gaat erom wat je presteert. Dat is op het ogenblik een anathema: beloning naar prestatie. Maar men vergeet er één ding bij: in de nieuwe tijd wordt de prestatie niet bepaald door het presteren binnen een systeem, maar het presteren op grond van een noodzaak. Die noodzaak wordt bepaald door het product. Maar daarnaast wel degelijk ook door de eisen, de wensen, de mogelijkheden die er zijn. De grootste bron van inkomen voor de arbeiders over ongeveer 100 jaar ligt niet in het loon, maar eigenlijk in de ideeënbus.

Als je dat zo allemaal bekijkt, dan wordt duidelijk dat we ook een heel andere kant uit moeten met onze geloofsbeleving, met ons zoeken naar sociale betekenis. In een wereld waarin voorlopig nog een overproductie zal zijn van bepaalde producten en artikelen krijgt u gewoon een soort verbruiksverplichting. Iedereen die maar een gewoon mens is, moet per jaar b.v. 3 transistorradios verslijten. Alleen degene die zo belangrijk is voor de gemeenschap dat hij zijn tijd beter kan gebruiken krijgt die niet, want hij behoeft niet te luisteren. Misschien zit er zelfs geen knopje meer aan om haar af te zetten.

In die maatschappij wordt betekenis dus eigenlijk door het innerlijk bepaald, door de wijze waarop je met die totale bewustzijnslaag van de mensheid in contact staat, door je verbonden zijn met of althans erkennen van de werelden die je nu als na de dood liggende beschouwt en daarnaast de zelfverwerkelijking.

Zelfverwerkelijking wordt steeds belangrijker in de komende tijd. Massaliteit zou de ondergang betekenen van het individu; de gang naar de mierenstaat. Maar het zoeken naar innerlijke werkelijkheid, het werken met intuïtieve mogelijkheden, het gebruik van gaven (dat zal er ook wel bij te pas komen) dat vormt elke mens tot een uniek wezen met unieke mogelijkheden. Er kan geen massaliteit meer bestaan, want de massaliteit kan alleen worden gehandhaafd, indien men juist de antwoorden, de ontwikkelingsmogelijkheden wegneemt.

In de komende 10 à 12 jaar zal men op vele gebieden werkelijk moeten kiezen tussen verstarring of accepteren van de feiten en het daarvoor mogelijk maken van meer individuele ontwikkelingen. Het is niet prettig, maar het is onvermijdelijk.

Onze wereld van de toekomst is een wereld waarin de mens zelf waarschijnlijk meer stilte-ruimten zal aantreffen, want overal zal er dan een bezinningsruimte zijn. Naar die bezinningsruimte zult u dan niet gaan om alleen te bidden of te mediteren, maar eerder om even zozeer tot rust te komen dat u contact kunt opnemen met het gemeenschappelijke bewustzijn, met de geestelijke werelden, met krachten of misschien zelfs met overgegangene personen die voor u interessant en belangrijk zijn. Een totaal nieuwe impuls voor het leven zal daaruit ongetwijfeld voortvloeien.

Iemand die met geestelijke werelden op de achtergrond leeft, iemand die door de juiste instelling de juiste impulsen kan ontlenuen aan het

gemeenschappelijke bewustzijn, heeft niet alleen veel meer mogelijkheden maar hij heeft een heel andere motivering. Hij komt tot een totaal nieuw besef van de zin van het leven. Het blijft altijd nog enigszins een raadsel, natuurlijk. Maar je kunt het leven voor jezelf veel zinvoller maken juist door gebruik te maken van je mogelijkheden, je erkennen van andere werelden, van andere bewustzijnswaarden die je in jezelf kunt verwerken.

Men zal zich gaan afvragen: Wat moeten wij daarmee doen?

Kijk, het is een omwenteling die sluipend is. U moet één ding onthouden - dat hebben wij reeds eerder gezegd in deze cursus: Alleen een sluipende revolutie, die bij de basis begint, heeft werkelijk succes. Elke gewelddadige revolutie verandert niet de werkelijke structuur, maar alleen degenen die in de structuur aan de top zijn.

Wij moeten er gewoon rekening mee houden dat deze omwenteling, die zich aan het voltrekken is en in steeds sneller tempo zich verder zal voltrekken, de wereld van morgen maakt tot een wereld waarin iedereen een machtsfactor is, maar alleen door hetgeen hij feitelijk is en betekent.

Ik zie ook de taal zich zeer snel ontwikkelen. De taal van morgen zal zeer waarschijnlijk een groot aantal samentrekkingen gebruiken. Daarnaast vermoed ik, zal men in de meeste taalgebieden verschil in toonhoogte voor een betere interpretatie gaan invoeren. De Chinese taal b.v. is achttien. Daarmee wordt een bepaalde klank van betekenis veranderd. Zo zal men dit ook in de korte spraak krijgen. Maar die korte spraak zal steeds meer eigenlijk alleen aanleiding zijn tot begrip en niet meer overdracht van begrippen. Want de mens, die steeds sneller gaat denken, zal ontdekken dat woorden altijd tekort schieten om gedachten uit te drukken.

De toegenomen gevoeligheid van de mens, zijn toegenomen ⁱⁿ⁻stelmogelijkheid ook, zal hem ertoe brengen de gedachten van zijn medemensen, bewust of onbewust, grotendeels af te lezen.

Zelfs tegenwoordig schuilt in elk taalgebruik een mate van telepatie, waardoor de bedoeling o.a. beter wordt begrepen dan in de woorden eigenlijk tot uitdrukking wordt gebracht. Een dergelijke taal betekent ook weer een grotere gevoeligheid voor de medemens. En als gevoeligheid, begrippen als naastenliefde voor de mens alleen maar leuzen zijn, ach, dan worden ze wel gehanteerd als vaandels, maar zelden als werktuigen in de praktijk. Op het ogenblik echter dat gevoeligheid voor de medemens noodzakelijk is om je op de juiste wijze te kunnen oriënteren en te kunnen handhaven binnen de gemeenschap, zal elke mens zonder enig voorbehoud daarmee willen werken.

Het is een wereld waarin niet meer wordt gesproken over naastenliefde, vooral niet met een van honing-druipende stem of met een galm waardoor het lijkt, alsof de spreker plotseling in een echokamer is beland. Het is dan werkelijk een aanvoelen van de naaste om hem te begrijpen. Maar dan voel je ook dingen aan die eigenlijk niet met de mededeling zonder meer te maken hebben. Er ontstaat een intensere begripsmogelijkheid.

Een van de grote fouten van deze tijd is het isolement waarin meer mensen komen te verkeren. Zij voelen zich niet begrepen. Zij zien hun denkbeelden en hun eisen door de maatschappij niet voldoende weerkaatst. Zij zijn niet in staat om te begrijpen waarom anderen zijn zoals ze zijn. Al die dingen drijven de mensen steeds verder uit elkaar totdat iedereen op z'n eigen eilandje zit te kwaken als een kikker, die in een vijver op een plumpeblad zit en bang is te gaan zwemmen vanwege de snoeken die daar mogelijk zijn.

Kijk, dat is allemaal heel aardig, maar als je die contacten weer krijgt, dan is er ook een beter begrip voor de ander, voor de motieven van de ander. Er is een betere beantwoording aan de medemensen mogelijk, niet alleen op grond van gesproken woord of van signalen die dan alge-

meen zijn, maar op grond van de werkelijke inhoud van een persoon zoals die wordt uitgestraald.

Hierdoor zal er ook gemakkelijker een selectie zijn. Je zult niemand meer werkelijk kunnen haten. Er kan een mate van vijandschap zijn omdat je een tegengesteld doel nastreeft, maar je begrijpt waarom de ander het doet. Het is de bestreving die je probeert te frustreren, niet de ander. Dat maakt al verschil uit.

U zult in die periode ongetwijfeld ook de bedoeling van een ander zo goed aflézen, dat u onmiddellijk kunt constateren of die voor u belangrijk is of niet. Het resultaat is, dat u harmonische contacten in steeds grotere mate gaat ervaren. De ervaring leert dat mensen, die in een harmonisch milieu leven, over het algemeen niet alleen evenwichtiger en rustiger worden, maar ook een verhoging van I Q krijgen; m.a.w. een vermogen om data in zich op te slaan, die redelijk en juist te verwerken en op grond daarvan ook snel te reageren.

De mens in de toekomst zal lichamelijk wel iets veranderen, denk ik. De uiterlijkheden veranderen. U weet dat wel. Naarmate je minder haar nodig hebt, komen er steeds meer kale koppen. Dat is onvermijdelijk. Dus een groot deel van de mensen zal wel door zijn haar heen zijn in de komende eeuwen. Als iemand veel zit, worden de zitspieren en beenspieren slapper.

De uiterlijke vorm zal langzamerhand ook wel iets veranderen, maar niet zoveel als men veronderstelt, want de mens zoekt ook uiterlijk naar mogelijkheden en naar een vorm waarin hij het best zichzelf kan zijn en het best in de gemeenschap als deel van de gemeenschap kan functioneren. Of hij dat bewust doet of niet, nu doet ook iedereen dat.

Dan mag ik concluderen, dat de mens van de toekomst evenwichtiger is. Hierdoor zullen besluiten veel meer worden genomen op erkenning van algemene tendensen en daarnaast van algemeen erkende noodzaken. Juist het feit, dat men voelt wat belangrijk is en wat niet, maakt het mogelijk een veel grotere vrijheid te scheppen.

Daar waar een groot gedeelte van de commerciële belangen van heden wegvalt, althans in een andere en minder machtige vorm optreedt, zal b.v. het handhaven van grenzen tussen staten (douanegrenzen als we even aan recente gegevens denken) niet meer noodzakelijk zijn.

Het is ook niet meer zo belangrijk dat iemand een paspoort heeft van een bepaald land. Het zal veel belangrijker zijn dat hij mens is. Iemand die tegen de gemeenschap is, zal dat - zonder het te willen - met zich dragen als een kenmerk.

Elke mens, die tegen de mensheid of een deel van de mensheid wil ageren, voorziet zichzelf van een psychisch afleesbaar brandmerk.

De wereld van morgen is een andere wereld dan die van vandaag. Begrippen als ruimtelijke ordening zullen waarschijnlijk worden vervangen door een 'rotzooi' maar wat aan, als het maar harmonisch is!

Denkbeelden als industriële ontwikkeling maken plaats voor de vraag: hoe kunnen we datgene wat werkelijk nodig is zo eenvoudig mogelijk maken? Hoe kan ik door het te maken zelf de meeste voldoening vinden.

Het is een wereld waarin werktijden zelfs niet meer vastgesteld zijn. Het is een wereld waarin herbebossing ongetwijfeld weer zal geschieden, niet omdat het zo gezond is of vanwege het milieu al heeft het daar grote invloed op, maar gewoon omdat de mensen ontdekken dat het prettig is om in een bos te lopen.

De zee zal schoner worden. Waarom? Omdat men langzaam maar zeker gaat begrijpen dat een zee een bepaalde schoonheid heeft en dat vervuiling van de zee die schoonheid bederft en datgene wat leven gevend is giftig kan maken. Daar wil men eenvoudig geen deel meer aan hebben.

Een hoop gevend beeld. Een beeld hoofdzakelijk van de mensheid van morgen die ik u op het ogenblik toon. Maar de wereld van morgen zal natuurlijk haar energie kwijt moeten raken. En zonder ineens in allerlei overdreven verhalen los te barsten zou ik willen opmerken, dat als je de wereld voor een groot gedeelte kent, de mensheid toch uiteen zal vallen in degenen die het onbekende, het avontuur zoeken en de mensen die op aarde voldoening zoeken en daarin vrede vinden.

De avonturiers (noem ze maar zo) zullen in de minderheid zijn.

Voor hen ligt de grens niet op aarde. Op aarde is het niet meer mogelijk. Wat zullen ze dus doen? Ze zullen de ruimte in gaan. Het lijkt mij beter dat degenen, die geen vrede meer kunnen hebben met een eenvoudig bestaan zoals zich dat gaat ontwikkelen, hun energie gebruiken om buiten de aarde het Al te verkennen en contact te maken met misschien andere levensvormen. Dat is iets wat nog wel enige tijd zal duren.

De kans, dat het eerste contact wordt opgenomen vanuit de ruimte is nog steeds groter dan dat de mensheid de ruimte in gaat en ze daar ontmoet. Maar het is toch veel beter dan allerlei gezwam in de ruimte of avonturen ten koste van anderen zoals het tegenwoordig is.

De wereld van morgen is geen ideale wereld. Stel u niet een wereld voor van lustpaleizen, een wereld van volledige schoonheid.

Er zijn nu eenmaal mensen die zleer gelukkig kunnen zijn, als ze in krotten leven. Dus zullen er krotten zijn.

Er zijn mensen die misschien willen terug gaan naar het stenen-tijdperk. Anderen zullen vooruit willen lopen; misschien in een ruimtepak willen lopen. Dat moeten zij dan maar weten. Het gaat er niet om de mens te reguleren. Het gaat erom de mensheid als gemeenschap te laten functioneren. Dat impliceert weer dat je de hele wereld moet aanpassen aan de feitelijke behoefte van de mens.

De feitelijke behoefte van de mens is b.v. - of u het gelooft of niet - groen. Gewoon levend groen, natuur groen. Als je leeft tussen betonnen blokken waar te weinig levend groen te vinden is, dan sterft er iets in die mens. Hij wordt onrustig, hij komt onder spanning te staan. Daar waar hij de gelegenheid heeft om zich in de natuur te verpozen, wordt die spanning al veel minder. Zelfs een gewone straat met bomen kan vaak een heel verschil maken voor het humeur en het temperament van degenen die daar wonen. Dat zal men allemaal gaan ontdekken.

Het zal een wereld worden waarin de natuur meer op de voorgrond komt. Niet omdat dat hoeft of omdat dat zo goed is, maar gewoon omdat men gelukkig wil zijn en men gaat begrijpen dat dat geluk bestaat uit een aantal saamhorigheden, belevingen, harmonieën.

Dan denk ik ook dat door de vele vrije tijd geestelijke discipline voor zeer veel mensen interessanter en belangrijker worden. Ik kan mij voorstellen dat er op een gegeven ogenblik op de Olympiade ook hypnotisme komt te staan als een sport. Waarom niet. En dat er een demonstratie paranormale genezing wordt gegeven, zoals er nu ergens vendelzwaaiers optreden.

Het klinkt allemaal een beetje oneerbiedig, maar deze dingen gaan wel degelijk een rol spelen in het dagelijkse leven. Ze worden iets wat niet meer voor een uitverkoren klasse bestemd is, maar wat behoort tot de mogelijkheden van een ieder die er zich voor interesseert. Dan is het toch duidelijk, dat onze wereld van morgen er een is die op dit moment bijna niet voorstelbaar is. Dat houdt in, dat het weinig zin heeft om nu te gaan uitspinnen hoe het verder zal zijn. Maar de geestelijke ontwikkelingen daarin waaraan wij ons overigens nog in bijzondere lessen zullen moeten wijden, zijn wel van groot belang.

Die geestelijke ontwikkelingen vloeien voort uit hetgeen er nu geestelijk bestaat. U zult mij daarom toestaan het 2e gedeelte van deze les voornamelijk te wijden aan meer geestelijke zaken.

Er zijn een groot aantal geestelijke groepen, gebundeld in o.a. Het Verborgene Priesterrijk, de Witte Broederschap en nog zo wat. Deze geesten kunnen op aarde niet volledig en dwingend ingrijpen zonder daarbij hun eigen geaardheid en hun wereldmogelijkheden te schaden. Dat zullen dus niet velen van hen doen, maar ze kunnen wel proberen condities te scheppen. Zij kunnen gebruikmaken van bestaande omstandigheden om ontwikkelingen gemakkelijker te doen verlopen. Zij zijn bezig om deze wereld voor te bereiden op een era waarin de mystieke waarde, de occulte waarde en de technische waarde met elkaar kunnen worden versmolten tot een nieuwe wetenschap.

Vanuit de geest worden er ook voorbereidselen getroffen. Wij zijn in Nederland bezig geweest globaal gezegd vanaf 1917. Wij hebben steeds weer gebouwd aan een bepaald begrip, aan een bepaalde inhoud. Wij hebben, meen ik, velen toch wel een beetje bewust gemaakt van hun geestelijke mogelijkheden of gaven.

Ik wil niet zeggen, dat iedereen succes heeft. Hier in de zaal ken ik er een paar, die hebben zitten zwoegen op proeven, maar daar niet zijn uitgekomen. In vele gevallen omdat er fouten zijn gemaakt, maar dat doet niet ter zake. Het gaat erom dat steeds meer mensen proberen iets met hun geestelijke gaven te doen.

Op het ogenblik, dat er tussen een geestelijke wereld en een stofelijke wereld een grotere harmonie wordt geschapen, ontstaat er een ruimere overdracht van krachten en mogelijkheden. Dan zal hierdoor alleen al het menselijk bewustzijn worden verruimd. De mens zal meer open staan voor het andere, voor andere verschijnselen. Dat de geest daarbij niet geheel onzelfzuchtig is, zal u duidelijk zijn.

De geest wil eigenlijk heel graag dat u zo bewust mogelijk overgaat, want dat betekent dat er bij ons een verrijking ontstaat en niet alleen tijdelijk een extra belasting. Maar wij behoren allemaal tot één geheel; zo voelen wij dat tenminste. Daarom zal een ieder willen proberen de band van dat geheel al kenbaar te maken op dit ogenblik.

Wij beïnvloeden de mensen in de richting van het mystieke beleven, in de verschillende richtingen van bewust of onbewust innerlijk erkennen van andere waarden. De bijverschijnselen zijn niet altijd even gunstig, dat geef ik toe. Er zijn heel veel overdrijvingen en het wordt geëxploiteerd. Maar het gaat om de verandering.

Deze verandering is op dit moment al geruime tijd gaande. De geest is bezig om die veranderingen in een versneld tempo verder te ontwikkelen. En dan gaat het er heus niet om dat de mensen plotseling allemaal oosterse of andere filosofieën aanhangen, meesters gaan volgen of gaan dansen in de straten onder het slaken van strijkkreten. Het gaat erom dat die mensen loskomen van hun gebondenheid aan het huidige maatschappelijk, maar vooral ook van het mentale beeld van mens zijn. Ze moeten groeien naar een nieuwe intensiteit van beleven.

Het is mogelijk om daardoor het aantal inwijdingen te vergroten. Wij hebben dat in de laatste paar jaren reeds gedaan. Ook in dit jaar zien wij de mogelijkheid om meer kleine inwijdingen op aarde dan oorspronkelijk werd gedacht te verwezenlijken. Verder de mogelijkheid om mensen sleutels te verschaffen op velerlei terreinen, omdat men geneigd is die sleutels nu te bezien en niet alleen maar schouderophalend eraan voorbij te gaan.

De samenwerking van de geest met de mens neemt dus toe, ook al wordt dit nog niet overal officieel erkend. Waar de wezenlijke relatie tussen een geestelijke wereld en een menselijke wereld ontstaat, is de transmissie van kracht uit onze wereld, die een wat hoger potentiaal heeft, gemakkelijker mogelijk. Wij kunnen dus steeds meer mensen die energie en die kracht geven waardoor ze beter kunnen functioneren.

De wereld van morgen zou een synthese moeten worden van geestelijke werelden en het menselijk zijn. Alle groepen, welke in die richting streven (ik heb er enkele genoemd) zullen - ik neem aan zelfs op korte termijn - hun inspanning in die richting aanmerkelijk versterken. Het is niet aan mij om te zeggen wie daarmee individueel ervaring zal hebben en wie niet. Ik weet niet, of het u zal treffen. Of u daardoor zult worden beïnvloed, of u plotseling die veranderingen zult ondergaan en beleven. Maar ze zullen er zijn, overal.

Dat houdt in, dat de betere wereld van morgen in de schijnbare verslechteringen van het heden wordt geboren. Het houdt in, dat geestelijke waarden en krachten, die morgen als normaal deel van het leven zullen worden beschouwd en op dit ogenblik nog een goddelijk mysterie zijn, langzaam maar zeker zo doorsijpelen dat ze terecht komen bij de mens. Dit betekent een wereld van morgen die we vandaag niet eens durven dromen. Het is een wereld, die geen Welsh en geen Bellamy kan tekenen. Het is een wereld waarvan zelfs wij de vorm maar flauw kunnen vermoeden.

Wij zien de verschijnselen, de ontwikkelingen, de ontwikkelingsmogelijkheden. Maar hoe groot is het potentiaal dat in de mens ligt, wanneer het tenslotte wordt verrijkt met het synthetisch vermogen dat voortkomt uit het totaal van het menselijk bewustzijn en gelijktijdig door zijn band met de geest nieuwe kracht en uitwisselingsmogelijkheden verwerft? Niemand kan dat zeggen. Je kunt alleen zeggen:

Er ontstaat een explosieve ontwikkeling. Hierbij is de geest zeer zeker betrokken. De band tussen mens en geest zal daardoor veel intenser worden. Dat daarbij geestelijke procedures een rol spelen, dat in de mens zelf geestelijke veranderingen kenbaar zullen worden en op dit moment zelfs al kenbaar zijn, is iets wat wij voor een volgende les bewaren.

Ik hoop, dat u het geen verloren tijd zult achten om hetgeen nu gezegd is - hoe fantastisch het hier en daar ook moge klinken - eens te overwegen en u af te vragen, of er ook bij u in uw leven en in uw tijd niet vele aanduidingen zijn die datgene wat ik nu heb gezegd schijnen te bevestigen. Put daaruit uw hoop en uw kracht, dan zult u het heden kunnen verdragen, omdat het alleen maar de barenswee is van de wereld van morgen.

-:-

Vragen:

x U heeft het gehad over de sluipende revolutie aan de basis die zal plaatsvinden. Wat kunnen wij in zo'n kleine groep van 15 mensen eraan doen om die sluipende revolutie op grote schaal te ondersteunen of op gang te krijgen? Heeft u daar suggesties voor of moeten wij dat maar zelf uitmaken?

- U bent op het ogenblik met een groep van 15 die dit hoort. Het aantal mensen dat er kennis van neemt is aanmerkelijk groter. Soortgelijke lezingen worden ook elders gehouden. Wij zijn zelfs met een actie bezig om de mensen attent te maken op de mogelijkheden van geestelijke ontwikkeling. Wat kunt u zelf doen?

In de eerste plaats: Probeer zelf gebruik te maken van uw geestelijke mogelijkheden zo goed u kunt.

In de tweede plaats: Begrijp heel goed dat u die geestelijke ontwikkeling anderen niet kunt opdringen. U kunt hoogstens een ander laten delen in de voordelen van uw gaven en mogelijkheden zo goed en zo kwaad als het gaat.

In de derde plaats: Deze revolutie wordt niet bepaald door hetgeen wij

zeggen; zij is reeds aanwezig. Wat wij doen is u attent maken op de ontwikkeling en gezien 'de revolutie in de wereld' als onderwerp van de cursus, u confronteren met de verschillende ontwikkelingen die nu gaande zijn of die in de nabije toekomst zullen plaatsvinden en met datgene wat daaruit zal voortkomen. Het is dus helemaal niet: begin nu maar even om dit of dat te doen. Het is gewoon: ontwikkel uzelf. Gebruik uw geestelijke gaven. Probeer meer te letten op uw gevoel dan op uw verstand. Probeer ook anderen de vrijheid te laten om zichzelf te zijn. Dan draagt u het meest bij tot deze revolutie.

MAGISCHE REVOLUTIE.

Er is een tijd geweest dat magie werd afgedaan als bijgeloof. Voor die tijd is er een periode geweest waarin men magie zag als de werkelijke oplossing van alle problemen. Nu is men gekomen tot een enerzijds meer wetenschappelijke benadering ervan: parapsychologie en dergelijke dingen. Anderzijds is men gekomen tot pogingen om te werken met mensen die telekinetisch of telepatisch begaafd zijn. Het betekent, dat de magie dus eigenlijk ook al in de werkelijke machtsbereiken die er op het ogenblik zijn een rol is gaan spelen.

Daarnaast zijn er veel mensen die zich bewust of onbewust beginnen bezig te houden met de magie. De meesten beginnen dan te stoeien met kleine zegeningen en vervloeking. Anderen proberen iemand dromen te sturen. Het is allemaal nog een heel bescheiden begin van een werkelijkheid die zich gaat ontplooien. Maar één ding valt toch wel op: Vroeger was de magie voor een groot gedeelte strikt ritueel en had ze haar eigen kennis maar ook haar eigen wereldbeeld. Ze was in feite een godsdienst. In deze tijd is de magie veel meer geworden tot een werktuig waarmee men probeert iets te bereiken.

Het wonderlijke van het geheel is, dat juist in deze ongebondenheid, deze veel doelmatiger aanpak de mensen bewust of onbewust de magie meer en meer op de voorgrond beginnen te schuiven. Ik wil helemaal niet zeggen dat het op het ogenblik zo goed gaat omdat in elk damesblad wel een horoscoop staat. Maar het is wel veelbetekenend dat mensen van aanzien tegenwoordig wel horoscopen laten trekken. Alleen publiceren ze dat natuurlijk niet, want dat zou veel te gek zijn.

Het is opvallend, dat heel veel mensen zich weer beginnen te interesseren voor astrologie. Niet alleen als een middel om de toekomst te kennen, maar als een middel om b.v. ziektebeelden beter te onderkennen. Toch is de astrologie geen wetenschap in de werkelijke zin van het woord. Wij zien dat het werken met allerlei geneeswijzen die toch ook niet 100 % wetenschappelijk zijn, toeneemt. Als wij denken aan b.v. de acupunctuur, dan hebben we te maken met een geneeswijze waarvoor in totale redelijkheid geen volledige verklaring mogelijk is. Men kan alleen oorzaak en effect constateren. De samenhang daartussen echter bestaat uit een aantal wilde en vaak misgeslagen hypothesen enerzijds en anderzijds een aantal onbewezen stellingen omtrent levenskrachten en levensstromen die weliswaar bestaan, maar die nog niet aantoonbaar zijn.

Kijk ik verder, dan zie ik dat men ook steeds meer vertrouwen begint te krijgen in de paranormale genezers. Men zal het niet toegeven, want het past natuurlijk niet in het kader van de officieel erkende medische praktijken. Maar steeds meer artsen zijn geneigd om het werk van een redelijk goede paranormale genezer toe te juichen. Ze komen namelijk tot de ontdek-

king dat het vaak helpt.

Men ziet dat er mensen zijn die misschien onder het mom van sociale beweging er tenslotte toe komen om op te treden als een soort lekenpsycholoog en daarbij empathische vermogens ontwikkelen en gebruiken om daarmee andere mensen te helpen. Dit alles was vroeger deel van de magie. Nu is het deel van een in vorm niet meer vast te leggen nieuwe benadering van het bestaan, maar ook van het denken en van het geloof.

De tijd van de oude magische rituelen is nog niet geheel voorbij. Het zal u misschien verbazen te horen dat er zelfs in Nederland op het ogenblik een 7-tal voodoo-kringen werkzaam zijn. Twee ervan worden werkelijk door Haïtianen geleid.

Het is misschien ook nog interessant op te merken dat er in Nederland 70 Covens (heksenkringen), bestaande uit vrouwelijke leden plus een tovenaars opereren die hun eigen rituelen en rituelen volbrengen. Vaak erg willekeurig gekozen, soms met sexuele achtergronden, maar die daarnaast ook hebben geleerd met gedachtenkracht te werken en zekere projecties tot stand te brengen. En nu spreek ik over dit gedegen Nederland dat in vele opzichten zo behoudzuchtig is.

Hoe het in andere landen is, behoeft ik u niet te vertellen als u weet hoeveel heksenkringen er op het ogenblik rondpoken in Engeland, in de U.S.A. Hoeveel nieuwe heksenverenigingen, zij het onder een andere naam, er bestaan in Italië, Zuid-Frankrijk. U zoudt werkelijk schrikken.

De magie begint langzaam maar zeker door te dringen in het dagelijkse leven. Heel veel mensen, die op het ogenblik nogal misbruik maken van het bijgeloof van anderen, worden meer en meer verdrongen door anderen die wat eerlijker werken, wat oprechter presteren en die misschien bewust of onbewust meer de juiste middelen en wegen hebben gevonden om magie te bedrijven. Waar de vorm onbelangrijk wordt, blijkt de gedachtenkracht albeheersend te worden.

In de moderne magie blijkt, dat de concentratie van veel groter belang is dan het ritueel dat wordt uitgevoerd. Het ritueel behoort tot de suggestie van: wij behoren tot één groep. De muziek behoort er misschien ook bij. De bezwering en eventueel het offer natuurlijk ook. De oude tijden herleven nog wel een beetje, maar het zijn eigenlijk bijkomstigheden. Als u het mij vraagt, zijn het voor een groot gedeelte uitwassen.

De werkelijkheid is, dat de moderne mens steeds meer begint aan te voelen dat hij met gedachtenkracht iets kan doen en dat hij wanhopig probeert die wegen te vinden. Die wegen kun je niet meer vinden via Albertus Magnus of de nieuwere volgelingen, die zoals in The Golden Dawn een eigen versie hebben gevonden van wat magie moet heten.

Steeds meer mensen treden uit en zijn zich daarvan min of meer bewust. Ze hebben eigenaardige dromen. Ook die dromen beïnvloeden hun handelen.

Als ik spreek over magische revolutie, dan bedoel ik helemaal niet dat er plotseling aan alle kanten tovenaars opstaan. De meest mensen die magie bedrijven weten niet eens dat ze het doen. Degenen, die bewust werken met krachten en ze op afstand projecteren, zijn over het algemeen niet degenen die het met veel ritueel doen. Degenen die succes hebben zijn zij die het spontaan, als vanzelfsprekend, plegen te doen.

Maar de krachten ontwikkelen zich. De krachten en de machten krijgen een nieuwe plaats in de maatschappij. En dat is interessant, want als we werken met geestelijke krachten en middelen en we bereiken daar wat mee, dan is er altijd wel iemand die daar wat in ziet in deze maatschappij. Als er morgen iemand is die de gevolgen van roken kan wegnemen middels gedachtenkracht, dan krijgt hij onmiddellijk een leerstoel aangeboden; dan mag hij docent worden. Maar moet dan vooral zoveel mensen opleiden dat de

antirook-campagne moet worden gestopt doordat ze niet zinrijk meer is. Het zijn gewoon gevestigde belangen die er achter zitten.

Er zijn bepaalde ontwikkelingen op het gebied van radiotechniek die al heel dicht zitten bij het projecteren van levenskracht. De electronica heeft daaruit allerlei nieuwe apparaten ontwikkeld om b.v. vermoeidheid weg te nemen, om u gezonder te maken, die voor een groot gedeelte ook humbug zijn, maar waarvan een bepaald werkzaam deel toch is gevonden door eigenlijk gebruik te maken van magie.

Het klinkt wat vreemd, maar weet u dat er in Japan wetenschappers zijn die nog steeds samenkomen in afgelegen theehuizen ergens op een berghelling om daar te communiceren met de vossen? Vossen zijn daar geesten. Het zijn handige demonen die soms welwillend zijn.

Die wetenschappers proberen nieuwe impulsen te krijgen voor een nieuwe algenkweek, die u misschien later wel kan helpen aan surrogaat vlees of iets dergelijks. Het is een wonderlijke vermenging van politieke en commerciële belangen met geestelijke wetenschappen, contacten met andere werelden en bezwerings.

Mag ik een eigenaardigheid vertellen? Dat Mondale werd verslagen bij de eerste kandidaatsverkiezing heeft hij mede te danken aan een vijftal groepen, die hem niet zien zitten en die in een magische bezwering hebben gezegd dat hij het niet mocht worden. Zij hebben het in procenten nog niet zo buitengewoon ver gebracht, maar net ver genoeg. Ik denk, dat de kandidaat die nu gewonnen heeft daaraan zekerheid zal ontleenen, maar dat hij wel degelijk die praktijk ook in andere voorverkiezingen zal proberen te gebruiken. U ziet, hoe gek het kan lopen.

Als het zo gaat, dan zult u het met mij eens zijn dat magie een steeds grotere rol gaat spelen in het leven. De magie waarvan u zich misschien niet helemaal bewust bent, maar u gebruikt ook slagzinnen en formules.

Er zijn bepaalde semantische volgorden die heel wat meer invloed hebben dan u zoudt denken. Er zijn van die kreten b.v. 'met melk meer mans'. Nu ja, dat is onzin. Het is hoogstens goed voor de boeren en niet eens voor de koeien. In feite ligt daar een soort alliteratieve klankvermenging in die onder omstandigheden magische betekenis kan hebben. Er zijn zaken waarvan je zegt: Die klinken leuk maar ze doen niets. 'Uit goed voor u' b.v. doet niets. Dat is gewoon een slogan. Dat heeft een bepaalde cadanswaarde waardoor het zich gemakkelijker verankert.

Je hoeft het niet altijd te zoeken in de kringen van 'eet meer fruit' e.d. Er zijn wel degelijk dergelijke leuzen soms voor artikelen gelanceerd die eigenlijk een heel andere bijwerking hebben. Zij beïnvloeden namelijk de omgeving. Het meest wonderlijke lijkt mij daarbij wel dat een aantal van die slogans een invloed hebben die de gebruikers ervan zeker niet op prijs stellen. Er is b.v. een frisdrank die wordt geadverteerd met een kreet die de begeerte naar zuiverheid stimuleert. Als je die drank dan proeft, kom je tot de conclusie dat ze toch niet helemaal zuiver is.

De magie kan dus van middelen gebruikmaken die eigenlijk voor heel andere doeleinden bestemd schijnen.

Ik constateer, dat dat tegenwoordig steeds meer aan het gebeuren is. Ik constateer verder, dat men van allerlei methoden, die tot de magie behoren meer en meer gebruik maakt om de totaliteit te beïnvloeden. Als dat het geval is, dan mag ik toch constateren dat het aandeel van het magisch denken en ook het magisch handelen in de moderne maatschappij zich steeds meer uitbreidt. Het is een olievlek verschijnsel.

Nu kom ik tot het belangrijke punt: Denkt u zelf eigenlijk magisch? Is het bij u ook zo, dat u soms innerlijk luistert en zegt: laat mij dat morgen doen, dit doe ik vandaag. Dan begint u eigenlijk al met een be-

paalde vorm van magie.

Gebeurt het wel eens dat u zegt: Nu wens ik toch intens dat dit of dat zal gebeuren. Als u dat werkelijk intens doet en u voelt het, dan produceert u een uitstraling. Die uitstraling heeft invloed op uw omgeving; ook op de dode omgeving en tot op zekere hoogte zelfs op het weer. Het gevolg is, dat u dus magisch werkt.

Deze manier van denken en reageren wordt van alle kanten aange-moedigd. Een groot gedeelte daarvan valt nog steeds onder het hoofd Public Relations, de uitdrukking voor het vermommen van de ware persoonlijkheid, gedaante of eigenschap van datgene wat door de Public Relations wordt aanbevolen.

Er is een toenemende mate van magisch denken zonder dat men beseft dat het magisch is. Als dat nu het geval is, zouden de mensen zich niet meer en meer bewust kunnen worden van de magische betekenis en de magische krachten?

Het is een kleine moeite om een ander een droom toe te sturen, als je maar weet hoe je dat moet doen. En dat 'moeten doen' ontdek je in jezelf; dat hoef je niet uit een boekje te leren. Als je werkelijk een ander wilt genezen, dan heb je de kracht daartoe, als je het maar aandurft. Het is allemaal magie en niet afhankelijk van het ritueel.

Ik stel, dat de meeste mensen in zich magische vermogens bezitten, maar dat de meeste van hen niet weten welke ze kunnen gebruiken en op welke manier. En nu is het wonderlijke, dat elke mens in deze tijd het op zijn eigen manier kan doen en kan ontwikkelen.

Dat houdt in, dat er geen vaste regels zijn op dit gebied, zeker nu niet. Dat maakt het voor u zo gemakkelijk om eens een keer te werken met gedachtenkracht, om eens geconcentreerd gedachten uit te zenden, om eens gewoon te denken aan het welzijn van een ander.

Het is voor u zo gemakkelijk om in gedachten uzelf eens te projecteren en terwijl u toch een dutje doet even een praatje te maken met een ander, die misschien aan de andere kant van de wereld woont. In het begin krijg je alleen vage indrukken, maar er zullen ogenblikken zijn dat je elkaar zodanig verstaat dat je zegt: Is het nu zo of niet? Ik heb echt het gevoel dat dit of dat waar is of gaat gebeuren. Die mogelijkheid bezit u en ook ontelbare andere mensen.

Daar op vele gebieden tegenwoordig een zekere hysterie wordt gewekt, wordt dit wens- en denkleven van de mensen enorm gestimuleerd. Dat kan natuurlijk voeren tot relletjes, maar het kan even goed voeren tot ontwikkelingen die gunstig zijn. Wanneer u op welke manier dan ook iets aan magie doet, onthoudt u één ding:

Als u probeert iets positiefs tot stand te brengen, zelfs als het alleen maar is door geconcentreerd te denken, dan kunt u daarmee vele dingen helpen waarmaken die zonder dat niet zouden ontstaan. Steeds meer mensen die dit ontdekken zijn geneigd om in uitgebreide mate gebruik te gaan maken van die capaciteit. Dit betekent, dat het magisch denken zich ontwikkelt onder de mensen en dat de magische kringen, die ik heb genoemd, eigenlijk alleen maar een uiterlijk verschijnsel zijn van de mentaliteitsverandering die zich gedurende lange tijd reeds afspeelt in vele delen van de wereld.

Het wonderlijke daarbij is, dat er ook mensen zijn die niet in een God of een duivel geloven en die toch ertoe komen deze kracht, die ze dan als psychisch vermogen omschrijven, te hanteren. Daarmee is een brug geslagen van de zuiver psychische wereld, die voor de mens belangrijk is, en de stoffelijke wereld die zijn werkelijkheidsbeeld voor een groot gedeelte bepaalt.

Deze sluipende magische revolutie is volgens mij een kenteken van de komende tijd waarin geestelijke vermogens en geestelijke krachten moeten samenvloeien met stoffelijke mogelijkheden en stoffelijke krachten.

En als men dan nog zal leren hoe het leven en het wezen in de geest kan worden beschouwd, bleefd en a.h.w. kan worden gerubriceerd in aanvaardbaar en niet-aanvaardbaar, dan zal men steeds meer geestelijke werelden en krachten gaan inschakelen. Waar dit gebeurt, vernieuwt de mens zijn innerlijk leven, verandert hij zijn psychisch leven en beïnvloedt hij de stoffelijke ontwikkeling. De enige vraag is: Zullen er voldoende mensen zijn die positief denken en positief hiermee werken?

Als ik zie hoe het werkt vanuit de op dit ogenblik bestaande kringen en groepen die intens aan magie doen, dan moet ik zeggen dat dat 50/50 is. Er wordt teveel gedaan om te bestrijden en te weinig om te bevorderen. Maar ook dat zal veranderen, want als je iets bestrijdt, schep je ook voor jezelf een belasting. Als je daarentegen iets bevordert, dan help je niet alleen de ander, maar geef je ook jezelf een extra mogelijkheid tot een extra vermogen.

Ik hoop, dat u daaraan zult denken, wanneer u met dit magisch denken, op welke wijze dan ook, in uw omgeving, in uw wereld wordt geconfronteerd.

-:-

LAAT HET ZIJN, LAAT HET RUSTEN.

Het is zo gemakkelijk te zeggen: Laat het zijn. Maar wij kunnen de dingen vaak niet laten zijn, omdat ze ons niet laten zijn.

Als wij de hele wereld met rust laten, laat de wereld ons nog niet met rust. Als wij alle geestelijke werelden met rust willen laten, ons daarvan willen afzonderen, dan kunnen wij ons nog niet losmaken van de invloed die een geestelijke wereld op de stof uitoefent. Daarom moeten wij begrijpen dat wij niet terzijde kunnen staan bij die ontwikkeling. Wij kunnen bij geen enkele ontwikkeling, welke dan ook, zeggen: Ik sta erbuiten, want wij zijn er deel van. Als je niet wilt veranderen, dan verandert de wereld om je heen tot je kunt kiezen: te gronde gaan aan die veranderde wereld of mee veranderen.

Geestelijk is het precies hetzelfde. Wanneer innerlijke processen zich voltrekken, dan moet je op een gegeven moment een keuze maken. En dan kun je niet zeggen: Ik blijf erbuiten. Dat is onmogelijk. Je kunt kiezen: positief of negatief. Je kunt kiezen: tegenwerken of bevorderen, zeker. Maar je kunt niet zeggen: Laat het met rust. Want daar waar je probeert om de zaken van je af te schuiven, blijkt dat ze je achtervolgen.

Daar waar je de zaken aanvaardt, een keuze maakt en je eigen positieve instelling tot een wapen maakt om datgene wat noodzakelijk is te verwerkelijken, heb je geleerd hoe je magisch, geestelijk en esoterisch verantwoord jezelf moet instellen om in de wereld een verbetering te bewerkstelligen en in jezelf een vergroot bewustzijn te bevorderen.

:--:

SLEUTELS

COGNISCHE LEBINGEN

meditatiedoelstellingen en uitdagingen
door de „Orde der Verrijzenissen“
te Groningen.

MAANDBLAAD.
(10 nrs per jaar)

I N H O U D .

APRIL 1984.

29e jaargang.
Nummer 7.

DE INNERLIJKE WEG

Technieken van meditatie

CI blz. 83

De mysteriespelen

CI " 91

Tussen hoop en vrees

CI " 95

Op hoop van zegen

CI " 96

REVOLUTIE IN DE WERELD

De werelden van de geest

CII " 87

De levende aarde

CII " 94

In de ban van de geest

CII " 99

Doel

CII " 100

Overname uit „SLEUTELS“ slechts toegestaan na
schriftelijk toestemming van het bestuur der „O.D.V.“

DE INNERLIJKE WEG

LES VII.

TECHNIEKEN VAN MEDITATIE.

De normale term 'mediteren' betekent ook bewegen. Dit houdt over het algemeen in, dat je met een zekere concentratie begint. De grote kunst is om elke gedachte weer terug te leiden tot je punt van uitgang. Deze techniek moet enigszins worden beheerst voor men verder kan gaan. Het is eigenlijk heel eenvoudig:

U bent bezig om te denken over b.v. de ellende van de wereld. De meeste mensen zijn in deze dagen pessimistisch. U bent daarmee bezig en ineens denkt u: heb ik de melk nu wel uitgedaan? Ze kan overkoken. Dan herleidt u dat onmiddellijk en zegt u: Want er is al zoveel ellende op de wereld. Dit is natuurlijk een wat speels voorbeeld, maar het maakt duidelijk wat ik bedoel.

Elke gedachte in een meditatietechniek is een voortdurend terugkeren van elke afwijking naar het eigenlijke onderwerp waardoor het concept van het onderwerp zich verder ontwikkelt. Als u dit een aantal malen heeft geprobeerd, dan krijgen we de vraag: welke techniek gaan we verder gebruiken?

Als het gaat om een innerlijke evolutie, zelfverwerkelijking, doordringen tot bepaalde gebieden in jezelf en misschien in de sferen, dan is het heel belangrijk dat je een juiste sequentie vindt. Met andere woorden: alle meditaties moeten een samenhang vertonen en ze moeten op zichzelf een progressie mogelijk maken. De manier waarop je dit het eenvoudigst doet (ik geef de simpelste methode) is deze:

U vraagt zich af wat op dit moment uw grootste probleem is. Probeer dat probleem van alle kanten te benaderen. Doe dit enkele keren en u zult zien dat één bepaalde gedachte, één bepaald facet steeds weer terugkeert. Na beëindiging van uw meditatie legt u dit vast. De volgende keer gaat u van deze zich steeds herhalende afwijking van uw meditatie-onderwerp uit en u begint daarvan een onderwerp te maken. Het eigenaardige is nu, dat uw probleem steeds nog wel zal meespelen, maar in algemene termen. Het wordt meer gezien als iets wat behoort bij het gehele bestaan en niet als iets wat alleen bij u aanwezig is. Daardoor overwint u aan de ene kant enige moeilijkheden. Aan de andere kant maakt u zich een beetje los van een te benepen ik-beeld.

Het is een van de grote problemen voor een ieder die uittredingen e.d. nastreeft, dat hij aan zijn ik-beeld zo sterk gebonden blijft. Een mate van onverschilligheid tegenover jezelf is eigenlijk heel erg belangrijk als je geestelijk iets wilt bereiken. Maar afstand doen van die voorstelling van jezelf, van het onrecht dat je hebt geleden, van de problemen op je weg, de moeilijkheden waarmee je morgen verwacht te zullen worstelen, dat is nu eenmaal een heel hoge eis. Als we echter

in deze techniek verder gaan, dan nemen wij steeds meer afstand van onszelf. Dat is in de eerste aanloop het belangrijkste wat we kunnen doen en wat we kunnen bereiken.

Verwacht niet dat u onmiddellijk geestelijke stemmen hoort en heerlijke muziek of dat u op een andere manier plotseling wordt verrast met hemelse terebinten. U bent alleen nog bezig afstand te nemen van uzelf. Hierdoor echter staat u open voor een werkelijkheid die meeromvattend is dan normaal. U gaat niet alleen uw eigen wereld in een andere samenhang zien, maar u bent gevoelig geworden voor invloeden in een wereld die we dan paranormaal en geestelijk plegen te noemen.

Wanneer u zover bent gekomen, zult u vaak overgaan op symbolen. In uw overweging komt één bepaald begrip, soms één bepaalde klank of een woord (het behoeft niet eens een verstaanbaar woord te zijn) steeds weer naar voren. En volgens onze regels gebruikt u dat dan weer als uitgangspunt. Hierdoor komt u in contact met andere werelden.

Die andere werelden houden in, dat u zichzelf anders gaat zien. Als uw problemen onbelangrijker worden, als uw mogelijkheden en vermogens a.h.w. meer gaan spreken, dan zijn we geneigd om ijdel te worden. Het lijkt net de boze stiefmoeder uit Sneeuwwitje: Spiegeltje, spiegeltje aan de wand wie is de esoterisch mooiste in dit land? Vermijd dat nu een beetje. U bent niet bezig uzelf te beschouwen en te onderzoeken.

In deze techniek gaat het er juist om uzelf kwijt te raken. Werelden die u ontmoet, zijn werelden om beleefd te worden. Symbolen, die erin optreden, zijn alleen maar de sleutels om uzelf beter te begrijpen, maar gelijktijdig om uw eigen mogelijkheden beter te gebruiken.

Elke meditatie levert over het algemeen één overwegend punt op. Dat punt is altijd het begin voor een volgende meditatie. Komt u zover dat innerlijke krachten gaan optreden, dan heeft u nog steeds die aanloop nodig, die sleutel.

Het kan zijn dat u in contact komt met de een of andere geestelijke wereld. U bent b.v. ergens in een parkachtig landschap. Er zal één ding zijn dat u heeft getroffen. Voor de een is het een lotusvijver, voor de ander een mooie ceder en voor een derde misschien alleen maar een perk met bloemen. Neem dat als uitgangspunt.

Het is altijd weer verder gaan. Het is altijd weer zoeken naar nieuwe associaties en gelijktijdig alles toch weer herleiden tot het punt van uitgang voor zover dat mogelijk is.

Deze op zich eenvoudige techniek, die het grote voordeel heeft dat u niet een directe leiding van deskundigen nodig heeft bij uw meditatie, voert u over het algemeen tot in de Zomerlandwerelden en voor een enkeling iets hoger. Op het ogenblik echter dat u dergelijke werelden bereikt, heeft u voldoende geestelijke contacten die u verder kunnen helpen. U bent dan vanaf dat ogenblik een begeleide reiziger in de sferen.

Een heel andere techniek is die waarbij we uitgaan van een opgezet schema. Hier wordt het schema niet door toeval bepaald, maar wij leggen van tevoren alles vast tot de meditatietijd toe. In het eerste geval mediteert u de ene keer 10 minuten, de andere keer bent u er een uur mee bezig. In deze techniek niet. Wij zetten a.h.w. de kookwekker klaar die na een half uur zegt: wakker worden. Hier is het heel belangrijk dat u uw meditatie-onderwerpen goed kiest en ook weer in een zekere samenhang.

Ik kan mij voorstellen dat u wilt gaan mediteren over de goddelijke liefde. Dat is erg mooi, maar het zal u waarschijnlijk vooral in het begin niet veel zeggen. Trouwens is dat erg moeilijk, want als iemand praat over de goddelijke liefde, dan heb ik altijd de neiging te zeggen: Kijk eens naar de wereld, misschien dat je dan je mening herziet.

Kies altijd als eerste uitgangspunt iets wat dicht bij u ligt. Dat kan net zo goed zijn de lente die komt en het eerste jonge groen als het ge-

vaar van een atoombom. Het hindert niet wat het is. Maar als u begint met de lente, dan bent u bezig met een groeiproces en dan zult u elke volgende fase in dezelfde termen moeten inkleden. U begint met lente, gaat verder naar bloemen, gaat van bloemen verder naar vruchtzetting, van vruchtzetting naar vrucht, van vrucht naar oogst, van oogst naar winter waarin tevens de hernieuwing van het leven plaatsvindt.

Wie wil uitgaan van een atoombom, die gaat zeer waarschijnlijk uit van een gevaar voor de mensheid. Hij moet zich dus realiseren dat het gevaar moet worden opgelost. De vraag is: welke kracht? De kracht tegenover het gevaar zou het tweede onderwerp zijn. De ontwikkeling van de kracht ondanks alle dreiging is dan het derde punt. De dreiging is niet reëel is het vierde punt. Het vijfde punt is: de eeuwige kracht overwint alle dingen. En ga zo maar verder. Deze punten moet u van tevoren uitzoeken en opstellen.

Persoonlijk ben ik op deze techniek niet zo gesteld, omdat de mensen de neiging hebben om het mooier te maken. Onthoudt u dit: Een werkelijk mooie meditatie is meestal geen cent waard. Maakt u dan liever sinterklaasrijmpjes.

Het gaat er niet om u allemaal mooie en hoge dingen voor te stellen en daarmee bezig te zijn. Het gaat erom een directe relatie te vinden tussen uzelf en al die andere bestaansmogelijkheden en werelden waar u toch eigenlijk ook bij hoort.

Als u, zoals sommigen doen, die meditatie ook nog wilt gebruiken om krachten te ontwikkelen, dan heeft u meer aan een systeem waarmee u uw relatie tot de kracht voortdurend tot middelpunt maakt van uw overweging. Hier gaan we uit van de vraag: Welk aspect van de kracht kan ik mij voorstellen? Hoe kan ik dit innerlijk beleven? Om u een eenvoudig voorbeeld te geven:

U bent misschien nogal eens driftig. Begint u rustig te overwegen wat rood licht eigenlijk betekent. En denkt u dan niet alleen aan horizontale bercepen, maar ook aan de geestelijke betekenis ervan. Wanneer u daarmee klaar bent, kunt u misschien zeggen: Ja, ik heb een geloof.

Stel u dan een goud-groen licht voor. Probeer na te gaan wat het u zegt, wat het voor u betekent. Probeer alles wat u te binnen schiet steeds weer in die kleuren te plaatsen. Probeer zo verder te gaan totdat u alle kleuren heeft gehad; alle kleuren die u zich kunt voorstellen. Ook mauve en kastanje en hoe al die kleuren tegenwoordig mogen heten, al die varianten en tussentonen. Neem ze rustig als onderwerp.

Elke kleur moet voor u een persoonlijke betekenis hebben. Is dat niet het geval, dan heeft het weinig zin om daarover te mediteren. Door alle kleuren steeds na elkaar te plaatsen krijgt u een begrip van verschillende vormen van energie die u althans emotioneel in uzelf ervaart en waarvan u zelfs een zekere inwerking ondergaat.

Zodra wij zijn gekomen aan de werkelijk lichte kleuren, b.v. zilver, blauw e.d. en ook deze kunnen beleven, gaan wij ons ook nog voorstellen dat deze lichtkracht in ons kan werken. De emotie is gelijk aan de kracht van het licht. Wanneer wij ook deze suggestie in ons kunnen verwezenlijken en verwerklijken, ontstaat er een relatie tussen onze poging om paranormale krachten van welke aard dan ook te gebruiken en de kleurvoorstelling en emotie die wij tijdens de meditatie hebben gevonden. Hierdoor kunnen wij veel en veel meer bereiken dan zonder dit mogelijk zou zijn.

Een techniek die alleen onder bepaalde omstandigheden functioneert is de z.g. leegte-meditatie. Ze wordt in het Oosten nogal eens aanbevolen. Ze geeft over het algemeen in ieder geval de kans tot snelle recuperatie van het lichaam, maar de geestelijke waarde ervan is altijd een beetje twijfelachtig.

Wilt u echter deze techniek gebruiken, dan moet u eerst een sleutel vinden. Die sleutel kan u door een deskundige worden gegeven, maar het kan ook zijn dat u voortdurend met een bepaalde voorstelling wordt geconfronteerd, zelfs met een bepaald contact uit de sferen. Neem dit als uitgangspunt voor uw meditatie. Probeer alleen dat fenomeen of die uiting nog te beleven en verder niets. Op het ogenblik, dat ze alleen nog maar uw hele besef in beslag neemt, let er niet meer op. Zo ontstaat de leegte.

Gebruik in dit geval altijd hetzelfde punt van uitgang. Probeer die leegte steeds sneller te bereiken en tracht ze volledig, maar emotioneel bewust, te ondergaan. Met andere woorden: u let niet meer op vormen en gedachten maar alleen op gevoelens.

Als gevoelens voor u minder aanvaardbaar zijn (ik denk vooral aan een beetje zwartgallige gevoelens), dan moet u zich realiseren dat er altijd een counterpart, een tegenstelling is. Wissel dan de gevoelens om voor de tegenstelling bij de volgende meditatie. Op deze wijze kunt u inderdaad het lichaam ertoe brengen zich volkomen te ontspannen. Het heeft als voordeel dat het gifstoffen wat gemakkelijker afvoert en dat het door de juiste ademhaling een betere oxygenatie van het bloed tot stand brengt.

Daarnaast betekent het dat u geestelijk tot rust komt, omdat een verstandelijke beïnvloeding van al hetgeen u ervaart steeds minder geschiedt. Wat u tenslotte aan gevoelens overhoudt, is meestal de reflex van datgene wat u in een sfeer of in verband met een sfeer bent op dat moment. Door het niet te benoemen leeft u in een zekere vaagheid. Deze vaagheid kan u echter wel het gevoel geven van blijmoedigheid, van kracht, van sterkte en heel vaak daarbij uw intuïtieve vermogens sneller ontwikkelen. U gaat aanvoelen wat u wel en niet kunt doen, wel en niet moogt doen. Op deze manier kunt u dus ook verdergaan.

Er zijn echter mensen, die altijd proberen om emoties dan toch weer te verklaren. Als u zo'n type bent, kunt u deze methode beter achterwege laten.

Dan kennen we verder nog gemeenschapstechnieken van meditatie, vooral omdat een aantal mensen geneigd is om samen te mediteren. Hier komen wij natuurlijk op een heel afwijkend terrein ten aanzien van het voorgaande.

Bij gemeenschapsmeditatie is het erg belangrijk dat men degene die in de meditatie voorgaat geheel volgt. Niet zelf denken, maar opgaan in hetgeen wordt gezegd. Degene die spreekt, behoeft dat niet mooi te doen, maar hij moet wel iets vertolken, iets verklanken wat voor allen erg belangrijk is. We zouden dit ongeveer als volgt kunnen voorstellen:

'Wij willen nu mediteren over het Licht, het gouden Licht, de gouden Kracht die ons allen omgeeft.

Deze Kracht is rond ons. Deze Kracht is in ons. Met deze Kracht zullen wij samen sterk zijn. Deze Kracht geeft ons de mogelijkheid om in onze wereld beter te werken en te handelen. Daarom willen wij één zijn met deze Kracht.

Het gouden Licht is stralend, is helder. Het omringt ons. Het is als een zee van licht die ons groet. Wij staan open voor dit Licht. Wij ondergaan dit licht. Door ons geheel te schenken aan dit Licht, ons op te lossen in dit Licht zullen wij de kracht van dit Licht ons eigen maken. Zij zal deel worden van ons zijn en van ons wezen. Zij zal de drijvende Kracht kunnen zijn voor ons leven. En in deze Kracht zullen wij dan beseffen welke waarden, welke personen en mogelijkheden in de Kracht schuilen.'

Een klein voorbeeld. Ik heb opzettelijk niet gezocht naar een bijzonder fraaie formulering. Want als je te mooi en te poëtisch gaat spreken, dan werkt het wel erg suggestief, maar je hebt grote kans dat de

mensen opgaan in een emotie die je oproept en daardoor eigenlijk niet meer komen tot het zelfstandig eenworden met de kracht. Dat moet je vermijden.

Als je met dergelijke meditatietechnieken werkt in een groep, dan is het erg belangrijk dat ze regelmatig plaatsvinden. Het hoeft niet elke dag. Maar als je afspreekt eens in de week, eens in de twee weken, eens in de maand, dan moet je daar naartoe kunnen leven. Dan moet het niet zijn dat je zegt: Ja, we zouden eigenlijk vandaag mediteren, maar Jan heeft een vergadering, Piet is naar een concert en onze normale voorganger wilde heel graag naar Ajax-Feyenoord, dus dan doen we het de volgende dag maar. Dat kun je niet doen. Houd je aan een vaste indeling en probeer dergelijke meditatiegedurende lange tijd met steeds dezelfde groep (dit is erg belangrijk) te herhalen.

Valt er iemand af, vervang die dan niet zonder meer. Ga gewoon verder met de kleinere groep. Want zeer belangrijk is de eenheid die in zo'n groep heerst; de wijze van samen doen en samen denken die juist het resultaat voor de eenling binnen de groep mogelijk maakt.

Dan zijn er natuurlijk nog duizend-en-~~een~~ andere technieken. Wij moeten bij het hanteren van technieken vooral begrijpen dat de techniek een middel is. Zelf is ze niet de bereiking.

Als u een fietspomp heeft, kunt u een fietsband oppompen, maar als u daarmee een autoband op spanning moet brengen, dan ben ik bang dat het u bijna de nek zal breken. Het instrument moet aangepast zijn aan de taak.

De techniek die wij gebruiken moet gebaseerd zijn op onze werkelijke noden en behoeften. Ze moet niet alleen samenhangen met iets moois en iets hogers, maar ze moet werkelijk wortelen en zetelen in ons bestaan van het ogenblik. Dit betekent, dat wij niet altijd een techniek kunnen blijven handhaven. Als wij merken dat iets niet meer werkt, dan zoeken wij een andere techniek. Als het niet mogelijk is associatief nog verder te komen, dan maken we maar een lijstje en proberen wij het eens met een ander systeem.

U bent niet de slaaf van een bepaalde methode van werken. En het is zeker niet waar, dat het wisselen van werkmethode gevaren met zich zou brengen of u ver zou doen terugvallen. Dat is alleen het geval, indien u zoudt wisselen van de ene groep naar de andere, omdat u dan inderdaad een totaal nieuwe harmonie moet vinden voordat u verder kunt gaan.

Degenen die zich bezig houden met paranormale krachten en met wat daar verder mee samenhangt, zullen meditatietechnieken op hun eigen wijze gebruiken.

Iemand, die magnetiseert, kan op een gegeven ogenblik daarvan moe worden. Dan zijn er mensen die zeggen: Ik moet toch verder gaan. Dat is natuurlijk onzin. Dat is hetzelfde als zeggen: De karaf is leeg, maar houd je beker er maar bij, ik zal wat inschenken. Dat gaat niet.

Zo'n magnetiseur heeft in de eerste plaats herstel nodig. Herstel betekent een zo diep mogelijke rust en ontspanning. Waar je die in zoekt, is niet belangrijk. Maar in een dergelijk geval zal de meditatie proberen om zo snel mogelijk een stadium van gedachtenloosheid te bereiken. Het is ook erg belangrijk dat je bij dergelijke meditatie de houding vindt die voor jou werkelijk de gemakkelijkste, de meest relaxerende is.

Ik zou vanuit mijn standpunt, naar dat is nooit bindend, het volgende wel kunnen aanbevelen:

Strek uw lichaam zo recht mogelijk uit; b.v. op de grond of als het u te hard is op iets wat in ieder geval vlak is en niet teveel inzakt onder uw gewicht zo u dit althans bezit.

Zorg dat armen en benen los liggen. Dus niet de benen gekruist over elkaar of te zeer tegen elkaar. Leg ze maar een eindje van elkaar af. Laat de handen ontspannen rusten naast het lichaam. En dan is het ook niet: moet ik de handpalmen naar boven of naar beneden houden. U doet het zoals het u het gemakkelijkst is. Pas op het ogenblik dat u werkelijk het gevoel heeft: nu lig ik helemaal gemakkelijk, begint u met een meditatie.

Ik raad u aan om als sleutel daarvoor uw werk te gebruiken. Dus wat probeert u te doen? Kracht door te geven.

Kracht doorgeven betekent verbonden zijn met de Kracht. Verbonden zijn met de Kracht betekent, dat u zelf eigenlijk niet helemaal meetelt. U bent alleen maar instrument, meer niet. Daarom is het niet belangrijk dat u zich bezighoudt met de Kracht.

Instrument zijn betekent ook dat u het moet overlaten aan die Kracht. Laat die Kracht maar door u heen gaan. Laat die Kracht maar door u werken. Niets is belangrijk. U ligt ontspannen. Voor u het weet bent u in een slaperige toestand gekomen. Laat die gewoon even voortduren. U zult merken dat u dan met 10 à 15 minuten rusten op deze manier na de inleidende overwegingen evenveel veerkracht herwint als normaal met een slaap van enige uren.

U zoudt dezelfde techniek soms kunnen gebruiken wanneer u heel weinig tijd heeft en erg moe bent. U kunt dan in zeer korte tijd uzelf aardig opladen.

Wilt u gebruikmaken van energieën om u heen, b.v. om uw ontvankelijkheid op te voeren, dan zult u het weer anders moeten doen.

Hiervoor nemen we een houding aan die wel gesloten is. Een lotushouding zou ideaal zijn, mits u geen pijn krijgt door de kleermakerszit. U kunt dan beter een andere houding kiezen. Hier is het echter belangrijk dat er een sluiting van de ketens in het lichaam wordt bereikt. Het best doet u dit door de benen te kruisen zodat de enkels elkaar beroeren en de handen op de knieën te laten rusten. Wilt u dat niet, dan kunt u de handen samenbrengen ongeveer op de hoogte van het middenrif. Leg ze gewoon op elkaar.

In dit geval wilt u gevoelig zijn. U stelt zich voor, dat er een enorme stilte is. Kies als uitgangspunt: overweeg de stilte. Laat alles op u afkomen. Wordt u bewust van alle flarden die u bereiken, maar stoor u daar niet aan. Probeer neutraal te zijn. Als u stemmen hoort, luister niet. Laat ze aan u voorbij gaan.

In deze toestand laadt u in de eerste plaats uzelf op. In de tweede plaats vergroot u uw gevoeligheid juist door het gebrek aan concentratie op het verschijnsel.

Wilt u deze vorm van meditatie nog ondersteunen, dan begint u met enkele eenvoudige adem oefeningen. Daarvoor zou ik u aanraden driemaal een reinigende ademhaling te doen.

Bij de reinigende ademhaling halen wij diep adem zodat zowel de longpunt als de longtop gevuld zijn. Wij combineren dus borst- en buikademhaling voor een ogenblik met elkaar. Dan houden wij even de adem in (dat behoeven we niet te tellen) daarna met korte stoten achter elkaar uitademen. Het geluid dat u dan voortbrengt lijkt een beetje op het hijgen van een hond, zij het iets trager, maar wel met het gevolg dat u uw longinhoud redelijk leegmaakt. Door de stotende beweging waarmee de uitademing gaat, ontdoet u de luchtwegen van allerlei dingen die daarin niet thuishoren. U bereidt u voor op een weer inademen waarbij u dan niet alleen lucht opneemt, maar ook in staat bent om veel van de lading in die lucht op te nemen of zoals men wel zegt: de od-kracht.

Als u dat een drietal keren heeft gedaan, past u dan nog de gefaseerde ademhaling toe. Dit moet u echter voor uzelf uitmaken. De eerste keer is meestal twee- tot driemaal genoeg. Later zult u het misschien zelf iets

uitbreiden.

Inademing vier tellen. Vier tellen de adem inhouden, daarna in acht tellen uitademen. U kunt dat later nog doen met neusgat controle zodat u de ene keer inademt en uitademt door het linker- en dan door het rechterneusgat, wat u doet door ze licht dicht te drukken. Maar dat is niet eens zo belangrijk. Het gaat erom dat u hierdoor uw lichaam voorziet van energie uit uw omgeving en daardoor de mogelijkheid geeft aan uw lichaamsstromen om evenwichtiger te werken, terwijl u gelijktijdig uw zenuwstelsel oplaadt zodat uw gevoeligheid aanmerkelijk toeneemt.

De meditatie over rust en stilte die hierop volgt, geeft u de mogelijkheid u voor te bereiden op het ontvangen van werkelijk heldere signalen. Na de beëindiging van de overweging (dit absoluut stilte zoeken en stilte zijn) kunt u zich enige minuten bewust worden van de indrukken die op u afstormen. Probeer daaruit - het zijn er in het begin altijd teveel - één of hoogstens twee te selecteren. Probeer dan die bewust te volgen. Na enige oefeningen en herhalingen bent u in staat bepaalde invloeden en stemmen te horen. Controleer altijd of hetgeen u ontvangt misschien een telepathisch contact met mensen is. Denk niet, dat het altijd direct de hoogste geest is die het woord tot u richt.

Nu wij deze situatie hebben gezien, kan ik u nog een aardige meditatietruc leren. Het kan voorkomen dat u zich vergezeld, belaagd, geplaagd, geholpen misschien ook voelt door onzichtbare entiteiten die u toch zo nu en dan een beetje lastig zijn. Als dat het geval is, zouden ook concentratie- en meditatietechnieken daar vaak veel aan kunnen verhelpen.

U begint weer uzelf zo goed mogelijk te ontspannen. Zoals ook op de manier voor magnetiseurs en voor het magnetiseren die ik heb beschreven.

Wanneer u nu begint te overwegen, neemt u één van de verstoringsverschijnselen die voor u het meest hinderlijk was in de laatste tijd als onderwerp. Stel u dit geheel voor. Laat het volledig in u opkomen. Dan zal dat beeld langzamerhand een verklaring voor zich gaan geven; er komen associaties bij. De betekenissen worden duidelijk. Eerst wanneer dit is gebeurd, vervolgt u uw meditatie door uw houding tegenover dat verschijnsel mede in te sluiten en dus het beeld a.h.w. van u af te drijven naar een onbekende verte, danwel op grond van de ontvangen boodschappen bepaalde aspecten te aanvaarden en andere te ontkennen. Hierdoor bent u mogelijk in staat een selectief en daardoor voor u aanvaardbaar en goed gebruik te maken van dergelijke verschijnselen en krachten.

Deze oefeningen moeten altijd meermalen worden gedaan. En als u werkelijk dergelijke verschijnselen ondervindt, dan zou ik u de raad geven om er toch maar een keer of vijf de eerste week dergelijke meditatie met steeds hetzelfde beginpunt te houden. Later zult u zien dat u zich veel gemakkelijker instelt. Maar alles moet een gewoonte worden.

Dan nog een laatste punt: Ik heb geprobeerd u een aantal technieken schetsmatig te geven, maar wel zodanig dat u in staat bent die voor uzelf verder in te vullen.

Meditatie en wat dat betreft ook contemplatie zijn zeer belangrijke zaken, als het erom gaat tot zelferkenning te komen. Want alleen de mens die beseft heeft van zijn eigen mogelijkheden, maar ook van zijn banden met deze wereld en andere werelden, is in staat werkelijk iets goeds tot stand te brengen. Dit impliceert echter ook, dat moet u goed begrijpen, dat u datgene wat u innerlijk beleeft en ervaart ook ziet als iets wat in uw eigen werkelijkheid plaatsheeft. U kunt nooit iets ontkennen in uw eigen werkelijkheid, in uw leven en daden en dat gelijktijdig geeste-

lijk aanvaarden en omgekeerd.

Bij alle oefeningen gaat het erom jezelf te zijn, jezelf te ontplooien, jezelf te ontwikkelen tot datgene wat je hoogste potentie op aarde is. Doe je dit, dan zul je daardoor geestelijk hetzelfde ook tot standbrengen.

Wie zich alleen bezighoudt met de theorie komt nooit verder. Iemand die zijn technieken uit een boekje leert en ze nooit in praktijk brengt, zal nooit goed leren dansen of leren vijlen. Hij zal nooit een stopcontact zo kunnen aansluiten dat er geen gevaar voor hem of voor de omgeving ontstaat etc. Realiseer u dit!

Zelferkenning heeft niet alleen te maken met de innerlijke werkelijkheid. Ze heeft wel degelijk ook te maken met de manier waarop we in de wereld staan; datgene wat we tonen te zijn, datgene wat wij proberen in onze wereld werkelijk te maken. Pas wanneer deze beide samenkomen, maken wij ons waar en leren wij onszelf kennen. En eerst als wij onszelf waarmaken, beter leren kennen en beseffen met al onze onvolkomenheden, met al onze tekortkomingen, met onze goede kanten, zullen wij in staat zijn de geestelijke elementen op de juist wijze in te passen in het stofelijke bestaan.

Houd mij deze laatste noot ten goede. Ze is voor velen die aan esoterie en dergelijke zaken doen heel erg belangrijk. Voor anderen is ze misschien minder belangrijk, maar het kan nooit kwaad om het nog een keer te horen. Hiermede beëindig ik deze lezing.

x Mediteren over hoge onderwerpen worden soms wel aanbevolen.....

- Ik kan dat begrijpen, omdat ze hopen dat daardoor associaties met het ik oprijzen. Er is een tijd geweest dat heel veel meisjes probeerden eruit te zien als een zekere Brigitte Bardot, maar daarmee waren ze het nog niet.

Mediteren over die hoge onderwerpen op zichzelf kan verdienstelijk zijn. Het kan soms zelfs resultaten geven. Maar het gebruikmaken van dergelijke voorstellingen om je eigen transformatie in te leiden is erg gevaarlijk, omdat je dan niet uitgaat van je eigen mogelijkheden, je eigen werkelijke vermogens, maar van een ideaal beeld dat je niet kunt waarmaken en dat je daardoor teleurstellingen bezorgt met als gevolg, dat je niet bereikt wat je zou kunnen bereiken. Mijnerzijds is er dus wel enig bezwaar tegen deze techniek. Ik kan echter begrijpen dat men ze als een systeem probeert te leren, omdat mensen nu eenmaal achter filosofieën en idealen gemakkelijker aan gaan dan achter de werkelijkheid van hun eigen wezen.

DE MYSTERIESPELEN.

In de oudheid waren mysteriespelen zeer bekend. Sommige daarvan werden zelfs voor publiek opgevoerd, andere meer in besloten kring beleefd. In al datgene wat wij meditatief doen, speelt ook het eenworden met iets anders een rol. Dat was nu juist wat in de mysteriespelen een heel grote rol speelde. Men beeldde daar b.v. een godheid uit. Men beeldde bepaalde krachten van de natuur uit en men werd door dit met volledige overgave te doen als het ware een daarmee.

Opvallend is, dat practisch alle mysteriespelen waren gebaseerd op een improvisatie wat betreft woord en gelijktijdig een uiterste stylering van gebaar, houding en plaats. Je zoudt een mysteriespel ongeveer kunnen omschrijven als een dans waarbij de deelnemers zelf een kracht vertegenwoordigen, zich daarin zodanig inleven dat ze spontaan de tekst voortbrengen die past en bij de persoon en bij het gehele gebeuren zoals dat wordt uitgebeeld.

Natuurlijk zijn mysteriespelen altijd weer iets waar de mens een beetje vreemd tegenaan kijkt. Wij weten b.v. dat in Babylon mysteriespelen werden gehouden waarin een priester Marduk (een heel grote godheid) voorstelde en een danseres de aarde vertegenwoordigde. Zij kwamen dan ook zeer plastisch samen. Daar waren ook raadgevers bij; een soort hofhouding.

Nebu, de god van de wijsheid, werd vaak gespeeld door een filosoof ofwel een lagere priester, danwel door gewoon een kluizenaar die voor de gelegenheid was aangetrokken. Er waren verder allerlei figuren uit de gemeenschap van de tempel en figuren van buiten. Soms werd als een bijzondere gunst aan een hooggeplaatste (een satraap) of misschien zelfs een directe vriend van de vorst de gelegenheid geboden om eveneens een rol mee te spelen.

De dominerende figuren waren hier altijd weer Marduk en daarnaast Ishtar. Ishtar die vaak zelfs door twee personen werd uitgebeeld, omdat ze gelijktijdig de strijdlustige was en de goedertieren.

Het spel speelde zich meestal af op de 3e etage van een tempelpiramide. Het werd alleen bijgewoond door ingewijden en zeer hooggeplaatste burgers. Maar wanneer het was afgelopen, dan gingen degenen die dat spel hadden gespeeld in hun vereenzelviging met deze figuren in een plechtige processie door de stad rond. Ze werden daar rond gereden, ten dele rond gedragen. Ishtar b.v. werd als de Goedertieren gedragen op een soort palakijn maar zonder dak, terwijl de Strijdvaardige in een wagen werd voortgetrokken, soms bespannen met dieren, soms ook door slaven. De burgers keken dan toe en zagen daar hun goden door de straten gaan.

Een ietwat vergelijkbare processie kennen we ook uit Egypte. Het was het z.g. bezoek der goden. Wanneer namelijk een god op bezoek ging bij een andere god, dan werd zijn beeld in een processie gedragen, op een bark gezet eventueel, door de straten van de stad gedragen omringd door priesters die dan vaak ook nog heel goede hypnotiseurs en suggestoren waren die zekere wonderen deden. Aan zo'n hele geschiedenis ging één ding vooraf:

Er werd iemand gekozen die de godheid moest representeren. Dat was een soort medium. Deze werd door de priesters met wierook en bepaalde middelen in een trancetoestand gebracht. Hem werd dan gesuggereerd dat hij de god zelf was. Vanaf dat ogenblik trad hij tegenover zijn priesters

op als de godheid. Tijdens het gehele bezoek, dat overigens was vastgesteld en precies uitgerekend, was hij het die de uitspraken van de godheid deed. Hij werd dan meegevoerd, hetzij gedragen, hetzij in sommige gevallen gereden of in de bark gezet vlak achter het beeld van de godheid dat feitelijk op bezoek was.

Bij de ontmoeting van de goden was er dan aan de andere kant ook een jongepriester gekozen die in zo'n zelfde trancetoestand was gebracht. Deze twee priesters als goden getransformeerd (zo voelden zij zich; ze wisten niet beter of ze waren het) gingen dan een dialoog aan. Ze spraken met elkaar, ze schepten op (mensen doen dat en goden kenmerklijk ook) en rond hen groepeerden zich dan de twee hofhoudingen. Datgene wat dan gebeurde op bevel van deze twee goden en dat wat ze zeiden, werd opgetekend aan beide kanten. Het was vaak beslissend voor politieke verhoudingen, voor verrichtingen in de nabije toekomst, soms zelfs voor het lot van stadhouders en belangrijke priesters.

Heel anders ging het weer toe bij bepaalde Isis-mysteriën. Hier werd een deel van de bijeenkomst in het half duister bij fakkellicht gehouden meestal in een grot of in een ruimte die dan was aangekleed als een grot. Hier werd dan het opwekken van Osiris uitgevoerd.

Isis veranderde. Zij transformeerde zich a.h.w. totdat zij werkelijk de Lichtende was geworden. Het eigenaardige was dat de priestères (het waren allemaal priesteressen die het deden behalve Osiris die was natuurlijk een priester) op den duur door deze suggestie zodanig stralend was geworden dat ze in staat was om spontane gezangen uit te voeren; daarbij gaf ze ook orakels.

Dit geschiedde dan in de buitenlucht waar een plechtige optocht werd gehouden en fakkels werden gebruikt. Dan moest er een bepaalde maanstand zijn; de maan moest tegen vol aan, dus wassend zijn. Vervolgens werd een vijver eerst helemaal omgelopen, daarna werd sloop gegaan, want de reizende eeuwigheid is voor Isis de werkelijkheid waarmee ze de wereld omvat. Daarom moest zij die tocht maken.

Wanneer die tocht ten einde was, werd de vertegenwoordigster van Isis in slaap gebracht. Niet Osiris, die bleef wakker. Voor het in slaap brengen hadden ze ook bepaalde reukmiddelen. Vermoedelijk ook wel een bijmengsel in de drank die haar werd aangeboden. Wanneer ze dan tot zichzelf kwam, was ze weer gewoon priesteres.

Osiris daarentegen maakte nog een tocht en ging vaak naar een tempel in een andere stad. Dat deed hij als Osiris in een speciale bark met speciale roeiers, speciale zeilers. Wanneer ze dan aankwamen, bezocht hij de tempel van Amon, van Re of hoe in die stad de god van de zon werd vereerd. Daar knielde hij neer en keerde tot zichzelf terug.

Hiermee werd uitgebeeld de belangrijkheid van Isis, die in feite Osiris naar voren schuift. De herrezene heeft dan de taak om met de goden te communiceren. Dat is niet meer de taak van Isis. Zij is wel de profetes die van tevoren zegt hoe het zal gaan.

Een beetje anders zien wij het in Griekenland. Er zijn daar een aantal gebruiken die hier als nogal grof overkomen. Dionysosfeesten e.d. In Griekenland werden dan hele optochten van dronkenlieden gehouden. Zij waren echter heus niet alleen dronken van de wijn. Het was de bedoeling, dat ze in een soort extase kwamen. Gedurende zo'n optocht werd er dan ook de hele tijd door gedaan. Dat was niet hossen, maar het was werkelijk een in vervoering dansen. Zoals David danste voor de Ark uit.

Hierdoor verloren de mensen ook hun contact met hun omgeving. Ze werden eigenlijk meer deel van de natuur. Ze beleefde de krachten van de natuur. Ze konden de bezieling van de natuur aanvoelen. Onder hen waren er dan ook enkelen die heel wonderlijke uitspraken deden welke onmiddellijk werden vastgelegd door priesters. Die werden dan gebruikt om als een soort orakel te dienen en gelijktijdig ook het verloop van de stoet

van het volgende jaar vast te stellen.

De vrouwen hadden hun eigen mysterie. Daarbij werden ook bepaalde godinnen aangeropen, maar ook sommige nymphen. Wanneer die vrouwen bezig waren, dan mochten ze absoluut niet worden gestoord door een man of door een vreemdeling. Vandaar dat bekend was dat deze wilde bende (zo werden ze genoemd) eenvoudig mannen verscheurde. Het was eigenlijk verweer. Want de werking van de vrouw was het erkennen van de vruchtbaarheid, het beleven van de vruchtbaarheid maar tevens het vinden van de totale kracht die de vruchtbaarheid beheerst. Dit werd dan uitgebeeld. Verder waren ze dan volledig van zinnen, want ze waren eengeworden met de kracht van de natuur. Ze waren met het hele voortbrengingsproces bezig en een storing werd op een bijna dierlijke wijze afgedaan.

Er waren ook meer Apollonische Mysteriën. Deze waren in tegenstelling tot de voorgaanden over het algemeen van een vaste tekst voorzien. Soms waren het zelfs dichtstrofen. Hier is de beweging weer iets vrijer. Hier hebben we te maken met een uitvoering die plaatsvindt voor ingewijden. Mensen die gereinigd zijn, die bepaalde inwijdingen hebben ondergaan en die in het mysteriespel heel vaak herbeleven wat zij vroeger, toen ze zelf een van de personen hadden uitgebeeld, hebben door-gemaakt. Het is dan ook niet zo verwonderlijk dat er over die mysteriën zo weinig bekend is geworden.

Mysteriën waren voor een zeer groot gedeelte een spontane gebeurtenis. Ze werden niet vastgelegd. Ze waren geen rituelen zoals men tegenwoordig denkt. Ze waren vereenzelvigingen met iets anders.

Als u bezig bent met mediteren, dan kunt u via die meditatie proberen een andere wereld te beleven. Voor deze eenvoudige mensen waren er nog geen andere werelden. De Olympos misschien. Maar wat was er dan wel? Er waren de eeuwige krachten die meester waren over de mensheid en over de aspecten van de natuur. Het is duidelijk, dat ze deze gingen beleven en daar volledig wilden binnentreden.

Dat betekende ook, dat voordat je begon je een hele tijd je bezighield met de figuur die je moest uitbeelden; dat je probeerde je daarin in te leven; dat je moest vergeten wie je was om tot iets anders te worden. Maar dat anders was dan niet alleen maar een vertoning. Het was een complete beleving waardoor je op dat moment de macht had van de god die je uitbeelde. Langzamerhand is dat natuurlijk wat verwaterd. Het is eigenlijk geworden tot een soort carnaval met heel veel orgieën. Dat is al in de Romeinse tijd gebeurd.

De mensen hebben grotendeels de kunst verloren om één te worden met het andere. In deze tijd zijn er nog wel bepaalde mysteriën die prima uitgevoerd worden met de juiste opstelling, met juiste incantaties, maar het is allemaal zo geregeld, het is zo ritueel. En juist om te komen tot een werkelijke eenheid met een hoge kracht, het werkelijk beleven van een hoge wereld, moet je los komen te staan van regels.

De regels zijn er in het begin. Het is een platform vanwaar je vertrekt. Maar de reis zelf is een reis door de hemelen. Dat is een reis, die door mensen niet kan worden bepaald. Als je dan een dans daaraan verbindt, is dat in vele gevallen hoofdzakelijk omdat je in de choreografie eigenlijk de mogelijkheid schept om het heelal uit te beelden, terwijl elke godheid toch in zichzelf en met zichzelf kan leven en bewegen en in het bewegen zichzelf kan uiten niet alleen als persoonlijkheid maar in relatie tot de anderen.

Het is duidelijk, dat al deze dingen voor de mensen een beetje eigenaardig zijn. Moderne mensen zullen voor bepaalde aspecten van de mysteriespelen als zij ze ooit zouden leren kennen, waarschijnlijk hun wenkbrauwen fronsen of hun schouders ophalen en zeggen: Nou ja, dat was ook zo primitief.

Zijn er dan in deze tijd geen heksendienaars en tovenaars? Men zegt: Het zijn duivelvereerders. Maar dat zijn ze lang niet altijd, Veel van de heksen, vooral de witte heksen, redeneren als volgt: Wij eren God. God is goed en geeft ons onze kracht. De duivel houden wij te vriend, want dan hebben wij daar geen last van.

In dergelijke ritens speelt, zoals in het verleden, een aantal vruchtbaarheidssymbolen een rol. Dat kan gaan tot rituele paring toe. Het is het rugwaarts dansen naar het altaar. Het is de omkering van alle waarden. Het is eigenlijk een poging om je eigen redelijke wereld opzij te zetten om iets uit te beelden wat oerkracht is. Je zou dus zo'n heksenvergadering compleet met altaar, ritens e.d. juist omdat ze zich op een gegeven ogenblik aan de ritus onttrekt en wordt tot 'n spontaan beleven, kunnen vergelijken met de mysteriespelen van vroeger.

Een soort mysteriespel kennen we nog wel in zuidelijke landen, b.v. Spanje. Daar hebben we de religieuze optochten. Daar lopen de Barrevoeters onder hun kappen boetvaardig te zijn. Heel vaak zijn ze het helemaal niet, maar ze doen alsof en dan horen zij er ook bij.

We kennen daar ook de Flagellanten die zichzelf kwellen om hun zonden te boeten zoals ze zeggen, maar eigenlijk omdat ze in die rituele zelfkastijding voor een groot gedeelte zichzelf verliezen. En dan kom je tot heel eigenaardige verschijnselen.

In Spanje zul je dat niet vaak zien. Maar in Zuid-Italië daarentegen zijn er dorpen waar soortgelijke rituele plechtigheden ook plaatsvinden. De optocht is een beetje anders en ze hebben geen kostuums. Maar het eindresultaat is wel dat gewone burgers, boeren, jongens, meisjes, vrouwen en mannen blootsvoets over gloeiende kolen lopen zonder zich te branden. Het vuurlopen.

In Tunis bestaat er een secte die manipuleert met giftige slangen, zich erdoor laten bijten zonder dat het hen iets doet. Zij doorboren ~~en~~ verwonden zich. De wonden zijn na een heel korte tijd, meestal na een paar uren, weer helemaal verdwenen, ofschoon ze met behoorlijk scherpe messen werden toegebracht.

Kijk, alweer een wegluchten van jezelf en daarvoor in de plaats iets anders worden. Ik weet niet, of ze begrijpen waarom ze die serpentes hanteren.

De giftige slang is de wijsheid. Het is de wijsheid die gelijktijdig levenbrengend is en dodelijk kan zijn. De verwondingen die zij zichzelf toebrengen is eigenlijk alleen maar het manifesteren van de onbelangrijkheid van het lichaam, omdat de ziel in haar onkwetsbaarheid alles beheerst. Een mysteriespel. Primitief, volks en natuurlijk een beetje geschift. In deze dagen bestaan die dingen dus nog.

Nu heb ik het niet over de fakirs in India die zichzelf verminken om te bewijzen hoe heilig ze zijn of zichzelf kwellen, schijnbaar veel meer dan in werkelijkheid, om aan te tonen dat ze toch werkelijk bijzondere aalmoezen waard zijn.

Maar ook daar zijn er mensen, die tot onmogelijke prestaties komen alleen omdat ze op een gegeven ogenblik zichzelf achter laten. Ze worden a.h.w. tijdelijk tot iets anders. De man die vandaag een bedelaar is, kan morgen een godheid in vermomming zijn die je kunt begraven, die zijn geest uitzendt, die zieken geneest, die iedereen doorschouwt. En dat is dan geen komedie. Er zijn natuurlijk komedianten genoeg in India die doen alsof, maar er zijn ook echte magiërs.

Als u over meditatietechnieken hoort, dan denkt u altijd: het is allemaal wel heel mooi, maar als ik er nu de tijd en de moed voor kan vinden, dan zal ik het toch eens proberen. Maar wat u probeert te doen is iets wat zo oud is als de menselijke beschaving. Het is op een andere ma-

nier ook binnentreden in een andere wereld, iets anders zijn, iets anders beleven. En in die beleving je toch ook meer bewust worden van jezelf en van je eigen wereld. Daarom denk ik, dat iets zeggen over de mysteriën een aardige aanvulling zou kunnen zijn op al datgene wat de eerste spreker u allemaal heeft voorgelegd.

Ik wil u helemaal niet aanmoedigen om uw privé-mysteriën te gaan vieren. Ik wil u zeker geen religieuze of esoterische excuses geven voor het aanrichten van orgieën. Dat moet u maar voor eigen rekening doen. Maar begrijpen, dat alle dingen, onverschillig wat, een grote betekenis kunnen hebben op het ogenblik dat je ophoudt daarin jezelf te zijn, lijkt mij toch belangrijk. Want afstand doen van je persoonlijkheid, eenworden met het andere betekent deelhebben aan krachten en mogelijkheden die je normaal als mens niet ter beschikking staan.

Het houdt ook in, dat je je wereld anders leert zien dan je zilver als mens deed. Je onthoudt er altijd iets van. Dus of u nu wilt mediteren of behoort tot een groep die mysteriën viert dat maakt niets uit, als u maar een beetje afstand leert nemen van het beeld van uzelf. Een beetje harmonie en eenheid kunt vinden met het andere. Dan kunt u zeker zijn dat het u geestelijk en stoffelijk ten goede zal komen.

-:-

TUSSEN HOOP EN VREES.

Is dat niet het menselijke leven? De mens vreest steeds weer datgene wat hij veronderstelt zonder dat het misschien waar wordt. En hij hoopt gelijktijdig op datgene waarop hij niet voldoende vertrouwt om het als een zekere mogelijkheid aan te nemen.

Tussen hoop en vrees leven wij omdat wij onszelf niet kennen. Wij hopen, terwijl wij zouden moeten weten. Wij vrezen, terwijl wij in onszelf sterk genoeg zouden moeten zijn om te zeggen: Dit kan ons niet deren.

Het vinden van je innerlijke kracht kan je losmaken uit dat eeuwig geslingerd worden tussen hoop en vrees dat voor de mensen zo'n belangrijk deel van het bestaan uitmaakt, want wij zijn eeuwig.

Wij zijn deel van de eeuwige kracht. Wij zijn verbonden met zoveel werelden dat een enkele menselijke wereld er eigenlijk niet eens op aan komt.

Laten we dan niet hopen dat iets waar wordt, laten wij het innerlijk weten. Laten we dan niet vrezen, maar laten wij erkennen. Want indien wij datgene erkennen wat bestaat, zelfs als het niet aangenaam is, en het aanvaarden als een normaal deel van ons bestaan, dan kunnen wij het overwinnen. Als wij alleen maar hopen, dan zullen wij nooit kunnen waarmaken wat we wel waarmaken als we in onszelf zeker zijn.

Laten wij teruggrijpen naar het erfdeel dat we hebben: deel zijn van de eeuwige kracht. Deel zijn van de totaliteit en vandaaruit in onze specifieke uiting aan al datgene wat in ons leeft vorm en gestalte geven zonder ons af te vragen: wat komt morgen of waarvoor moet ik vrezen?

OP HOOP VAN ZEGEN.

Toepasselijk in deze tijd. De vis wordt duur betaald.
Als we hopen op zegen, dan is het eerste wat wij moeten doen: zelf werken. Want hopen op zegen, helpt ons niet. Een zegen is niet iets wat je krijgt omdat je daarop hoopt, maar omdat je bent, omdat je werkt, omdat je denkt.

Zegen is immers de kracht die we krijgen uit het onbekende. Die kracht kan niet in verschijning treden alleen op grond van een illusie. Je kunt in jezelf de mooiste dromen hebben, maar je kunt ze niet waarmaken, als je niet probeert althans één detail ervan om te zetten in werkelijkheid. Zo kun je geen zegen bereiken, indien je niet begint zelf de juiste opstelling te kiezen en de juiste dingen te doen.

De kreet, dat wij op zegen mogen hopen is er één die zinloos wordt. Wie zichzelf helpt, die zal God helpen. Dat ligt er dichterbij. En misschien nog eenvoudiger: degene, die in zich put uit de besepte krachten en mogelijkheden en daarbij zich niet afvraagt wat de gevolgen of de kosten zullen zijn, maar het noodzakelijke volbrengt, deze zal de zegen van boven ontvangen.

Hij zal de krachten erkennen. Hij zal de werking van die krachten in de wereld rond zich zien. Daardoor zal hij ook beseffen, dat de mens niet gebonden is aan alle stoffelijke en redelijke beperkingen maar dat er een hoge kracht is die hem in staat stelt vele van de schijnbare grenzen te overschrijden.

Maar deze overschrijding moet er dan een zijn, die gerechtvaardigd wordt zowel door hetgeen je innerlijk beseft en wilt waarmaken, als door je innerlijk geloof in een kracht, die zich daarin mede manifesteert.

Dus, vrienden, alsjeblieft geen Kniertjes mentaliteit: Buig u voor God en ga als Kniertje eens op hoop van zegen huiswaarts met een pannetje met een klikje.

Als u geen klikjes wilt, maar uw eigen potje wilt komen, dan zult u een beroep moeten doen op uw innerlijke kracht, uw innerlijke visie en zelf moeten waarmaken wat u noodzakelijk acht.

Dat is de enige manier om werkelijk zegen te verkrijgen en niet in het hopen langzaam te verzanden.

:--:~:

DE REVOLUTIE IN DE WERELD

LES VII.

DE WERELDEN VAN DE GEEST.

De werelden van de geest zijn natuurlijk sterk verweven met de wereld van de materie. Als er op de wereld iets verandert, dan heeft dat grote invloed op de werelden van de geest maar ook omgekeerd.

Het is gemakkelijk genoeg om de werelden van de geest even af te schilderen als een heerlijk Zomerland; huisje, boompje, beestje en wat daar verder bij hoort. Of te spreken over allerlei lichtsfereën die wat moeilijker te beschrijven zijn, maar die dan bij toehoorders een wat verwarde indruk achter laten.

In de geest worden de tekorten van deze wereld zeer sterk geregistreerd. Het tekort in uw wereld aan bepaalde geestelijke kwaliteiten, ontwikkelingen of eigenschappen vormt bij ons eigenlijk een soort schaduw; iets wat je probeert een beetje te verdrijven. Aan de andere kant, als de wereld nieuwe ontdekkingen doet, als ze zich bezighoudt met wetenschap, als het wereldgebeuren bijzondere trekken begint te vertonen, dan is daar aan onze kant ook een enorme belangstelling voor. Dat is te begrijpen, als u zich realiseert dat uitbreiding van kennis betekent, dat het geheel van alle geestelijke werelden een betere instelling krijgt t.a.v. materie, maar indirect door afleiding daarvan ten aanzien van de eigen wereld en de kosmos.

Probeer je als geest op de wereld in te werken, dan is dat vaak een meer persoonlijke kwestie. Wij hebben u al eens het een en ander verteld over de wijze waarop de Witte Broederschap kan ingrijpen, inclusief al die andere groepen tot aan het Verborgene Priesterrijk toe.

Een eenling in onze werelden (of het nu de lichte of de duistere zijn) reageert aan de hand van de tekorten die hij in zijn geestelijke wereld ervaart.

Als ik dus laten we zeggen dronkzuchtig ben en ik ga over, dan zal ik de behoefte aan deze bevrediging blijven behouden. Ik kan dan weliswaar een komedie voor mijzelf opvoeren, ik kan naar een kroeg of zelfs naar een discobar gaan, want als ik eraan denk, dan is die er wel voor mij. Ik kan daar drinken, maar wat ik niet kan vinden, dat is de roes. Die roes blijft uit. De smaakherinnering kan ik over het algemeen wel beleven, maar al datgene wat erop volgt, valt buiten mijn bereik. Een dronkzuchtige zal dus op aarde terugkeren en proberen zich zo sterk te vereenzelvigen met een drinker dat hij diens dronkenschap kan proeven.

Zo zijn er ook entiteiten die zich binden aan bepaalde plaatsen. Wij noemen dat spoken. Een spook kan natuurlijk alleen een herinnering

zijn die in de matrices van de materie a.h.w. is vastgelegd en door een medium weer wordt gewekt. Maar er zijn werkelijk spoken. Er zijn entiteiten die zich een lange tijd blijven binden aan een bepaalde ruimte. Misschien dat voor hen het idee van een eigen onveranderlijk bezit erg belangrijk is. Maar het kan ook zijn dat ze gewoon geen afstand willen doen van de uitstraling van de menselijke wereld. Op deze manier zal dus de eenling in de sferen heel vaak een vaste band hebben met de aarde.

Als wij de gehele geestelijke omwenteling in deze wereld nu proberen na te gaan, dan moeten we tot de conclusie komen dat aan één kant de mensen meer afstand zijn gaan nemen van een te sterke reglementatie. Het hoeft allemaal niet meer zo precies volgens de letter en volgens de regel te gaan, ook als dit door alle vormen van gezag als zodanig wordt gepredikt. Men past zich uiterlijk aan voor zover dat onvermijdelijk is en probeert voor de rest gewoon zichzelf te zijn.

Dit is voor de geest een heel belangrijke verandering. Want iemand, die alleen maar leeft volgens de regels die anderen stellen, komt terecht in een wereld die door die regels wordt bepaald. Hij zal zijn bestaan in de geest niet vrijelijk kunnen beleven. Hij zal steeds opbotsen tegen alle voorschriften en regels die hij in zijn leven als goed, als waar heeft aanvaard.

U kunt het zelf wel constateren op sommige séances. Daar kan een geest doorkomen die bij het Leger des Heils was. Hij spreekt nog in de termen van het Leger des Heils. Hij heeft ook nog dezelfde benepenheid op sommige gebieden. Op andere gebieden is hij misschien meer open geworden, maar je voelt: dat is echt helemaal in deze christelijke discipline ingebouwd. Dominees, pastoors, je hebt ze bij ons in alle soorten, hebben ook dezelfde neiging.

Je kunt bij ons een rabbijn tegenkomen die eigenlijk voor zijn gevoel nog niet dood is en niet leeft, want hij gelooft niet helemaal in een bestaan na de dood. Het enige dat hij weet te doen tegen alle omstandigheden waarvoor hij geen uitleg heeft, is het declameren van teksten uit de Talmud. Als zo iemand contact krijgt met de wereld, dan kan dat toch een grote verandering betekenen.

Laten wij stellen dat die rabbijn contact krijgt met Israël. Hij zal in het begin waarschijnlijk ontsteld zijn over alle veranderingen in het jodendom en de benaderingen van het leven. Maar dan gaat hij toch aanvoelen: hé, zelfs in mijn geloof zijn zekere vrijheden mogelijk. Op het ogenblik, dat hij dat beseft, worden zijn eigen vrijheden groter.

Heeft hij dat eenmaal ontdekt, dan is de kans heel groot dat hij zegt: Ik ga proberen om met die mensen enig contact te krijgen om verder mijn vrijheid te proeven en te zien wat mijn geloof, mijn Talmud, mijn Wetten voor mij betekenen. Dat is dus een wederkerige revolutie. Want terwijl hij door zijn geestelijk inzicht, waarschijnlijk iets ruimer dan van de meeste anderen, bijdraagt tot de ontwikkeling van het jodendom als zodanig, is hij gelijktijdig bezig om zich te ontworstelen aan te menselijke opvattingen waardoor zijn geloof voor een groot gedeelte werd ontwaard.

Dat kan ik natuurlijk ook vertellen over elke andere vorm van gelovige of het nu een pater is, een non of alleen maar een ijverige voorganger of iemand die de kerkeraad heeft gezien als het meest belangrijke in zijn leven. Iedereen moet leren en dat is vaak moeilijk.

Als wij de verschuivingen in waardering in de wereld zien, dan is dat voor ons in de geest schokkend. Als je ontdekt, dat ze een burgemeester durven uitmaken voor een mannelijk geslachtsdeel en horen dat ze een dokter beschouwen als een soort mecaniciën voor het lichaam die zijn werk goed moet doen en voor de rest niet teveel verbeelding moet hebben. En ze ook aannemen dat een professor op één terrein veel weet, maar voor het overige toch wel voor kritiek vatbaar is, dan zit je in een wereld

die voor velen in de geest onvoorstelbaar is. Die aantasting van gezag betekent in de geest dat dus je wereld verandert. Ik kan dat misschien het best omschrijven aan de hand van Zomerland. Dat ligt in uw lijn; daar zijn vormen.

Stel het zo: In je voorstelling is daar altijd een soort Engelse tuin geweest. Buiten die grenzen kon je niet komen. Nu begint die tuin plotseling wat te verwilderen. De padjes zijn niet meer zo precies afgebakend, de vakken beginnen wat onregelmatig te worden. In het begin probeer je het bij te houden, maar dat lukt gewoon niet. Langzaam maar zeker lijkt het een verwilderde tuin te worden. Als je er dan doorheen loopt en zegt: Ja, het is wel mooi, maar wat moet ik ermee, dan ontdek je op een gegeven ogenblik dat je buiten de grenzen van je tuin bent gegaan.

Dit is een gelijkenis uit de aard der zaak. Je vergroot dus je wereld. Een ander voorbeeld:

Iemand zit in een bepaald huis. Het komt wel voor dat iemand zich bindt aan een huis of een voorstelling van een huis. Soms zelfs aan de voorstelling van één kamer in een huis. Zo iemand komt tot de conclusie: er komen allerlei dingen van buiten naar binnen. Ik hoor dingen, ik beleeft dingen en dat past niet. Dan wil men buiten gaan kijken. Maar door buiten te kijken verandert er iets. Het huis is niet meer een soort gevangenis waarin je gelukkig bent. Neen, het is eerder een uitgangspunt waarin je zo nu en dan nog terugkeert, maar vanwaaruit je steeds verdere reizen maakt.

In de hoge kringen van de geest, als we althans een dergelijke term mogen gebruiken, is natuurlijk die begrenzing al veel minder. Maar ook daar wordt wel degelijk beseft wat er onder de mensen groeit; wat er aan de hand is. Dat betekent voor ons andere mogelijkheden, anders ingrijpen.

Als je alleen maar te maken hebt met mensen die materialistisch denken, dan kun je ze een keer een gewicht op de voet laten vallen. Dan hinken ze een beetje en spreken dan over toeval. Maar wat je hun duidelijk wilt maken, begrijpen ze nog steeds niet.

Krijg je daarentegen, zoals in deze dagen, een toenemend aantal mensen die gevoelig zijn voor inspiraties, die meer bereid zijn op hun innerlijk weten af te gaan, dan kun je het gedrag van mensen gaan beïnvloeden. Je zult dan wel eens fouten maken, maar uit die fouten leer je. Door de fouten word je meer bewust en je kunt over het algemeen de schade aardig herstellen of vergoeden. Nooit totaal natuurlijk, want de mens is zichzelf en hij moet zijn eigen leven leven.

De verandering, die in uw wereld voor ons het meest belangrijke is, is uit de aard der zaak die omwenteling waardoor de mensheid langzaam maar zeker in de richting gaat van ik wil niet zeggen het zuiver occulte, maar dan toch wel het emotioneel magische. Dat is in de wereld de laatste tijd heel erg gebeurd. Er zijn opvallende veranderingen gaande.

Als u denkt aan China, dan denkt u aan een atheïstisch volk in een bepaalde discipline. Rood-China laat tegenwoordig de oude filosofen weer toe. Het denken over Tao, het spreken in principes van Yan en Yin ook in meer kosmische zin neemt toe. Deze mensen groeien langzaam maar zeker uit een materialistische structuur naar iets toe waarin een emotionele achtergrond en een filosofie mede een rol gaan spelen.

O, het komt nog niet direct tot uiting, dat weet ik wel. Maar u kunt zelfs aan de hand van de wetten, die daar de laatste tijd zijn aangenomen en het schrappen van andere wetten, wel degelijk zien wat er aan de hand is. Dat betekent, dat je in zo'n volk een ontwikkeling die op zichzelf bewonderenswaardig is vanuit ons standpunt, kunt stimuleren in de juiste richting. Je entameert a.h.w. de geestelijke elementen, de geestelijke invloeden en je probeert van het zuiver theoretisch economisch zakelijke denken af te komen. Dat lukt in vele gevallen.

Wij hebben niets aan mensen die een geestelijke richting tot stand hebben gebracht die langzamerhand is verstart in dogma. Dat is een patient met volkomen verkalkte bloedvaten, een storing in de bloedsomloop en over het algemeen een tekort aan levenskracht. Waar je wel iets aan hebt, is een vernieuwing, of die nu vanuit menselijk standpunt positief of negatief is, waardoor strijdvaardigheid, geloofsbeleving in de christelijke kerk, maar ook meer directe aandacht voor de werking van de H. Geest ontstaat. Als je dat tot stand brengt, bereik je namelijk niet alleen een verbetering van geestelijke mogelijkheden op aarde, maar ook voor de mensen een betere oriëntering ten aanzien van de wereld en de mogelijkheden.

Soms worden er dingen geleerd waar de bestaande orde nog wel eens voor terugschrikt. Zo is er de laatste tijd een aantal groepen bezig met het zeer sterk uitdragen - inspiratief en anderszins - van: God heeft de hele wereld geschapen om te gebruiken. Zolang je haar goed gebruikt, is daar geen bezwaar tegen. Op het ogenblik, dat je haar verkeerd gebruikt, schaad je jezelf en niet alleen de wereld.

Een dergelijk principe kun je bij heel veel mensen vaste voet doen vatten ook zonder dat ze bewust met de geest in contact staan. Dat houdt in, dat de benadering van de wereld en ook van het eigen leven een andere wordt.

Het is niet alleen maar, zoals ze zeggen, een toelaten van alle dingen. Het is een anders beoordelen van toelaatbaarheden. Bijvoorbeeld: Wat je doet, gaat mij niet aan zolang je een ander niets aandoet. Ik ben je niets verschuldigd behalve dat ene: als jij niet verder kunt, dan moet ik je helpen.

Er wordt in deze zin tegenwoordig in de hele wereld ingewerkt. Ze proberen overal zelfs stakingen, opstanden e.d. te gebruiken om dergelijke denkbeelden verder door te voeren.

Wij moeten ook proberen het idee van macht een beetje te veranderen. Dat zal heel erg moeilijk zijn, want het grootste dogma op aarde is dat macht wordt ontleend aan de massa, maar niet aan de massa is gebonden. Daar moeten wij tegenover stellen dat macht alleen daar kan bestaan waar ze gelijktijdig de uitdrukking is van datgene waaraan macht wordt ontleend. Zodra je op de een of andere manier ernaast gaat, zit je fout.

Het lijkt misschien geen belangrijke omwenteling vanuit uw standpunt. U zegt: Ik heb het al zo vaak gehoord. Gehoord wel, maar de praktijk ziet er meestal anders uit.

Maar als de mensen altijd weer uitgaan van hun eigen bestaan, hun eigen denken en daardoor in feite de macht uithollen, zich niets aantrekken van de macht, tenzij het zo uitkomt, dan hebben wij eindelijk iets gevonden waardoor de gewone mensen in staat zijn om beperkingen op te leggen aan degenen die de macht zo zeer liefhebben en die, zoals absolute vorsten in het verleden, over leven en dood van iedereen meenden te mogen beschikken.

Geestelijk is een dergelijke verandering 'n algemene verwerking van het besef. Minder grenzen, meer inbreng van de persoonlijkheid overal. Het afleesbaar gedeelte, dat is het gemeenschappelijke bewustzijn dat ongeveer in de buurt zit van de astrale sfeer, is nog benaderbaar. Je krijgt een veel evenwichtiger beeld als je niet alleen wordt geconfronteerd met de mening van enkelen die wordt weerkaatst door velen, maar met de mening van velen zonder meer. Dan kristalliseert zich daaruit ook wel degelijk een aantal gegevens.

Die gegevens zijn echter belangrijk voor onze geestelijke ontwikkeling, voor onze visie op onze wereld, maar daarnaast geven ze ons ook de juiste harmonische waarde aan voor een direct contact met de wereld van de mensen.

De situatie waarin wij op het ogenblik verkeren in de geest is van iemand, die probeert een heel zware wagen op gang te brengen. Wij zeggen dan allemaal: Wij geloven dat hij al beweegt, maar wij zijn daar nog niet zeker van. Als wij de zaak aan het rollen kunnen brengen, dan zijn niet alleen de problemen voor de geest opgelost, maar is het ook mogelijk om heel veel menselijke problemen op te lossen. Dan kunnen wij weer terug naar een harmonie-model dat niet tevens een vredes-model in stasis is. Want als je stilstand krijgt, dan is dat voor de geestelijke ontwikkeling niet goed, maar het is ook voor de mensheid niet goed. Je moet verder, maar de manier waarop je verder gaat en vooral de achtergrond van het verdergaan is heel erg belangrijk.

Een mens, die verdergaat in vreugde zal meer kunnen presteren. Hij zal veel meer begrijpen wat hij doet dan iemand, die uit angst of uit haat reageert.

Voor onze eigen werelden is het natuurlijk erg belangrijk dat mensen een beetje bewuster overkomen. Er zijn nog wel eens geesten die overkomen en die in een duistere sfeer eigenlijk niet helemaal passeer, die we dus kunnen redden. Maar dan zitten ze aan de grens van Zomerland. En wat krijg je dan? Een paar eeuwen ziekenzorg. Dan moet je ze voortdurend achterna lopen, voortdurend weer beïnvloeden, ze proberen los te maken van waandenkbeelden. Maar als je mensen hebt die geen waandenkbeelden hebben, die gewoon van zichzelf durven uitgaan, dan is dat al veel gemakkelijker. Als ze dan het licht accepteren, dan staan ze al meteen in die lichte wereld. De laatste tijd heeft dat elke keer weer bewezen.

Als ze nog verder kunnen gaan, dan komen ze met een bewustzijn van taak, dan zien zij zichzelf als deelhebbend aan het geheel. Maar niet alleen dat, bovendien zijn ze nog in staat om ook geestelijk aan dat geheel verder te werken. Dan kunnen wij in de sferen dus veel gemakkelijker aansluiting vinden.

Er ontstaan geestelijk grotere harmonieën. Dat betekent ook weer ten aanzien van uw wereld grotere mogelijkheden. Het is dus een voortdurende wisselwerking.

Wanneer u hoort over de hoogste werelden (hoeveel mensen horen dat niet graag b.v.: Ik kwam laats Jezus en Boeddha tegen die even naar beneden waren gekomen om te praten met Mohammed en die heeft Ali er bijgehaald om het verder uit te leggen) dan zeggen de mensen: Dat moet fantastisch zijn.

Maar hoe kun je zo'n grote wereld kennen - of je nu Jezus bent of Boeddha - als je niet eerst in staat bent om de beperking terzijde te stellen en het geheel te aanvaarden? Leven in een hoge wereld betekent heus niet alleen maar op een troontje zitten en 'halleluja' roepen. Het is veeleer een zozeer kunnen opgaan in alles en dat wat we moeten verwerpen dat je in staat bent de dingen, die elkaar kunnen aanvullen, bij elkaar te halen.

Er zijn sommige dingen die op zichzelf vergif zijn. Maar in de goede dosering gevoegd bij andere dingen, die te fondantachtig en mierzoet zijn, zou je wel eens een resultaat kunnen krijgen dat direct werkzaam is, zonder het ene uiterste te bevatten of het andere. Dat sorteren is in de geest natuurlijk erg belangrijk en het is een continu proces.

U heeft vele malen kunnen opmerken dat wij ten aanzien van wat er op aarde gebeurt aardig op de hoogte zijn. Er is een heel netwerk van waarnemers uit de geest die zich zelfs bezighouden met alles wat er in uw kranten staat. O niet, dat de een de Telegraaf leest en de ander Het Algemeen Dagblad, maar gewoon alle feiten zoals ze door mensen worden gezien en beleefd, worden opgenomen. Is er een bokswedstrijd, een voetbalwedstrijd, een Olympiade of wat dan ook, het wordt geregistreerd.

men Men houdt er contact mee. Want door die waarnemingen kunnen wij op het

ogenblik al een groot aantal harmonische mogelijkheden voortdurend constateren, er eventueel op inspelen, die we zonder die gegevens niet zo gemakkelijk zouden krijgen.

Is iemand zo bewust dat hij alles kan aanvaarden, dan sorteert hij als vanzelf. Hij houdt zich bezig met hoofdzaken, terwijl veel van wat wij doen op ons niveau natuurlijk snipperwerk is. Maar het principe is en blijft hetzelfde.

Je zoekt naar een omwenteling voor jezelf, maar ook voor de wereld van de mensen, voor die gehele eenheid waar je bij hoort. In die opzet zou ik graag een klein beeld willen geven van wat wij op het ogenblik als steeds belangrijker zien. Het klinkt misschien een beetje vreemd hier en daar, maar dat moet u dan maar niet kwalijk nemen.

In de eerste plaats: Mensen moeten leren dat zij niemand kunnen bezitten en niemands bezit zijn. Zij moeten vrijelijk kiezen en vrijelijk volgens hun eigen verantwoordelijkheid handelen.

In de tweede plaats: Mensen moeten leren dat er geen absolute waarheden en geen absolute onwaarheden bestaan. Als je een onwaarheid hoort, schuilt daar altijd een waarheid in. Het gaat erom waarheid te ontdekken, niet om waarheid te bestrijden.

In de derde plaats: Wetend wat je bent en zo goed mogelijk beseffend wat je wereld is, moet je als mens proberen in het geheel van de wereld en de mensheid die taak te vervullen, die plaats in te nemen waarvoor je het meest geschikt bent.

Wij moeten voorkomen, dat uit welke gronden dan ook anderen de mensen beletten zichzelf te zijn op de meest harmonische en meest nuttige wijze.

Dan zijn daar nog een hoop consequenties aan verbonden. Een emancipatie-beweging is op zichzelf sympathiek, maar de manier waarop ze optreedt is vaak dermate eenzijdig en dogmatisch dat ze daardoor niet geheel aanvaardbaar is. Dat houdt in, dat we de mensen moeten proberen duidelijk te maken dat je niet gelijktijdig de koek kunt hebben en opeten. Wij moeten de mensen duidelijk maken dat je elk recht dat je voor jezelf opeist ook een ander moet toestaan. Dat elke verplichting die je zelf wilt aanvaarden een vrijwillig aanvaarde verplichting is die je niet zonder meer een ander kunt opleggen. Kijk, dan kom je ergens. Maar daar zitten dan nog een hoop problemen aan vast.

Dan zeggen de mensen: De promiscuïteit in deze dagen is toch niet aanvaardbaar. Misschien voor velen niet, maar dan moeten zij zich niet daarmee bezighouden. Voor andere mensen wel en dan moet zij zich wel daarmee bezighouden. Het is een keuze-element.

Als de geest dit kiezen duidelijk kan maken op aarde, dan komt er een situatie waardoor steeds meer mensen zichzelf zijn en daardoor geestelijk en waarschijnlijk ook materieel, althans psychisch, gezond leven.

De revolutie zoals wij die vooruit zien (wij hebben die al meermalen geschetst) voorzien een betrekkelijk trage ontwikkeling. Dat is ook begrijpelijk. Je kunt niet een huis afbreken, als je geen dak boven je hoofd hebt. De mensheid is aan bepaalde gemeenschapsvormen gewend. Ze kan die niet helemaal terzijde schuiven zonder gelijktijdig eigenlijk zichzelf bijna te vernietigen; haar samenhang te bedreigen. Maar ze kan wel steeds renoveren, steeds vervangen. Dit vervangingsproces zal een aanmerkelijke tijd lopen.

Kijk nu eens naar de typische ontwikkeling van deze tijd. Op dit ogenblik zijn ze in de Ver. Staten niet meer in staat om vrijelijk in te zetten; wat voor sommige instanties uitermate pijnlijk is. Zij kunnen niet meer beslissen: Deze regeerder is voor ons goed. Dat is nu fout, want het gaat om meer dan regeerders. Het gaat om meer dan om het al of niet pro-Ameri-

kaans zijn van een regime. Zelfs handelsvoordelen zijn niet meer voldoende om onmiddellijk het hele volk goedkeuring te zien geven aan maatregelen waardoor misschien een deel van het volk wordt onderdrukt.

Hetzelfde zien wij nu ook in Engeland. De manier van samenwerking, die in deze gemeenschap heel lang heeft bestaan, was eigenlijk op drie lagen gebaseerd namelijk de elitaire regeerders, de zakelijke regeerders en de anderen. Nu zijn de anderen al binnengedrongen in het rijk van degenen die zakelijk alles bestieren. Maar ze gaan al verder en beginnen steeds meer binnen te dringen in de wereld van hen die zich als de misschien wel door God-gekozen regeerders beschouwen. Dat betekent, dat er in dat land een zeer grote omwenteling gaande is ook al ziet u het niet.

En zelfs ook in Nederland. In Nederland was een te ver doorgevoerd socialisme aanleiding tot een toenemende onverschilligheid van veel mensen voor hun medemensen. Als je nu tegengas ziet geven door andere partijen, andere groepen, dan lijkt dat misschien een beetje op afbreken. U weet wel: onze sociale verworvenheden e.d. Maar het is gelijktijdig de mens een beetje wijzen op zichzelf. Maar ook op de noodzaak om met anderen samen te werken, rekening te houden met anderen, iets te doen voor anderen, omdat dat wat gedaan moet worden niet meer wordt gedaan door een verzorgende instantie zonder meer. Het zal tenslotte neerkomen op grotere sociale vrijheden.

Maar geestelijk, want geestelijk is voor mij toch het belangrijkste in dit onderwerp, zien wij dat in de geestelijke werelden een grotere vrijheid en een grotere krachtontplooiing mogelijk is. Als wij misschien nog tien jaar een beetje heel voorzichtig aan moeten doen, dan kunnen wij dat tolereren, omdat wij voelen: onze kracht, onze mogelijkheden groeien. Na die periode kunnen we in toenemende mate met de mensen contact opnemen. Wij zullen hen niet dwingen. Dat is onze taak niet en onze mogelijkheid niet. Wij kunnen de wereld niet veranderen voor de mensen, maar wij kunnen de mensen helpen om hun wereld te veranderen. En dat gaan we doen.

In je eigen wereld is alles wat je tot stand brengt een ervaring, onverschillig of het nu in de sferen is of dat je het op aarde ondergaat. Een ervaring is een verrijking van je eigen inhoud en een verbreking van de grenzen van je bewustzijn. Je kunt verder uitdijen; je wordt meer bewust.

De werelden van de geest hebben daarbij natuurlijk elk zo'n beetje hun eigen voorkeur. Dat is begrijpelijk. Zomerland zal waarschijnlijk vooral bezig zijn met vrede op aarde en vreugde. Ga je een stapje hoger, dan krijg je misschien te maken met degenen die proberen de humor weer een beetje terug te brengen bij de mensen, die proberen de strijd te maken tot iets wat als eerlijk beleefd en ervaren wordt en niet alleen als een conflict zonder meer, terwijl ze ook zullen proberen om het verantwoordelijkheidsbewustzijn voor elkaar te bevorderen.

Ga je nog weer een stapje hoger, dan krijg je al persoonlijkheden die zeggen: Wij kunnen in de mensheid bepaalde kwaliteiten gaan ontwikkelen en dat hangt dan vaak samen met de straal waartoe zij behoren; dus de ontwikkelingsweg die ze op dat moment volgen, de graad die ze daarin hebben bereikt. Maar je kiest hen uit je eigen wereld, je eigen kleur, je eigen kracht. Je kiest daarvoor degenen uit die harmonisch zijn met je, maar je zorgt ervoor dat ze daardoor een verscherpte ontwikkeling van bewustzijn doormaken en ook zoveel mogelijk van denkvermogen.

Ga je nog verder, dan krijg je te maken met sferen die zich bezig houden met innerlijke waarden: het esoterische, het emotioneel esoterische **pad**, ook wel het vrijheidsbewustzijn van de mensen. Daar proberen ze dan de mens een harmonie te doen vinden tussen een erkende innerlijke werkelijkheid en datgene wat er buiten de mens bestaat.

Zo heeft elke wereld in de geest haar eigen taken. Niet dat die taak is toegewezen. Ze vloeit gewoon voort uit de wereld waarin je leeft, de mogelijkheden die je hebt, de toestand die er in je op dat ogenblik bestaat. Zo vloeit alles samen tot iets wat je een revolutie, een omwenteling kunt noemen. Maar is het eigenlijk niet het bevestigen van een eenheid die in de mensheid altijd heeft bestaan?

Als mensen zover kunnen komen dat ze elkaar op geen enkel terrein afwijzen, dat ze elkaar aanvaarden zoals ze zijn en dat ze proberen voor zich en voor al die anderen steeds weer iets beters tot stand te brengen: iets meer geluk, iets meer vreugde, iets meer begrip, iets juister toegepast weten, dan zijn we op een punt gekomen waarop de mensheid een nieuwe en nu geestelijk uitermate belangrijke era ingaat.

Dan kan de mensheid uitgroeien tot een gemeenschap, een broederschap van mensen zou ik haast willen zeggen. Een broederschap die alle mensen zozeer met elkaar verbindt, dat ze zonder daardoor hun kwaliteiten en eigenschappen en ook de onderlinge verschillen te verliezen toch een eenheid van besef, van bewustzijn gaan vormen waardoor de geestelijke waarden steeds duidelijker in uw wereld spreken, waarbij uw wereld tenslotte de nieuwe mogelijkheden van een harmonisch bestaan ook aan onze werelden kan doorgeven en daarmee menige begrenzing kan breken die in sommige sferen nog bestaat.

Wanneer de mensheid totaal licht wordt, zijn de duistere sferen alleen nog maar een mogelijkheid; een niet meer door vele wezens beleefde werkelijkheid.

De duivel uitbannen is dwaasheid, maar beseffen dat de duivel en God samen één macht vormen is het begin van wijsheid. Dat is het doel dat in de geestelijke werelden bestaat. Dat is de motivering van vele van de allerhoogste geesten die nog op aarde werkzaam zijn. Daaronder zijn er zoveel groepen die elk op eigen wijze bezig zijn dat je je soms afvraagt of wij wel beseffen waar we aan werken. Maar omdat wij het hoge licht altijd respecteren zullen wij die eenheid in het eind bereiken.

- 3 -

DE LEVENDE AARDE.

Wanneer je op de wereld leeft, ben je je daarvan waarschijnlijk niet bewust, dat ze net zoals jij een levend wezen is. Toch heeft de aarde een eigen ziel.

Een groot gedeelte van de materie die u rond u ziet, is op enigerlei wijze verbonden met levende wezens die dan weliswaar niet menselijk zijn, maar die toch hun eigen bewustwordingsgang doormaken en daarbij soms zeer vluchtig, soms zeer intens met de aarde verbonden blijven.

Er zijn heel veel verschillende functies denkbaar. Luchtgeesten bijvoorbeeld. Ik kan mij best voorstellen dat zij zeker in bepaalde streken op het ogenblik de mensen niet kunnen luchten of zien. Toch is het hun taak eigenlijk om als schoonmakers door de atmosfeer te dwalen en daarbij zowel bepaalde geestelijke wolken te verdrijven als ook voor zover mogelijk de stoffelijke gang ten goede te beïnvloeden.

Een luchtgeest is een wezen dat een behoorlijk bewustzijn bezit. Hij heeft heel vaak directe relaties met een geestelijke wereld. Toch zal hij zijn eigen functie als luchtgeest volledig vervuld moeten hebben voordat hij kan evolueren naar een andere toestand van bestaan. Deze geest heb ik genomen als een van de vele voorbeelden van natuurgeesten die bezielend op aarde werken.

Vroeger zei men wel eens dat bepaalde bomen heilig waren en bezield. Dat is inderdaad waar. Sommige oude beuken, oude eiken of als u ergens anders naartoe gaat sommige palmen, de waringin e.d. zijn allemaal bezield, zeker wanneer ze lang genoeg bestaan. Want dan gebeurt er zoveel in zo'n boom dat de een of andere natuurgeest die nog niet gebonden was zich daarmee a.h.w. verwant gaat voelen.

Die geest keert steeds weer tot die plaats terug. Hij gaat deelnemen aan alles wat er in en rond zo'n boom plaatsvindt en voor je het weet, beschouwt hij eigenlijk de boom als zijn eigen lichaam. Dat is natuurlijk niet waar, want de geest kan zich buiten de boom bewegen als hij wil. Het leven van de boom is niet afhankelijk van de aanwezigheid van de geest. Maar de vreemde samenwerking die ontstaat, brengt allerlei nieuwe mogelijkheden voor de geest met zich mee.

Voor de boom zelf vormt een dergelijke geest, zo'n bezieler, een bijzondere bescherming. Er ontstaat een soort manes, bijna een ectoplasma, waardoor die geest in de omgeving van zo'n boom ook meer stoffelijk kan ingrijpen.

Datzelfde bestaat voor bergen. Er zijn ook rivieren die een zekere bezieling hebben vooral in de brongebieden. Allemaal zijn ze delen van deze bezielde aarde. En omdat voor elke geest (of het nu een aardmannetje is, een luchtgeest, een vuurgeest of de een of andere verdoolde nereïde die ook altijd verbonden is met werelden van de geest zo goed als met de wereld van de stof) ontstaat er een wonderlijke wisselwerking juist op dat gebied tussen de aarde als geheel, geestelijke sferen en bovendien nog met andere planeten. Dat dergelijke invloeden ook buiten het zonnestelsel optreden, komt niet zo vaak voor.

Een ster kan zo sterk bezield zijn dat ze een invloed heeft. Dan is ze vanuit het standpunt van de astroloog op aarde een goede of een kwade ster. Maar in wezen is het gewoon een persoonlijkheid.

Iemand van de 'Blauwe Knoop' vindt een drinkeboer misschien een onaanvaardbare persoonlijkheid. Iemand die denkt aan vrijheid is voor een wereld waarin de mensen zich met gebondenheden bezighouden ongetwijfeld onaanvaardbaar, maar voor de geest van de aarde zelf, de bezielende kracht, is het gewoon een medegeest, een medeplaneet of medester.

Als je probeert die dingen samen te brengen, dan word je ook nog geconfronteerd met alle soorten ras- en groepsgeesten. Om eerlijk te zijn, het is een aardig zootje op aarde. Er zijn er heel wat.

De meeste groepsgeesten houden zich bezig met een bepaalde soort of een onderafdeling van een soort. Bij mensen kun je dat zien bij steden. Er zijn steden waarin één groepsgeest maar waarin ook drie of vier verschillende groepsgeesten actief zijn. Die hebben dan hun eigen gebied, hun eigen harmonische waarde en ze hebben daar een enorme invloed op de ontwikkeling. U kunt het ook vinden bij konijnen.

U moet niet denken dat konijnen en hazen dezelfde groepsgeest hebben. Daar klopt niets van. Dat zijn twee verschillende entiteiten. Want het zijn twee verschillende genetische mogelijkheden, het zijn twee verschillende bewustzijnswerelden en een andere reactie op de wereld.

Kijk eens naar een natie. Nederland heeft ook een groepsgeest opgebouwd in de loop der tijd. Het is in feite een astraal voertuig dat heel weinig doet denken aan de Nederlands Maagd; die is tegenwoordig meer

een boekhouder. Deze gestalte wordt dan weer door een geest bezield die interesse heeft voor de wereld.

Nu is dat toevallig iemand die ook op aarde heeft geleefd. Dat is niet voor alle landen waar. Er zijn ook gebieden waar entiteiten als groepsgeest optreden zonder dat ze ooit mens zijn geweest. Hun belangstelling is dan gericht op deze groep. Ze zijn echter zeer sterk afhankelijk van de uitstraling van de persoonlijkheid van de aarde. Dat wil zeggen, dat zij steeds zullen proberen om met de groep zo te manoeuvreren dat ze niet in disharmonie komen met de aarde zelf. Ontstaat dat toch, dan komt zo'n groep een beetje in strijd met de eigen groepsgeest. En dan is het heel goed mogelijk, dat hij probeert als een soort bestraffende vader een paar stevige oorvijgen te geven in de hoop dat men daardoor verstandiger zal worden.

Zo'n pak slaag kan van alles zijn: een stormvloed, een wervelstorm, een aardbeving, maar ook net zo goed plantenziekten, droogte en wat u verder maar wilt. Het is altijd een poging van de groepsgeest om iets in stand te houden, maar gelijktijdig om een ontwikkelingsmogelijkheid in de richting van harmonie te bevorderen.

Een natuurgeest houdt zich daar niet zo mee bezig. Een natuurgeest zal ongetwijfeld in deze tijd zeggen: Mijn bos staat er wat slecht voor. Als ik nu zou proberen ervoor te zorgen dat er wat mee myceum (zwammen) in de grond wordt gevormd, dan kunnen wij hierdoor de gevolgen van b.v. zure regen voor een deel neutraliseren.

Zo'n geest trekt dan anderen aan, maar daardoor heeft hij dan weer te maken met een andere groepsgeest. Dit betekent, dat groepsgeesten, boomgeesten, aardgeesten, vuurgeesten, luchtgeesten heel vaak onderling samenwerken.

Als mens ben je geneigd te denken: ze zijn zo verschillend, dat kan nooit samen gaan. Neem een salamander (een vuurgeest) die leeft zolang er een versterkte oxydatie plaatsvindt met vlameffect. Hoe kan hij dan nog samen gaan met lucht? Met lucht kan nog, maar met water niet. Maar laten wij ons daar niet teveel op vast zetten. Voor de salamander is het erg belangrijk dat zijn mogelijkheid tot in verschijning treden wordt behouden. Wanneer die wordt bedreigd, dan zal hij waarschijnlijk proberen lucht en water op te roepen om het vuur te doven. Dan is zijn verschijning wel tijdelijk beperkt of zelfs uitgeblust, maar dan wordt in ieder geval zijn bestaansmogelijkheid op een bepaald terrein niet geheel teniet gedaan.

Het is eigenlijk heel vreemd als je het zo bekijkt. Want al die verschillende geesten, al die entiteiten zijn afhankelijk van de levende aarde.

De levende wereld is bezield. Bij die ziel is een bewustzijn. Dat bewustzijn is vanuit uw standpunt waarschijnlijk veel trager dan uzelf, omdat het doodgewoon alleen maar oordeelt over langere tijdspannen. Maar het heeft wel degelijk zijn gemoedsstemmingen.

Het bezit bewustzijn; d.w.z. dat het dus een uitstraling heeft. Die uitstraling die voor de aarde misschien incidenteel is, iets waar je eigenlijk niet bij nadenkt, is gelijktijdig van levensnoodzaak voor alle geesten die in binding met de materie op aarde bestaan. Wanneer de aarde ophoudt met haar gedachten uit te stralen, dan kan geen enkele natuurgeest, maar ook geen enkele groepsgeest werkelijk nog enige invloed uitoefenen; dan staat hij gewoon buitenspel. En als hij niet oppast, verwaast hij en blijft alleen het bewustzijn met de bezieling over. Die zoeken dan elders een mogelijkheid om toch weer een binding aan te gaan met de materie, indien dat voor het ik noodzakelijk is.

Wat de aarde uitstraalt op dit moment is vreemd genoeg niet het conflict waar de mensen bang voor zijn. De aarde is op het ogenblik bezig aan een soort verandering van gedachtengang. Het is of ze een lange tijd heeft

gesproken met andere sterren over familiale bezigheden en nu aan het bedenken is dat ze zichzelf toch eigenlijk beter en op een andere manier zou moeten profileren.

Die verandering speelt een rol voor alle natuurgeesten. Het betekent, dat de natuurlijke evenwichten moeten worden gewijzigd, maar het houdt ook in dat bepaalde soorten, die tot nu toe waren onderdrukt sterk naar voren gaan komen; dat andere soorten die een lange tijd een heel grote verbreiding kenden gaan terugvallen, maar gelijktijdig genetisch heel sterk gaan selecteren in de richting van nieuwe mogelijkheden. Het houdt in, dat de boomgeesten (dryaden) op een gegeven ogenblik hun bomen moeten gaan prijsgeven en dat ze zich moeten gaan bezighouden met een heel bos en niet met één boom.

Het betekent ook dat luchtgeesten hun eigen reactie, hun gewende weg moeten gaan veranderen, omdat ze nu eenmaal op een andere manier moeten meewerken aan b.v. de verdeling van water; dat ze op een andere manier krachten moeten gaan opnemen. Want wat in deze tijd moet worden geneutraliseerd is nu eenmaal anders dan 50 jaar geleden moest worden geneutraliseerd.

Zo ziet u in een voortdurend samenspel een steeds grotere verandering. Wanneer u aan onze kant komt, zult u zien dat het werkelijk fascinerend is, als je steeds weer ziet hoe zich dergelijke entiteiten aanpassen aan de veranderingen en de uitstraling van de aarde zonder hun eigen kwaliteiten en eigenschappen feitelijk te verliezen. Ze gebruiken ze alleen maar anders.

Nu heb ik wel eens mensen horen zeggen: Ach, Kaboutertjes dat is maar een sprookje. Kaboutertjes zijn geen sprookje direct. O, die tuin-kabouters van u lopen niet in het wild rond, maak u geen zorgen. Maar er zijn inderdaad kleine natuurgeesten en natuurgebonden geesten, meestal voor een deel aardgebonden, die zich bezighouden met de natuur, met delfstoffen, met de beweging van de aardeschollen. Deze geesten zijn er nog steeds, alleen laten ze zich niet meer zien. Waarom niet? Omdat de harmonie die daarvoor nodig is nu net niet ter beschikking staat.

U heeft wel eens gehoord van séances (in het verleden kwamen ze meer voor dan tegenwoordig) waarin materialisaties voorkomen. De lichtende hand die in het duister zweeft; die oplichting kan zijn, maar soms ook wel echt. Of zaken als Kathy King, een geest die materieel optrad en later overigens door een jongedame werd vervangen, omdat het niet zo goed meer ging. Want de geest moet erop rekenen dat hij heel plichtsgetrouw moet zijn anders wordt hij door een medium die zijn broodwinning bedreigd ziet, vervangen door iets anders; en dat is niet altijd echt.

Zo'n materialisatie kan alleen tot stand komen, indien er een bepaalde spanning is en een bepaalde uitstraling. In vele gevallen heb je voor zo'n materialisatie zelfs trillingen van de lucht nodig. Dus men heeft enig geluid nodig: muziek, mensen die praten, incantaties en dat soort dingen. Nu is dat voor een natuurgeest ongeveer gelijk of tenminste vergelijkbaar.

Die natuurgeest heeft om zich te kunnen materialiseren, want zijn lichaam staat veel dichterbij de aardse sfeer dan bij de menselijke wereld, een bepaalde sereniteit nodig. Is die er niet en wordt hij te vaak onderbroken, dan lukt het eenvoudig niet om in verschijning te treden. Dat wil nu niet zeggen, dat er huiskabouters zijn die nog steeds een bakje melk komen halen. Trouwens, ik heb mij altijd afgevraagd of die melk wel voor zo'n dwerg wel de juiste drank was. Ik had gedacht dat Ierse whisky beter was.

Het in verschijning treden van natuurgeesten is dus zeer sterk afhankelijk van de atmosfeer, van de sfeer, van het evenwicht, de rust die erom-

heen bestaat. En aangezien die in de wereld steeds minder te vinden zijn, zullen natuurgeesten zich steeds minder kunnen manifesteren. Dat houdt niet in dat ze er niet zijn.

O ja, elfjes. Natuurlijk, er zijn elfjes; de natuurgeesten die zich bezighouden met de groei en bloei van bloemen, van planten en bomen die zijn er wel degelijk. Ze bestaan nu nog. Ik durf zelfs verder gaan en zeggen, dat vruchtbare bloei in vele gebieden niet mogelijk zou zijn, indien er niet deze kleine natuurgeesten zouden zijn die zich juist met dit aspect bezighouden. Maar ze kunnen zich praktisch niet meer vertonen en als ze tegenwoordig nog eens gezien worden, dan is het vaak door een helderziende. Zelfs dan is de voorstelling dermate vaag dat de beschrijving naar het sprookjesachtige in plaats van naar de werkelijkheid wordt getrokken.

De aarde zelf voelt dat helemaal niet als een voordeel of een nadeel. Voor de aarde is dit leven eigenlijk een deel van het lichaam; een soort kringloop. Al die geestelijke voertuigen van allerlei soort en aard behoren voor haar bij het geheel van haar bewustzijn. Ze zijn gelijktijdig zenuwstelsel, ze werken regulerend, ze kunnen op een gegeven oenblik (een vuurgeest b.v.) meewerken aan vulkanisme.

Een aardgeest kan meewerken aan aardscholverplaatsingen of verschuivingen. Voor haar is dat dus gewoon een deel van haar lichaam, van haar bestaan. Het enig bijzondere is, dat al die delen een eigen, zeer specifiek bewustzijn hebben dat zo groot is, dat een deel van deze geesten, als ze het eens worden met elkaar, zelfs een soort inspiratie kunnen wekken in het bewustzijn van de aarde zelf.

Als die geesten dat kunnen, dan kunnen de mensen dat ook. Het zou mij helemaal niet verbazen, als de aarde de laatste tijd impulsen had gekregen waardoor ze de behoefte krijgt om zich eens te schurken met het idee: heb ik nu vlooien of niet?

De mensen denken zeer onharmonisch. Die disharmonie wordt geregistreerd en wordt misschien zelfs gezien als een ziekteverschijnsel. Wordt het op een gegeven plaats te erg, dan zou de aarde wel eens kunnen zeggen tegen een aantal natuurgeesten: Doe daar wat aan. Zoals u bij een kleine infectie onbewust tegen uw bloedlichaampjes zegt: De witte bloedlichaampjes, de eters van bacteriën naar die plaats toe. Dan krijgt u wel tijdelijk een buil, maar de infectie is dan wel aardig bestreden. Op die manier reageert de levende aard op disharmonieën of die nu uit de natuur stammen of uit de mensheid.

Als u dat zo bekijkt, dan zult u ook begrijpen dat zo'n levende aarde met haar eigen uitstraling - of ze het zou willen of niet, of ze het weet of niet - invloed moeten hebben op een groot aantal van de sferen waarin je geestelijk bestaat. Het zijn haar harmonieën en disharmonieën die je ook afleest in geestelijke werelden tot aan een betrekkelijk hoog niveau. Dan kun je natuurlijk zeggen:

Ja maar, het is toch een eigen wereld. Dat klopt. Maar het is een wereld waarin je niet geheel gevrijwaard bent van alle beïnvloedingen door de uitstraling van de aarde. Die heb je meegemaakt in de tijd dat je op aarde leefde en daar ben je zodanig harmonisch mee gebleven, dat blijft in je doorklinken, ook als je behoorlijk hoog bent gestegen. Dat heeft nog een heel aardig neveneffect.

Als er gesproken wordt over de geestelijke werelden en wat ze allemaal wel en niet doen ten aanzien van de aarde, dan denk ik wel eens: waar doen ze het eigenlijk voor. Dat is hiermede dan aardig verklaard.

Ze kunnen eenvoudig haast niet anders, omdat nu eenmaal de invloed van het bewustzijn van de aarde ook in die geestelijke sferen meewerkt om daaraan een zekere gestalte te geven, om daar een zekere inhoud, soms zelfs een wetmatigheid in te schakelen. De geest reageert op haar eigen

omgeving. En soms bewust, soms onbewust reageert ze dan op de aarde als geheel. Dan wordt ook duidelijk waarom wij ons in de geest zo vaak de moeite getroosten om iets op aarde te bereiken.

Kijk, als de aarde zich schurkt, dan hebben wij ook jeuk. Soms grijpen wij op aarde alleen maar in om ons geestelijk te krabben. Het kan natuurlijk ook anders gaan. Alles tot uw dienst. Je kunt heel veel dingen doen die werkelijk direct op de mens inspelen en waar je ook voor je eigen wereld een bewustzijn probeert te kweken. Maar het komt ook wel voor dat geesten gewoon ingrijpen omdat het teveel irriteert.

Pas als je gaat begrijpen hoe groot de samenhang is van alles wat op aarde leeft en heeft geleefd, als je gaat begrijpen hoe de uitstraling van de persoonlijkheid aarde in feite mee bepalend is voor de mogelijkheden, voor de wereldvoorstellingen van alles wat op aarde leeft en op de aarde geleefd hebbend in de sferen vertoeft, dan zie je eigenlijk voor het eerst hoe groot een geheel kan zijn. Hoe omvattend de invloed kan zijn van een grote persoonlijkheid.

Dan ga je misschien ook begrijpen waarom zoveel mensen zeggen dat de zon God is of een dergelijke vergelijking maken. Want de zon domineert met haar veel sterkere persoonlijkheid de persoonlijkheden van alle planeten. Die dominantie wordt ongetwijfeld doorgevoerd zelfs naar het bewustzijn van de mensen.

Als wij nog even doorpraten, komen wij zelfs op alle symbolen die het menselijk ras gemeen heeft en die ook voorkomen bij bepaalde diersoorten. Dan zeggen we: Die symbolen zijn eigenlijk mede afhankelijk van het bewustzijn van de aarde en haar dominantie door de zon. Daarmee heb ik dan het zegeltje een beetje getrokken.

De levende aarde is een organisme waarvan alle organismen die op en van de aarde leven - geestelijk of anderszins - deel uitmaken. Het is die algehele verbondenheid die de houding van de geest en van de mens mede bepaalt.

Dus als u soms denkt: wat is het gek, wat gebeurt er nu opeens, dan moet u maar eens terugdenken aan deze kleine lezing. Misschien dat u dan in uw achterhoofd het gevoel krijgt: Misschien heeft de aarde wel jeuk en is er een geest die probeert te krabben.

IN DE BAN VAN DE GEEST.

Is de mens in de ban van de geest? O neen, de geest obsedeert de mens niet zo volledig dat je dat kunt zeggen. Maar het bewustzijn van de geest is een voortdurende invloed die de mens ondergaat. Zo goed als de geest de beïnvloeding van de mens voortdurend zal moeten ondergaan.

Twee vormen van hetzelfde bestaan, mens en geest, blijven verbonden. Al is het alleen maar, omdat ze in deze fase van het bewustwordingsproces van elkaar afhankelijk zijn, elkaar nodig hebben.

Zeg nooit dat u in de ban bent van de geest. Zeg ook nooit dat u wordt gedreven door de wereld zonder meer, want die dingen zult u later misschien op hun juiste waarde kunnen schatten. Maar op dit moment bent u eenvoudig niet in staat te zien wat er uit uzelf voortkomt, wat voortkomt uit gewoonte, uit de wijze waarop u bent gedresseerd in de maatschappij en wat door invloeden van buitenaf tot stand wordt gebracht.

Zeg gewoon tegen uzelf: Ik wil mijzelf zijn. Niet in de ban van de geest, maar gewoon omdat ik ik ben. Als u daarvan uitgaat, zult u haast onwillekeurig die harmonie leren vinden, die wijze van leven kunnen verwerven waardoor u in overeenstemming komt met al datgene wat uitgaat van de geest, zelfs met al datgene wat uitgaat van uw wereld.

Daar waar de harmonie begint die grenzen overbrugt, verschil in bewustzijn onbelangrijk maakt, daar begint de werkelijke ontplooiing van de mens en zijn werkelijk deelgenootschap in het grote heelal waarin hij nu nog verdoold lijkt te zijn, maar dat toch zijn enig werkelijke thuis is met alle werelden en sferen die daartoe behoren.

Nu weet ik niet of u met 'de ban van de geest' mij heeft bedoeld. Ik hoop van niet. Want als u hoort wat ze doen om geesten uit te bannen, dan zoudt u zich een hele hoop moeilijkheden op de hals halen voor niets.

-:-

DOEN.

Doen betekent aan datgene wat in je bestaat uiting geven.

De mens die doet, draagt in zich de mogelijkheden, maar is als een zaad dat verdroogt. Een zaad, dat niet de kans krijgt te ontkiemen, kan ook zichzelf niet voortplanten. De plant kan niet groeien en dus niet bloeien.

Wanneer in ons de goddelijke kracht berust en we weten niet die kracht om te zetten in een daad, dan zullen wij nooit iets bereiken met deze kracht. Dat is eigenlijk zo simpel.

Praten kan iedereen. Filosoferen kan iedereen. Maar doen is het enige waardoor de waarde wordt bepaald van al hetgeen je zegt en denkt en weet.

Als u duizend keer in een boek heeft geleerd hoe u een stuk ijzer glad moet vijlen en u heeft het nooit geprobeerd, dan zult u als het nodig is het ook nooit kunnen doen. Dat is gewoon onmogelijk. Zelfs bij zulke eenvoudige zaken geldt dat.

Juist daarom zou ik u willen zeggen: Datgene wat werkelijk in u leeft, dat moet naar buiten. Niet omdat het misschien waar wordt zoals u dat denkt of hoopt, maar omdat slechts door het naar buiten te brengen het buiten u zijn leven gaat leiden en dan zijn werkelijke betekenis krijgt. Terwijl het ook in u de mogelijkheid geeft om verder te gaan.

Hoe minder je doet, hoe meer je innerlijke ontwikkeling stagneert. Want je kunt alleen datgene aan jezelf toevoegen zonder er verder mee bezig te zijn wat je buiten je hebt waargemaakt.

Het is misschien niet zo, dat je zegt: Wat is het diepzinnig, maar het is zo waar als iets maar waar kan zijn. Wie het goed vindt, moet zich maar eens afvragen of hij of zij er werkelijk iets mee kan doen. Want zolang hetgeen in je leeft niet naar buiten komt, heb je er niets aan.

Ik gun u al het goede. Probeer dus het goede dat in u leeft maar eens om te zetten in doen.

:--:

SLEUTELS

COSMISCHE LERINGEN

meditatie ontvangen en uitgegeven
door de „Orde der Verduyngsgezanten“
te 's-Gravenhage.

MAANDBLAD.
(10 nrs per jaar)

I N H O U D .

MEI 1984.

29e jaargang.
Nummer 88

DE INNERLIJKE WEG

Transformaties

CI blz. 97

Reizen door de sferen

CI " 102

Afscherming

CI " 106

REVOLUTIE IN DE WERELD

De wereld van morgen II

CII " 101

Geestelijke en stoffelijke omwentelingen

CII " 109

Overgave

CII " 112

Overname uit „SLEUTELS“ slechts toegestaan na
schriftelijk toestemming van het bestuur der „O.D.V.“

DE INNERLIJKE WEG

LES VIII.

TRANSFORMATIES.

Wanneer je in een toestand van trance bent, dan is er een verandering in je bewustzijn kenbaar. Wanneer je uittreedt, is er een aanmerkelijke verandering merkbaar niet alleen in de toestand van je bewustzijn, maar daarnaast ook in de lichamelijke processen.

Het is duidelijk dat, wanneer je mediteert je in een toestand van verstillings kan terecht komen die eveneens zeer grote veranderingen betekenen niet alleen in je hersendenken maar ook in je echte persoonlijkheid. Bij contemplatie kan een vereenzelviging met het gecontemplerde optreden. Ook in dat geval treden veranderingen op waardoor het ik a.h.w. in een andere wereld terecht komt.

Degene, die de innerlijke weg gaat, wordt natuurlijk in de eerste plaats geconfronteerd met zijn innerlijke werelden. Dat is onontkoombaar, want je eigen inhoud en je eigen afstemming zullen altijd bepalen wat je bewust kunt ondergaan, wat je kunt terugbrengen van eventuele uitredingen of contacten met onze werelden.

Ik zou nu een aantal van deze veranderingen willen beschrijven in de hoop dat u daardoor begrijpt wat bepaalde technieken tot gevolg hebben.

Bij een meditatieve toestand waarin geen algehele afsluiting van de omgeving wordt bereikt (dat komt heel veel voor) ontstaat een lichte verhoging van het eigen trillingsgetal. Dit betekent, dat uw aura als een soort fijnmazig net begint uit te stralen. Dit zal bij waarneming lijken op violet dat in pieken uit de blauw-laag (de buitenste laag van de aura) omhoog schiet. U kunt dit vergelijken met sondes die in staat zijn te ontvangen op frequenties waar men normaal niet gevoelig voor is.

In deze toestand zul je contacten vanuit astraal terrein, vanuit mentaal terrein en van bepaalde geestelijke gebieden kunnen opnemen. Wanneer ze op je inwerken, kun je zelf de meditatie van aard veranderen en er ontstaat een zeer nauwkeurige afstemming op een bepaalde wereld of sfeer.

De hoogste wereld die je hiermee over het algemeen kunt bereiken is, zoals men zegt, het midden van Zomerland. Een toestand waarin vormbewustzijn een grote rol speelt en toch uitwisseling van gedachten mogelijk is zowel met overledenen, met bepaalde natuurgeesten als ook met sommige mensen die hun eigen toestand ook weten te veranderen.

De transformatie zoals ze hier optreedt, kan worden beschreven als: een verhoging van eigen receptiviteit bij een gelijk blijvend vermogen tot uitzending van impulsen gevolgd door een eventuele verdieping van eigen receptiviteit waardoor er dan een uitwisselingsmogelijkheid ontstaat zodat een dialoog kan worden gevoerd met die gebieden waarop men is afgestemd.

Nu kunnen we natuurlijk ook zo mediteren dat we daardoor terecht komen in een toestand van wereldvervreemding. Wij hebben daar reeds wat over gezegd. Op dat moment speelt je eigen wereld eigenlijk geen rol meer. Hetgeen je innerlijk ontmoet is het product van je eigen bewustzijn. Maar omdat je zo intens bezig kunt zijn met aspecten van je eigen persoonlijkheid, selecteer je a.h.w. uit het geheel van je mogelijkheden zeer bepaalde gedeelten. Dit betekent weer, dat er nu een afstemming ontstaat die eigenlijk geheel afhankelijk is van je persoonlijke inhoud.

Wij kunnen in dit geval spreken over de mogelijkheid om zelfs de lichtsferen, tot het gouden licht toe, te bereiken. Men kan zich met deze werelden één voelen. Overdracht van gegevens is beperkt. Je kunt namelijk niet alle ontvangen indrukken vertalen in die van je eigen wereld, maar je kunt daar bepaalde energieën opnemen.

Je kunt ook de persoonlijkheid van anderen zover absorberen dat ze na terugkomst als sprekende persoonlijkheden kunnen worden ingevoerd in een droomspel dat je in jezelf opvoert. In dit geval geldt voor de transformatie: na een eerste verhoging waarin violet optreedt, zien wij zeer felle, bijna blauwe stralen uitschieten. Op het moment dat dit gebeurt, is er een direct contact met al datgene waarop het innerlijk is afgestemd.

Dit directe contact is altijd wederkerig. De selectie van de denkbeelden die plaatsvindt moet echter geschieden op grond van de inhoud van eigen bewustzijn.

Wie de meditatietechnieken nog beter beheerst (maar dan zitten we al heel dicht bij bepaalde oosterse technieken) is in staat om niet slechts het bewustzijn van zijn eigen wereld uit te sluiten, maar zelfs het bewustzijn van zijn eigen persoonlijkheid te verliezen. Indien dit plaatsvindt, zien we geen bijzondere verschijnselen meer in de aura. Wel schijnt ze door een soort wolk van licht tijdelijk omringd te zijn. Heel vaak is die wolk voor een waarnemer goudkleurig, maar niet altijd. In dit geval ga je op in de totaliteit van een andere wereld.

Je bent vaak deel van zeer vele persoonlijkheden. Je ondergaat gemeenschappelijke waarden, soms zelfs van de hoogste orde en je put daaruit weliswaar kracht maar niet bewust.

Het opladen van de persoonlijkheid kan stoffelijk gezien het best worden beschreven als een zeer directe verwijdering van vermoeidheidsstoffen. Je komt dus aanmerkelijk opgewekter en uitgeruster terug dan je bent weggegaan. Daarnaast is er een versterkte opname van prana of anders uitgedrukt: van statische elementen die voor de levensstromen belangrijk zijn.

U krijgt daarbij dan verder - en dat is het meest bijzondere van deze toestand - de mogelijkheid om van wereld te wisselen, als u maar aandacht aan één aspect uit uw wereld heeft gegeven. De transformatie gaat in dit geval zo ver dat het ego in staat is deel te worden van een totale wereld, uit de vele indrukken daarvan er een enkele te selecteren en op grond van deze selectie zelfs verscheidene werelden achtereenvolgens te betreden. Hiervoor is geen steun en hulp nodig. In de beide eerste fasen is deze, zeker in het begin, bijna onvermijdelijk.

We gaan nu over tot contemplatie. Contemplatie zal altijd gericht zijn op een bepaald beeld, een voorwerp, een voorstelling. Deze voorstelling kan bestaan uit b.v. de omgeving. Men observeert een bloem. Men observeert gras of een voorwerp en probeert daar helemaal in op te gaan.

Men kan zich echter ook bezighouden, zoals in deze dagen wel gebeurt, met het lijden van Jezus en proberen om dat hele proces in zijn gedachten te reconstrueren. In al deze gevallen raakt men los van de eigen wereld en ten dele los van de eigen persoonlijkheid.

Je blijft aanwezig als beschouwer, maar je constateert niet; je ondergaat. Bij deze vorm van contempleren is natuurlijk het onderwerp dat je als

uitgangspunt kiest buitengewoon belangrijk. Als wij gras observeren, dan kan het voorkomen dat we ons één gaan voelen met een deel van de natuur.

Op het ogenblik dat wij daarin opgaan, worden we ons ook bewust van de geestelijke krachten die daarin leven. Wij worden ons bewust van alle levensprocessen die er zijn. Je beleeft a.h.w. de bezieling van planten die zich in de bloeitijd buiten de plant en vooral onder de bloesem pleegt te bevinden. Wij constateren al die dingen. Je gaat er eigenlijk niet in op, maar het is een totale indruk die je ondergaat. Voor een ogenblik ben je misschien zelf een kleine wervelende spoel die ergens onder een bloem hangt.

In deze gevallen zijn contacten met natuurkrachten en natuurgeesten te bereiken. Degenen die getraind zijn in dit proces gebruiken juist deze manier van werken om contact te maken met natuurgeesten waardoor ze b.v. regen en dergelijke dingen redelijk kunnen beïnvloeden, terwijl ze in een dergelijke toestand ook in staat zijn om hun eigen gewicht te veranderen. We krijgen dan iets wat we vroeger bij de Tibetaanse Ge-lum-pa's zagen, mensen van wie men zei dat zo zo snel en licht konden lopen dat het gras onder hun voeten zich niet boog.

Wij kunnen daarnaast een situatie krijgen waardoor ze kunnen lopen over water, ongedeerd door vuur kunnen gaan etc. Degenen die aan een vuurloop doen, zoals dat religieus nog wel gebeurt in Zuid-Italië, die komen door een concentratie op het gebeuren in een vergelijkbare toestand. Het is hun opgaan in het vuur waarover ze moeten lopen waardoor ze de onkwetsbaarheid voor dat vuur verkrijgen. Hier wordt het ik dus veranderd in een wezen dat een zodanige harmonie met andere toestanden, situaties, werkingen en zelfs voorwerpen kan bereiken, dat het daardoor zich als deel daarvan kan gedragen.

Ik mag hier even afwijken.

Het zal u bekend zijn dat bepaalde soorten fakirs in staat zijn met enkele diersoorten een grote harmonie te bereiken. Een algemeen bekend voorbeeld: de goede slangenbezweerders. Minder bekend maar eveneens toch wel zeer befaamd zijn degenen die met jakhalzen, wolven, tijgers en olifanten werken. Zij weten zich zozeer te verplaatsen in de persoonlijkheid van die dieren, inclusief de totale instinctinhouden, dat ze voor die dieren kenbaar worden als eigen soortgenoten alleen door hun uitstraling. U ziet dus, dat voor de dierenwereld men het een beetje anders registreert dan mensen plegen te doen. Men kan zelfs zijn aard en wezen veranderen.

Dan kunnen wij natuurlijk bij het contempleren uitgaan van een voorstelling. Dan denk ik maar weer aan het lijden van Jezus. Maar u moogt wat mij betreft net zo goed nemen de godenverering van de Boeddha, het verblijf onder de Boabboom of het bezoek aan de hemel van Mohammed. Dat maakt weinig verschil uit.

Op het ogenblik dat u opgaat in die voorstelling, komt u terecht in een onwerkelijke wereld. Die onwerkelijke wereld is echter direct gebonden aan bepaalde inwijdingsbegrippen en doet een beroep op bepaalde elementen in het herinneringsvermogen van de soort. Dat betekent, dat de eerste verandering die hier optreedt eigenlijk een psychische is en dat daarbij vooral het mentaal gedrag aan sterke wijzigingen onderworpen is.

Als dit eenmaal gebeurt, dan gaat men beleven. Men wordt één met bepaalde figuren. Er is een aantal mensen geweest die b.v. een eenheid met Jezus heeft bereikt. De z.g. Stigmatici, die dan ook de wondtekens van Jezus aan hun lichaam vertonen. Iets wat autosuggestief tot stand komt en in feite niet gezien kan worden als een bijzonder bewijs van heiligheid. Dit ongeacht de consequenties die in kerkelijke kringen wel daaraan worden verbonden.

Doordat men eenwordt met het lijden gaat men de rol spelen van de Christus. Maar die Christusrol betekent opgaan in een totale liefde, want dat is de achtergrond en drijfveer van Jezus. Deze liefde wordt dan zo overweldigend beleefd dat daaruit zeer bijzondere krachten voortkomen die niet berusten op het vermogen om iets uit te stralen, maar eerder op een vermogen om één te worden met de ander of het andere. Een van de laatste voorbeelden die op aarde de publiciteit heeft gehaald is Pater Pio geweest. Een zeer vroom man, die overigens ook tot de Stigmatici behoorde.

Hij kon zich zo zeer invoelen in het probleem, in het ziektebeeld, in de afwijking van een ander dat hij eenvoudig door zich daarmee één te voelen kon zeggen: Dat is er niet meer. En dan was het er niet meer. Een zeer typisch iets.

Je verandert in een deel van de kosmos. Dit deel van de kosmos is in staat om de bewustzijnsinhoud van de persoon die de eenheid bereikt te variëren. Het is mogelijk om geestelijke krachten op te roepen. Het is mogelijk lichamelijke veranderingen tot stand te brengen. En misschien wel het belangrijkste: het is daardoor mogelijk een aantal psychische knopen te ontwarren.

De transformatie is hier dus één naar de menselijke of dierlijke totaliteit waarbij het deel-zijn van de totaliteit niet uitsluit dat je binnen die totaliteit en met de kracht van de totaliteit handelt volgens eigen bewustzijn.

Dit zijn een paar gegevens. Ik zou er veel meer kunnen geven, maar de voornaamste toestanden heb ik wel genoemd.

Wie zich met die transformatie-technieken bezighoudt, komt tot de conclusie dat je een aantal dingen kunt veranderen door de betekenis daarvan voor jezelf te veranderen.

Het is een beetje vreemd, als men in deze tijd het heeft over het Avondmaal en zegt: Het is eigenlijk een herinnering aan de vroegere agape. Wat de mensen toen feitelijk deden, was voedsel tot zich nemen, maar in een geest van een-zijn. De handeling werd het symbool van de toestand. Door de handeling werd de toestand a.h.w. opgewekt. Vandaar ook dat men vooral in enkele Apocriefen, zelfs in enkele Brieven in de eerste dagen van de kerk kon horen dat er mensen waren die profeteerden en die dan soms de meest eigenaardige dingen tot stand brachten. Hierbij zij aangetekend dat b.v. in bijeenkomsten van de Quakers iets dergelijks nog vaak gebeurt.

De gehele mensheid, dat moeten wij goed begrijpen, is ergens een geheel. Je kunt niet zeggen: Ik ben een mens en dus anders dan alle anderen. Je bent een mens en in je uiting en bewustzijn zul je van alle anderen verschillen. Maar in wezen is het mens-zijn gelijktijdig deel-zijn van de mensheid. De basiswaarden van de mensheid zullen altijd in je bestaan.

In elke situatie, waardoor je deel wordt van de mensheid, bereik je eigenlijk het optimale vermogen om jezelf te beseffen en te uiten. Het kan voor iemand, die de innerlijke weg volgt erg belangrijk zijn om met deze technieken te werken. Dat wil niet zeggen dat er geen andere technieken zijn. Een groot gedeelte van de gehanteerde mogelijkheden en middelen zijn afhankelijk van de wereld waarin je leeft, van de geldende mores, de geldende voorstellingen.

Toch waren er in het verleden zelfs orgiastische bijeenkomsten die precies dezelfde werking hadden als vasten en gebed in deze dagen. Wij kunnen dus niet zeggen: Er is één bepaalde weg van daad en handeling. Wij kunnen alleen maar zeggen: Er is een bepaalde wet waardoor mentaliteit wordt omgezet in transformatie. Transformatie betekent verandering van mogelijkheid. Op deze manier kan een ieder eigenlijk zijn eigen wegen kiezen.

U denkt misschien dat ik u op het ogenblik aan het aanmoedigen ben om vooral veel te mediteren en te contempleren. Dat ligt aan uzelf. Als u die technieken beheerst, uitstekend. Maar er zijn misschien andere dingen die u veel of graag doet. Als dat het geval is, vraag u dan eens af, of de betekenis daarvan door u wel juist wordt gezien, of voor u daaraan niet een meer kosmische mogelijkheid en betekenis verbonden is. Want juist door deze meer kosmische waarde en betekenis te beseffen kunt u ze maken tot een middel waardoor eveneens voor u transformatiemogelijkheden geestelijk en ten dele stoffelijk ontstaan. Transformeren wil zeggen: omvormen in.

Wij zijn normaal, wanneer wij op aarde zijn, wezens die gebonden zijn aan allerlei instincten. Wij zijn gebonden aan allerlei plichtplegingen en gewoonten. Zolang wij in de menselijke maatschappij leven is dat noodzakelijk en zeker niet verkeerd. Maar wij zijn daarnaast ook een exceptioneel wezen; wij zijn onszelf. En onszelf zijnde moeten wij proberen dat ik-zijn volledig duidelijk te maken en toch te beleven als deel van een geheel. Dat wil zeggen, dat u elke weg kunt kiezen, als u maar bereid bent om die weg voorzichtig te gaan.

Misschien dat dit laatste verduidelijking nodig heeft. Wanneer u begint auto te leren rijden, dan moet u niet in een Formule I Bolide gaan zitten, dan krijgt u zeker een ongeluk. Wanneer u begint een bepaalde techniek toe te passen, dan is het zeer belangrijk dat u zich intens bezighoudt met die techniek, de betekenis ervan, stap voor stap totdat u eindelijk de innerlijke processen voldoende beheerst. Dan pas kunt u proberen grotere bereikingen tot stand te brengen.

Ik heb ten laatste nog een punt dat bij deze transformaties een rol speelt. Het is het contact met andere werelden, onze werelden.

Als u contact krijgt met een geest, dan is dat natuurlijk heel erg prettig. En als het een geest is van iemand die u graag zou willen spreken, dan is dat natuurlijk nog veel beter. Maar onthoudt u dit: U kunt zich niet exclusief daarop richten. U kunt zich alleen richten op een eigen geestelijke toestand. De contacten die ontstaan worden dan vanuit die andere wereld (onze wereld) gelegd.

Op het ogenblik, dat u zelf dit contact dwingend zoekt, maakt u het zichzelf onmogelijk een zodanige eenheid te bereiken met een wereld, met een toestand, dat u daardoor werkelijke waarden ontvangt. Juist door geconcentreerd bezig te zijn met het oproepen van een bepaald contact, sluit u zich af van de werkelijkheid. U komt terecht in een waanwereld waarin misschien wel enkele reële elementen van buitenaf kunnen worden geïnjecteerd, maar waardoor het geheel wordt bepaald door uzelf, door uw denken, uw eigen bewustzijn.

Men heeft wel eens gezegd: Je moogt de geest niet oproepen. U mag zeker niet proberen om welke geest dan ook te dwingen u antwoord te geven, laat staan om zich aan u te manifesteren. Dit is altijd gevaarlijk; en alle uiterlijkheden, alle ontvangen boodschappen zijn gewoonlijk misleidend. U moogt u wel openstellen voor het een-zijn met de geest, met werelden van de geest. Uw eigen afstemming bepaalt dan wel welke mogelijkheden u heeft en binnen die mogelijkheden zijn dan reële contacten bereikbaar.

Leg de nadruk niet op het contact. Leg de nadruk op de toestand. Alleen dan kunt u van de tips, die wij u op dit terrein hebben gegeven, werkelijk profiteren zonder gelijktijdig aan zelfmisleiding bijna ten onder te gaan.

De krachten waarover een mens beschikt tijdens de toestand van transformatie en ook daarna wil ik tenslotte nog als volgt karakteriseren:

Elke energie van een wereld die hoger ligt dan de uwe (dat kunt u beschouwen als een hogere trillingstoestand) zal moeten worden omgezet

in energie die bruikbaar is voor u in uw wereld. Een dergelijke omzetting direct voor uzelf te gebruiken is maar zelden mogelijk, wel indirect. Door dergelijke krachten en energieën op anderen te richten en die voor anderen te bestemmen maakt u het voor u mogelijk de weerkaatsing daarvan te ontvangen en ondergaat u zo deels de invloed, die u anderen heeft toegezonden. Wilt u die direct op uzelf richten, dan is er grote kans dat ofwel de energie te ongecontroleerd, danwel te heftig wordt losgelaten op het ego. Dat kan zelfs destructief zijn; in ieder geval is het maar zelden nuttig.

Ik hoop u met deze korte lezing over transformaties enige informatie te hebben gegeven. Zoals u weet zijn onze mogelijkheden op dit moment niet optimaal. Wij zullen alles doen natuurlijk om dat zo goed en zo snel mogelijk aan te passen, maar op dit ogenblik althans lijkt het mij beter hier mijn betoog af te sluiten.

-:-

REIZEN DOOR DE SFEREN.

Wanneer een mens een sfeer ziet, dan ziet hij natuurlijk zijn eigen gedachtenbeelden. Toch zijn daar zeer veel dingen bij die door velen worden gedeeld. Wanneer er zeer veel overgegaan zijn die ongeveer gelijke wereldvoorstellingen hebben en ongeveer gelijke belangstelling, dan ontstaat er wat men noemt een sfeer. Een wereldje waarin de waarden zo gemeenschappelijk worden beleefd dat iedereen, die daar binnenkomt de waarden als een soort realiteit ondergaat.

Ik heb vroeger al de eer gehad om een paar reizen in die richting te leiden. Daar hebben de leden van de Orde dus wel onder geleden. Om zo'n wereld te zien, moet je eerst weten wat er gaande is.

Stel, dat u interesse heeft in bouwwerken. U komt de wereld binnen en er zijn allerlei mensen die denken aan architectuur. Misschien dat daar een zigurat staat of de piramide van Cheops aan de ene kant en aan de andere kant de meest moderne ontwerpen. Er zijn straten, alleën met **fonteinen**, met beplanting. Het is een hele wereld waar je doorheen kunt wandelen. Een soort stille stad die een vrede uitademt en waarin je toch allerlei mensen ziet. Meestal in het wit gekleed, want aan hun eigen kleding denken ze niet, als ze aan gebouwen denken. Allemaal zijn ze druk bezig om op hun eigen manier met elkaar contact op te nemen en ondertussen waarschijnlijk nog iets te scheppen of te herscheppen van de bouwwerken die ze zoëven hebben bewonderd.

Maar een stap verder vind je misschien een wereld van mensen, die meer in het hindoe-denken zijn opgegroeid. Voor hen is daar een wijdse wereld met wat bergtoppen. Er zijn wouden. Er zijn parkachtige gedeelten te vinden waarin paden doorheen lopen en natuurlijk een vijver met lotusbloemen erin. Op de bladen van de lotus zie je zo nu en dan een nieuwe ziel verschijnen. Ze wordt dan hartelijk welkom geheten. Er is wel niet veel gezang, maar er is toch een zekere vreugde. In delen van die wereld is het zelfs erg speels. Men gooit elkaar met poeder of met water zoals

men dat in India doet bij bepaalde feesten. Ook hier zijn natuurlijk tempels; grote tempels, kleine tempels.

Ga je verder de bergen in, dan vind je een pagode. Je vindt daar hellingen die schijnbaar ontoegankelijk steil zijn. Maar als je daar naartoe gaat, dan ontdek je dat er een weggetje is dat je eigenlijk zonder veel moeite kunt volgen om op de top te komen. Wie zo'n wereld binnengaat, moet zich realiseren dat elke mens daarin ook werkelijk nog een mens is. Hij heeft zijn eigen achtergrond, anders leeft hij niet in een vormwereld.

Wanneer hij in de architectonische wereld terecht komt, dan is het heel goed mogelijk dat daar een heel stel doktoren zitten die in een super-modern ontworpen ziekenhuis (dat ze niet nodig hebben) zich bezighouden met problemen van mensen op aarde die ziek zijn en die ze via geestelijke middelen proberen te helpen of te genezen.

Als u naar de hindoe-achtige wereld gaat, dan is het heel goed mogelijk dat u daar persoonlijkheden in een kring samen ziet zitten en dat u denkt: zitten die nu werkelijk te niksen? Goed, een geest nikst natuurlijk nooit. Er zijn enkele natuurgeesten die niksen, maar voor de rest valt dat nogal mee.

Die geesten zitten daar dan samen zich te concentreren. Ze willen een ziel helpen om gemakkelijk uit het lichaam te ontsnappen en deze wereld binnen te treden.

Zo zijn er misschien wel honderdduizend van die werelden. Ze lopen van hemelvoorstellingen, zoals verschillende volkeren die koesteren, van de bijna kerkelijke sfeer van zilveren lepeltjes en lammetjespap tot de hoeri's en de stromen wijn en melk toe. Paradijzen zijn er voor iedereen te vinden. Nu ja, het is waar: In het huis mijns Vaders zijn vele woningen te vinden. Dat is niet voor niets gezegd. Want elke denkwereld bestaat ergens en elke denkwereld krijgt realiteit, als er maar voldoende persoonlijkheden daarin delen. Dat wil zeggen, dat u een tamelijk pessimistische wereld aan het ontwerpen bent op het ogenblik.

Er is nu een wereld (dat is werkelijk een sfeer) waarin men voortdurend bezig is om SS 20 raketten en ook andere raketten te ontmantelen. Daar hebben gewoon plezier in. Zij hebben het idee dat ze daar iets goeds mee doen.

Ze zijn ook bezig een milieu te verzorgen dat geen verzorging nodig heeft, maar daar leven ze in. Dat is hun beeld van belangrijk zijn in die wereld. Als ze wat hoger komen, wie weet werken ze dan samen met de luchtgeesten om het een en ander van verontreiniging weg te zuiveren, ook geestelijke verontreiniging. Al die werelden - je kunt ze zo gek niet denken - bestaan.

Als u nu zegt: Wij zijn in de sferen, waar komen we dan terecht? Wel, waar u zelf op bent ingesteld. Als u gelooft in een kerkelijke wereld, dan komt u in een kerkelijke wereld terecht. Gelooft u in een wereld van vrije natuur, mijnentwege komt u op een geestelijk natuuristenstrand terecht. Alleen valt dat natuurlijk wel tegen, want als je het een keer hebt gezien, heb je alles gezien.

Er zijn werelden waarin geen vormen zijn. Die werelden bestaan eigenlijk uit allerlei melodische elementen. Er is een wereld van klank waarin je heen en weer kunt zwerven tussen Baisie en Bach; waarin de opbouw van de melodie gelijktijdig wereld is en Tau wat alleen nog muzikaal te vertalen valt. Een aanzwellend accoord b.v. kan een berg zijn. Een barokke tegenmelodie kan ineens een landschap zijn met huizen erin. Je vertaalt het eigenlijk niet meer. Je wordt erdoor omspoelt en voordat je het weet, kwinkleer je zelf nog erger dan de luidruchtigste vogel. Sommigen zijn zelfs erger; die krijsen dan als een pauw of kakelen als parkieten.

Al deze werelden beleven is voor u mogelijk. U kunt op reis gaan door al die werelden. U moet echter wel erg voorzichtig zijn, want hoe meer u uw eigen voorstelling van een hiernamaals oplegt aan uzelf en daarmee aan

de werelden die u eventueel kunt bereiken, hoe beperkter uw mogelijkheden zijn.

Nu is het natuurlijk heel leuk om in een pre-historische wereld te komen. Als u zin heeft om sabeltandtijgers te bewonderen, de mogelijkheid is er ook. Het beeld daarvan is nog zolang bewaard gebleven dat er een wereldje is waarin u sabeltandtijgers kunt jagen. U kunt wat dat betreft ook een mammoth zien. Al deze dingen bestaan ergens, want het zijn denkbeelden. De denkbeelden van het hele ras zijn zo omvattend, er zijn zo ontzettend veel generaties geweest die in de ene wereld en in de andere hebben geleefd en die daaraan voor een deel een lange tijd gebonden zijn geweest, dat anderen in die wereld konden ingrijpen, dat ze bestaan. U kunt dus heel rustig de geestelijke aapjes gaan bekijken.

Er bestaat een wereld waar een soort vrije dierentuin is waarin alle dieren met elkaar in vrede leven. Een soort replica van het aardse paradijs waarin Adam en Eva eigenlijk de bijkomstigheidsvormen en de rest de bezienswaardigheid. Het is alles precies zoals u dat denkt. Niet omdat het niet bestaat, maar omdat uw denken uw toegangskaartje is tot bepaalde werelden.

Wanneer u dus op reis gaat, zoekt u alstublieft wat abstracte dingen uit. Als u gelooft in liefde, dan komt u in alle werelden terecht waarin het begrip liefde, van eenheid, een hoofdrol speelt. Het kan de meest verschillende vormen hebben, dat geeft niet. U kunt al die werelden betreden. Maar als u alleen maar bezig bent met b.v. schoonheid, dan kunt u een wereld van liefde misschien wel eens treffen, maar de werelden waarin u dan terecht komt zijn dan meer de architectonische die ik heb genoemd of werelden waarin bloemen groeien die u op aarde nog nooit heeft gezien, omdat de kleurschakeringen zoveel rijker zijn. Het is alles mogelijk, het is alles denkbaar.

Wie op reis wil gaan door de sferen, moet dus goed begrijpen: U bent zelf degene die bepaalt - of u het wilt of niet - welke werelden toegankelijk zijn. Hoe minder u met uzelf bezig bent, met voorstellingen van hetgeen u wilt ontmoeten, des te groter de kans is dat u vele werelden kunt bezoeken. En als u eindelijk weet op te gaan in de totaliteit op de een of andere manier, dan zult u alle werelden zien zonder aan een daarvan gebonden te kunnen zijn. Dat is het optimale dat er bestaat.

Er bestaat een situatie waarin je buiten tijd en ruimte schijnt te leven. Je bent daar en het kan een ogenblik zijn of een eeuw, je weet het niet. Als je wilt weten wat er gisteren is gebeurd, dan behoeft je alleen maar te kijken en je ziet wat er gisteren is gebeurd. Wil je zien wat er morgen gaat gebeuren, je kijkt de andere kant uit en je ziet het. Je kunt ook niet zeggen: deze plaats of gene plaats. Je kunt de tijd zelfs niet precies meten op menselijke manier, maar je kunt het zien, je kunt het beleven. Het spreekt tot je.

Als je zo'n wereld bereikt, zo'n tijdloze, ruimteloze wereld, dan is het bestaan eigenlijk geworden tot een omvatten van het heelal. En niet alleen het heelal van een ogenblik, maar van alle tijden. Dan komt er nog een ogenblik dat je de laatste vorm verliest, ook de waarneming van je eigen wereld en al wat erbij zou kunnen horen. Een wereld waarin je bijna wordt verteerd door een licht dat niet te beschrijven is.

Als je die wereld bereikt, wees niet bang. Door de vaagheid van een verblindend licht zie je een gestalte op je toekomen. Je zult dan ontdekken dat ze een replica is van jezelf; dat je het zelf schijnt te zijn. Als die twee gestalten samensmelten, houdt het licht op te bestaan. Dan houdt alles op te bestaan. Dan is er alleen maar een besef dat eveneens onbeschrijfbaar is omdat het gelijktijdig vrede, vreugde,

rechtvaardigheid en krachten behelst in welke vorm deze ook ooit zouden kunnen bestaan in een bekend heelal.

Het is een wereld waarin de sterren met elkaar spreken, waarin de planeten hun commentaar geven, waarin de sterren worden geboren en vergaan in één ogenblik. Een wereld, die zo klein is, terwijl het toch de hele kosmos is die je kent, dat het bijna lijkt of je een electronen-microscop hebt en daarin iets kan zien van de structuur van een molecule of een atoom. Zo wonderlijk zijn die werelden.

Heel veel mensen denken: ach, als ik dat maar eens kon beleven. Als u er rijp voor bent, dan zult u het beleven. Maar waarom zoudt u zoeken naar dingen die eigenlijk overbodig zijn? Probeer gewoon te leven zoals u leeft. Probeer één te zijn met alle dingen zo goed als u kunt.

Zoek niet alleen uzelf, maar ontken uzelf ook niet geheel, want u hoort er ook bij. Probeer gewoon in uw leven het geheel te omvatten en het geheel te beleven. Zeg tegen jezelf: zo is het goed. Dat is de sleutel tot zoveel werelden dat je pas dan werkelijk op reis kunt gaan in de sferen. Het is de sleutel naar zoveel begrip dat je kunt zeggen: Eindelijk, eindelijk ga ik iets begrijpen van de achtergronden van alle dingen die ik op aarde nooit heb kunnen overzien, die ik nooit heb kunnen begrijpen.

Dan zult u zien hoe wonderlijk het gebeuren is. Dan komt u terecht in een wereld, in een toestand moet ik eigenlijk zeggen, waarin het gebeuren plotseling een geheel blijkt te zijn waarin de afzonderlijke schijnbaar gebroken lijnen nu opeens samen een figuur vormen. En deze figuur is zelf slechts de weergave van een klein segment van een ander deel.

Zo leef je. Zo reis je door werelden en sferen. Zo word je je bewust van een waarheid die voor iedereen geldt: Ik in mij bepaal de wereld waarin ik leef ten goede of ten kwade. Ik, door en vanuit mijzelf, bereik de werelden die passen bij mijn besef, bij mijn instelling, bij mijn bevattingsvermogen, maar er is nooit een einde aan.

Er is altijd meer, er is altijd een meeromvattend iets. Het heeft geen zin om altijd te rusten en te zeggen: Nu heb ik een heerlijke wereld bereikt, hier blijf ik. Dan is het alleen maar een versuffing die je langzaam maar zeker bedreigt, je verslindt en je terugzendt naar bestaande waarden.

Maar als je steeds verder durft gaan, als je steeds meer weet te elimineren van je eigen pogingen om door je voorstellingen je wereld en je beleven te bestemmen, dan zul je weten dat een reis door de sferen eigenlijk is: het leren beseffen van een eeuwigheid waarin je ook nu leeft, alleen zonder het te beseffen.

AFSCHERMING.

Afscherming: beschermd zijn. Zijn wij niet altijd beschermd door de kracht die in ons woont, als wij ons daarvan bewust zijn?

Niets kan ons bedreigen en bereiken, tenzij wij onszelf kwetsbaar maken. Alle beelden, die ons bedreigen, alle demonen, alle zwarte magie die ons voortdurend schijnt te willen verslinden, is iets wat in onszelf ook woont. Dat wat niet in ons woont, kan ons niet bedreigen.

Afscherming is niet alleen de magnetische passes die u maakt. Het is niet het magische ritueel van: drie keer de kring rond jezelf trekken, de magische woorden spreken en de heilige Godnaam.

Het is gewoon zijn.

De beste afscherming is één-zijn met het grootste licht dat je in jezelf kunt vinden. Afstand doen van je zelfbeklag. Afstand doen van al datgene wat je in de wereld ziet als onrecht en onrechtvaardig. De dingen vergetend leven uit de kracht. Dan ben je beschermd. Want de afscherming die de meesten zoeken is niets anders dan een isolement waarin ze hun eigen fouten tot in het oneindige kunnen herhalen. Dat is een afscherming die niemand helpt.

Maar afscherming door eenheid met het licht betekent, dat je niet beroerd kunt worden door de zaken die niet in je wonen, maar dat wat er in je woont in jezelf wordt gemaakt tot een weerkaatsing van het licht en zo tot het beleven van de eeuwigheid.

Ik wens u nog een gezegende nachtrust toe. Als u eens uittreedt, vergeet u dan de grapjes niet die ik u heb geleerd. Want als u beseft, dat u de wereld die u beleeft zelf mede veroorzaakt, bent u misschien in staat om toch een andere reis te maken en zo andere sferen te bezoeken.

:--:--:

REVOLUTIE IN DE WERELD

LES VIII.

DE WERELD VAN MORGEN II.

Ik weet dat dit onderwerp al ter sprake is gebracht, maar er zijn nog enkele punten waar we aandacht aan kunnen wijden, vooral de veranderingen in de zeer nabije toekomst.

Mensen blijven mensen en juist in deze tijd wordt dat bijzonder duidelijk. Gelijktijdig voltrekken zich voortdurend mentaliteitsveranderingen, die direct en indirect hun weerslag zullen vinden in het gebeuren van de komende jaren.

Het is gemakkelijk genoeg om op dit moment b.v. stelling te nemen voor of tegen atoomwapens, raketten, atoomcentrales, milieuvervuiling en wat dies meer zij, want dan kijk je eenzijdig. Met die eenzijdigheid bereik je tevens ook dat je nooit een werkelijk overlegde en goede beslissing kunt nemen.

Als we kijken naar politici en parlementariërs, dan worden wij ons ervan bewust dat dezen veel meer dan in het verleden in feite worden gestuurd door de kreten die opklinken uit de massa. Wie wil kijken naar de wereld van morgen, moet zich dus niet alleen verdiepen in de vraagstukken van vandaag, maar vooral in de mentaliteit van de mens. Het is de mentaliteit van de mens, het gedrag van de gewone mensen dat allerlei z.g. exacte wetenschappen als b.v. economie eigenlijk beheerst. Het is de massa die beslist.

Nu kun je daaraan ontkomen door een vacantiereisje naar China te maken zoals een zekere staatsman en daar z.g. successen te boeken. Je kunt de wereld rond vliegen als de Paus die een waardige vervanger blijkt te worden voor de heer Luns. Maar daarmee verander je niet de feiten.

Wat is op het ogenblik de mentaliteit die in het Westen overheerst? In feite een vorm van egocentrisme om niet te spreken van egoïsme: Wat ik wil is goed en een ander heeft zich daar maar bij neer te leggen. De gemeenschap moet het maar doen, want ik vind het nodig. Ik heb plannen, dan moeten anderen die maar betalen. Het is duidelijk, dat je op die manier een grote warboel krijgt.

Er ontstaat een toenemende onduidelijkheid en een toenemende onvrede. Er ontstaan steeds meer spanningen tussen velerlei groepen. Het eindresultaat moet dan wel zijn dat conflicten de huidige maatschappijvorm in ernstige mate gaan aantasten.

Kijken we naar de z.g. onderontwikkelde landen, dan vinden wij daar eveneens groepsbelangen, maar nu in een wat andere vorm. Ze worden meer gedragen door idealen, soms door godsdienst, in enkele gevallen ook door stamverwantschap. Ook hier blijkt men uit te gaan van het standpunt: wat

wij willen is goed voor iedereen, dus heeft iedereen zich daarbij neer te leggen. Iedereen komt dan in opstand behalve degene die de eis heeft gesteld. Ook hier toenemende chaos.

Als wij de komende paar jaren overzien, dan is het misschien gemakkelijk om te spreken over verbetering van de economie. Maar verbetering van de economie zou betekenen een betere aanpassing tussen productieproces en verbruiksproces. Daarvan is op het ogenblik nog geen sprake. Integendeel, de producent probeert aan de verbruiker de wijze van gebruik en verbruik op te leggen. Dat gaat niet meer, dien-tengevolge zal de economie de komende tijd bijzonder wankel staan.

Wij hebben in een voorgaand betoog erop gewezen hoe een nieuwe mentaliteit is gaan groeien. Wij hebben toen, meen ik, zelfs gerefereerd aan de processen als Provo, Oranje Vrijstaat, Bloemenkinderen en al wat er verder bij hoort tot Hell's Angels toe.

Al deze groeperingen zijn exponenten van een verandering waarmee de mensheid en dus ook het individu eigenlijk geen raad weet. Je kunt in deze tijd kiezen voor het je buiten de gemeenschap plaatsen. Maar dat wordt je erg moeilijk gemaakt, omdat de gemeenschap nu eenmaal is gebouwd op een systeem waardoor je die gemeenschap altijd nodig hebt. Je wordt dus in feite een soort parasiet.

Nu wil ik niet zeggen dat elke werkloze een parasiet is, integendeel. Maar er zijn vele mensen die zich buiten de gemeenschap plaatsen en daardoor ten aanzien van die gemeenschap parasitair gaan functioneren.

Als deze situatie een aantal jaren doorgaat, dan zullen er steeds meer mensen zijn die op hun eigen manier uit de gemeenschap gaan treden. Sommigen doen dat door een stelling in te nemen die volkomen in tegenstelling is met alles wat aanvaardbaar wordt geacht. Exponenten daarvan zijn groepen als de ultra rechtse terroristen, maar net zo goed de Nederlandse Centruumpartij of bepaalde groeperingen zoals die in Ierland functioneren. Deze mensen proberen metterdaad iets te veranderen, maar ze weten niet waar ze aan bezig zijn.

Stel nu, dat er heel veel mensen komen die zeggen: Wij willen die anderen niet veranderen, maar wij willen alleen onszelf zijn. Dan krijgen we daarmee een enorme sprong in de ontwikkeling en gelijktijdig een ontzettende splijting in de huidige maatschappij. Waar dit gaat gebeuren, kunnen wij rekenen op de behoefte om gebruik te maken van kwaliteiten en eigenschappen die niet zo algemeen worden aanvaard. Om een typisch voorbeeld te geven:

In Nederland wordt op het ogenblik een derde van de ziekteprocessen begeleid of mede begeleid door niet-erkende genezers. Dat zijn niet alleen de paranormale genezers, maar ook al die neventakken die men eigenlijk laatdunkend dan maar accepteert. Het blijkt dus, dat de behoefte van de mens ergens anders ligt dan in de geïnstitutionaliseerde maatschappelijke structuur van deze • laten wij ons daaraan vastklampen en wat zien we?

Aan de ene kant wanhopige pogingen om het oude zoveel mogelijk in stand te houden. Al dan niet door heffingen, door belastingmaatregelen, door druk van buitenaf, zelfs door demonstraties. Aan de andere kant en dat is veel interessanter: mensen die uitwijken naar een gebied dat ze eigenlijk niet kennen. U zult mij willen vergeven dat ik tegen u zeg, dat een deel van u zeer zeker hieronder valt. U bent uitgeweken naar dit gebied, omdat u geen raad meer wist met de te formele religieuze opstelling, omdat u geen vrede kon hebben met allerlei maatschappelijke processen.

U bent de enigen niet. Als men zegt dat er sprake is van een toenemend bijgeloof, dan heeft men wetenschappelijk gezien volkomen gelijk.

In de praktijk echter betekent bijgeloof dat u grijpt naar andere methoden, naar andere middelen en ook naar andere machten.

Ik durf voorspellen dat binnen vier jaar grote acties zullen worden gehouden gericht tegen paranormale genezers, paranormale verschijnselen als zodanig. Het gebruik van mediums zal waarschijnlijk eveneens onder druk komen te staan, want dit is een aantasting van de zekerheden die de oude orde bezat.

Een nieuwe orde is er niet. Wij kunnen wel doen alsof, omdat we de grote vernieuwers zijn, maar de grote vernieuwers van vandaag zijn degenen die hun stomiteiten, die anderen ook begaan zouden hebben, verkopen met een ander ideaal als achtergrond. Het is dezelfde voorstelling alleen het decor is anders. Neen, wij moeten het werkelijk hebben van de mensen die zoeken naar een nieuwe vorm.

Nieuwe vormen kunt u overal vinden. Als we kijken naar de architectuur, dan zien we dat deze steden van de toekomst aan het ontwerpen is die niets meer gemeen hebben met de enorme betonwoestijnen die er op het ogenblik, al dan niet voorzien van baksteenmuurtjes aan de buitenkant, worden opgetrokken ter huisvesting en verbetering van het volk.

Als we kijken naar de techniek, dan zien we dat deze niet alleen de middelen verschaft waardoor dergelijke nieuwe steden en woongelegenheden haalbaar worden, maar dat ze gelijktijdig ook een soort dwang aan het scheppen is.

Bijvoorbeeld: Het is in Nederland tegenwoordig mogelijk om met de huidige technische middelen en in verhouding redelijke kosten het energieverbruik per gezin te verminderen tussen de 50 en 80 %. Iets wat niet in dank wordt afgenomen. Denkt u alstublieft niet dat iedereen 'hoera' roept. Er zijn heel veel belangrijke maatschappijen en groeperingen, zelfs de energiemaatschappijen, die er belang bij hebben dat u meer verbruikt, want ze willen blijven groeien. Maar de middelen, de mogelijkheden zijn er.

De techniek begint steeds meer methoden te vinden waardoor het inderdaad mogelijk wordt zonder dat de kosten te hoog oplopen om veel te doen voor het milieu, veel te doen voor het menselijk welbehagen en gelijktijdig de productieprocessen te vereenvoudigen. Ik wil dan nog niet eens wijzen op het feit, dat er tegenwoordig vormgeving bestaat die ook esthetisch bevredigend werkt zonder dat ze technisch nadelig of overbodig is.

Die nieuwe wereld heeft nieuwe mensen nodig. Een stad van de toekomst kun je niet bewonen, als je een eenling bent die hoogstens de burengoedendag zegt. Dat vraagt weer een gemeenschapszin. Misschien zoiets als de laat-middeleeuwse dorpen hebben gekend. Het vraagt verder veel samenwerking. Want als je geen rekening met elkaar houdt, dan is zo'n nieuwe stad ook een chaos en zijn de voordelen ervan praktisch nil.

Als we kijken naar de wijze waarop men probeert vorm te geven aan het religieuze gebeuren in deze tijd, dan valt op dat men heeft gekozen voor verstaanbaarheid. Dat is tamelijk dom, want een geloof is iets dat je niet begrijpt, maar dat je alleen maar hebt. Als je dat omringt met het onbegrijpelijke, dan wordt het gevoel van geloof geïntensifieerd. Op het ogenblik echter, dat je alles begrijpelijk gaat maken, komt de waarde en de betekenis van het geloof zelf in het geding. Maar wat zien wij? Er vindt een verschuiving plaats.

Bij de Orde zien wij dat geestelijk onderricht (dat is geestelijk toch heus erg nuttig) dikwijls ook cabaratesk is. Er is een vreemde kruising ontstaan tussen conference, geestelijke lering, amusement, emotionele verdieping. Kortom, alles wat u maar wilt. Wij zijn niet de enigen die op deze manier werken, onthoudt u dat goed.

Waarom gaan de mensen daar naartoe? Niet omdat het vrijblijvend is. Vrijblijvend is tenslotte niets, als je jezelf erin verdiept, maar omdat

het niet meer in vorm verplichtend werkt. Je behoudt je persoonlijkheid en gelijktijdig kun je in dat geheel een samenwerking vinden die niet alleen op één gebied bestaat, maar die vaak heel grote gebieden omvat, zoals in ons geval.

Wij hebben alleen reeds in deze beschouwing het een en ander gezegd over de mentaliteit van de mensen, over politieke en wetenschappelijke mogelijkheden en onmogelijkheden. Je kunt God niet losmaken van de wereld. Zomin als je de mens kunt losmaken van de wereld waarin hij leeft en hem alleen kunt wijden aan God. Het is een eenheid. Dit terugvinden van de eenheid, de verbondenheid waardoor alle dingen voor de mens functioneren en in hem beleefbaar zijn, terwijl hij gelijktijdig dit kan delen met anderen (een belangrijke voorwaarde) is voor de komende jaren de trend.

Wat kunnen we verwachten, als we denken aan zaken als openbaar vervoer, verkeersregelingen en dergelijke?

Op het ogenblik betuttelt men. Nu is dat in Nederland natuurlijk niet bijzonder erg, want de Nederlander is een geboren betuttelaar. Hij begint al met kritiek uit te oefenen op het moment dat hij zijn eerste kreet uit. Dat houdt hij vpl tot zijn laatste stervenszucht toe.

Betuttelen kun je echter de mensen niet. Daarmee ga je te ver en dan luistert niemand naar je. Maar je kunt misschien terugkeren naar essentiële zaken. Ik meen, dat wij op allerlei gebied, ook ten aanzien van vervoer, van verkeersregeling, maar evengoed van politionele instructie en structuur zullen terugkeren naar de essentiële dingen.

Wat is essentieel? Essentieel is, dat men zich kan verplaatsen. Essentieel is, dat men zich in eigen voertuig met een redelijke zekerheid en zonder al teveel beperkingen kan verplaatsen. Politioneel is het erg belangrijk dat men zich veilig voelt, niet dat er op alle slakken zout wordt gelegd, maar dat er een gevoel van zekerheid en veiligheid is. Daardoor wordt alles teruggebogen naar de mens zelf.

Veranderingen in politionele instructie, het eerste begin is er, zullen waarschijnlijk over twee tot drie jaar al in werking zijn. De veranderingen in het openbaar vervoer zijn op het ogenblik niet bepaald gunstig, maar voeren toch wel tot het doorbreken van allerlei monopolies vooral ten aanzien van beleid en inzichten zoals die tot nu toe hebben gegolden.

Men zal moeten leren improviseren en werken met de middelen die men heeft. Ook dit is bijzonder gunstig. Over een aantal jaren komen wij terecht in een gemeenschap die meer leert improviseren en die zich wat minder letterlijk gebonden voelt. Als dit gebeurt ten aanzien van landelijke situaties, dan kun je misschien schouderophalend zeggen: Ja, maar de wereld.....

Dit proces voltrekt zich op het ogenblik in Duitsland, in Engeland, in de Ver. Staten. Het voltrekt zich op een wat andere manier in Italië, Spanje en Portugal. Het is bezig om zelfs veranderingen in de samenleving van Griekenland tot stand te brengen. Wij zien dat in Turkije een omwenteling broeit die waarschijnlijk over anderhalf jaar haar effect krijgt. Nu noem ik alleen landen in uw buurt. Over de hele wereld is dat precies hetzelfde.

Dan mag ik misschien de conclusie trekken dat de terugkeer naar het individu, naar de mens als mens, niet alleen als factor in een gemeenschap zal voeren tot een intensifiëring van b.v. menselijk denken en geloven. Wij krijgen meer individuele filosofen en minder kretologen. Ofschoon menigeen nu het verschil niet weet tussen kretologen en filosofen. Dat is ook heel moeilijk, want de kretoloog noemt zijn kreet een filosofie. De filosoof is geneigd te populariseren en in kreten uit te barsten. Vandaar dat men een tijd met hen wegloopt, zoals met Sartre en dan in het eind hem maar laat barsten.

Wij gaan vandaaruit naar de behoefte om ook innerlijk meer te passen bij de nieuwe werkelijkheid. Aanpassing is een heel moeilijk proces; dat moogt u niet vergeten. Het is niet iets wat je in een paar jaren voor elkaar kunt brengen. Maar wanneer het begint, veranderen er steeds meer mensen.

De generatie die op dit moment aan het opgroeien is, zal daarvan waarschijnlijk het meest van ervaren. Dat zijn de kinderen die nu tussen de nul en de twaalf jaar zijn. Zij zullen deze processen zeer intens gaan beleven. De anderen, ach, die lopen er een beetje bij. Zij zullen het misschien wel zien, maar ze zullen er niet volledig deel van kunnen uitmaken.

De verandering impliceert niet alleen contact met de geest, of- schoon dat zeker een rol gaat spelen, maar vooral een veel intenser en ook bewuster contact met wat u engelbewaarder, geleidegeest en dergelijken pleegt te noemen. Contact dus waardoor persoonlijke hulp en leiding wordt verkregen. Op het ogenblik, dat u daar aandacht aan gaat geven, zal uw handelen niet meer zijn afgestemd op alleen ogenblikkelijke reacties en mogelijkheden, maar op het geheel. Een geheel dat u misschien niet kunt overzien.

Over ongeveer een acht à tien jaar is er dan ook sprake van geheel nieuwe harmonieën. Dat er ondertussen nog wel een paar oorlogen zullen woeden, al zijn ze niet wereldomvattend, is alleen maar te begrijpen. Want juist degenen, die zich vastklampen aan het oude (het egoïstische of egocentrische standpunt) zullen alles doen om hun macht te handhaven en hun invloed te vergroten. Maar zij hebben geen werkelijke greep meer op de massa. Zij kunnen ook met hun propaganda de achtergronden niet meer bereiken.

Ik mag hierbij opmerken, dat kortgeleden tijdens een bespreking van de Opperste Sovjet er sterke kritiek is geuit op het Propaganda-ministerie, omdat dit propaganda-apparaat kennelijk niet in staat was het Russische beeld in het eigen land te verbeteren. Dat is veel zeggend. Een land waarin andere uitingen bijna niet mogelijk zijn.

Wij gaan naar de eenheid waarbij telepathie ongetwijfeld in het begin gevoeligheid voor geestelijke invloeden in de omgeving, later misschien ook voor medemensen of tenminste empathie voor medemensen een grote rol gaat spelen. En als we zover zijn, dan breekt er inderdaad een nieuwe omwenteling aan. Een omwenteling waardoor de mens niet meer kan leven zonder zijn verbondenheid met zijn medemensen waardoor hij zich niet meer kan terugtrekken uit de maatschappij of erbuiten kan gaan staan en hij binnen de maatschappij alleen maar kan functioneren zolang hij tamelijk harmonisch is met de grootste wensinvloed die nu eenmaal in de mensen leeft.

Wat wil de mens het liefst? Geluk, vrede en een beetje welvaart. Het zijn geen hooggestemde doelen. Geluk blijkt innerlijk gemakkelijker te bereiken te zijn dan aan de hand van uiterlijke omstandigheden. Want als je iedereen een paar miljoen geeft, dan heeft iedereen nog maar zorgen over de belasting die hij moet betalen. Maar als je de mens innerlijk een weg wijst om een beetje vrede, een beetje licht te vinden, dan heeft hij daarmee een nieuwe situatie geschapen waardoor zijn geluk niet meer van uiterlijke omstandigheden afhankelijk is. Dat is belangrijk! Hierdoor zal het materialistische denken van deze tijd overgaan in een andere vorm van denken en reageren.

Kijken we naar de ontwikkelingen zoals die er nu zijn, dan zien we dat een taakvervanging voor zeer veel menselijke bezigheden bijna onontkoombaar is geworden. Ik denk aan de robots, aan de vele computers. Er is echter één ding waarbij de mens niet vervangen kan worden: de mens kan namelijk intuïtief denken zonder dat hij daarbij alle feiten correleert, maar gewoon op grond van intuïtieve conclusie. Het is deze intuïtie die

de mens onvervangbaar maakt zelfs tenaanzien van de computer van deze dagen. Het is de mens die bepalend blijft.

Dan zal de mens zijn aandacht meer op denken gaan richten. Maar wie denkt, heeft problemen. Het is gemakkelijk genoeg te zeggen: Ik denk, dat het Gods wil is. Maar als je doordenkt, dan vraag je je af: Hoe kom ik daar eigenlijk bij? Wie is God eigenlijk? Hoe moet ik Zijn willen dan omschrijven?

De onzekerheid van de mens neemt toe aan de ene kant, aan de andere kant de innerlijke vrede, de innerlijke zekerheid. Dit impliceert een gedrag dat enerzijds zeer sterk op de ogenblikkelijke wereldlijke omstandigheden is gericht en dat anderzijds een permanente innerlijke invloed vertegenwoordigt waarbij afwijkingen bijna niet meer denkbaar zijn, omdat de innerlijke harmonie het geluk is. En het geluk schept gelijktijdig de mogelijkheid tot vrede, tot welvaart en wat dies meer zij.

Zo bezien zou je kunnen aannemen dat b.v. oude kloosterorden hun mogelijkheden tot bestaan steeds minder zien worden. Zij zullen niet in staat zijn om veel leden meer aan te trekken. Geen toevloed dus naar de kloosters, de seminaries en hoe ze verder mogen heten. Maar wel steeds meer mensen die een eigen discipline volgen. Laat mij het zo zeggen: De barrevoets Franciscaan sterft uit, de Derde Orde blijft voortbestaan. Dat zijn de gewone burgers mensen die zich aan bepaalde regels van Franciscus houden.

Ik denk, dat we dit zullen zien ten aanzien van allerlei godsdienstige nominaties. Wij zullen dit ongetwijfeld ook zien ten aanzien van de huidige idealistische stellingen. Ik leef een gewoon leven met anderen, maar volgens mijn innerlijk erkende juiste discipline.

De zelfdiscipline neemt toe. De wereld wordt niet meer eenzijdig benaderd. Integendeel, men ziet steeds de twee kanten van de medaille en daardoor zal de beslissing heel zelden een rechte lijnige zijn volgens de huidige opvattingen. Men zal rekening houden met een evenwicht in plaats van rekening te houden met een ideaal, met een geloofspunt of iets dergelijks.

De mens, die innerlijk zijn vrede moet zoeken, innerlijk zijn harmonie moet kennen wordt echter steeds meer geconfronteerd met de aspecten van zijn persoonlijkheid. Je leert jezelf beter kennen.

Over 20 jaar ongeveer zullen er zeer veel mensen zijn die zichzelf beter kennen en beseffen dan de meesten in deze dagen. Zij zullen daarvoor hun innerlijk leven bewuster gaan omzetten in de praktijk.

Het is nu voor velen een anathema, als men spreekt over de absolute vrijheid. Absolute vrijheid, zeggen ze dan, dat hoort niet. Men moet de dingen doen, zoals dat nu eenmaal is voorgeschreven. Alleen als het gaat over de liefde tegenwoordig, dan wil men wel de schouders ophalen en zeggen: Mensen zijn nu eenmaal mensen. Maar is de vrijheid om te beleven, of het nu de liefde is of wat anders, niet essentieel voor de persoonlijke ontwikkeling van de mens?

Steeds meer mensen gaan die vrijheid wel voor zichzelf opeisen, maar blijven gelijktijdig zo zeer deel van het geheel en daarin functioneren dat ze niet meer parasieten worden. Over 20 jaar zien wij dit nieuwe type mens voor een groot gedeelte de verantwoordelijkheden overnemen. Zij zullen over 20 à 30 jaar waarschijnlijk leiding gaan geven. Zij zullen gaan ingrijpen in allerlei relaties. Maar bovenal zullen zij iets prediken wat deze wereld wel eens vergeet: rust.

Rust is het begin van vrede. Hij, die niet kan rusten, zal geen vrede vinden. Hij, die vrede vindt, weet te rusten. Omdat je in de ontspanning en de aanvaarding van al het bestaande, van al het zijnde, inclusief jezelf, pas de vrede kunt vinden en beleven.

Dan stel ik, dat de wereld van morgen een wereld wordt, zelfs in de zeer nabije toekomst, waarin de eenling niet superieur wordt, maar meer

van zichzelf bewust zijn deel-zijn van het geheel in steeds grotere mate zelf gaat bepalen.

Ik stel, dat in de wereld van morgen (dat begint al over een beperkt aantal jaren) steeds meer geestelijke invloeden kenbaar zullen worden, die voorlopig meestal op persoonlijke basis beleefd, leiding en hulp gaan geven aan de menselijke en stoffelijke ontwikkeling.

Ik durf nog verder gaan. Ik meen, dat hoge geestelijke krachten, die zich op dit ogenblik overigens alweer aan het voorbereiden zijn voor belangrijke gebeurtenissen, op hun eigen manier het contact met de wereld zodanig zullen versterken, dat zelfs in de verwarring van vele pseudo-profeten, valse leraren en vergissingen ten aanzien van datgene wat zal komen, toch een nieuwe lichtende zekerheid gaat komen. Een zekerheid, die zich ook zal kunnen manifesteren in uiterlijke tekenen.

Het klinkt krankzinnig als je in de moderne tijd zegt dat de wonderen van de oudheid op aarde zullen terugkeren binnen 50 jaar. Maar waar geestelijke krachten zich steeds sterker openbaren, waar mensen steeds gevoeliger worden voor de kracht van de geest, steeds meer ook uit een aanvaarding en erkenning van zichzelf leren leven met geestelijke en stoffelijke waarden, daar is het wonder het onontkoombare en onmiskenbare product van deze instelling plus de krachten die zich met de wereld bezighouden.

Het is gemakkelijk om rampen, wereldondergang of het einde van alle aardse rijken aan te kondigen. Ik zie het nog niet zitten. Wat ik wel zie zitten, dat is een verandering. Misschien een soort uitholling vanuit modern standpunt.

Wij zien dat de letterknechten door de vele letteren die ze produceren zichzelf steeds meer met onmacht slaan; dat zij - redenerende vanuit hun beperkte machtsverhoudingen en belangen - in steeds grotere mate zichzelf de mogelijkheid ontnemen om werkelijke macht uit te oefenen, om werkelijke belangen te dienen.

Wij krijgen een wereld waarin - of men het prettig vindt of het aanvaardbaar is of niet - krachten uit andere werelden dan de uwe in steeds sterkere mate gaan optreden.

Wij krijgen te maken met een wereld waarin morgen al de wonderen gebeuren die men vandaag nog onmogelijk acht. En waarin de wetenschap, die vandaag nog zo zeker is van zichzelf, morgen zich aarzelend zal afvragen hoe zij eigenlijk tot haar grondstellingen is gekomen, aangezien er zoveel is wat daarmee niet kan worden benaderd.

En dan, mijne vrienden, hebben we te maken met een omwenteling die niet alleen stoffelijk en geestelijk is, maar die veel verder ingrijpt ten aanzien van de totale kosmos en de totale harmonie daarin.

Hoe vaak hebben wij niet gezegd dat u een deel bent van het geheel. U heeft steeds welwillend geknikt. U bent verder gegaan om uzelf te zijn zonder enig besef van datgene wat u vertegenwoordigt.

Stel nu eens, dat u meer en meer de betrokkenheid gaat voelen bij dit onomschrijfbaar geheel; dat u steeds meer gaat aanvaarden dat u een uitvoerende factor bent geworden van een totaliteit die u niet kunt overzien. Aan de ene kant zult u zich dan machteloos gaan voelen. U zult zich misschien wat fatalistisch gaan opstellen, maar aan de andere kant zult u juist in het vervullen van die taak - al weet u misschien niet waarvoor en waarom - steeds meer kracht en vrede vinden.

U zult tevreden kunnen zijn omdat u voelt dat u juist reageert vanuit het geheel. De totaliteit krijgt een veel grotere invloed. Niet als een regel of als een wet, als het nut van het algemeen, maar gewoon als een mentaliteit die de mensen doordeesemt, die hun daden helpt verbeteren en die hun innerlijke wereld voortdurend voorziet van die vreemde schichten van licht waarin de mens de vrede, de kracht en de voldoening

vindt, de zekerheid dat hij in vrede leeft met wat hij zijn God noemt.

Het is een tijd dat de zonden uitsterven. Het is natuurlijk raar om dat te zeggen, want welke godsdienst kan het zonder zonde stellen? Maar wat kan zonde zijn, als je beantwoordt aan jezelf, aan je innerlijk en als je in jezelf daarmee licht en vrede vindt. Dan blijft alleen nog maar je relatie over met de ander en daarin kun je zódiggen. Tegen de ander? Neen, tegen jezelf. Daar kun je jezelf in tekort doen door je te onttrekken aan datgene wat je innerlijk als een noodzaak en een zekerheid voelt. Verder gaat het niet.

Een revolutie, mijne vrienden, een ware revolutie! De dood van de zonde als algemene regel en de geboorte van het innerlijke werkelijkheidsbesef dat ook schuld doet beseffen en eraan doet streven om schuld te compenseren.

De wereld van morgen is een wereld waarin de mensen samen zullen gaan zonder gedwongen te zijn; waarin de mensen zichzelf zullen zijn zonder onder werkelijke dwang ook maar iets van zichzelf te veranderen of te onderdrukken. En waarin tevens een groot besef van licht zeer veel mensen zal geleiden tot een juistheid die geestelijk zowel als stoffelijk manifest wordt.

Nu zult u zich afvragen, of het zin heeft gehad om deze dingen te zeggen. Voordat ik mijn onderwerp beëindig zou ik dat graag duidelijk willen stellen.

Velen van u zullen in deze tijd in een situatie verkeren waarin ze geen raad meer weten met zichzelf. In de wereld van vandaag bestaan schijnbaar onoplosbare moeilijkheden en problemen. In deze tijd is de geestelijke, de religieuze zekerheid steeds meer aangepast. De mens voelt zich vaak, alsof hij in het donker dwaalt. Dit is deel van een omwenteling. Maar dit alleen uit te roepen is niet voldoende.

Je moet de mens duidelijk maken dat er een weg is om naar die vrede te grijpen. Dat je de kracht, de zekerheid en de sterkte die je buiten je schijnbaar niet meer kunt vinden in jezelf kunt vinden op het moment, dat je geheel aanvaardt wie en wat je bent en probeert de innerlijke stem te voelen die je zal zeggen hoe je verder moet gaan.

Er is wel degelijk reden voor dit betoog. Een reden, die gelegen is in omstandigheden die nu reeds bestaan en die zich voor velen in de komende 8 à 9 maanden zullen ontwikkelen.

Te weten dat het tijdelijk is dat deze verandering ook in u plaatsvindt, zodat het huidige onbehagen of het niet meer kunnen beperkt blijft, lijkt mij al een zegen. Maar beseffen, dat u op deze manier geestelijk en stoffelijk deel uitmaakt van een totaal nieuwe ontwikkeling waarin de mensheid zeer waarschijnlijk voor een langere tijd dan 2000 jaren zich zal ontplooien tot een nieuwe vorm van bestaan en tot een nieuwe en daadkrachtig werkende vorm van bewust leven, dat zou u mijns inziens de steun kunnen geven die u zonder dit zoudt moeten ontberen.

Het is gemakkelijk genoeg om over geestelijke omwentelingen te praten op een vrijblijvende manier, maar u bent erbij betrokken. De manier waarop u erbij betrokken bent, heeft u in dit onderwerp althans enigszins leren kennen.

Ik eindig dan ook met de hoop uit te spreken dat u, hiervan kennisnemende, zult proberen te aanvaarden wat is en in uzelf zult zoeken naar de vrede die voor u noodzakelijk is om juister en beter te leven en zo althans uw persoonlijke omwenteling op korte termijn te voltrekken.

GEESTELIJKE EN STOFFELIJKE OMWENTELINGEN.

Als wij zo bezig zijn met omwentelingen, geestelijke en anderszins, dan staren wij ons vaak dood ofwel op datgene wat er geestelijke gebeurt, danwel op hetgeen er stoffelijk plaats heeft. Ik geloof niet, dat er iets is wat je kunt splitsen in geestelijk en stoffelijk. Een mens is een geheel, of hij dat nu toegeeft of niet. En als er dan een deel in de sferen zit, dan merk je daar toch niets van. Je bent wat je leeft.

Dan bedoel ik niet wat je buiten je doet, want naar buiten toe bedonder je de zaak en jezelf erbij. Daar gaat het niet om. Het gaat erom wat je in de praktijk werkelijk doet, werkelijk bent. Hoe vrijer je innerlijk bent, hoe vrijer je ook uiterlijk zou moeten zijn. Hoe benepener je bent in je uiterlijk, hoe meer je ook die benepenheid innerlijk zult bezitten, of je dat nu weet of niet. Het is een onvermijdelijke wisselwerking.

Wanneer iemand esoterisch streeft en hij gaat op tot het hoogste licht, dan verwacht je niet dat hij met een gezicht als een zuurpruim terugkeert uit de lichtende eeuwigheid om zich te beklagen over het lot van al degenen die nog stofgebonden zijn. Want het licht is overal. Als je het licht hebt gezien, dan moet dat uit je stralen.

Als je zegt: Ik heb het zo ontzettend slecht. Het gaat mij allemaal niet zoals ik wil, dan kun je niet verwachten dat je innerlijk het grote licht vindt. Want dan heb je gewoon tegen jezelf gezegd: In feite ben ik bezig met duisternis, met chaos, met misere. En als je dan uittreedt, kom je terecht in een wereld waarin alle misgeboorten en menselijk verzonnen duiveltjes rondzweven om niet te spreken van aan aantal draken, die je dan herinneren aan mensen die je kent op aarde. Dus dan word je geconfronteerd met een duistere wereld, natuurlijk. Maar je bent zelf duister.

Het is de manier waarop je leeft die mee helpt bepalen wat je innerlijk kunt zijn. Het is wat je innerlijk bent dat moet bepalen hoe je overkomt naar buiten; wat je uitstraalt naar de wereld.

En die wisselwerking? Ja, er zijn heel veel mensen die zeggen: Maar er zijn grenzen. Nou, er zijn gewoon geen grenzen. Het leven is een spel zonder grenzen. Als je het goed bekijkt, dan is leven het kennen van een innerlijke intensiteit en het uiten van die intensiteit op de manier die bij je past. Als je dat doet, prima. Maar als je ergens beperkingen gaat maken, ergens grenzen gaat stellen en je laat die grenzen niet stellen door de kracht die in je leeft, dan heb je voor jezelf een verdere bereiking onmogelijk gemaakt.

Nu kan ik mij voorstellen, dat er mensen zijn die zeggen: Ach, al dat gepraat. Dan zeg ik: U heeft misschien gelijk. Heel veel van hetgeen wij u geestelijk leren is eigenlijk geleuter. Maar als het er niet was, dan zou je je er niet van bewust zijn dat het in je zit.

Leven is niet alleen maar een kwestie van zo goed mogelijk de tijd in het aardse tranendal doorbrengen, opdat je later naar de hemelse drevan kunt uitwijken. Als je denkt dat het zo gaat, dan heb je een afwijking. Het is een leven op aarde waarmee je waarmaakt wat je bent. Het is de waarheid die in je leeft die het licht, of zo u wilt de hemel, bepaalt waarin je later zult vertoeven.

Er zijn mensen die bekijken het heel simpel. Zij zeggen: Als je op aarde leeft, dan bouw je jezelf een huis in Zomerland. Maar als je kijkt naar de manier waarop die mensen leven, dan wordt mij ook duidelijk waarom er een soort Bidonville in Zomerland is. Het ziet er soms allerverschrikke-

lijkt uit. Die mensen zijn steeds bezig om alles op te stapelen; van flessen en dozen af tot de meest onbegrepen idealen toe. En als de zaak dan lek is, beklagen zij zich ook nog.

De werkelijkheid is gewoon, dat je door jezelf te zijn deel wordt van het geheel. Kijk, als het regent en je bent deel van de regen, dan word je niet nat. Maar als je een vijand bent van de regen, dan word je niet alleen nat, maar je wordt je ervan bewust dat je **nat** bent. Je voelt je onbehaaglijk dat je nat bent en je geeft de hemel de schuld dat het regent. Zo werkt dat nu eenmaal.

Het is gemakkelijk genoeg om in verzet te komen tegen de hele wereld. Als ik zo terugdenk aan mijn tijd op aarde, dan is dat tamelijk gebruikelijk, geloof ik. Maar de wereld is deel van mijzelf. Ik leef niet in de wereld van anderen. Ik leef in mijn eigen wereld. Dat klinkt natuurlijk heel vreemd, want iedereen zegt: Wij hebben toch allemaal dezelfde wereld. Dat is niet waar.

Iedereen ziet de wereld op zijn manier. Iedereen proeft en beleeft de wereld op zijn eigen wijze. Ieder vindt er op zijn eigen wijze vreugde in en iedereen wordt op zijn eigen wijze geconfronteerd met verveling, met leed en wat er meer is. Dat wordt bepaald door hetgeen jezelf bent, niet alleen door de wereld.

Er zijn mensen, die zingend door wat u ziet als ellende heenwandelen en zeggen: Ach, het bevalt mij eigenlijk nog best zo. Er zijn mensen, die alles hebben wat u als deel van de hemel zoudt willen beschouwen en die nog steeds droefgeestig lopen te steunen dat het hen eigenlijk toch allemaal tegen zit, want alles wat ze hebben is niets waard vergeleken bij hetgeen ze niet hebben. Realiseer u dat even.

U leeft in uw eigen wereld. Maar als u leeft in uw wereld, dan kan er geen wet zijn in die wereld buiten uw ik.

Er zijn ook veel mensen die zeggen: Wetten moeten er zijn. Natuurlijk, wetten moeten er zijn. Maar wat zijn wetten anders dan uiterlijkheden. De wet is het verfje dat je geeft aan de comode die je eigen leven vertegenwoordigt. Als er een wet is waar de mens naar leeft, dan wil ik nog toegeven dat die deel kan zijn van zijn persoonlijkheid. Maar de meeste mensen leven alleen maar de wet zolang ze denken dat een ander ziet dat ze het doen, opdat ze als ze het niet doen niet worden opgemerkt en zo hun eigen onwettelijkheid verborgen kunnen beleven en toch een beetje zichzelf zijn. Daarom zeg ik u:

Lieve mensen, als u in uw eigen wereld leeft en u bent uw eigen wet, dan moet u die wet toch zoeken. Wat is uw wet? Waar zit die? U kunt die wet niet in een wetboek vinden, ook niet in de bijbel. Ja, als u de bijbel leest, vindt u misschien wetten daarin die voor u van belang zijn; dat is wat anders. Iets waarvan u zegt: Hé, dat klikt bij mij. Dat is een verwoording van iets wat in mij leeft. Het is niet zo: daar staat het in de dode letter en dat is de wet. Was dat maar waar! Dan wisten wij tenminste waar wij aan toe waren.

Elke dag weer moeten wij onze eigen beslissingen nemen. Wij moeten uitmaken wat goed is. Wat vandaag kan, kan morgen niet. Wat morgen niet kan, kan overmorgen misschien weer wel. Wij weten het eenvoudig niet.

Wij moeten leven met de inspiratie die in ons bestaat. De wet in ons is geen vaste regel. Ze is een harmonisch principe. En hoe, waar, tegenover wie en waarom dat principe werkt, is iets wat we eigenlijk nooit helemaal begrijpen.

O, wij kunnen het verklaren. Verklaringen genoeg. Die lopen van: wij zijn tweeling-zielen of: het is ons karma geweest tot: het is Gods wil die zich aan mij vervult; of het is een noodlot waaraan ik niet kan ontkomen. Dat is allemaal best. U moogt die uitvluchten gebruiken als u wilt, maar begrijp heel goed dat wat er met u gebeurt niet door een

ander is veroorzaakt maar door uzelf.

Begrijp heel goed, dat wat de wereld voor u is niet wordt bepaald door wat de wereld is, maar door wat u bent. Dan zult u misschien eindelijk gaan begrijpen dat er in u een wet is. Een wet van harmonie, een wet van een zekere evenwichtigheid waardoor de innerlijke wereld en de uiterlijke wereld moeten samenvloeien tot een evenwichtig geheel. Dan pas leeft u, niet vóór die tijd.

Dan zijn er ook veel mensen die zeggen: De geest zal mij kracht geven, of: God zal mij kracht geven. Ja, natuurlijk. Ze hebben bij ons een winkeltje en daar kun je het per pond krijgen. Bent u nu werkelijk zo gek dat u dat denkt? De geest kan u bewust maken van de kracht die er in u leeft, maar ze moet in u ook aanwezig zijn anders kan de geest niets voor u doen. Als God u kracht geeft, dan is dat alleen maar het wakken van datgene wat altijd in u is geweest en niets anders.

U kunt veel meer dan u denkt, zeker. Maar waarom? Omdat u niet wilt denken met de innerlijke kracht en de innerlijke waarheid, maar omdat u alleen wilt denken in de termen van uiterlijke mogelijkheden en onmogelijkheden.

Als ik zo bezig ben, dan denken waarschijnlijk veel mensen: wat zit die vent weer te kletsen. Het is heel gek, maar ze zeggen: Geesten kletsen veel meer dan gewone mensen. Dat komt, omdat ze naar een geest veel intenser luisteren. Aan gewone mensen gaan ze eenvoudig voorbij; die laten ze maar dazen. En dan krijgen wij de schuld.

Wat ik u zeg is letterlijk volkomen waar zodra u de moed heeft om uw eigen innerlijk onder ogen te zien. Te zien waarom u uw beslissing heeft genomen. Als u ziet wat voor eisen u heeft gesteld en waarom. Pas als u dat in elkaar kunt schuiven tot het geheel met wat u nu bent, kunt u een bron van kracht in uzelf aanboren. En dan kunt u zeggen dat het God is of de geest. De verklaring die u geeft is verder van geen belang. Maar dan is de kracht daar.

Als u zegt: Ik wil vrede hebben, dan kunt u natuurlijk over de vrede spreken als iets wat van buiten moet worden gebracht. Misschien verwacht u wel dat Picasso's duivel levend wordt en u een palmtak komt brengen en 'halleluja' roept in plaats van roekoekoe.

Vrede is iets wat je in jezelf hebt. Het is de aanvaarding van hetgeen je bent en hetgeen je wereld op dit ogenblik voor je is. Zodra je daartoe in staat bent, vind je niet alleen de vrede, dan vind je ook de kracht. Dan vind je ook het besef van juistheid, wat de wet kan worden genoemd.

Een heel betoog om te zeggen, dat u het eigenlijk zelf bent met uw wereld, met uw problemen. U brengt het zelf tot stand. U heeft het zelf zo gemaakt als het is. Niet erg hoopgevend, niet troostvol. Ik weet het. Het is gemakkelijker als wij zeggen: Ach, het is een bitter karma dat u brengt tot alle belevingen die nu eenmaal onvermijdelijk zijn. En dan is er een Heiland die u eindelijk zal redden. Maar als u uzelf niet probeert te redden, dan kan de Heiland u ook niet redden. Jezus zegt zelf tegen de zieke: Uw geloof heeft u behouden. Met andere woorden: hij kan alleen antwoorden op hetgeen er in de mens leeft.

In de mens leeft het licht, als hij het kan aanvaarden. En als hij het dooft, als hij het wegschuift, leeft hij in duisternis, dan is er geen kracht die hem kan helpen en kan bevrijden. Het is goed om dat te beseffen.

U leeft nu wel op dit ogenblik, maar er komt een moment dat u dood bent; tenminste voor de mensen. Maar dan weet u pas wat leven werkelijk betekent. Als u dan bezig bent om u te beroepen op uiterlijkheden en wetsartikelen, dan komt u nergens. Maar als u grijpt naar het licht in uzelf,

dan is er geen sfeer zo duister dat u met uw eigen licht die duisternis niet kunt verdrijven. Dat is nu de grote kunst van het leven.

De grote kunst van het leven is: zijn wat je weet te zijn, doen wat je innerlijk voelt dat gedaan moet worden. Het is niet je ergens beroepen op wetten en regels maar beseffen dat je zelf de verantwoordelijkheid draagt voor het leven, ook voor de wereld rond je. Want de wereld is voor jou alleen maar de weerkaatsing van hetgeen je bent.

Dan kunnen we zeggen dat er werkelijkheden zijn en niemand kan dat bestrijden. Maar de werkelijkheid kent u niet. Uw wereld beleeft u. Beleef dan de wereld vanuit uzelf, vanuit uw innerlijk en maak de wereld dan tot datgene wat ze voor u moet zijn: een wereld waarin u ondanks alles u steeds weer kunt ontplooiën, waarin ondanks alles steeds weer vreugde is en waarin ondanks alles voor u innerlijk een vrede bestaat.

Uit die vrede kunt u zelfs de kracht putten om voort te gaan om datgene tot stand te brengen wat door uw een-zijn met het al, door uw leven uit het al voor u het juiste en 't noodzakelijke is.

-:-

O V E R G A V E.

Als ik mij overgeef, dan is de vraag: waaraan? Als je je overgeeft aan een wrede vijand, dan krijg je een wreder lot dan je anders ooit gekend zou hebben. Als je je overgeeft aan God, dan geef je je over aan het onbekende. Ook dat is niet helemaal aanvaardbaar. Maar zou je je kunnen overgeven aan God zoals Hij woont in jou?

Overgave aan het geheel van het bestaan, aan het leven en aan alle gebeuren omdat je in je de juistheid kent. Aanvaarden wat komt, zeker. Niet omdat het onontkoombaar is zonder meer, maar omdat je erkent dat het voor jou een noodzakelijkheid is, onafwendbaar misschien juist omdat je bent wie je bent.

Je overgeven aan de grote krachten die boven je staan, niet omdat zij het dan wel zullen opknappen, maar omdat je innerlijk weet dat je er deel van bent, omdat je daarmee verder moet leven.

Overgave is voor mij niet het neerknielen, zeggen: Heer, bestemt u zonder meer. Voor mij betekent overgave zeggen: Heer, dit ben ik. Gebruik mij volgens hetgeen ik ben voor hetgeen er in mij leeft en in U tot uiting is gekomen.

Als je het zo ziet, denk ik dat je werkelijke overgave, de juiste overgave hebt bereikt.

Het beeld dat ik u heb gegeven is wel het beste dat er kan worden gegeven. Overgave betekent aanvaarden. Als je jezelf aanvaardt en je wereld aanvaardt en de kracht die in jou en in de wereld bestaat, dan heb je het gered.

Laat mij u allen toewensen dat u daartoe in staat bent. Dat u daaruit kracht put. Dat u morgen met een heel grote grijs opstaat en tegen de zon, als ze achter een wolk tevoorschijn komt, lacht en zegt: Het is eigenlijk goed om te leven, want ik maak iets waar waarvan ik het gevoel heb dat het goed zal zijn, ongeacht wat er verder gebeurt.

:--:

SLEUTELS

COSMISCHE LERINGEN

meditatief onderzoek en uitgewerkt
door de „Orde der Verbodenen“
te Garmisch.

M A A N D B L A D.
(10 nrs per jaar)

I N H O U D.

JUNI 1984.

29e jaargang.
Nummer 9.

DE INNERLIJKE WEG

De werelden van licht

CI blz. 107

De mens en zijn problemen

CI " 115

REVOLUTIE IN DE WERELD

De geest en haar invloed op de wereld

CII " 113

De wereld in de olie

CII " 120

Individuele mythologie

CII " 125

Van de regen in de drup

CII " 126

Overname uit „SLEUTELS“ slechts toegestaan na
schriftelijk toestemming van het bestuur der „O.D.V.“

DE INNERLIJKE WEG

LES IX.

DE WERELDEN VAN LICHT.

Ik wil vanavond nog eens aandacht besteden aan het betreden van hogere werelden.

Elke mens draagt licht in zich. Het vinden van dit licht is echter een zaak dat niet altijd gemakkelijk zal geschieden. Wij hebben in deze cursus onder meer gesproken over contemplatieve en meditatie technieken waarmee we althans zoiets kunnen benaderen.

Elke sfeer, elke afstemming die we bereiken geeft ons toegang tot een andere werkelijkheid. Dat is iets wat de mensen vaak over het hoofd zien. Zij denken: de realiteit telt en het andere niet. Maar elk voertuig of moet ik zeggen elke afstemming van het ik correspondeert weer met een andere wereld die haar eigen wetten, haar eigen regels, haar eigen mogelijkheden biedt. Willen wij het geheel samenvatten, dan kunnen wij zeggen:

Het zijn werelden, die kunnen worden afgemeten aan de energie die ze hebben ten aanzien van de wereld die u nu hier als werkelijkheid beschouwt. Dan is de allerhoogste wereld van zoveel energie voorzien dat een enkel gebaar daar gemaakt in staat zou zijn om een planeet te verplaatsen.

Gaan we een paar werelden naar beneden, dan heeft dat gebaar nog voldoende energie om Mohammeds wens waar te maken en de berg naar Mohammed te laten komen.

Gaan we nog wat lager, dan is het misschien net voldoende om een concertvleugel even van het ene gebouw naar het andere te transporteren. Alles met dezelfde energie die u nodig heeft voor een enkel simpel gebaar. Omdat natuurlijk deze vergelijking van kracht voor de meeste mensen niet erg aanvaardbaar is, doet men het meestal in licht.

Men stelt het dan zo voor, dat de sterkste wereld de hoogste wereld is. In zekere zin is het waar, omdat de hoogste wereld inderdaad het dichtst ligt bij de alomvattende werkelijkheid waarvan onze werkelijkheidsbegrippen alleen maar een onderdeel vormen.

Willen wij die lichtende werelden betreden, dan moeten we daarvoor innerlijk een zeker proces doorlopen. Nu hoop ik dat ik u niet choqueer, als ik zeg dat dit niets meer te maken heeft met vroomheid, met gebed en dergelijke. Het heeft te maken met concentratie. Het heeft te maken met datgene wat je zelf beweegt. Wat je projecteert in het geheel van je persoonlijkheid maar samengevat in het beeld dat je op dat moment van jezelf hebt. Is dit beeld niet meer vormkennend, dan zul je dus met de niet-vormkennende werelden in harmonie zijn. Het resultaat is, dat je die werelden dan kunt beleven.

Er zijn een groot aantal verschillende technieken. Er is b.v. een bepaalde yoga-techniek waarmee men elke wereld eerst vergezeld en later zelfstandig betreedt. Wij hebben daar al eens over gesproken. Vanavond wil ik u gewoon confronteren met wat die lichtende werelden betekenen en niet hoe u ze beleeft, want dat beleven blijft toch altijd weer een persoonlijke kwestie.

Indien u in staat bent om geheel ontspannen aan één enkel onderwerp of punt te denken (dat zoudt u met contemplatie- en meditatie-technieken moeten hebben geleerd), dan kunt u een werkelijkheid bereiken waarin dat punt waaraan u denkt en uzelf tijdelijk praktisch identiek zijn. Er ontstaat een soort verwisselbaarheid. Op menselijk niveau zou dat kunnen betekenen b.v. een mogelijkheid om elkaar, ongeacht afstand, met wat men noemt geestelijke waarden waar te nemen, te bereiken, met elkaar te spreken en wat dies meer zij.

Zoudt u datzelfde kunnen doen t.a.v. Zomerland en heeft u daarbij één persoon in gedachten van wie u bijna zeker bent dat die in Zomerland vertoeft, dan kunt u een harmonie met die persoon bereiken. U bent dan ook in staat om met die persoon te spreken (dit vergelijken-derwijs), maar u kunt ook de wereld zien waarin die persoon verkeert. Dat houdt in, dat u de wereldvoorstelling ziet die voor de persoon op dat moment de werkelijkheid is.

Kunt u zich vereenzelvigen met een wat meer abstract begrip (werkelijk opgaan in denkbeelden als vrede of liefde) en al het andere uitschakelen, ook alle neiging om te vergelijken, dan ontstaat er een harmonie met werelden waarin de hoofdwaarde of hoofdregel die liefde, die harmonie of die vrede is. Het resultaat is, dat u die wereld gaat beleven.

De techniek is er dus één van u afstemmen door uw totale bewustzijn terug te brengen tot één enkel begrip; en dit begrip dan a.h.w. te steunen door het emotioneel zelf te beleven.

De situatie waarin we hoge lichtende werelden betreden is er altijd één waarmee we bepaalde vernauwingen van bewustzijn moeten overwinnen. Wanneer je naar de aarde gaat, dan laat je heel veel achter. Je verengt a.h.w. je weten, je begrip, ja zelfs je besef omtrent jezelf en komt daardoor pas in die toestand waarin je als mens kunt leven. Dat mens-zijn is de gewoonte; het is 't overheersende beeld.

Wanneer je naar een hogere wereld toegaat, moet die verenging teniet worden gedaan. Het meest gangbare beeld hiervoor is: de verschillende Poorten van inwijding of de Poorten die tussen de sferen liggen. Hierbij moet u zich realiseren dat een Poort betekent dat er één bepaald punt is (dat geldt voor uzelf en niet voor anderen) waarop men van de ene wereld naar de andere kan gaan.

Door je bewustzijn van de wereld die je beheerst, die je dus als werkelijkheid beschouwt, te beperken komt er een ogenblik waarop dat wat er overblijft van je besef en een hogere wereld identiek zijn. Als je dan die identiciteit erkent en aanvaardt, dan is het inderdaad of je door een poort gaat, want je ziet ineens een ruime wereld voor je. Je komt uit benauwdheid en verenging naar een bijna onmetelijk grote wereld die je moet leren kennen.

Elke wereld, ik heb het al gezegd, heeft haar regels, haar wetten, haar mogelijkheden. Wanneer u die wereld betreedt, kunt u zich daarin dus niet bewegen, gedragen of handelen zoals u dat in uw eigen wereld zoudt hebben gedaan; dus in uw eigen werkelijkheid.

Het is erg belangrijk dat iemand, die een wereld betreedt die hij nog niet kent daarin zo geruisloos en voorzichtig mogelijk te werk gaat. Observeer. Wacht af totdat men contact met u opneemt. Probeer niet u direct voor te stellen. U kunt dus niet in een hogere wereld binnenkomen en zeggen: 'Ha lichtende geest, mag ik mij voorstellen Jansen, aangenaam.'

Dan is het al gebeurd. U wacht gewoon totdat iemand op u reageert. Tot die tijd neemt u waar.

Die waarnemingen zullen, als ze op aarde nog worden herinnerd, altijd vertekend zijn. Dat is duidelijk. Maar als u een wereld heeft gezien met zwevende geesten, dan heeft u toch wel iets uitgedrukt van die andere werkelijkheid. U heeft namelijk gezegd:

- a. de personen waren lichtend. Ze warent stralend, dus ze hadden energie.
- b. zij waren niet gebonden aan de wereld op een manier die voor mij bekend is; zij zweefden.
- c. Ik heb daarin schoonheid, ontzag of iets anders ervaren. Dat was mijn relatie met die wereld.

Het is dus mogelijk om een deel van die begrippen inderdaad terug te brengen, als u ze maar kunt herleiden tot hun werkelijke betekenis.

Elke wereld op zichzelf heeft energie. Als u schijnbaar daadloos en alleen observerend in die wereld vertoeft, past u zich langzaam aan het energieniveau van die wereld aan. Keert u terug, dan zal een deel van die energie voor u direct beschikbaar zijn; een ander deel blijft verborgen.

Gaat u een lichtende wereld binnen en heeft u daar enig contact gemaakt, dan is het erg belangrijk dat u zich die contacten zo goed mogelijk voor ogen stelt, al is het maar door een symbool, een beeldvoorstelling. U moet iets hebben waardoor die contacten voor u kenbaar zijn. Vanaf dat moment kunt u door u op die voorstelling te concentreren tenminste de relatie met de kracht van die wereld weer tot stand brengen. Indien u zich voldoende geconcentreerd kunt afsluiten van al het andere, dan kunt u die wereld weer betreden.

Het betreden van zo'n wereld op zichzelf is echter niet voldoende. Wanneer ik die wereld betreed en ik aanvaard haar regels, ik leer ze kennen, dan kan ik op grond van die regels wederom afstand nemen van die wereld. Ik ga mij concentreren op datgene wat mij in die wereld en in die toestand het hoogste lijkt; het bijna onbereikbare. Dus wederom een vernauwing van bewustzijn.

In die vernauwing van bewustzijn krijgen we dan een tweede z.g. Poort. Die Poort moet u zich helemaal niet voorstellen als iets beperkts, dat altijd op dezelfde plaats staat. Maar als u bezig bent alleen te denken aan één onderwerp, dan is er altijd weer een lichtpunt dat u duidelijk maakt: daar moet u eigenlijk naartoe.

Probeer nooit naar dat punt te gaan. Elke poging uwerzijds om naar dat punt te gaan, verstoort de relatie en u zult ontdekken dat u achter dwaallichten aan jaagt. Wacht tot het lichtpunt naar u toekomt. Een zekere passiviteit in beweging is in ieder geval noodzakelijk. Bereikt dit punt u, concentreer u dan daarop en laat alle verdere concentratie achterwege. U zult merken dat u zich in een nieuwe wereld bevindt.

U zult ook daar weer observeren, wachten totdat u enig contact voelt. U zult op dat contact reageren en zo langzamerhand een aantal regels leren. Gelijktijdig wordt u opgeladen met de energie die eigen is aan dit stratum van bestaan. Dit kan zich een groot aantal malen herhalen.

Er zijn geen uitgesproken 7, 49 of 63 sferen. Dat is allemaal maar een menselijke indeling. Maar er zijn een aantal stappen dat het bewustzijn kan afleggen tussen de beperkte gebondenheid van het aardse bestaan en de onbeperkte totale beleving die het einddoel is. Dit laatste zult u in het menselijke leven hoogstens een enkele keer ervaren, maar dat u het regelmatig kunt bereiken is praktisch uitgesloten.

Wanneer u van die werelden terugkomt, gelden er weer bepaalde regels voor u. Neem mij niet kwalijk dat ik die ook even citeer.

In de eerste plaats: Vraag u niet af, of u kracht heeft. Reageer zoals u voelt dat u moet reageren op dat ogenblik. Daarmee bereikt u het meest.

In de tweede plaats: Tracht nooit die kracht voor uzelf te gebruiken. Hierdoor verspilt u feitelijk de kracht in u, daar u die immers niet naar u terug kunt richten. Je kunt uit een teil water geen water weg nemen, het erin terug werpen en dan meer krijgen. Op dezelfde manier gaat het met uzelf. Altijd uw energie naar buiten toe richten.

Als u nog verder gaat, dan zult u ontdekken dat die energie ook bepaalde denkbeelden bevat. Vaak zijn het heel vage gevoelens voor een mens. U kunt het niet rationaliseren. Toch zijn deze punt 1. van het grootste belang en punt 2. als u daarmee rekening houdt in uw reacties, u daardoor mede laat beïnvloeden, zal uw handelen in ieder geval harmonisch zijn met de bron waaruit u de kracht heeft gewonnen, dan zal elk verlies van kracht ook automatisch worden gecompenseerd. En nu het wonderlijke: de compenserende kracht werkt in op uw gehele wezen en harmoniseert zelfs stoffelijk bepaalde zaken. U kunt op dat ogenblik inderdaad zeggen: Ik genees mijzelf door een ander te genezen. Ik maak mijzelf sterk door mijn krachten aan anderen te lenen.

Kom je in de werelden van het werkelijk hoogste licht, dan blijven er menselijk geen aanduidingen meer over waar je wat aan hebt. Wij kunnen een beetje bazelen over de werelden van het gouden licht, van het witte licht, maar in deze vaagheid zit een enorme emotionele beleving. Betreding van de hoogste werelden is altijd voor de mens alleen nog te vertalen als emotie. Symbolen zijn er over het algemeen niet of heel beperkt.

Elke harmonie, die u op deze manier bereikt, zult u als mens ervaren als een enorm gevoel van geluk, van vrede, van bevrijding en tevens van een gevoel dat u de hele wereld aan kunt. (Voor degenen die strijdvaardig zijn betekent dit niet dat u de hele wereld kunt verslaan, alleen dat u haar kunt verdragen.) Concentreer u dan op dit gevoel. Als u dit gevoel voor uzelf kunt doen herleven, stemt u a.h.w. weer af op de wereld waarin u voor het eerst deze ervaring heeft opgedaan. Hierdoor bent u in staat met die wereld contacten te onderhouden.

Als het gaat om begripszaken (waar denken mee gemoeit is), dan moet u het volgende onthouden: U kunt elk probleem stellen t.a.v. die hoogste sfeer, maar de beantwoording zal alleen voortkomen uit een op-nieuw arrangeren van uw inhoud en weten ten aanzien van het probleem. Er komen dus geen nieuwe gegevens vrij. Dat kan wel vanuit Zomerland, niet vanuit hogere lichtwerelden. Maar door deze veranderde samenstelling, deze veranderde associatie- en combinatiemogelijkheid in uw denken zult u de meeste problemen inderdaad kunnen benaderen en oplossen.

Daarnaast zult u vaak ontdekken dat u ook over de energie beschikt waarmee u het probleem kunt oplossen op een manier die u zelf eigenlijk onmogelijk had geacht. Het is zo iets als de paniek-reactie van een mens. Als hij onder een bepaalde stress staat, dan kan hij plotseling dingen doen die hij normaal niet zou verrichten. De reumatische oude heer van 80 jaar springt ineens over een horde van 1.20 m. De man, die normaal te zwak is om een spoorbiels op te tillen, zal in een noodgeval in staat zijn, al is het voor een kort ogenblik, een hele boomstam zover omhoog te tillen, dat een ander daar onderuit kan kruipen. Dit soort dingen bedoel ik. U energie ligt op datzelfde niveau. Het is een reactie die niet verder kan worden beredeneerd. De kracht is er, omdat er een behoefte bestaat die kenbaar is voor de wereld waarin men op dit ogenblik met kracht verbonden is.

Denk nooit: wanneer ik een lichtende wereld heb bereikt ben ik meer en niet minder dan een ander. Datgene wat u bereikt, is tenslotte maar het u bewust maken van zaken die voor iedereen gelijk zijn. Het kiezen van een systeem om dergelijke werelden te benaderen en te betreden is daarom zuiver een persoonlijke zaak. Als u het kunt vinden in een Trappisten-

klooster en niet omdat u teveel trappistenbier drinkt, dan wil ik direct aannemen dat dit voor u de juiste discipline is. Maar vergeet niet dat anderen dat zelfde vinden in bijna orgiastische plechtigheden. Dat waar u het in de stilte vindt, een ander het misschien alleen kan vinden in het geratel van drums en het bijna oorverdovend krijsen en zingen van een menigte. Er bestaan geen vaste wegen, maar er is voor u wel een vaste weg te vinden. Deze wordt bepaald door uw geaardheid.

De geaardheid van een mens is ten dele stoffelijk bepaald. Wij hebben hereditaire kwaliteiten. Wij hebben lichamelijke kwaliteiten zoals die zich hebben ontwikkeld. Bovendien hebben wij daarbij de interne secreties; dus het evenwicht stimulerende stoffen binnen het lichaam waardoor eveneens reacties worden bepaald. Want naarmate de spiegel van de interne secreties gemakkelijker wordt gewijzigd, zal uw humeur ook gemakkelijker omslaan of zal uw reactie van het ene op het andere ogenblik bijna 90 of zelfs 180 graden veranderen.

Een beetje kennis van jezelf heb je daarom wel nodig, al is het alleen maar weten of je rustig of ongedurig bent, weten of je altijd pessimistisch of juist altijd erg optimistisch bent. Het zijn beelden van je eigen persoonlijkheid die je zou kunnen compenseren. Want op het ogenblik, dat je erkent: zo gedraag ik mij wel, maar zo ben ik niet, kun je misschien op grond van datgene wat je bent of denkt te zijn een harmonie vinden met een wereld waardoor dit ik-beeld niet alleen wordt versterkt maar bovendien de mogelijkheid ontstaat om de negatieve factoren in de persoonlijkheid te beheersen.

Erg belangrijk bij het betreden van de hoogste werelden is ook de wijze waarop je zelf je eigen wereld ziet. Er zijn mensen, die denken dat arme heidenen natuurlijk nooit in de hemel kunnen komen. Nu ja, die mensen hebben op aarde een hel. Zij hebben hier niets anders dan de hoop, dat zij iets zullen krijgen wat een ander lekker niet heeft.

Wat is eigenlijk hemel? Wat is hel? Het zijn alleen maar termen. De hemel is een wereld waarin je het beantwoorden aan je eigen wezen vindt in al het zijnde en waarin je ook al het zijnde kunt aanvaarden als gelijk aan of zelfs deel van je wezen. Een hel is een wereld van isolement. Dat is het enige verschil.

Als u een bepaalde benaderingswijze heeft, een bepaalde psychische opmaak, dan is dat voor u de basis vanwaar u vertrekt. Bent u nu eenmaal zeer vroom en rechtzinnig opgevoed, dan is het heel waarschijnlijk dat geconcentreerd gebed voor u beter is dan welke nog zo mooie oosterse concentratie-oefening. Bent u echter zeer vrijzinnig opgevoed, dan heeft u niets aan een concentratie-oefening waarin God op de eerste plaats komt. Want op dat ogenblik heeft u te maken met iets waarmee u rationeel, emotioneel geen werkelijke band heeft. Dan moet u het zoeken in de begrippen waarmee u wel verbonden bent.

De hoogste lichtsfeer is een wereld die onomschrijfbaar blijft. Ik heb trouwens al enkele beelden daarvan gegeven; die kunt u hier dan eventueel vergelijkend invullen.

Zo'n lichtwereld is een oplossing van al datgene wat u bent. Het is een absolute zelfvergetelheid. Denk niet, dat u daardoor tijdelijk ophoudt te bestaan. Integendeel, uw bestaan heeft zich eindelijk zozeer uitgebreid in het geheel, dat u niet meer in staat bent dit als deel van uzelf te erkennen.

Een hoogste lichtwereld is harmonie. Ze is een harmonie die door niets wordt verstoord, waarin alles is aanvaard, mede verwerkt en waarin het geheel toch ook een mate van duidelijkheid bezit, maar één die men niet meer kan weergeven in menselijke begrippen of woorden. Deze wereld zult u hoogstens een enkele keer in een vage harmonie, in een flits beleven.

Richt u daarom niet in de eerste plaats op de allerhoogste werelden. Probeer uw eerste harmonie te vinden met Zomerland. Daar heeft u redelijke kansen te slagen. Bent u eenmaal gewend aan Zomerland en begint u een beetje te begrijpen hoe de zaken daar in elkaar zitten, dan en niet eerder is het tijd om u te concentreren op iets wat dan weer een stapje verder ligt.

Onhoud: elke wereld kent licht in de mate waarin degene die erin leeft kan opgaan in het geheel. Dat houdt in dat een wereld, die vaag en vervallen is zoals sommige werelden die in Schaduwland zijn ontstaan, in feite alleen door haar anders te beleven ook een totaal andere betekenis heeft en voor u zelfs een ander aanzien krijgt. Realiseer u, dat u niet te vangen bent in het duister zolang u het licht beleeft dat in u leeft en dat overal om u heen moet bestaan.

Het is een kwestie van niet opgeven. Het proces van het gaan van lichtende wereld naar lichtende wereld kan niet in tijd worden uitgedrukt. Je kunt niet zeggen: Binnen 5 jaar wil ik Zomerland, Hoog-Zomerland of nog hoger hebben bereikt. Je kunt alleen maar zeggen: Ik wil nu proberen een harmonie te bereiken met dit punt, met gene persoonlijkheden. Verder kun je niet gaan. En daar moet je dan ook inderdaad mee bezig blijven totdat het lijkt dat je iets hebt bereikt.

Een bezwaar dat je heel vaak hoort bij de mensen is, dat ze zeggen: Ik dacht dat tante Da in Zomerland zou zijn, maar ik krijg geen contact met haar.

Mijn antwoord is dan: U heeft niet het vertrouwen in de voorstelling van tante Da die u kent. Want elke voorstelling die u heeft van een persoonlijkheid, ook al is ze niet reëel ten aanzien van die persoonlijkheid, bevat een realiteit; een deel van de werkelijkheid dat bestaat en wel in een wereld die is aangepast aan dat beeld. Het is dus niet nodig dat tante Da in Zomerland leeft. Als u zich concentreert op een tante Da die in Zomerland leeft, dan is de kans heel groot dat u contact krijgt met iemand die tante Da zou kunnen zijn, als ze daar toevallig is. Maar het kan ook een ander zijn. Het is het contact dat bepalend is, niethet bereiken van een specifiek en omschreven doel zonder meer.

Geestelijke bewustwording, geestelijke ontwikkeling, erkenning van je eigen innerlijk is geen kwestie van formuleren, van het ene puntje naar het andere gaan, zoals kinderen puzzels proberen op te lossen waarin ze de getalletjes moeten volgen en daartussen lijntjes trekken. Dan krijg je tenslotte het portret van Donald Duck, Ronald Reagan of een andere persoonlijkheid.

Er zijn geen vaste punten; ook niet in uzelf. Er zijn wel kentekens, kenmerken, maar die bestaan alleen voor uzelf. Ze kunnen daarom van dag tot dag veranderen. Wat vandaag voor u de wereld van licht is, is morgen voor u misschien iets anders geworden. Zoek dan naar het beeld dat past bij de wereld van licht. Zoek naar de emotie en aanvaard de voorstelling die daarbij verschijnt als het concentratiepunt waarvan u uitgaat.

Zeg niet: Ik heb bereikt, als je één keer ervaren hebt. Een wereld van licht betreden betekent, dat je die wereld moet leren kennen. Eén keer daar komen, zegt niets. Drie keer daar komen, kan misschien betekenen dat je er iets van gaat begrijpen. Twintig keer daar geweest zijn, misschien heb je de eerste regels en wetten dan eindelijk door.

Elke keer heb je het voordeel van de energie. Maar het noodzakelijke aanvoelen en het begrip dat daarmee gepaard gaat, vormt zich langzaam. Zomin als een geest die is overgegaan zich onmiddellijk kan oriënteren en actief kan gaan deelnemen aan het bestaan op geestelijk niveau waar hij is terecht gekomen, zomin kunt u dit vanuit de wereld. U moet wennen. Wees er niet bang voor, Probeer niet te jachten en verder door te zetten. Probeer te beleven. Eerst wanneer uw lichtwereld voor u een concreet geheel is geworden waarin u de weg weet, kunt u misschien verder gaan.

Het zoeken naar de innerlijke kracht, het innerlijk ik, naar de lichte werelden ook lijkt veel op de sprookjestochten waarvan je zo vaak hoort. U kent dat wel, je komt bij de koning om een paar haren van zijn baard te vragen. Hij stuurt je dan naar de zon om daar een juweel te stelen en naar de maan om daar een spindel te halen. Dan moet je nog de gouden ezels van de sterren plukken. En als je die hebt, zul je de haren krijgen. Maar als je ze hebt, dan heb je ze niet meer nodig. Iets van die wondertochten zit erin.

Wij gaan vaak streven naar de lichtende wereld met een zeer bepaald doel. Als je ze eenmaal hebt bereikt en je gaat verder, dan ontdek je dat je steeds nieuwe problemen hebt, maar dat de oude problemen verdwijnen doordat ze onbelangrijk zijn geworden.

Probeer niet om het oude op te lossen op een menselijke manier. Laat het langzamerhand verwasemen en verdampen. Probeer elke nieuwe moeilijkheid te doorstaan door juist daarin licht te zien, kracht te zien, een nieuwe mogelijkheid en een nieuwe ontwikkeling. Dat is de goede weg om lichtende werelden te betreden. Het is de juiste weg om door te dringen tot de ware kern van je wezen.

Er bestaat een bepaalde methode om codes op te lossen. Zo'n code wordt opgelost door na te gaan in welke taal ze waarschijnlijk zou zijn gesteld en vervolgens een aantal letters te zoeken welke in die taal het meest voorkomen. Dit wordt vergeleken met de meest voorkomende tekens en zo komt men dan tot een oplossing, als er gebruik wordt gemaakt van een vaste code. Tegenwoordig doet men dat met computers. Men is zelfs in staat om de afwijkingen te constateren die ontstaan, als je uitgaat van een bepaald codewoord of codegetal, dat voor elke groep de aard van variatie weer bepaalt.

Zo ingewikkeld is het eigenlijk nog niet eens bij ons. Het is net als een gewone code. Datgene wat het meest voorkomt, is voor ons van de grootste betekenis op dat ogenblik. Als u dat in uw leven eens kunt vasthouden: Wat in het leven mij steeds weer tegemoet treedt, is voor mij op dat moment voor mij het belangrijkste. Dat is tenminste één oplossing in het raadsel van het bestaan en van mijn persoonlijkheid. U zult dan daardoor na die ene oplossing de volgende vinden en kunt u langzamerhand uit een onbegrijpelijke wirwar van invloeden en gegevens een voor u redelijk patroon construeren.

Overdracht van de diepste innerlijke beleving naar het dagdenken, overdracht van beleving van geestelijke werelden naar stoffelijk bewustzijn worden vereenvoudigd, indien u dit systeem volgt. De decodering houdt niet in dat u een absolute waarheid vindt. Het houdt wel in dat u datgene vindt wat voor uzelf de meeste betekenis heeft.

Realiseer u even de betekenis van sommige dingen die u zo vaak zegt in verband met geestelijke en ook wel andere dingen. Men zegt b.v.: Nou ja, dan ga ik maar naar de hel. Waarom zegt u dit? Omdat er in u een vrees leeft voor iets wat u desalniettemin belangrijker vindt op dit moment dan al het andere? Begrijp, dat de vrees die u koestert niet reëel is, maar dat de belangrijkheid die u ervaart en de wijze waarop u die ervaart vooral, voor u wel belangrijk is, omdat ze waar is.

Die momenten van waarheid hebben wij nodig. Ze zijn voor ons de sleutel zowel naar de lichtende werelden, ze ontsluiten Poort na Poort voor ons, als ook in ons innerlijk naar de waarheid die we zijn en het licht dat in ons leeft.

Leer, niet te ontkennen wat je bent. Leer je gedrag niet te binden aan normen van theoretische, kosmische of andere aard. Besef, dat elke werkelijke voor jou harmonische noodzaak voortkomt uit een innerlijke harmonie of uit een poging een innerlijke disharmonie te overwinnen. Dit zijn belangrijke dingen, al het andere niet.

Uw weg naar lichtende werelden is geen weg die geplaveid is met voorschriften en regels die mensen hebben bedacht, met de stellingen die mensen hebben opgeworpen. Het is een zuiver persoonlijke weg. Het is een weg, die wordt bepaald door uw eigen harmonieën, niet door wat anderen goed vinden. En als u het heel vroom wilt zeggen, zeg het dan maar zo:

God woont in mij. De weg naar die God ligt in het zijn van wat God in mij manifesteert, niet aan het uiterlijk beantwoorden aan datgene wat volgens anderen de wil van die God zou zijn.

Als u dit maar gaat begrijpen. Als u de concentratie goed leert gebruiken, dan zijn de lichtende werelden niet ver weg, maar u zult moeten zoeken naar de Poort die voor u toegankelijk is. Naar dat ene begrip, naar die ene harmonie die voor u die hogere kracht, die andere wereld met al haar regels, wetten en besef opent.

U moet leren die wereld dan in u op te nemen. Niet in die wereld te gaan handelen, terwijl u nog wordt gedreven door regels en besef welke in die wereld niet meer thuishoren.

Ik wens u allen toe, dat u erin zult slagen deze hogere werelden te betreden. Ik ben er namelijk van overtuigd, dat indien wij hogere harmonieën en lichtende krachten voor onszelf eindelijk toegankelijk maken, wij daardoor oplossingen vinden die niet alleen geestelijk zijn, maar ook oplossingen die alomvattend zijn. Dan kunnen wij onze problemen oplossen in de stof en in de geest.

Daarmee heb ik getracht om u - de volgende keer gaat het toch om een samenvattend besluit - nog eens nadrukkelijk te wijzen op een weg die u kunt gaan. Niemand zegt u dat u moet, maar u kunt die gaan.

Indien u deze weg gaat, zijn er voor u vele voordelen aan verbonden. Maar het gaan van die weg betekent ook het steeds weer overwinnen van moedeloosheid, van kleine en grote teleurstellingen. Want wij zijn in onszelf niet harmonisch genoeg om zonder deze strijd tegen schijnbaar uiterlijke of ons storende factoren die eenheid te kunnen bereiken die nodig is.

Leef het licht dat in u is. Betreed de lichtende werelden waarin u contact kunt hebben met allen die behoren tot een bepaalde fase van het bestaan. Zo bevrijdt u zich van veel dwang die door uw besef tot stand wordt gebracht. Zo maakt u karma langzaam maar zeker tot iets wat men bijna vrolijk en schouderophalend ziet als een werktuig dat men misschien kan gebruiken. Zo ontdoet u noodlot, angst en bestemming van hun werkelijke betekenis en zin en verandert u ze in werktuigen die u kunt gebruiken om zelf verder te gaan.

Als u dit alles niet kunt of wilt verwerklijken, mag ik ~~dan~~ *dan* juist omdat de meeste mensen toch naar lichtende werelden hunkeren, nog dit zeggen:

Wees niet bang om uzelf te zijn. Eis niet, dat de wereld u erkent zoals u uzelf erkent, maar handel zoals u bent.

Leef vanuit uw eigen denken. Leef vanuit een waarheid zoals u die ziet en beseft. Door trouw te zijn aan uzelf bent u trouw aan de Schep- per die u heeft voortgebracht. Door u waar te maken zo goed als u kunt zonder ooit een ander daarmee te belasten, maakt u voor uzelf de kos- mische eenheid waar die dan beleefd kan worden in vele lichtende we- relden.

x Kun je in Zomerland ook opdrachten krijgen?

- Degene die opdrachten aanvaardt omdat ze hem worden gegeven is een dwaas. Maar degene die een noodzaak erkent, misschien door anderen daarop gewezen en deze ziet als iets wat hem persoonlijk aangaat en dus

daaraan gaat werken, is een wijze. Laat u niet zonder meer als loopjongen gebruiken. Maar als u erkent, dat iets behoort tot een harmonie die in u bestaat, maak dat waar als een ander het vraagt en zelfs als niemand het vraagt, maar alleen omdat u het zelf bent.

-:-

DE MENS EN ZIJN PROBLEMEN.

De mens heeft vele problemen in zijn leven. Een groot gedeelte daarvan bestaat eigenlijk uit zijn onvermogen te begrijpen dat wat morgen gebeurt hij vandaag niet kan bepalen.

Wij zijn allemaal deel van een functionerend geheel, maar wij weten niet eens hoe dat eruit ziet. Ieder van ons gaat van zijn eigen denkwijzen en voorkeuren uit, van zijn eigen angsten en verlangens en maakt op grond daarvan een plan dat dan in de komende tijd moet worden verwezenlijkt. Soms kom je er wel een eind ver mee, maar in de meeste gevallen lukt het niet. En dan beginnen de problemen pas goed. Hoe liggen de zaken?

Een mens neemt zich bepaalde zaken voor. Hij realiseert zich niet dat hij daarbij misschien wel tienduizend toevalligheden voor zichzelf alvast maar heeft vastgesteld in een bepaalde richting. Van die tienduizend zijn er misschien duizend die een andere kant uitgaan. Nu blijkt dus dat het plan niet goed was, zoals men zegt.

Het plan kon heel goed zijn geweest, maar de omstandigheden waren niet juist. De mens gaat nu proberen of hij de problemen zodanig kan oplossen dat hij gelijk krijgt met zijn oorspronkelijk voornemend, zijn oorspronkelijke planning. Op dat moment loopt hij dubbel vast, want een eenmaal bestaande afwijking en mogelijkheden kun je nooit meer helemaal corrigeren.

Zo wordt de mens, die eerst optimistisch was en de hele wereld wel aan zou kunnen langzaam maar zeker een geslagen doetje dat misschien nog een uitweg zoekt in geestelijke zaken en voor de rest zich verschuilt voor de voor die persoon verschrikkelijke feiten. Dat is natuurlijk onzin.

Elke dag brengt haar eigen mogelijkheden en onmogelijkheden. Dit betekent, dat er elke dag opnieuw moet worden gekeken wat je bent, wat je kunt. Leef je bij de dag, dan leef je ongetwijfeld gelukkiger, maar er ontbreekt iets, want in het heden zitten altijd oorzakelijkheden voor morgen. Als die oorzakelijkheden bewust worden geschapen, dan kun je daar rekening mee houden. Je moet dus vandaag wel zorgen voor morgen, maar je moet niet vragen of die voorzorgen ook inderdaad zullen kloppen. Elke dag moet je werken met de omstandigheden die je aantreft. En als je dat nu helemaal niet bevalt, dan kun je proberen je problemen op een andere manier te benaderen.

Er bestaan namelijk kosmische samenhangen die allesbehalve logisch zijn. Nu wil ik niet zeggen dat mensen altijd logisch zijn, want de menselijke logica is vaak de meest onlogische redenering die je maar kunt bedenken. Desalniettemin, er zijn geestelijke werelden en geestelijke krachten en invloeden. Er zijn ook kosmische stromingen waarvan je gebruik kunt maken. Als je dat doet, dan zegt de goegemeente dat je magie bedrijft of

als ze wat simpeler zijn, dat je aan hekserij doet. Toch doe je niets anders dan werken met de mogelijkheden van elke dag. Maar de magiër die vandaag iets doet, moet het ook daarbij laten. Je mag niet vier keren beginnen met hetzelfde probleem. Dat is hetzelfde met waarzeggerij. Iets waar ook een hoop mensen aan geloven zonder het te willen toegeven.

Als ik zeg, dat het morgen een redelijke dag zal zijn voor de meesten met kleine winstkansen (vooral voor de mensen die in de wintermaanden zijn geboren en dan reken ik de wintermaanden van eind november tot eind februari), dan heb ik ongetwijfeld gelijk. Er is namelijk een kosmische stroming die daarvoor zorgt. De enige vraag is, of de mensen daarvan gebruik zullen maken.

Als je dergelijke invloeden ondergaat, dan moet je daar ook bewust mee werken. Wat de magiër of de heks doet is in feite gebruikmaken van datgene wat bestaat. Dat behoeft niet logisch verklaarbaar te zijn als het er maar is. Wanneer je in de woestijn bent en je vindt plotseling water, dan vraag je je niet af: waar komt het vandaan? Dan lees je je dorst. Zo moet u ook het hele leven beschouwen.

Uw problemen zijn voor een groot gedeelte niet werkelijk. Ze komen voort uit uw verkeerde voorstelling van zaken, uw behoefte misschien om voorstellingen, die u al lang geleden had gemaakt vandaag nog eens waar te zien worden.

Werk met de invloeden van vandaag. Ga uit van de mogelijkheden die er vandaag zijn. Treur er niet over dat ze er nog zijn, maar werk er zo goed mogelijk mee. Houdt u niet bezig met plannen van laten we zeggen 3 weken verder, want 3 weken verder loopt het toch anders. Als u plannen wilt maken voor morgen, doe dat zo goed u kunt, maar houd er rekening mee dat u niet alles kunt overzien.

Wilt u meer, probeer dan aan te voelen welke kosmische krachten er werkzaam zijn. Als u een licht gevoel van lichthoofdigheid ervaart, dan weet u: er hangt een soort roes in de lucht. Dat is erg prettig op dat ogenblik, maar het betekent wel dat alles wat ik nu uit die stemming probeer te bepalen nooit helemaal waar zal worden. Dus, laat mij er vandaag van genieten, laat mij er vandaag mee werken, morgen zie ik wel verder.

Als u denkt: ik wil toch bepaalde invloeden versterken, dan moet u niet zeggen: Dat hoort thuis bij deze of gene wereld of sfeer, Zoals er mensen zijn die de H. Januarius aanroepen voor dit, St. Christoffel voor iets ander en Sinterklaas voor een derde zaak; dat zijn de middenstanders. Sinterklaas is de schutspatroon van velen en men zegt ook van de dieven. Dat is ook begrijpelijk. Voor hen spelen anderen vrijwillig voor Sinterklaas.

Er zijn geen vaste waarden. In de magie bestaat er een regel: Elk uur valt onder een bepaalde Aartsengel; er zijn er zeven. Als je dat verder gaat uitrekenen, dan blijken ze bovendien nog gebonden te zijn aan bepaalde planeten die lopen van Venus tot Saturnus. Wij weten dat per uur de machten en krachten veranderen. Dan moeten we nu niet werken met de krachten van een uur geleden of van een uur in de toekomst, maar met de invloed die vandaag op dit moment bestaat.

Laten wij eens aannemen dat u een probleem heeft. Begint u dan in de eerste plaats niet het probleem te zien in de toekomst. Probeer het eerst voor uzelf te definiëren zoals het nu bestaat. Wat is het?

In de tweede plaats probeert u aan te voelen wat er voor inwerkingen zijn. Hoe voelt u zich. Als u probeert u even te concentreren, wat voor vreemde afwijkende gedachtenbeelden ontvangt u voortdurend? Als u die afwijking heeft geconstateerd, dan heeft u een bepaalde invloed en richting geconstateerd. Denk dan, gepersonifieerd of niet, aan die invloed.

Beroep u daarop. Richt deze invloed op uw probleem. Als u dat gedaan heeft, leg het dan terzijde. Probeer het te vergeten. Ik garandeer u dat u binnen enkele uren uw probleem opnieuw ziet opduiken, maar dat er iets in is veranderd. Dan weet u wat de progressie is geweest van uw probleem. Het zou nog beter zijn, als u het over drie perioden doet, maar twee zou al voldoende zijn.

Deze progressie wijkt meestal af van datgene wat u wenselijk acht en van de voorstelling die u heeft. Richt u nu op het probleem zoals het nu feitelijk ligt. Probeer ook de sfeer aan te voelen die u ook de eerste keer heeft aan gevoeld. Richt de volle kracht van die emotie, van die instelling op al wat met uw probleem samenhangt. Specificieer het niet. Haal het niet uit elkaar in factoren: dat is het probleem, hier werp ik de kracht op. U zult dan met verbazing constateren dat vaak al na een dag veranderingen in het probleem zijn opgetreden ten gunste vanuit uw standpunt. Hoe komt dat?

U heeft uw harmonie met de kosmische kracht gebruikt om in het heden een nieuwe oorzaak te scheppen. Deze nieuwe oorzaak heeft de betekenis van uw probleem gewijzigd en de richting van de ontwikkelingen ervan eveneens veranderd.

Het oplossen van problemen gaat dus heel goed. Alleen, u moet bereid zijn uit te gaan van punt 1. het heden; punt 2. het werken met krachten die u nu in u aanvoelt; punt 3. u moet geduld hebben om af te wachten en niet onmiddellijk effect verlangen, maar verwachten dat het effect binnen afzienbare tijd (het kan 24 tot 72 uur) kenbaar zal worden.

Is dit een vorm van magie? Ik betwijfel het eerlijk gezegd. Magie wordt meestal gezien als het beheersen van goden, demonen, geesten, het aanroepen en besturen van engelen en dat soort dingen. Dat zijn zaken die in de werkelijkheid alleen voorbestemd zijn aan zeer weinigen. Maar wij kunnen toch wel werken met de invloed die er is.

Het is toch heel duidelijk, als je in een zeilboot zit en je wilt met die boot varen, dan moet je toch weten uit welke richting de wind komt voordat je op de goede manier zo snel mogelijk een bepaalde afstand kunt afleggen. Zo is het ook in de kosmos, zo is het in uw leven.

Er zijn stromingen, er zijn krachten. U kunt deze stromingen en krachten gebruiken of u kunt u daardoor laten tegenwerken. Driekwart van uw problemen komt voort uit het feit, dat u niet gebruikmaakt van de omstandigheden, maar dat u deze als een soort ontorende tegenwerking of remming beschouwt.

Er zijn ook mensen die zeggen: Het is goed zoals het is. Dat is dan meestal hun grootste probleem. Want 'het is goed zoals het is', toch zijn ze er nooit tevreden mee.

Er zijn mensen die zeggen: De Heer wil het. De Heer heeft gegeven en de Heer heeft genomen. De naam des Heren zij gezegend als het potverdomme maar eens anders was! Wees niet zo dwaas. Niets is goed zoals het is, tenzij u op dat ogenblik daarin volledig kunt opgaan, daarmee volledig tevreden kunt zijn. Is dat niet het geval, dan moet u zich afvragen wat u daaraan kunt doen.

Soms betekent dat inderdaad dat u voor de toekomst plannen maakt. Die plannen zijn niet onveranderlijk. Maar de plannen die u maakt en dat deel ervan dat u nu kunt uitvoeren, bepaalt mede de toekomst die u zal beleven.

Het is fout te veronderstellen, zoals sommige mensen doen, dat intentie alleen voldoende is. Dat kan geestelijk een enkele keer waar zijn, zuiver stoffelijk is het over het algemeen meestal onwaar. Dat kunt u ook heel goed zien.

Er zijn mensen, die voortdurend uitroepen en er zelf eerlijk van overtuigd zijn, dat ze vechten voor de vrede en ondertussen gaat er steeds

meer kapot. Wees niet zo'n dwaas. Besef eenvoudig: niet wat ik wil maar wat er is, dat is belangrijk. Niet mijn intenties, maar wat ik feitelijk en nu kan waarmaken, dat is belangrijk. Wat ik waarmaak, is niet alleen belangrijk door wat ik erin heb gestopt, maar door al datgene wat rond mij aan krachten, aan stromingen, geestelijk en kosmisch, aanwezig is.

U gaat een tijd tegemoet, als u het nog niet wist, die hier en daar wat onrustig en vaak onregelmatig is. Als u nu weet wat de invloeden ongeveer zijn die u kunt verwachten, dan kunt u veel problemen vermijden. Ik zal u zo dadelijk een lijstje geven. Sta mij toe eerst andere punten te behandelen.

De grote moeilijkheid is namelijk dat men zich de moeite niet getroost de dingen aan te voelen. Wij beleven nu (juni '84) een wat vage periode. Die is over een paar uren weer voorbij. Het blijft echter een beetje vaag. Waarom? Omdat wij op aarde nu zitten tussen twee kosmische golven en bovendien geestelijke invloeden op dit moment bezig zijn een versterkte werking op aarde te richten. Dat hangt weer samen met de Wesak-bijeenkomst en de eerste besluiten van de Grote Raad.

Dan moeten wij die vaagheid niet zien als iets dat schaadt of als iets dat onvoldoende is. Wij moeten die vaagheid gewoon gebruiken om daarin te rusten, want in die rust kan datgene wat betekenis heeft in ons uitkristalliseren. De dingen krijgen vanzelf de voor ons belangrijke vorm, als wij ze nu de rust geven om zich te ontwikkelen. Dat geldt voor het ogenblik.

Als we nu een week verder zijn, dan wordt het hier en daar een beetje rustiger. De vaagheid valt wel weg, maar veel mensen zullen geen oplossing zien voor hun problemen, omdat ze niet weten wat ze moeten doen, want ze willen een plan hebben. Onthoudt u nu maar dat u aan uw plannen niets hoeft. Als u op een gegeven moment voelt: ik moet in de loterij spelen, doe dat dan maar. In die periode is de kans groot dat u dan op het moment het goede lot koopt en dus niet alleen verliest, maar zelfs een kleine winst kunt boeken. Het zijn heel gewone dingen.

Op dezelfde manier kun je ineens een beslissing nemen ten aanzien van een medemens. Je voelt dat deze de juiste is. Neem ze dan maar. Het betekent, dat er iets is geweest en daardoor ontstaan veranderingen.

Je bent van bepaalde problemen af. En als je bereid bent aan te nemen dat daarmee niet de eindoplossing is gegeven, maar alleen een verandering die meer mogelijkheden biedt, dan zul je inderdaad ontdekken dat de volgende problemen gemakkelijker zijn op te lossen.

Ik zal u nu de beloofde lijst geven.

Houdt u rekening met het volgende:

De maand juni en het eerste deel van juli brengen bij de meeste mensen een kruising teweeg tussen lichtzinnigheid en lichthoofdigheid.

Daar velen van hen zeer druk bezig zijn, ontdekken zij dat zelf niet. Ze zullen in heilige overtuiging grote dwaasheden begaan. Wilt u gebruikmaken van deze stroming, leef zo luchtig en zo vrolijk als het u mogelijk is.

Zorg, dat u nooit uw middelen of mogelijkheden zoals ze per dag bestaan, overschrijdt. Maak geen grootse plannen voor morgen. Bereid alleen datgene voor wat bijna onvermijdelijk schijnt. Wees niet teleurgesteld als het dan toch nog vergeefs is.

Als we de eerste 10 dagen van juli voorbij hebben zien gaan, wordt het voor de meeste mensen een wat beschouwelijker periode. Ze zijn dan geneigd wat dieper op de dingen in te gaan. Ze vragen zich af, of ze niet bepaalde dingen moeten gaan leren. Misschien overwegen ze te ver-

anderen hetzij in hun gedrag, hetzij in een deel van hun dagelijks leven. Deze periode, die loopt tot ongeveer 25 augustus, moet u niet zien als beslissend. Hier kunt u bepaalde varianten gaan aanbrengen; daar is helemaal geen bezwaar tegen. Maar onthoudt u dat die varianten allemaal zeer tijdelijk zijn.

Bij een beslissing, die over een langere tijd haar invloed zal hebben (het veranderen van banen om een voorbeeld te noemen, het aangaan of verbreken van relaties), zou ik liever even nadenken en wachten tot eind augustus, begin september. In die tijd namelijk worden heel veel dingen helderder zichtbaar.

Er zijn wel wat meer conflicten in de wereld om u heen, maar tenzij u zich daarmee bemoeit, zult u er heel weinig mee te maken hebben. Realiseer u dat u in deze tijd eindelijk kunt overzien wat de beste benadering is. Nu heeft u gegevens genoeg om op een gegeven ogenblik te zeggen: Dit is nu mijn verdere keuze.

Als u in de voorgaande periode alles geforceerd wilt oplossen, zult u zien dat u grote fouten maakt; d.w.z. dat uw problemen toenemen. Wacht u tot de daarvoor gunstige periode, dan zult u daarentegen merken dat de problemen inderdaad oplosbaar zijn en dat u zelfs, ongeacht de verwarringen die overal rond u optreden, in staat bent om een vaste koers te sturen en er tenslotte, zeker in vergelijking met anderen, nog heel goed van af te komen.

Als u september heeft gehad en de eerste 5 dagen van oktober, dan wordt het weer een beetje grilliger. U zult zelf ook wat grilliger zijn. Het is een tijd om drie keer na te denken voordat je één keer iets zegt. Het is een tijd waarin je niet bezig moet zijn met de rekening die je morgen krijgt, maar de rekening, die je vandaag hebt gekregen, heel goed moet controleren. Het is een tijd waarin iedereen en alles fouten maakt tot computers toe. Voeg u daar niet bij. Houd er rekening mee.

Gedurende deze hele maand oktober en zelfs tot half november toe blijft u dus vooral op het vinkentouw zitten. Controleren, kijken, geen beslissingen forceren, maar aan de hand van de feiten bij de dag beslissingen nemen. En om het dan helemaal vol te maken, dan heeft u het jaar uit:

In de decemberdagen is er bij velen natuurlijk de hang naar huishelijkheid en gezelligheid. Veel mensen zijn gehaast en een klein beetje onberekenbaar. Het is een tijd dat je heel goed moet uitkijken in het verkeer.

Wat uzelf betreft, als u nu uw persoonlijke relaties op de voorgrond gaat schuiven, dan scheidt u problemen. In de persoonlijke relaties is enige terughoudendheid, een welwillende terughoudendheid vooral, noodzakelijk.

Daarnaast zult u gedwongen zijn beslissingen te nemen. Neem zo'n beslissing altijd zo, dat u anderen met de lasten van uw probleem niet alleen belast, maar als u een beslissing heeft genomen, houdt u daaraan. U zult geneigd zijn om ze de volgende dag te herzien, te herroepen. Doe dat niet. Een genomen beslissing moet u dan een aantal dagen handhaven.

Ten laatste krijgen we het einde van het jaar met alle uitbundigheden, goede voornemens, voor de spiegel staan en zeggen dat je nu toch vooral minder zult snoepen, minder zult roken of beter zult zijn voor anderen. De leugens, die men zo tegen het nieuwe jaar zichzelf graag vertelt. Houdt u alstublieft niet met deze bespiegelingen bezig. De voornemens, die u maakt zijn over het algemeen de beloften aan uzelf die u het eerst breekt.

Vraag u wel in deze eindperiode af op welke punten u een verdere ontwikkeling wenst en op welke punten u eigenlijk beperkingen noodzakelijk acht. Maak er geen probleem van. Begin er niet achter aan te jagen,

maar constateer ze. Ga dan aan het werk om de voor u wenselijke ontwikkelingen te bevorderen; het andere komt vanzelf.

Hiermee heeft u dan een klein overzicht van tendensen. Ik ben zo vrij geweest ze niet allemaal te splitsen in kosmische en geestelijke golven en stralingen. Het wordt dan alleen maar onbegrijpelijker.

Deze algemene gedragslijn maakt u al duidelijk dat, als de mens een beetje rekening houdt met de tendens van een bepaalde periode, hij zijn problemen veel beter kan oplossen en er in ieder geval voor kan zorgen dat een bepaald probleem niet onbeheersbaar wordt. Want heel vaak begint het met iets dat gemakkelijk te corrigeren is. Maar als u op dezelfde manier blijft verder gaan en de wereld wil dwingen zich aan te passen aan de door u gekozen oplossing, dan blijkt dat u in de wereld zodanig verward raakt, zodanig gebonden bent, dat u uw vrijheid van handelen en beslissen eigenlijk verliest, terwijl het probleem blijft bestaan.

Bent u verder gevorderd in de magie en wat dies meer zij, dan zou ik zeggen: Roep de beste genii aan die u kunt vinden en doe dat op de geëigende tijd. De zonnegeest b.v. is altijd heel erg goed om gebrek aan energie bij uzelf en bij anderen te corrigeren. Maar als u een beetje meer rechtlijnigheid voor uzelf gewenst vindt, dan richt u zich eerder tot de geest van Mars. Ik neem aan, dat de meesten van u daarvan niet op de hoogte zijn, tenminste niet voldoende. Houdt u dan maar bij het leven van de dag.

Houdt rekening met de door mij genoemde tendensen, de door mij genoemde perioden en los uw problemen niet in één slag op, dat gaat toch niet, maar verminder hun betekenis door u elke dag aan te passen aan de mogelijkheden die er zijn.

Richt u op de invloeden en krachten die u zelf aanvoelt en die rond u werkzaam zijn om kleine beslissingen te nemen, kleine voornemens waar te maken en zo metterdaad uw probleem op te lossen. Want mensen kunnen hun problemen oplossen, maar zodra ze dogmatisch denken in welke richting dan ook vergroten ze alleen maar de problemen en gaan ze onder aan zelf geschapen problematiek. Wat hiermee dan geconstateerd zij. Ik zal hiermee dan ook mijn bijdrage besluiten.

:--:--:

DE REVOLUTIE IN DE WERELD

LES IX.

DE GEEST EN HAAR INVLOED OP DE WERELD.

Het zal u allen bekend zijn dat de geest al op deze wereld heeft geleefd in de tijd dat de aarde nog geen leven droeg. Sedert die tijd hebben zich steeds meer entiteiten opgeworpen als beschermers van groepen, als leiders van bepaalde ontwikkelingen. Een zeer groot gedeelte van hetgeen er op aarde is gebeurd, is dus wel degelijk ook mede te danken aan de inwerking van allerlei entiteiten. Maar de wijze waarop de geest op aarde optreedt, is meestal niet in overeenstemming met datgene wat men menselijk en redelijk gezien zou verwachten, want de geest leeft in een eigen wereld.

Nu is er over die werelden al heel veel gezegd. U weet allemaal dat ze in feite gedeeltelijke fantasmagorieën zijn, maar toch heeft elke wereld, elke sfeer haar eigen inzichten, haar eigen krachten, haar eigen mogelijkheden.

De wereld van de geest wordt vooral bepaald door uitbreiding van bewustzijn. Uitbreiding van bewustzijn betekent voor haar een verbetering, een evolutie, een verder gaan in de richting van het einddoel van het bestaan: het bewust eenworden met alle dingen.

Wanneer de geest de aarde benadert, dan gaat het haar niet in de eerste plaats om wat ze op aarde prettig vinden zoals vrede op aarde. Dergelijke dingen vinden wij erg mooi in de geest, maar alleen als ze nuttig zijn. Maar als vrede op aarde ontaardt in een evolutionaire siesta waarbij de gehele mensheid verder dommelt in de oude trant zonder geestelijk ook maar één stap voorwaarts te doen, dan zijn er een hoop geesten die zeggen: Zouden we onder die aardse schommelstoelen niet een paar rotjes kunnen afsteken? En dan ontstaan er rampen, oorlogen. Ze hebben dus eigenlijk ten doel om de mensheid te dwingen zich verder te ontwikkelen.

Je kunt dus niet zeggen, dat de invloed van de geest op aarde altijd even gunstig is vanuit menselijk standpunt. Maar je kunt wel constateren dat door alle problemen die er zijn geschapen, door alle stuwkracht die ook geestelijk is gegeven in de evolutie die invloed op aarde zich in betrekkelijk korte tijd (als je dat afmeet tegen het gehele bestaan van de aarde) zeer snel heeft ontwikkeld.

Elke ontwikkeling bestaat, vanuit geestelijk standpunt althans, uit 3 fasen.

De eerste fase zou je met enige ironie de 'itch' kunnen noemen. Het is een emotionele jeuk. De mens weet niet precies waar hij moet krabben en daardoor wordt hij ertoe gedwongen na te denken.

De tweede fase bestaat uit het denken; het scheppen van beelden.

Dat zijn soms fantasiebeelden. In andere gevallen zijn het reële plannen

of zelfs nieuwe benaderingen van bestaande kennis, bestaande wetenschappen of mogelijkheden.

De derde fase is dan altijd de daad-fase waarin de denkbeelden en de plannen worden getoetst aan de werkelijkheid, meestal met gevolgen die men niet heeft verwacht en als we eerlijk zijn heel vaak ook met voor de mens teleurstellende resultaten. Het betekent echter een confrontatie met nieuwe waarden, nieuwe mogelijkheden.

Voor de wereld van de geest zijn bepaalde rustpunten zeer belangrijk. Als je in een sfeer leeft, zul je misschien 100 of 200 jaar actief kunnen zijn, maar dan komt er een tijd dat je je terugtrekt; dat je in meditatie gaat. Je kunt een lange tijd bezig zijn b.v. als spreker voor een groep als de Orde of als beschermer van een stam, een land of een ontwikkeling, maar dan komt er toch een tijd, dat je je plotseling terugtrekt en in meditatie moet gaan.

Die meditatie is een soort beschouwen van je innerlijk. Je zoudt ze esoterisch kunnen duiden, want je bent op zoek naar de kern van je wezen. Je probeert alle ervaringen opnieuw zo te rangschikken in jezelf dat ze een geheel vormen en er geen losse ervaringen meer bijhangen. Op grond van dat geheel keer je terug naar je wereld, vaak met gewijzigde mogelijkheden, gewijzigde inzichten.

Het is duidelijk, dat je als geest geneigd bent aan te nemen, dat de geest die in de stof gevangen is op dezelfde manier reageert. Je begint dus als helper of als leider van de mensheid een bepaald programma uit te stippelen. Dat programma kan ziekte behelzen of oorlogen; het kan natuurrampen en volksverhuizingen bevatten. Allemaal zaken die dus wel van grote betekenis zijn, maar die voor de mensen zelf nu niet bepaald aangenaam zijn. Dat plan breng je ten uitvoer in samenwerking meestal met anderen die daarbij betrokken zijn. Om een voorbeeld te geven:

Degenen, die de leiding hadden in het Romeinse rijk in de oude tijd, waren op een gegeven ogenblik niet tevreden met de ontwikkeling. Gelijktijdig was er een andere groep (dat waren o.a. degenen die zich bezighielden met de Hethieten en de Vandalen) die ook zeiden: 'Wij moeten hier loskomen. Wij moeten een nieuwe stimulans hebben, een nieuw avontuur. Dit begint te verzanden.' Daardoor ontstond er een botsing tussen het Romeinse rijk en de Barbaren.

Dan zeg je later: Was dat nu wel nodig. Zou het niet beter zijn geweest als het anders was gegaan? Dat weten we niet. Het enige dat we weten is, dat het op dat ogenblik de oplossing scheen te zijn, de enige mogelijkheid om beide kanten te confronteren met nieuwe mogelijkheden, maar ook met nieuwe problemen. Ook in deze dagen gaat het precies hetzelfde.

Ik heb mij kortgeleden op de hoogte gesteld van alles wat er gaande is, onder meer ten aanzien van de energie-ontwikkeling. Het blijkt, dat heel veel mensen absoluut onredelijk reageren. Maar die onredelijkheid - en dat is nu het leuke - heeft op zichzelf wel degelijk een doel. Ik wil nu niet ingaan op de meest bekende bewegingen die er zijn, maar laten we b.v. eens denken aan Engeland.

In Engeland wordt tegenwoordig ontzettend fel geageerd door een aantal mensen tegen de Hunt (vossenjacht te paard). Op zichzelf is dat dwaas. Want vanuit het huidige standpunt is het voor de landbouwers heel goed dat het aantal vossen beperkt blijft. Vanuit het standpunt van de vos heb ik zo het gevoel dat die jacht eigenlijk vaak te verkiezen is boven het gevangen worden in een strik. Dat is dan de enige andere manier om zo'n vossenpopulatie klein te houden. Het standpunt van degenen, die zo sterk tegen de Hunt zijn en die de jagers slagers noemen, is sterk overdreven. Maar er speelt hier een heel ander probleem een rol.

Er is in Engeland te lange tijd een moeilijke verhouding geweest tussen wat je kunt noemen de mensen die het voor het zeggen hebben en de meelopers. Daardoor zijn er aan alle kanten - of je nu kijkt bij de vakbonden, de regering of op het platteland - altijd mensen geweest die zich onaantastbaar achtten. Daardoor is de ontwikkeling in vele opzichten verzand.

De geestelijke ontwikkeling in heel Engeland, voor zover die heeft plaatsgevonden, vindt grotendeels plaats dankzij de vele geestelijke bewegingen (spiritistische, spiritualistische, magische en andere groepen) die daar door de geest in het leven zijn geroepen. Maar als je een vaststaand sociaal patroon blijft behouden en daar geen conflict in komt, dan zullen ook die bewegingen langzaam maar zeker verzanden. De geestelijke ontwikkeling gaat dan tot een bepaald punt en resulteert tenslotte in navelstaren. Door nu deze onredelijkheid (die overigens aan twee kanten bestaat) te bevorderen en daarmee ook een strijdpatroon, bevordert je onzekerheid.

Zowel de master of the hunt als ook zijn tegenstander, de leider van het verzet of van het dierenbevrijdingsfront, moeten allebei voortdurend overwegen wat ze doen. Ze worden geconfronteerd met afwijkende meningen. Ze krijgen soms een pak slaag (ook aan beide kanten), er zijn moeilijkheden, er zijn teleurstellingen. Men moet nagaan of men het anders kan doen. Dit betekent, dat er beweging komt.

De onfeilbaarheid, de absolute machtspositie aan de ene kant en de absolute onderdanigheid aan de andere kant gaan teloor. Het begint zelfs hier en daar al zover te komen dat zeer bekende Hunts (gezelschappen die dat misschien al 300 à 400 jaar doen) nu heel voorzichtig moeten overleggen met de boeren, of ze wel door hun terrein mogen rijden en waar ze eventueel niet zouden mogen rijden. Vroeger werd er niet over gesproken. Dan werd er midden door de rijpe oogst gegaloppeerd als dat nodig was. U ziet, op die manier breng je iets in beweging.

Wat zal het eindresultaat zijn? Niet dat de foxhunt is afgelopen. Daar hoeft u niet bang voor te zijn. En ook niet dat alle mensen, die op het ogenblik eenzijdig daartegen ageren die eenzijdigheid blijven handhaven. Maar er is punt 1. een nieuw begrip gekomen voor het dier; punt 2. een herziening van dingen die men als vanzelfsprekend heeft aangenomen; punt 3. er ontstaat een nieuwe intermenselijke relatie. Deze te samen kunnen vooral op het platteland (dat is toch nog altijd een heel groot gedeelte van Engeland) een verandering teweeg brengen in denken, in geloven, in de intensiteit waarmee men leeft.

Dit is nu een klein voorbeeld. Ik zou die met honderd andere voorbeelden kunnen aanvullen, maar het maakt duidelijk dat de geest er niet op uit is om vrede op aarde te handhaven. Ze is wel voortdurend bezig om een spel te spelen waarin de mens, soms tegen zijn wil in, wordt gedwongen verder te denken, verder te zoeken, verder te gaan.

Vernieuwing is een van de belangrijkste punten in de menselijke samenleving. Als die vernieuwing alleen technisch is, haalt ze niets uit. Als ze alleen emotioneel of op geloofsgebied plaatsvindt, zal ze op den duur ook verzanden in ritualisme. Maar als beide samengaan, dan ontstaat er een verandering van levenshouding.

Dat houdt in verandering van opvoeding; betere mogelijkheden dus voor degenen die gaan incarneren ondanks alles. Het betekent een grotere mogelijkheid tot persoonlijkheidsontplooiing voor degenen die bij het proces betrokken zijn en daardoor geestelijk ook grotere mogelijkheden.

Ze hebben ons wel eens verweten dat wij een beetje laconiek reageren op de vraag: Wat gebeurt er als de aarde door atomen helemaal te gronde wordt gericht? Een van ons maakte toen schouderophalend de opmerking: Nou ja, dan krijgen wij het aan onze kant erg druk.

Is het stoffelijk bestaan van de wereld op zichzelf van belang? Vanuit uw standpunt ongetwijfeld, maar vanuit een geestelijk standpunt is dat heel beperkt. Het bestaan van de aarde en de incarnatiemogelijkheden op aarde zijn alleen dan belangrijk, indien in die incarnatiemogelijkheden ook bewustwordings- en ontwikkelingsmogelijkheden zijn gelegen. Een ras kan op zichzelf heel goed en mooi zijn, ze kan veel bereiken, maar het handhaven van dat ras en van zijn positie in de wereld is alleen nuttig, indien het nog iets nieuws kan geven, als het nog steeds een stimulans vormt zowel in zich als buiten zich voor het denken, de verdere ontwikkeling.

Dat de mensen daar een beetje vreemd tegenaan kijken, begrijp ik best. Mensen denken nog steeds dat ze in grote vergaderingen met vaak vele holle woorden en allerlei eufismen in staat zijn om de ontwikkeling van de wereld te bevorderen. Geloof mij, dat is niet waar.

Je kunt zeggen: Er moet een E.E.G. zijn. Maar zolang de mensen in de verschillende landen niet begrijpen dat de samenwerking met de anderen die allen toch een beetje anders zijn, geestelijk zowel als stoffelijk, van groot belang is, zal het nooit zover komen dat er een werkelijke E.E.G. ontstaat.

Datzelfde geldt voor allerlei defensiegenootschappen. Alle verbintenissen tussen de staten hebben voor de burgers weinig te betekenen, tenzij die burgers daarin geloven. Je kunt het niet met woorden afdoen. Je kunt het niet met machtsontplooiing alleen afdoen. Je kunt het alleen doen door de mens te confronteren met problemen. En die problemen op zich dwingen de mens om anders te denken en anders te gaan leven.

U zult zeggen: Heeft de geest dan ook wat te maken met de jeugdwerkloosheid van deze tijd? Niet helemaal en niet direct. Wij waren tenslotte niet bij het productieproces betrokken. Toch zijn wij er indirect wel bij betrokken.

Hoe tragisch vanuit uw standpunt jeugdwerkloosheid ook moge zijn, het betekent gelijktijdig dat die jonge mensen iets anders moeten doen. Als van de 100 jonge mensen er 5 zijn of misschien maar 3 die gaan denken, die voor zich een taak scheppen - hoe eenzijdig die ook moge zijn - en daardoor hun conflicten en hun mogelijkheden voortdurend moeten beschouwen, moeten herwaarderen, dan bereiken wij met die jeugdwerkloosheid een enorme mentaliteitsverandering. Deze blijft niet alleen beperkt tot de directe betrokkenen, maar slaan terug op de gehele maatschappij en verandert in de maatschappij denken, bewustzijn.

Dit zijn allemaal natuurlijk slechts materialistische zaken. Als je de beste radio-ontvanger van de wereld hebt en geen luidspreker, koptelefoon of iets dergelijks, dan heb je daar niets aan.

In de huidige omstandigheden ontwikkelt de mens heel veel paranormale mogelijkheden. Hij wordt geconfronteerd met visioenen, auditieve waarden, uittredingen. Hij wordt misschien ook geconfronteerd met een onrust in zich, een soort radeloosheid bijna, omdat hij niet helemaal weet wat er in en met hem gebeurt. Er is geen uitlaat.

Paranormale kwaliteiten kunnen zich pas werkelijk in de wereld gaan ontwikkelen, als daarvoor ook weer een uitlaatmogelijkheid is geschapen. Als de weg is gemaakt waardoor je dit tot nu toe eigenlijk niet geheel aanvaarde deel van het menselijk kunnen, van de menselijke ontwikkeling kunt gaan gebruiken in een maatschappelijke opzet.

Het betekent, dat geloof op zichzelf eens een ontstellende vernieuwing, op het ogenblik nutteloos begint te worden omdat de mensen niet meer werkelijk geloven, maar alleen doof en blind zijn voor al datgene wat niet strookt met hetgeen zij toevallig hebben geleerd. Geloof moet iets anders zijn. Geloof moet een confrontatie worden met een hogere macht en

met het leven uit die macht.

Als je een situatie schept waarin het geloof werkelijk onder vuur komt, waarin de kerken inderdaad leger worden, waarin de gemeenschappen langzaam maar zeker als los zand aan elkaar hangen, dan blijft de behoefte tot geloven wel degelijk bestaan. Maar dan kun je die behoefte misschien koppelen aan een innerlijke werkelijkheid die naar buiten toe niet door regels maar door innerlijke waarden bepaald zich gaat manifesteren.

Een evolutie van de mensheid is niet alleen maar een evolutie in stoffelijke vorm, in stoffelijke mogelijkheden, in technische ontwikkeling. Een werkelijke evolutie van de mens kan alleen dan plaatsvinden, indien zijn innerlijk, zijn kracht en zijn wezen steeds meer bewust worden beleefd en geuit.

Er breekt een periode aan waarin die mogelijkheden enorm groot zijn. Dan is het toch logisch, dat de geest op haar manier probeert bij te dragen tot een verdere ontwikkeling. Als het kan, dan zullen wij het zeker doen zonder grote vernietigingen, wereldoorlogen en wat dies meer zij. Maar als het niet anders kan.....

Wat is een menselijk leven? Als u heel erg oud wordt, dan leeft u een eeuw op aarde. Een eeuw is een knip met je vingers in de geestelijke werkelijkheid. Dat telt eigenlijk niet zozeer. De betekenis ervan die telt. Het wezen en het bestaan op zich niet. Dan moet het u ook niet verbazen dat de geest niet voortdurend alleen maar bezig is om de zaak te sussen.

Ontwikkeling betekent: verandering en het volledig gebruik van mogelijkheden. Hoe je dat bereikt, is geestelijk gezien niet zo belangrijk. Dat het wordt bereikt, is vanuit het standpunt van de geest het meest belangrijke dat er maar bestaat in de hele eeuwigheid.

Nu krijgt u langzamerhand hopelijk een beeld dat afwijkt van het gebruikelijke.

De mensen denken: de geest is voortdurend bezig om het ergste te voorkomen. Dat doet de geest inderdaad zolang er andere wegen zijn die veelbelovend zijn. Maar op het ogenblik, dat de mensheid op een punt staat waarop het wegvallen van het conflict tevens een verstarring betekent van alle innerlijke ontwikkelingen en geestelijke mogelijkheden, kun je toch niet uitroepen: Ja, maar dan gaat de techniek zoveel vooruit! Wij hebben het hier over levende zielen. Dan moet het conflict worden geaccepteerd. Dit is in het verleden heel vaak gebeurd.

U realiseert zich waarschijnlijk niet dat in het conflict tussen Napoleon en Rusland geestelijke krachten aan beide kanten mede hebben ingegrepen.

U realiseert zich waarschijnlijk niet dat de helft van de Boston-teaparty mede door inspiratie is ontstaan. Zomin als u zich waarschijnlijk realiseert dat grote veranderingen in het Amerikaanse continent mede door de geest zelf tot stand zijn gebracht.

Zeker, wij vinden het jammer dat de Indiaanse cultuur en beschaving voor zo'n groot gedeelte teloor is gegaan. Maar laten wij niet vergeten dat diezelfde cultuur en beschaving verward was; dat het hier een leefwijze betrof die vanuit ons standpunt ideaal was, maar dat men gelijktijdig niet meer verder dacht dan alleen binnen de regeltjes en de gebruiken van zijn stam en van de gemeenschap van de Indiaanse naties. Dan was het beter, dat er een conflict kwam dan dat dit zo verder zou gaan.

Ook bij u, in uw eigen leven kan het heel vaak voorkomen dat een helper, een beschermgeest u niet tegen allerlei ellende beschermt. Integendeel, hij zegt: Laten wij er nog maar een schepje bovenop gooien. Want u moet groeien. U kunt niet blijven stilstaan waar u nu bent.

Het leven - en zeker het geestelijke leven - is geen kwestie van allerlei reglementen, regels en rechten die samenvallen. Het is een

voortdurend herwaardenen van hetgeen je bent, van hetgeen je ziet in je wereld. Het is een steeds weer leren om meer en anders te zijn. Dat is natuurlijk niet prettig. En wanneer het laatste probleem (de overgang) aanbreekt, klaar staat om u met open armen te ontvangen en te leiden tot u in een heerlijke rustige omgeving van Zomerland voorlopig met geestelijk AOW kunt gaan. Maar dat is de werkelijkheid niet.

Een entiteit die werkelijk iets voor u voelt, die u wil helpen om geestelijk beter en anders te zijn, zal u ook helpen door u conflicten en problemen te bezorgen en niet alleen door ze op te lossen. Maar zij zal u wel steeds weer proberen te helpen om op de juiste manier te reageren, om uw eigen uitweg als nog te vinden, om u los te maken van allerlei spanningen die u voor driekwart eigenlijk toch zelf heeft veroorzaakt. Zij zal proberen u te helpen om in u de ervaring te verwerken tot iets waardoor uw wereld wijder, groter wordt.

De geest doet veel voor de evolutie van de mensheid. Zij is daar vanaf het eerste begin van alle leven op aarde voortdurend bij betrokken geweest. Maar zij kan niet gedogen dat de mensheid in zelfvoldaanheid en verstarring, in een gevoel van eigen zekerheid en onfeilbaarheid dan gelijktijdig zijn geestelijke mogelijkheden om hals brengt.

Daarom zal de geest in al haar streven en werken uitgaan van haar eigen geestelijke mogelijkheden en waarderungen en niet alleen van de uwe. Daarom zullen alle grote groepen uit de geest, die ongetwijfeld bezig zijn om oorlogen en dergelijke te voorkomen, dit niet doen omdat zij u de oorlog willen besparen, maar omdat u op een andere manier misschien eerder en sneller bewust wordt. Zij zullen u confronteren met allerlei ellende en mogelijkheden ongetwijfeld, maar ze zullen u ook steeds weer de weg tonen die u verder kunt gaan. Dat laatste is het meest belangrijke.

Evolutie is niet alleen maar het veranderen van vormen en mogelijkheden zonder meer. Het is een proces waardoor men zich steeds meer bewust wordt van zichzelf zowel van zichzelf als van de kosmos waarin men bestaat.

Innerlijke evolutie is het groeien naar een meeromvattend bewustzijn. Dat wat voor u innerlijke evolutie is, is de enige evolutie die de geest reëel kan beseffen en erkennen; al het andere blijft haar enigszins vreemd. Zelfs als je op aarde hebt geleefd en allerlei ellende op aarde hebt door- gemaakt, dan is het nog heel moeilijk om een juist beeld te verkrijgen van hetgeen er op dit ogenblik op aarde gaande is. Dan kun je alleen nog maar kiezen: voor actie of voor beschouwelijkheid. Maar een geest, die geen actie kent, heeft niets om te beschouwen. Daarom komt de geest meer en meer in actie.

Als ik tot besluit van deze inleiding nog enkele punten onder uw aandacht mag brengen die precies slaan op deze tijd, dan wil ik u erop wijzen dat de geest vandaag bezig is om waar zij maar kan mensen wakker te schudden. Dat zij degenen, die wakker zouden kunnen worden maar die het niet willen, met geweld daartoe proberen te dwingen.

Er is nu op aarde een absolute inwijdingsgang in werking. Het is maar een mogelijkheid. Ze moet concreet worden voor de mensen. Dat kan ze alleen in stoffelijke ontwikkelingen, in stoffelijke mogelijkheden en stoffelijk gebeuren. Wij zullen in de eerstkomende tijd verscheidene keren hard moeten ingrijpen; daar is niets aan te doen. Want althans op dit moment is het voor ons absoluut nog niet belangrijk dat de hele wereld zou ondergaan of dat er een nieuwe wereldoorlog zou uitbreken. Daar is de tijd gewoon nog niet rijp voor. Dan zoudt u alleen maar van de regen in de drup komen.

Wij zullen hard ingrijpen om enerzijds de interne verdeeldheden zich duidelijker te doen manifesteren in vele landen en anderzijds om feitelijke

Men verwacht van een geleidegeest dat hij zoet sussend u door alle problemen helpt.

oorlogshandelingen te beperken waar we maar kunnen. Niet omdat wij u vrede op aarde willen geven, maar omdat wij u de bron van vrede in u zelf willen leren kennen. Niet omdat wij de aarde willen behouden zoals ze nu is, want zo mooi is ze ook weer niet. De mensen hebben er in de loop der tijd heel veel aan verpest. Maar doodgewoon omdat de ontwikkeling van de mensheid in deze tijd voor een evolutionaire sprong staat. Wat op dit ogenblik vriendelijk wordt getolereerd, kan morgen voor al degenen die macht hebben, al degenen die denken dat zij de mensheid in hun greep hebben de grootste bedreiging zijn die maar denkbaar is.

Er zullen misschien allerlei maatregelen worden getroffen tegen secten, helderzienden en wat dies meer zij. Maar die zullen niet helpen; daar zorgen wij wel voor. Wij willen de innerlijke krachten, de innerlijke waarden, ESP als u het zo wilt noemen (buiten-zinnelijke waarneming), in de mensheid eindelijk eens tot volle ontplooiing brengen. Gezien de omstandigheden kan dat binnen honderd jaar voor een groot gedeelte het geval zijn. En dan is er inderdaad in de evolutie een totaal nieuwe mens ontstaan.

U kunt hem Homo Spiritualis noemen of iets dergelijks. De mens, die zijn innerlijke waarden, zijn innerlijke denkbeelden leert beleven als belangrijker dan alles wat daarbuiten bestaat, maar die daardoor zijn innerlijke krachten weet te gebruiken om zijn denkbeelden in de wereld te manifesteren. En wat meer is, ze waar te maken voor zover dit in enige harmonie ook maar denkbaar of mogelijk is.

Het is de tijd dat de mensheid haar geaardheid leert veranderen. De geest probeert dit te bewerkstelligen. De gevolgen voor u zijn niet altijd even prettig, dat weet ik. Maar de resultaten zijn zo onvergelijkbaar goed en groot en hoog, dat al het andere daarbij voor ons in het niet valt.

De geest werkt aan de evolutie van de mensheid. De geest speelt haar rol in elke ontwikkeling die plaatsvindt. De geest werkt harder dan u zich misschien kunt voorstellen om de nieuwe verlichte mens vaste voet op aarde te geven. En als zij eenmaal zover is, dan is het einde aangebroken van Homo Sapiens. Niet omdat hij wordt vernietigd, maar omdat hij geestelijk en stoffelijk steeds minder levensvatbaarheid vindt.

Dan is het de tijd van de nieuwe mens en naar wij hopen van een nieuwe geestelijke ontwikkeling van een zodanige omvang dat wij allen daarin vreugdig kunnen opgaan. Einde van de lezing.

x In de cursus wordt over het algemeen onderscheid gemaakt tussen geïncarneerde en onze ongeïncarneerde zielen. Het komt nogal eens voor dat een stoffelijk mens bij een medium kan doorkoem; terwijl wanneer wij hem stoffelijke bezoeken hij meestal van niets weet behalve dat hij weet wel eens te worden afgetapt. Zijn geestelijk deel kan zelf met hogere werelden in contact komen, terwijl hij zich in het dagbewustzijn dat niet bewust is. Waarom wordt in de cursus daarover zo weinig op ingegaan?

- Het is een nevenverschijnsel. U moet dit goed begrijpen: dergelijke dingen komen meer en meer voor; het is niet iets exceptioneels wat u citeert. Maar laten wij ons dan wel realiseren dat het pas werkelijk betekenis krijgt, als er een wederkerig bewustzijn van het gebeuren is. Dat is waar we naartoe werken. Dit is de aanloop, maar de sprong moet nog volgen.

Vanuit ons standpunt is het op het ogenblik nog niet mogelijk ons geheel bewust te maken van de feitelijke eenheid of moet ik zeggen onscheidbaarheid van geestelijke en stoffelijke werelden. Maar wij zullen daar eens naartoe groeien, dat is zeker. U moet echter niet de vergissing maken die zovelen doen als ze vingeroefeningen aanzien voor een

concert. Dit is het begin. Wij zijn er al lange tijd mee bezig. Geregistreerd zal het effect bij u zijn vanaf ongeveer 1895. Maar pas als men zich volledig bewust kan zijn zowel van wat u noemt het afgetapt worden als van de beleving, de waarde die men anderen geeft en die men van anderen ontvangt, zal voor het bewustzijn daaruit een werkelijk waardevolle nieuwe mogelijkheid ontstaan. Naar die mogelijkheid zijn wij bezig te streven. Dan moogt u ons niet kwalijk nemen dat wij aan deze verschijnselen en aspecten in verhouding weinig aandacht besteden, als wij proberen u een grote lijn te laten zien. Dat heb ik ook in mijn inleiding deze keer zo goed mogelijk willen doen. Of ik daarin ben geslaagd, moogt u beoordelen.

-:-

DE WERELD IN DE OLIE.

Een van de grote conflicten in deze tijd speelt zich op het ogenblik af in de oorlog tussen Irak en Iran. Men voelt de olievoorziening toch bedreigd. Nu is dat niet erg, want er is voldoende olievoorraad en die kunnen ze dan duurder verkopen. Dus degene die daaronder lijdt, is tenslotte de verbruiker; zeker niet de producent. De vraag is echter of de wereld wel zoveel olie nodig heeft?

Als wij ons realiseren hoeveel er van de olieproductie van de wereld op het ogenblik wordt gebruikt in allerlei chemische industrieën ofwel grotendeels voor producten die eigenlijk overbodig zijn, dan wel producten die als wegwerpproduct worden gemaakt, terwijl ze voor een kleine meerprijs op een meer duurzame en meer conventionele wijze kunnen worden vervaardigd.

De grote moeilijkheid is dus, dat de wereld nu haar economie zozeer op olie heeft ingesteld en zo grote investeringen heeft gedaan om die olie op duizend-en-één manier te breken, te ontleden, te veranderen dat daardoor eigenlijk een energieschaarste dreigt te komen.

Er is geen werkelijke schaarste aan energie zomin als gezien de noodzaak van gebruik en een werkelijke schaarste aan olie is. Men heeft eenvoudig te maken met kunstmatig opgevoerd verbruik van energie enerzijds en anderzijds de weigering die energie op een aanvaardbare en redelijke manier te produceren. Daarnaast hebben wij te maken met de neiging om grondstoffen, die voor de energievoorziening van groot belang zijn, te verwerken tot andere producten die veel minder belangrijk zijn dan men tegenwoordig schijnt te veronderstellen.

Wil men daar iets tegenover stellen, dan wordt dat een beetje moeilijk. Want de oliebelangen liggen zeker niet alleen maar op het vlak van olie en olieverwerking; ze zijn ook commercieel geworden.

Als u zich realiseert dat op het ogenblik een zeer groot gedeelte van de Nederlandse bouwbedrijven en zelfs van verzekerings- en het makerswezen geheel of ten dele in handen is van wat men noemt het oliekapitaal. In Engeland zien we dit nog in veel grotere mate, terwijl ook grote investeringen hebben plaatsgevonden en plaatsvinden in de Ver. Staten. Dan gaan we begrijpen dat olie niet belangrijk is als grondstof.

Ze is eerder belangrijk als een soort pressiemiddel. Ze is eenvoudig de methode waardoor men een groot gedeelte van de westelijke industrieën, het westelijke bezit kan overhevelen ten dele of geheel in handen van staten en staatslieden die nogal conservatief zijn en die heel andere opvattingen hebben van samenleving dan men in het westen pleegt te verkondigen.

De wereld is in de olie, als ze denkt dat dit een gezonde ontwikkeling is. Als iemand, die nog gewend is aan absolute gehoorzaamheid te maken krijgt met een economie als b.v. die in Engeland, dan wordt het heel begrijpelijk dat daar een strijd ontstaat die niet alleen maar te maken heeft met het sluiten van enkele mijnen. Indirect heeft het te maken met kapitaalsbelangen die feitelijk vanuit het buitenland in Engeland werkzaam zijn. Dat mevr. Thatcher nu toevallig voor die beleggers meer schijnt te voelen dan voor de arbeiders, dat is haar zaak. Maar de gehele omwenteling die sociaal daardoor op gang komt, zou eens zwaar kunnen terugslaan.

Als je te zwaar in de olie bent geweest, heb je de volgende dag een kater. Zonder te beweren dat het ras der katachtigen delegaties gaat sturen naar de Ver. Naties, is het toch wel heel duidelijk dat de kater op dit ogenblik zich reeds hier en daar begint aan te kondigen. Want wij zitten met een wereld waarin de verdeling van bezit en goederen allesbehalve rechtvaardig is; dat zult u met mij eens zijn.

Je kunt echter niet overgaan tot een rechtvaardige verdeling, want dan zou er voor niemand voldoende zijn. Het probleem is dus op het ogenblik: met welke middelen zou je kunnen komen tot een betere sociale verhouding, een betere sociale positie van de doorsnee-mens over de gehele wereld. Het antwoord zou dan moeten zijn:

Wij moeten in de eerste plaats dergelijke belangenstructuren als b.v. die van de olieproducenten en olieverdelers uitschakelen. Wij zouden moeten voorkomen dat grondstoffen worden misbruikt om daarmee industriële en handelsbelangen te dienen. Dat is misschien niet zo erg interessant voor u, maar u wilt toch eigenlijk, meen ik, in een wereld leven waarin een mate van vrede en van geestelijke bewustwording mogelijk is. U moet zich dan ook realiseren dat geestelijke bewustwording meestal niet aan bod komt en dat u stoffelijk, economisch, sociaal gezien sterk onder druk staat. Wij moeten eerst deze pressie verwijderen voordat er een mogelijkheid is van een betere samenwerking. Wij moeten af van de belangengroepen. Wij moeten terug naar de menselijke benadering van het probleem.

De problemen van de wereld zijn op het ogenblik zeker niet onoplosbaar. Als wij ons realiseren, dat zomin de Amerikanen als de Russen een wereldoorlog willen, dan wordt duidelijk dat er op het ogenblik in de wapenindustrie enorm veel aan grondstoffen e.d. wordt verknoeid. Ik heb het nu niet eens over de arbeidsuren en de kosten. Dan wordt ook duidelijk, dat we te maken hebben met een denkwijze die niet meer past onder de huidige omstandigheden.

Wij hebben te maken met mensen die nog denken in de termen van de 30-er jaren. Ze denken nog in termen van macht en machtsoverwicht. Maar ze kunnen eenvoudig niet denken in termen van samenwerking, tenzij hun een primaat wordt toegekend; dat natuurlijk niet haalbaar is als het gaat om de verschillende godsdiensten of de verschillende systemen.

In zekere zin is het olieprobleem dan ook een breekijzer. Het opent allerlei situaties en conflicten. Het maakt ook allerlei dingen kenbaar die tot nu toe zo mooi verborgen waren gebleven. En dan behoeven we heus niet te gaan schelden op de CIA, want per slot van rekenig de NKWD (Rusland) is nog veel erger.

We behoeven heus niet te mompelen dat alle staatslieden dwazen zijn, want dat zijn ze door de bank genomen niet. Er zijn wel enkelen bij, maar die vind je overal. Neen, wij moeten ons realiseren dat de problemen in de olievoorziening, de stijging van de energieprijzen e.d. de mens gaat terugdringen naar productiemethoden die wel redelijk lonend en haalbaar zijn. Dat betekent (ik geef maar een enkel voorbeeld) dat het onzin is om in Nederland tomaten te kweken, als je ze zongerijpt uit Italië kunt invoeren.

Dat het onzin is om in Frankrijk een industrie van veeteelt, melken kaasproductie in stand te houden, als Denemarken en Nederland samen in staat zijn op een redelijke en feitelijk veel goedkopere manier in de behoefte te voorzien van practisch heel West-Europa. Dergelijke dingen worden kenbaar op het moment dat energieprijzen te hoog worden. Dat er allerlei belangenconflicten ontstaan waardoor b.v. chemische industrieën in moeilijkheden komen, waardoor mijnbouw e.d. onder druk komen te staan en wat dies meer zij.

Het is gewoonweg: de olie is het breekijzer waardoor de schijnbaar hechte samenhang van moderne industrierijken en -staten langzaam maar zeker wordt geopend en nieuwe mogelijkheden en nieuwe benaderingen denkbaar worden.

Vergeet niet dat u gevangen bent - of u het toegeeft, voelt of niet - in een streng geregimenteerde maatschappij. U moogt dan wel zeggen wat u wilt, maar als u er wat aan doet, dan staat onmiddellijk de marechaussee of misschien nog erger klaar om u te wijzen op de ongewenstheid van een dergelijk gedrag.

U zit in een maatschappij waarin iedereen zegt dat u moet werken om veel te verdienen, maar hoe meer u verdient des te meer ze u afnemen. Daar kunt u gewoon niet onderuit. U zit in een gemeenschap die zodanig is gereguleerd dat je als eenling geen mogelijkheden hebt.

Stel nu, dat er op een gegeven ogenblik een situatie ontstaat waarin b.v. benzine weer zo schaars wordt dat je alleen op vergunning kunt rijden. O zeker, dan ligt er heel veel op z'n achterwerk, inclusief de toeleveringsbedrijven, de garagehouders, benzinepompensen e.d. Maar dan zal men zich ook moeten oriënteren op een andere manier van verplaatsing.

Die andere manieren van verplaatsing kunnen veel rationeler en veel beter geschieden dan met het gemiddelde autovervoer. Met andere woorden: als het maar lang genoeg duurt, verandert er een gewoonte. Wanneer die gewoonte verandert, dan verandert ook de energiebehoefte, maar gelijktijdig zullen ook heel veel regelingen en reglementen die nu nog gelden a.h.w. vanzelf hun kracht verliezen. Het zijn dergelijke kleine dingen die in de gehele ontwikkeling van de menselijke maatschappij een rol spelen.

Op het ogenblik dat bestaande belangen zich niet kunnen handhaven, treden andere belangen in hun plaats. Maar zij beschikken niet over het instrumentarium van de oude belangen. Daardoor kunnen zij zich snel genoeg zodanig profileren dat ze in staat zijn de hele maatschappij te binden aan hun eigen patroon van belangen en belangrijkheden.

Het westen, dat zo goed geregeld is dat het bijna onvoorstelbaar is, moet opboksen tegen werelden in ontwikkeling. Dan denk ik aan al hetgeen er in Afrika gaande is, aan de ontwikkelingen die zich zelfs in Zuid-Amerika nu in toenemende mate afspelen. Ik realiseer mij dat er ook in Azië grote omwentelingen sociaal en anderszins aan de gang zijn. Een zichzelf gelijkblijvend Westen zal daar niet tegenop kunnen. Maar een Westen, dat wordt gedwongen tot steeds nieuwe improvisaties en aanpassingen en niet meer in staat is op vaste reglementen terug te vallen, zal wel in staat zijn te reageren.

Als je iemand wilt laten improviseren, dan moet je hem eraan gewennen dat hij geen vaste tekst heeft. Als je iemand wilt brengen tot uitvinden, dan moet je hem in een situatie zetten waarin eenvoudige en gemakkelijke oplossingen voor zijn probleem niet direct koopbaar of op een andere manier verworfbaar zijn. Hij zal het dan zelf gaan proberen. En dan blijkt, dat je met eenvoudige middelen vaak veel meer kunt doen dan met alle ingewikkelde technische uitvindingen van deze tijd.

Het is natuurlijk heel aardig te zeggen: Wij hebben containerschepen nodig. Maar een containerschip met al zijn voordelen heeft ook een nadeel. Dat realiseert men zich waarschijnlijk onvoldoende. Ditschip is alleen in te zetten, indien het inderdaad gaat om containervervoer. Als je andere ladingen wilt vervoeren, zit je in grote moeilijkheden. Je hebt geen indeling van de ruimen. Je hebt geen duidelijke indeling waarmee je b.v. toplast en ruimlast t.a.v. elkaar in evenwicht kunt brengen. Alle mooie regelingen en alle computertjes staan ineens buiten spel.

Toch zou er een tijd kunnen komen waarop containers eigenlijk niet meer gebruikt kunnen worden, omdat men eenvoudig de mogelijkheid niet heeft om alles zo gemakkelijk en rustig allemaal aan te voeren, te verladen, op te slaan etc. Als je je dat realiseert, dan zul je toch moeten toegeven dat, als de mensen niet kunnen improviseren, de hele zaak vastloopt.

Weet u, dat op het ogenblik alleen aan containervervoer 20 tot 30 % (het verschilt nogal eens) van het gemeenschappelijke vrachtvervoer over de wereldzeeën via containers verloopt? Maar als die 20 of 30 % wegvallen als mogelijkheid, terwijl u juist een toenemende behoefte heeft aan vervoer over zee van grote lasten, waar bent u dan? Nergens. Tenzij u heeft geleerd hoe u zich kunt aanpassen, hoe u kunt improviseren. In oorlogstijd kunnen de mensen dat vaak wel.

Mag ik herinneren aan de z.g. victoryschepen? Het waren feitelijk van gewapend beton gemaakte schepen. Ze konden snel worden geproduceerd. Daardoor kon men het laadvermogen maken dat men nodig had. Die schepen zijn natuurlijk niet zo lang houdbaar als een gewoon goed schip, dat is duidelijk. Maar op dat ogenblik had men ze nodig. Men kon ze maken. Men heeft ze gemaakt.

Als morgen de olietoevoer naar Europa vermindert met 40 tot 50 procent (het ziet er nog niet naar uit dat het voorlopig gebeurt, laat mij dat erbij zeggen), dan zou men, als men wil en kan improviseren, binnen ongeveer 6 weken een zodanig aangepast schema van transport, vervoer en energievoorziening tot stand kunnen brengen dat men die olie kan missen. Dat is de belangrijkheid van zo'n oliecrisis.

De wereld is in de olie als ze denkt dat ze alleen met haar bestaande ideeën en haar bestaande procedures een verdere ontwikkeling van de beschaving (want zo noemen ze dat toch) tot stand kan brengen. Zomin als de wereld gediend is met de steeds meer geldende leuze: Alles moet groter, alles moet beter. Integendeel, alles moet kleiner en meer aangepast zijn aan de individuele behoeften en noodzaken.

Dat krijg je niet voor elkaar, als er geen crisis is. Dan mogen we misschien de ayatollahs een beetje verwensen omdat ze moeilijkheden scheppen **en tevens** de Iraki het verwijt maken dat ze toch om maar te blijven vechten links en rechts tegen elkaar moeten uitspelen alsof het gewoon een kinderspelletje is.

Wij kunnen hen verwijten dat ze de Straat van Ormuz dicht houden of zo goed als dicht houden, maar we moeten wel beseffen dat ze gelijktijdig de hele wereld confronteren met de noodzaak om op korte termijn een andere benadering te vinden, een aanpassing van zowel de eigen energievoorziening als ook de eigen cultuur die voor een groot gedeelte op overmatig energieverbruik is gebaseerd. Dat is heel belangrijk.

Nu zult u zeggen: Wat heeft dat met geestelijke zaken te maken? Misschien uiterlijk heel weinig. Maar alleen de mens, die heeft geleerd dat er geen vaste regels bestaan, de mens die heeft geleerd dat hij voortdurend in zichzelf bezig moet zijn met nieuwe denkbeelden, nieuwe ontwikkelingen, nieuwe mogelijkheden, die is in staat om voort te gaan.

Het is niet de vraag, of iets gelicentieerd is, of men daarvoor de diploma's heeft. De enige vraag is, of je de kundigheid, de energie bezit waardoor je een bepaalde taak kunt vervullen.

Het gaat er niet om, of iemand door de medische stand wordt genezen of door de een of andere kwakzalver, als hij maar wordt genezen. Het gaat er niet om, of we moeten lopen, of we op rolschaatsen moeten gaan, of dat we per auto gaan. Het gaat er doodgewoon om dat we moeten leren hoe we op tijd moeten komen waar we moeten zijn.

Geestelijk impliceert dit een grotere flexibiliteit van de persoonlijkheid. Het impliceert een andere aandacht voor al datgene wat er innerlijk in je opkomt en wat je constateert. Het betekent menselijk en geestelijk steeds meer een beroep doen op die innerlijke kwaliteiten van ons en daarmee ook op dat deel van ons wezen dat toch eigenlijk geestelijk is en uit de geest wordt beïnvloed.

Ik geloof, dat een mensheid die meent dat producten, productie en energievoorziening de enige zijn wat voor haar van belang is, werkelijk in de olie is. Die mensen zien de werkelijkheid niet meer. Vele belangrigheden zien ze dubbel en andere zien ze helemaal niet meer.

Een wereld die geestelijk vruchtbaar is, is een wereld waarin elk conflict tevens een confrontatie betekent met jezelf, met je eigen mogelijkheden. Het betekent een wereld waarin je je eigen oplossingen kunt beproeven.

Het betekent een wereld waarin je niet in een afhankelijke positie ten aanzien van anderen staat, maar je onafhankelijkheid gelijktijdig iets is waarvoor je zelf de nodige offers moet brengen.

Onze vriend heeft zoëven over bewustwording gesproken en over geestelijke evolutie. Ach, het kan allemaal wel waar zijn wat hij zegt en ik geloof, dat hij in 9 van de 10 gevallen gelijk heeft gehad. Maar als we reëel blijven, dat moeten we als mens en als geest toch wel zijn, dan hebben we niets aan verhalen dat het allemaal toch wel goed komt. Dan hebben we alleen iets aan het besef dat de dingen beter kunnen worden naarmate wij er zelf aan werken. Dat we niet gebonden zijn aan regels zonder meer, maar dat we gewoon moeten leren de mogelijkheden die er zijn zoveel mogelijk te gebruiken.

Wij moeten leren onze eigen weg te kiezen en die weg dan te gaan voor zover dat mogelijk is, zonder ons terneergeslagen te voelen, als blijkt dat we toch moeten veranderen. Dit betekent die flexibiliteit van denken en van persoonlijkheid waardoor de geest tenslotte een steeds groter deel kan vormen van het gehele bewustzijn. En dat betekent weer de mogelijkheid de wereld langzaam maar zeker zo te hervormen dat ze weer menselijk wordt en niet meer een geïnstitutionaliseerd geheel is waarin mensen tot in din-norm uitgedrukte eenheden worden verlaagd.

U bent nog niet zo ver dat de oliecrisis een heel belangrijke rol speelt. Zelfs als de huidige situatie zal blijven voortbestaan, duurt het ongeveer een jaar voordat u andere terugslagen ondervindt dan een eventuele verhoging van de olieprijs.

Maar het feit dat dit gebeurt, het feit ook dat hierdoor bepaalde financiële mogelijkheden van toch wel zeer conservatieve personen en landen worden verminderd, zou wel eens kunnen betekenen dat de westerlijke wereld zichzelf eindelijk eens in het gezicht moet zien en zich moet

afvragen, of er nu werkelijk niets te verbeteren valt. Waar dit gebeurt, meen ik, kunnen we zeggen dat de evolutie van de mensheid op weg wordt geholpen om de doodeenvoudige reden dat alleen de mens, die uitgaat van zichzelf, van zijn eigen mogelijkheden, zijn eigen bekwaamheden in staat is ook geestelijk het beste te maken van al datgene wat er aan kracht, aan mogelijkheid, aan besef in hem berust.

--:-

INDIVIDUELE MYTHOLOGIE.

Wat is mythologie anders dan het verhaal in symbolen van al datgene wat we zouden willen zijn en zouden willen beleven, toegekend aan niet-bestaande persoonlijkheden.

Elke mens heeft in zich zijn droom- en fantasieleven. Zodra dit een eigen mythologie gaat worden, dan wordt het gevaarlijk. Want dan heb je alles gestandariseerd. Je hebt alles samengebracht in een soort Elysisch geheel waarin voor je eigen ontwikkeling, voor je eigen benadering te weinig plaats overblijft. Ook de mens kan zichzelf breidels aanleggen die niet bepaald gezond zijn. Maar het individuele is in elk geval belangrijk, want het gaat om hemzelf.

Elke mens die leeft vanuit zichzelf voor het geheel, ieder mens die werkt met zijn eigen mogelijkheden voor zichzelf en voor het geheel, zal ook als zijn mythos langzaam maar zeker verdwijnt in een opkomende stormvloed van feiten zichzelf kunnen blijven, zichzelf kunnen ontwikkelen en daardoor geestelijk belangrijk zijn.

De grootste waarheid op aarde die nog steeds niet wordt begrepen is: heb uw naaste lief gelijk uzelf. Niet meer en niet minder. Want dit betekent de harmonische eenheid waarin voor mythen geen plaats meer is, maar waarin gelijktijdig de ontplooiing van de persoonlijkheid volledig mogelijk is en de geestelijke ontwikkeling van de persoonlijkheid onvermijdelijk. Daarom zou ik willen zeggen:

Laat uw individuele mythos maar een beetje rusten. Ze is hoogstens een vermakelijk randverschijnsel in het geheel van uw ontwikkeling. Ontwikkel uw wezen in de praktijk en in het innerlijk, omdat u daardoor in staat zult zijn in een werkelijke eenheid met de kosmos te leven en tevens de weerkaatsing van die eenheid in uw dagelijks bestaan voortdurend waar te maken.

Ik hoop dat niemand daar bezwaar tegen heeft. Als u dan een individuele mythologie wilt opstellen die geen plaats laat voor mijn betoog, dan zal ik het u niet kwalijk nemen zolang u zich blijft realiseren dat mythos een feit is dat zodanig vermomd is dat het niet meer kenbaar is.

VAN DE REGEN IN DE DRUP.

Als je van de regen in de drup komt, raak je de regen nooit geheel kwijt, want je blijft nattigheid voelen. Maar als je van de regen in de drup komt, dan betekent dat in ieder geval dat, als je weet waar de drup vandaan komt, je je gemakkelijker droog kunt houden dan als je in de regen staat. Dat is iets wat de meeste mensen vergeten.

Zij zien de drup als de voortdurende kwelling. De druppelkwelling die, ik meen, ook in de Gevangenpoort wordt gedemonstreerd zonder dat ze er ooit werkelijk is toegepast. De drup die je gek doet worden. Ja, maar dat komt alleen omdat je haar niet weet te vermijden.

Zeker, er zijn problemen te over om ons heen. Wij kunnen een groot gedeelte daarvan van ons afzetten. Er zijn negatieve werkingen en krachten om ons heen in overvloed, maar wij kunnen ons grotendeels daarvan distanciëren. Dan blijven er wel een paar over. Maar al blijven ze dan ook bij herhaling ons confronteren met hetzelfde, wij weten waar het vandaan komt. En daartegen kunnen wij ons voor een groot gedeelte beschermen.

Wij kunnen ons een beetje vrij maken van de vertroebelende invloed die herhaalde problemen plegen te hebben op het menselijke denken en het menselijke gevoelsleven.

Wees blij met je leven, ook al is het niet ideaal. Probeer die blijheid te blijven voelen. En als problemen zich voortdurend op dezelfde manier weer manifesteren, probeer opzij te gaan als het kan. Kan dat niet, probeer een verdediging te bedenken. Dan kun je in ieder geval eindelijk een beetje droog achter de oren worden.

De mens, die de werkelijke krachten in zichzelf beseft, de mens die gebruik weet te maken van de werkelijke mogelijkheden die hem voortdurend worden gegeven, behoeft zich door geen probleem, geen krachten en tegenslagen te laten overspoelen. Hij kan ze niet vermijden, dat is waar. Maar hij kan zich aan een groot gedeelte daarvan onttrekken. Hij kan de andere problemen oplossen of daartegen een verdediging bedenken die afdoende is.

Gebruik uw innerlijke krachten, dan komt u niet alleen van de regen in de drup, maar dan weet u eindelijk dat we het droog kunnen houden ook. En als u zover bent gekomen dat u alle problemen beheerst, probeer dan harmonie te voelen met alle dingen, want anders verlangt u terug naar de tijd dat problemen een leven vulden waar u nu eigenlijk weinig raad mee weet.

Ik hoop, dat deze overweging althans voor sommigen tot steun en staf is geweest. Zo niet, dan moogt u de staf over mij breken. Maar wijt dan dit breken van de staf niet slechts aan mij, maar aan de Generale Staf die mij voor deze taak heeft afgevaardigd.

Ik spreek de hoop uit dat u ook deze avond iets heeft gevonden wat voor u bruikbaar is en wens u verder een goede avond toe.

SLEUTELS

COSMISCHE LERINGEN

medisch ontvangen en uitgegeven
door de „Orde der Verborgenen”
te 's-Gravenhage.

M A A N D B L A D.
(10 nrs per jaar)

I N H O U D.

JULI 1984.

29e jaargang.
Nummer 10.

DE INNERLIJKE WEG

De innerlijke weg	CI	blz.	121
Epiloog	CI	"	127
Levensmoed	CI	"	131
Zekerheid	CI	"	132

DE REVOLUTIE IN DE WERELD

Waarom revolutie?	CII	"	127
De zeven levens van Jan	CII	"	134
De zevensprong	CII	"	137

Overname uit „SLEUTELS” slechts toegestaan na
schriftelijk toestemming van het bestuur der „O.D.V.”

DE INNERLIJKE WEG

LES X.

DE INNERLIJKE WEG.

In je schuilen de mogelijkheden waardoor je je verbondenheden met het geheel kunt realiseren. Alle werelden, alle sferen, alle bestaansmogelijkheden zijn deel van het geheel. Ze zijn eeuwig en in de eeuwigheid altijd en volledig aanwezig. Dat geldt ook voor ons eigen wezen.

Alle facetten van ons wezen, al wat we zijn geweest, kunnen zijn en zullen zijn in die eeuwigheid zijn in de totaliteit verwerkelijkt. Als wij dan zoeken naar een innerlijke weg, dan is dat zoeken naar onze eigen werkelijkheid. Het betreden van hogere werelden en sferen lijkt misschien reizen in geestelijke contreien, het is in wezen ontdekken wat we zelf zijn. alles in het gehele leven, of we het toegeven of niet, voert ons tot onszelf.

Een innerlijke weg kun je niet volgen door een scheiding te maken tussen datgene wat je innerlijk bent en wat je naar buiten toe doet. Alles wat je bent, ben je totaal. Als je het ene doet en het andere innerlijk wilt beleven, kom je in strijd met jezelf en krijg je geen resultaat. Je komt in illusiewerelden terecht, de begoocheling overspoelt je en voor je het weet, ben je eigenlijk gevangen in een web van eigen dromen die waar zouden kunnen zijn, indien je in jezelf maar de kracht en de mogelijkheden zou vinden om ze ook waar te maken.

Het is deze moeilijke weg waaraan we vele beschouwingen hebben gewijd. Wij hebben ons beziggehouden met aspecten van contemplatie, van meditatie. Wij hebben ons afgevraagd hoe we hogere werelden kunnen bereiken en of we daar eventueel met of zonder een gids misschien iets kunnen leren. Laten we dan nu aan het einde van deze cursus constateren dat het enige dat we kunnen leren is: weten wat we zijn. Daar komt alles eigenlijk op neer.

In een wereld van verschijnselen lijkt het misschien een beetje vreemd, als je een bijna narcistisch gebaar maakt door te zeggen: Alles keert terug; het is een beeld van jezelf.

Maar moeten we dan uitroepen dat de hele wereld je domineert, dat je slaaf bent van het lot? Zeker, je bent in zekere zin slaaf van je persoonlijkheid. Je bent gebonden aan al die dingen die in je zitten, die binnen de sfeer van je mogelijkheden bestaan. Alles wat je ooit aan levens zult doormaken, behoort bij de kern die je bent, is deel van het eerste bewustzijn waaruit alle vormen, alle levens, alle sfeerbelevingen voortkomt. Je kunt niet aan jezelf ontkomen. Je bent in je beperkte werkelijkheid altijd de slaaf van je totale werkelijkheid, die - of je wilt of niet - je wezen en je lot bepaalt en domineert.

Wij vluchten vaak weg voor dit feit. Wij denken dat we werelden kunnen veranderen en dat we onszelf kunnen veranderen. In wezen kunnen wij alleen maar kiezen uit de mogelijkheden die in ons reeds bestaan, die aanwezig zijn. Soms is ons voorstellingsvermogen zo groot dat we dingen willen zijn en din-

gen willen doen die niet passen bij het heden; d.w.z. bij de mogelijkheden nu gemanifesteerd die behoren bij ons wezen. Dan zullen we willen, maar als we naar rechts denken te gaan, gaan we toch naar links. Er is geen keuzemogelijkheid voor ons.

Als wij zeggen: Ik wil de waarheid vinden, dan kunnen we alleen een waarheid vinden die wij al kennen. Want er is geen mogelijkheid om een werkelijkheid te betreden, indien we niet het begrip bezitten waardoor ze voor ons wezenlijk, hanteerbaar kan worden.

De innerlijke weg is als zodanig dus een wat wonderlijke en wat zware. Maar voordat iedereen nu gaat zitten en zegt: Als het toch door mijzelf wordt bepaald, dan doe ik maar niets en het gebeurt toch wel, zou ik erop willen wijzen dat wij onszelf ook waarmaken. Een groot gedeelte van ons leven en al wat we doen is - bewust of onbewust - een poging om waar te maken wat we zijn. Daarom is er vanuit onszelf, zolang we geen schuldgevoel t.a.v. onszelf of in onszelf veroorzaken, alles eigenlijk toelaatbaar.

Er is geen grens behalve de grens van ons wezen. Als we de grens van het wezen benaderen, kunnen we haar niet overschrijden. Men heeft wel eens gezegd: "Een mens is zo klein dat hij God niet kan beledigen. Maar de mens kan denken dat hij God heeft beledigd en daar zal hij onder lijden."

Zo is het met ons ook. Wij zijn niet in staat om iets te doen wat tegen ons wezen ingaat. Maar wij kunnen het zo eenzijdig beleven, zo eenzijdig overdenken en voorstellen, we kunnen er misschien ook eenzijdige verwachtingen aan verbinden, dat we juist daardoor komen in een situatie dat ze zeggen: Dat is niet goed.

Het is niet zinvol, meen ik, om bij de afsluiting van deze cursus nog in te gaan op vragen over goed en kwaad. Wij hebben dat al uitvoerig gedaan. Misschien moeten wij wel ingaan op de vraag: Kan ik de innerlijke weg die ik ga soms leren kennen? Daar is inderdaad een antwoord op te geven.

Of wij nu wel of niet mediteren, contempleren of eigenlijk voornamelijk in actie leven, er is in ons een moment van bevestiging op die ogenblikken dat we volledig overeenstemmen met onze ware persoonlijkheid. Sommigen noemen het verrukking of het beleven van het licht. Anderen zeggen alleen: Het is een onredelijke blijheid. Deze dingen zeggen ons: Hier ben je jezelf. Hier ben je waardig aan dat deel van de totaliteit dat je bent.

Er zijn ook mensen die zeggen: Ik worstel, ik zwoeg en ik lijd. Is dat dan niet de bevestiging van mijn wezen? Mijn antwoord moet dan luiden: Neen. Het wonderlijke is, dat de bevestiging van ons leven, van onze werkelijkheid - waar en hoe deze ook geschiedt - ons achterlaat met een gevoel van tevredenheid. Ik wil niet zeggen, dat u luid jubelend zult rond dansen. Misschien zult u zich van binnen voelen als een spinnende poes die voor het raam in de zon ligt en denkt: laat mij rusten, want de wereld is goed.

Dit gevoel van tevredenheid is beslissend. Als we ontevreden zijn, als wij voortdurend problemen hebben en ze zien als onoverwinbaar of als lasten waar we niet meer tegenop kunnen, dan zijn we niet alleen in strijd met onze wereld, zoals we denken, of de wereld is schuldig tegenover ons. Neen, dan zijn we niet in harmonie met datgene wat we zelf zijn. Wij hebben dan een verkeerde benadering gekozen en is onze benadering van het probleem maar ook van onze mogelijkheden verkeerd. Er is dus wel een soort maatstaf te vinden.

Nu zijn er bij die maatstaven veel zaken waarvan je je afvraagt: Hoort dit nu wel of niet bij de innerlijke weg? Bijvoorbeeld: magie, para-

normale genezing. Het antwoord is: ja. Op het moment, dat ik in mijn denken, mijn handelen, mijn gevoelens uitgrijp naar het geheel dat ik ben, zal ik kunnen waarmaken wat ik in mijn deelvoorstelling onaanvaardbaar schijn te vinden.

Een wonder is niet een mirakel dat tegen de wetten van de natuur ingaat. Het is een toepassing van de natuurwetten op de mensheid op een zodanige manier dat wij zelf niet meer begrijpen hoe dat gaat. Onze innerlijke wereld is voor een groot gedeelte onbegrijpelijk voor ons, omdat wij eenvoudig de termen daarvoor niet hebben. Wij kunnen er de beelden, de woorden niet voor vinden die ons zeggen: zo zou het moeten zijn. Het is alles een benaderingsmogelijkheid die op een gegeven ogenblik alle logica moet laten varen, omdat er in het ik, zoals het werkelijk is, geen logica heerst maar alleen een persoonlijke structuur.

Wij kunnen het ook niet wetenschappelijk ontleden, want het omvat zoveel verschillende gebieden dat dat kleine beetje waarmee je wetenschappelijk kunt werken eigenlijk alleen maar een heel klein eilandje is in een oceaan van onvoorstelbaarheden. Maar alles zijn we zelf.

Zo zoeken we dan ook vanuit onszelf onze wereld te vinden. De wereld die ik beleef is grotendeels dat wat ik naar mijn wereld uitstraal. Het wil niet zeggen dat die wereld een droom is. Geen enkele wereld is geheel een droom. Het beeld van de wereld is echter een droom. Ik vind in de wereld niet de werkelijkheid van de wereld, maar datgene wat ik zelf ben. Ik vind in de totaliteit nimmer het wezen van de totaliteit. Als ik zeg: Dit is de totaliteit, dan zeg ik feitelijk: dit ben ik.

Als je aan een mens vraagt: Hoe zie je God? En hij vertelt je hoe dat wezen eruit moet zien, hoe het moet zijn, welke eigenschappen het moet hebben, dan spreekt hij eigenlijk niet over God maar over een ideaalbeeld van zichzelf, of hij het erkent of niet.

Wij hebben in deze cursus geprobeerd u duidelijk te maken hoe u de innerlijke weg kunt gaan. Juist in deze laatste lezing relativeer ik dat allemaal. Ik maak u duidelijk dat het procédés zijn die voor ons werken, maar die daarom nog niet een totale werkelijkheid weergeven. Ze zijn slechts onze methode om een resonans te vinden met de werkelijkheid.

Als je bezig bent met een onderwerp als dit, dan hoor je steeds weer woorden als harmonie. Ik moet zeggen, dat er soms zoveel over harmonie wordt gezegd dat het mij disharmonisch stemt. Omdat ik zeg: Kun je daarover wel zoveel praten?

Wat is dan die harmonie, dat veelgeroemde woord? Is dat eigenlijk niet alleen maar het volgens je eigen wezen antwoord geven op al datgene wat je niet bent?

Harmonie is de resonantie van de werkelijkheid die in je wezen speelt. Als je die innerlijke weg gaat, dan zul je elke keer weer die wallen, die poorten, die tegenstanden ontmoeten waarvan je zegt: Ja, nu moet ik toch werkelijk door die muur heenbreken. Ik moet een nieuwe inwijding, een nieuwe graad hebben. (Ik goef toe, er zijn mensen die zo weinig graad hebben, dat de nieuwe graad niet kan schaden.) Maar moet je nu werkelijk door de muur heen?

Neen. Je leeft in een beeld van jezelf, van je wereld. Er komt een ogenblik, dat je niet meer harmonisch kunt zijn met een beeld dat anders is, dat je niet durft aanvaarden wat je eigenlijk al weet. Dat is je tegenstand, dat is de muur, dat is je gaan door de poort van inwijding. Wat is het anders dan een tijdlang de ogen gesloten houden, omdat je niet durft zien wat wezenlijk de verhoudingen zijn voor jou. En dan eindelijk de ogen open doen en zeggen: Goed, mijn wereld is veranderd, maar ik ben er nog.

Al die dingen zijn innerlijke processen. Denk niet, dat er buiten u ergens een wereld is waar muren omheen staan met een poort erin. Dan kunt u even doorlopen naar een hogere sfeer.

De sleutel van de waarheid ligt in uzelf. Hoe u die benadert is niet belangrijk. Het is alleen belangrijk dat u haar bereikt, dat u haar beleeft. Om dit te kunnen doen zult u van heel veel vooropgestelde meningen afstand moeten doen.

Je kunt jezelf niet veranderen. Er zijn mensen die bang zijn voor muggen of voor muizen. Anderen zijn het alleen voor olifanten, voor spinnen of misschien wel voor de atoombom of de dreiging van rassen uit de ruimte. Die innerlijke angst heeft te maken met wat je bent, maar ze maakt gelijktijdig duidelijk wat er aan mogelijkheden in je bestaat waarvoor je bang bent.

Mijn werkelijke vrees is nimmer alleen datgene wat buiten mij bestaat. Het is altijd ook een beeld, een ervaring die in mij leeft.

Je kunt zeggen: een mens die bang is voor muizen heeft misschien in het verleden met muizen op een onaangename manier te maken gehad of in een vorige incarnatie. Maar waarom? Het waarom blijkt weer in de totale tendens te liggen waarin de persoonlijkheid zich manifesteert en uit.

Het schijnbare toeval is geen toeval. Het is onvermijdelijk gemaakt door de keuze die je deed binnen de wegen van je mogelijkheden, van je innerlijk. Daarmee heb je je relatie met de wereld bepaald. Dan kun je wel zeggen: Moeten wij dan vrezen? Nee, wij moeten niet vrezen. Maar we kunnen soms niet zonder angst of vrees. Ook dit is deel van ons wezen. Zo goed als de verwerping van toestanden, omstandigheden en veranderingen in de wereld waarin wij leven. Wij worden er bang voor. Wij verwerpen ze niet omdat ze niet bij ons passen, omdat wij er niet een harmonie mee kunnen vinden, maar omdat het een voorstelling bedreigt.

Wij moeten een nieuwe taal leren, nieuwe woorden leren en dat durven we niet. Daarom grijpen wij terug naar zaken die eigenlijk een beetje mystiek en bijna onverstaanbaar zijn.

Ik kan begrijpen dat vele katholieken zeggen: Ach, geef ons toch de Latijnse Mis terug. Dan zit je in een magisch gebeuren waarin de stemming en de sfeer een rol spelen en je niet meer wordt geconfronteerd met begrippen. De mystiek is gewoon het wegvallen van de behoefte tot begrijpen en daarvoor in de plaats het beleven.

Maar waarom dan niet? Misschien wel omdat hun geloof alleen maar een geloof is, als het in die onbestemde sfeer wordt gehuld. Zoals er anderen zijn die niet durven nadenken. Als het niet in de bijbel staat, dan bestaat het niet. Waarom? Omdat zij angst hebben voor hun eigen besef waardoor dat hele wereldbeeld, dat zo kunstig wordt opgebouwd en dat hun eigen belangrijkheid onderstreept, zou wegvallen.

Zeg niet, dat we de gevangenen zijn van het noodlot, want dat zijn wij niet. Wij hebben dat trouwens wel eens eerder gezegd. Maar omdat wij kiezen binnen de mogelijkheden die wij hebben en feitelijk geen keuze kunnen die verder reikt dan onze mogelijkheden, zullen wij altijd weer vastlopen.

Een dichter zei eens: "Indien ik ooit zou zijn dat wat ik droom te zijn, hoe zonder pijn en vol van zegen zouden mijne wegen gaan tot de oneindigheid en de bron van het bestaan. Helaas, waar ik ook ga, kom ik toch steeds mijzelve tegen."

Daar zit iets in dat je, als je de innerlijke weg wilt volgen, nooit moogt vergeten: Op elke weg die je volgt, in elke procedure, in elke beleving ontmoet je niet alleen de wereld, je komt jezelf tegen. Je hebt te maken met jezelf. Jezelf zijn is de grootste kunst die er bestaat. Omdat jezelf zijn niet slechts betekent bezig zijn met jezelf, maar dat je de gehele wereld gaat zien als een weerkaatsing van je wezen en dat je door je uiting in de wereld gelijktijdig je eigen inner-

lijk a.h.w. beter definieert, voorziet van nadere informatie en mogelijkheden t.a.v. zichzelf.

De wereld van de mens is - of hij het wil of niet - een egocentrische. Het ik is en blijft het middelpunt van het bestaan. Zeg dan niet: Ik wil altruïst zijn en eerst aan anderen denken. Want je kunt niet aan anderen denken op een andere manier dan je zelf bent en denkt. Je kunt je niet losmaken van het geheel. Hoogstens kun je voor een tijdlang je ermee versmelten.

Wanneer je een bloem contempleert of als het avon kan een levende plant, dan kan er een ogenblik komen dat je je een voelt met de plant; dat je de wervelingen van levenskracht voelt - vaag en onbestemd misschien - die haar drijven; dat je deel neemt in haar onschuld en haar gierigheid. Maar wat je erkent en wat je behoudt zijn dingen die ook in jezelf bestaan. Je bent ze misschien lang vergeten, maar ze leven in je.

Mensen zeggen: Wij zijn mensen. Van Adam af zijn wij mensen geweest, wij zullen altijd mensen blijven.

Als je de innerlijke weg durft volgen op grond ook van dit je een kunnen voelen met het andere, dan zul je ontdekken dat je met heel veel vormen en heel veel bestaanstrappen verwant bent, dat je daarin hebt geleefd, dat je daaruit ervaringen hebt geput en dat je daardoor bent gekomen tot dit punt van beseffen waardoor deze levensuiting voor jou de beste schijnt te zijn.

Zoek diep in jezelf, raapt iedereen. Ik zeg u: Als je in jezelf zoekt naar jezelf, dan vind je niets. Maar als je in jezelf zoekt naar begrip voor je wereld, dan ontmoet je jezelf, want je bent deel van je wereld hoe beperkt ze ook moge zijn.

Als de mensen zeggen: Zoek God in uzelf. Ach, misschien dat we een keer een innerlijk licht ervaren als een mystieke vaagheid. Daar blijft het dan bij. Als wij echter zeggen: Laat het begrip van God als een kracht in mij werken, door mij werken, vanuit mij gaan, dan komt er een ogenblik dat wij onszelf tegenkomen er in ons veel van die goddelijke kracht erkennen.

Het is gemakkelijk genoeg te zeggen: Wij zijn allen kinderen van God. Als we dan ondeugend zijn, zeggen we: Nou, dan maakt God voortdurend overuren. Maar wij zijn meer dan kinderen en minder. Wij zijn er deel van. De geuite Godheid omvat ons. Wij zijn deel van de geuite Godheid. Daarom kunnen wij in onszelf die Godheid ontmoeten. Niet als iets wat buiten ons bestaat, maar als iets waarvan we deel zijn: iets wat ons wezen a.h.w. kenbaar maakt.

Een innerlijke weg is een weg naar waarheid, inderdaad. Maar kan er voor ons een waarheid bestaan die we niet kunnen beseffen, die zich aan ons begrip onttrekt? O, wij kunnen dat compenseren met een geloof. Maar is een geloof eigenlijk niet de formulering van ons onvermogen tot bewijzen van hetgeen wij toch als juistheid aanvoelen? Laten wij reëel blijven.

Wanneer wij geloven, dan grijpen wij naar datgene wat een innerlijke werkelijkheid is en wij proberen het een vorm te geven. Maar die vorm klopt niet. Het geloof wordt niet letterlijk waar in onze wereld. Het is zelfs niet kenbaar als een waarheid. Het is alleen maar een soort schaduw, een schimmenspel dat wordt opgevoerd en waarachter de werkelijkheid met onbarmhartige hardheid voortdurend alles verslaat wat het geloof als een schone schaduw van het ideaal heeft geprojecteerd. Ons geloof is de verminking van een werkelijkheid die in ons leeft, niet de erkenning van een werkelijkheid die buiten ons leeft.

Als je de innerlijke weg gaat, dan moet je ook dat beseffen. Je geloof is een hulpmiddel. Hoe meer je je geloof definieert en formuleert, hoe meer je het wilt maken tot iets dat direct slaat op jouw wereld zo als je die buiten je ziet, hoe groter de kans is dat je het werkelijke

contact met de kracht waarvan je deel bent verliest.

Oordeelt niet, opdat gij niet geoordeeld worde. Dat is zo'n mooie spreuk. De hele mensheid is voortdurend bezig over iedereen te oordelen behalve over zichzelf. Toch, het enige waarover wij enigszins kunnen oordelen is juist onszelf. En dan niet in de zin van goed en kwaad, want dat heeft geen betekenis, maar in de zin van innerlijke juistheid, innerlijke vreugde, innerlijke kracht in de ogenblikken waarin het ons ontbreekt. Deze tegenstelling maakt duidelijk wat goed is voor ons, wat onze weg moet zijn, waar we eindelijk een bereiking kunnen vinden. Alles wat wij hebben gezegd over de innerlijke weg voert toch tot deze conclusies.

Wij kunnen magisch of esoterisch werken. Wij kunnen met of zonder occulte en paranormale krachten werkzaam zijn. Maar als we de innerlijke weg willen gaan, dan worden we altijd weer geconfronteerd met hetgeen ik u heb gezegd.

In een wereld van onzekerheden zijn wij onze werkelijke zekerheid. In een wereld van onvermogen zijn wij door de kracht die in ons leeft voor onszelf het enige wezenlijke vermogen. Dat is niet een aanbidding van jezelf, eerder het tegendeel. Het is de erkenning dat je zo sterk afhankelijk bent van je levensprocessen dat het belangrijk is om wat in je leeft in je wereld waar te maken. En uit datgene wat je wereld je geeft aan goed en aan kwaad, als je het zo wilt noemen, toch weer voor jezelf te beseffen: hé, dus zo ben ik ook, dat ben ik ook.

De innerlijke weg voert tot zelfkennis. Geen psychische of psychologisch verantwoorde zelfkennis, maar tot een besef omtrent jezelf. Ik kan het niet anders uitdrukken. Dit besef stelt ons in staat grenzen te overschrijden. Grenzen van besef, van aanvaarde mogelijkheid. Het is geen geloof. Het is eerder een wijze van leven en werken.

Als wij zover zijn gekomen dat heel ons leven en werken door ons wordt gemanifesteerd als deel van de totale kracht, dan hebben wij ook het punt bereikt dat wij God hebben erkend voor zover wij Hem kunnen erkennen. Dan hebben wij het moment bereikt dat ons leven werkelijk leven is. Dan spreken de gedachten van anderen tot ons. Dan spreken werelden en sferen tot ons. Of wij ze begrijpen of niet, ze maken ons duidelijk: je bent deel van ons. En dit deel-zijn aanvaardende ervaren wij de kracht waaruit alles is voortgekomen.

Wie die aanvaarding in zich volledig volbrengt en door zichzelf volledig uit, heeft de laatste stap gedaan. Hij is een geworden met de totaliteit. Hij is de uitdrukking geworden van het totaal dat hij eeuwig is en zo de volmaakte mens.

E P I L O O G.

Wanneer je bezig bent met de magie zoals die in alle tijden bestaat en heeft bestaan, wanneer je je bezighoudt met alle esoterische scholen, van de meest geheime uit het Verleden tot de meest openbare van heden, dan zit je altijd weer te kijken en te denken: is dat nu de innerlijke weg? Per slot van rekening, de meeste mensen denken dat de innerlijke weg iets is dat diep in jezelf verborgen zit. De werkelijkheid is heel anders.

Magie is het gebruik van krachten die ook in jezelf moeten wonen. Het kan een spel zijn met krachten die ook buiten je bestaan, natuurlijk. Ze moeten echter ook in jezelf aanwezig zijn. Dan zou ik zeggen: Elke vorm van magie is een vorm van de innerlijke weg, mits wij beseffen wat we doen.

Datzelfde geldt voor alle esoterische scholen. Dat is waar. Er is een kringloop van de ziel. Wij kunnen spreken over de spiraal des levens. Het zijn allemaal dingen die ergens wel waar zijn. Als we nu maar begrijpen dat het onze uitdrukking van waarheid is en niet de waarheid, dan zijn we aardig op weg.

Als ik denk, maak ik mij een voorstelling. Kan ik mij iets voorstellen dat niet bestaat? Neen. Ik kan mij wel iets voorstellen dat nu zo voor mij bestaat en misschien voor anderen niet; maar niet iets dat niet kan bestaan. Met andere woorden: alles wat ik denk, is denken aan een mogelijkheid.

Als ik nu maar sterk genoeg aan een mogelijkheid denk, dan vind ik - geestelijk en misschien niet helemaal bewust - ergens de kans om een slot om te draaien, een deurtje open te maken of een hoekje om te slaan om dan is alles plotseling waar, voor een deel of helemaal. Het duurt vaak heel lang, soms wel jaren, om dat slot open te krijgen, het hoekje om te gaan (ik bedoel niet het hoekje omgaan waardoor u bij ons komt), voordat iets helemaal waar wordt. Dat komt, omdat wij zelf niet in staat zijn te geloven in de waarheid die wij eigenlijk kunnen manifesteren.

Als wij dat nu doen en het wordt buiten ons kenbaar, dan zeggen de mensen: Dat is magie. Dat is helemaal geen magie. Het is gewoon waarmaken wat er in ons leeft. Als ik beseft, dat er in mij een kracht bestaat en ik zeg: ik geef die kracht aan een ander, dan heeft de ander die kracht, klaar. Dat is geen wonder, dat is geen magie. Het is gewoon beseft plus het actief maken van dat beseft.

Alle vormen van magie die primitieve volken bedrijven, zoals voodoo, goena-goena, de magie van de indianen die een beetje anders is, van de eskimo's die ook weer anders is, van de negers die weer wat anders is, zijn vormen die allemaal zijn gebaseerd op het in jezelf een waarheid vinden, het uitdrukking geven aan die waarheid hoe dan ook en op een gegeven ogenblik is het waar.

Zoals de bekende regendans. Het is gewoon een dans die ze in de woestijn dansen. Het gekke is, dat dan heel vaak regen komt. Eerst kijken ze naar de hemel. Ze moeten tekenen zien dat regen mogelijk is. Ze dansen niet op elk willekeurig moment. Het kan heel goed zijn dat meteorologisch gezien er helemaal geen regen kan komen en dat zij er toch in geloven. Het vreemde is, dat het dan toch gaat regenen.

Zo is het ook bij de eskimo's. Zij kennen de zalmdans. Dat doen ze tegen de tijd dat de zalm de rivier op trekt. Zij komen dan bij elkaar en staan dan bij de rivier te huppelen en te dansen. Ze beelden eigenlijk de worsteling uit van de zalm tegen de stroom en ze zeggen dan: dan komt de zalm ook.

Ze doen dat in de tijd dat de zalm verwacht kan worden. Het vreemde is dat, als ze vandaag dansen morgen meestal de zalm al in de rivier wordt gesignaleerd. Het zijn samenhangen.

Diezelfde samenhangen kent u ook in uw eigen wereld. U heeft een stukje papier, dat geeft u aan de winkelier, die geeft u een ander stukje papier plus wat waren ervoor terug. Dan zegt u: Ik heb gekocht. U heeft inderdaad gekocht. Maar wat is de werkelijkheid? Heeft u betaald? In zekere zin, maar er is geen reële waarde uitgewisseld. Het gaat om een illusie. Maar die illusie maakt het mogelijk dat de economie draait. Zo is dat nu ook bij de magie en de esoterie.

Wij hebben een aantal waarden nodig waarin we werkelijk geloven. Zodra die voor ons vanzelfsprekend worden, functioneert de rest vanzelf. Het is niet een moeizame worsteling om ergens terecht te komen.

Er zijn mensen, die voelen zich iemand die moet worstelen met de engel. Ik wist niet, dat engelen worstelen. Waarom moeten we nu worstelen met een engel? Waarom moeten we worstelen met God? Het klinkt ontzettend indrukwekkend: worstelen met God. Dat is nu precies hetzelfde als een vlo zegt: Ik ga worstelen met een olifant. Ergens is dat waanzinnig.

Als we echter de realiteit begrijpen, dan gaat het niet om de worsteling, het gaat er doodgewoon om, dat we hoe dan ook iets waarmaken waarin we zelf geloven en dat wij buiten ons waar willen hebben. Als ons dat nu de beleving oplevert van een God waarmee we contact hebben, dan is worstelen met God best. Dat mag voor mij. Of met een engel, ofschoon de meeste engelen met wie wordt geworsteld nog in de stof leven.

Wat ik wil zeggen is dit: Wat we nodig hebben is iets waarin we werkelijk geloven, wat we werkelijk ervaren, wat we werkelijk waar willen hebben. Als we dat werkelijk waar willen hebben, dan wordt het waar.

Als wij in ons de waarheid willen beleven, dan moeten wij een voorstelling hebben van die waarheid. Of die echt is of niet, dat doet niet ter zake. Wij moeten dat niet alleen innerlijk, maar ook naar buiten toe proberen waar te maken. Dan ontstaat er iets in ons wat die waarheid is of althans een waarheid is in de plaats van de waanvoorstelling die we waar hebben genoemd.

Wij zijn een hele cursus bezig geweest om u te vertellen dat dat waar is. Eigenlijk hebben dus niets anders gedaan dan u een beeld te geven van verschillende mogelijkheden en waarheden die nu toevallig worden samengevat onder het begrip: de innerlijke weg. Per slot van rekening, de innerlijke weg is soms ook een buitenweg. Veel snelwegen vind je eigenlijk niet. Het is een kwestie van hoe kun je het benaderen? Hoe kun je het bekijken?

Er bestaan geen vaste wetten en vaste regels. Onthoudt u dat maar. Maar dat waarin we zelf niet kunnen geloven, waarvoor we zelf niet al onze kracht kunnen gebruiken zowel naar buiten als naar binnen toe, zal nooit waar worden. Op het ogenblik echter, dat we in onze wereld zijn en doen wat er in ons bestaat als noodzaak of als mogelijkheid en met wat we daar waarmaken een eenheid vormt, dan hebben wij een invloed geschapen die niet alleen onze wereld verandert maar ook onszelf. Dat is erg belangrijk.

Er is iemand geweest die heeft gezegd: De mens is eigenlijk de rups van een verlichte geest. Dat vind ik heel mooi. Niet dat ik wil ontkennen dat sommige mensen al vlinderachtige neigingen hebben. Sommige mensen vinden rupsen mooi, anderen vinden ze griezelig. Het beeld geeft duidelijk aan wat waar is.

Wij zijn in een proces van ons te voeden met ervaring. Als wij ons voldoende gevoed hebben met die ervaring, komt er een tijd dat we geïsoleerd zijn van onze wereld; dan zijn we alleen bezig met de verandering in onszelf. Dat is onvermijdelijk. Het is een natuurlijk proces. Als we daar uitbreken, lijkt het of wij helemaal veranderd zijn. Wij zijn natuurlijk dezelfde.

De vlinder en de rups zijn twee vormen van een en hetzelfde wezen.

De hoogverlichte geest en de mens die stofgebonden op aarde worstelt, zijn ook twee vormen van een en hetzelfde wezen. Als we begrijpen wat we zijn, begrijpen met welk proces we bezig zijn, dan zullen wij veel meer van de werkelijkheid kunnen gebruiken, veel meer van de werkelijkheid kunnen beseffen en ons tenslotte kunnen losmaken van alle illusies die ons belemmeren als we de werkelijkheid helemaal willen beleven.

Het is reuze leuk te vertellen over de sferen. Sferen zijn werelden. Zo zijn contacten tussen wezens die een gezamenlijke wereldvoorstelling hebben. Maar als u zo'n wereldvoorstelling heeft bereikt, heeft u dan de werkelijkheid bereikt? U heeft alleen uw ervaring van mogelijkheden uitgebreid. Pas op het ogenblik, dat u alle mogelijkheden in uzelf bevat, heeft u de werkelijkheid.

Wie zich dus bezighoudt met de innerlijke weg, moet als eerste voorwaarde goed begrijpen: elke manier om de weg te gaan is goed, als het uw manier is. Maar dan moet u er werkelijk ook helemaal in kunnen opgaan.

Een tweede voorwaarde is: u kunt de innerlijke weg niet alleen volgen in uzelf, want uw wereld moet a.h.w. de weerkaatsing vormen van het innerlijke proces, anders komt u niet verder. En of u dan de resultaten magie wilt noemen, geestelijke bereiking of inwijding doet niet ter zake. Namen hebben weinig betekenis, zeker in dit verband. Wat betekenis heeft is wat u innerlijk voelt, wat u in u beleeft.

Als ik u nog een paar tips mag geven aan het einde van deze cursus. U heeft ze misschien al eens gehoord, maar het kan nooit kwaad ze nog eens te herhalen:

Onthoud, dat werkelijkheid voor ons op z'n minst vrede moet betekenen en als het even kan vreugde. Laten we daarom niet bang zijn voor de vreugden van ons leven, mits wij ze in onszelf als deel van onze eigen werkelijkheid kunnen aanvaarden. Dan zullen wij daardoor ongetwijfeld lichter van binnen worden en gelijktijdig vrijer naar buiten.

Bouw nooit op datgene wat buiten je is. Wat buiten je is, zie je toch nooit helemaal goed. Zelfs niet de medemensen die je denkt het best te kennen. Zij zijn toch nog een beetje anders dan je dacht. Bouw gewoon op jezelf.

Zoek vanuit jezelf je harmonie met de wereld, maar zoek het dan wel zo, dat het zo gezellig mogelijk blijft. Een mens, die zichzelf kweeft om door deze zelfkweeling zich te bewijzen dat hij rijp is voor een toestand van vrede, vind ik een dwaas. Dat is iemand, die zich laat overrijden om voortaan in staat te zijn deel te nemen aan het snelverkeer. Dat is waanzin.

Je leeft om te leven. Alle mogelijkheden van je leven staan voor je open. Dus kies nu die ervaringen die een beetje bij je passen en waarmee je nog een beetje gelukkig en blij kunt zijn, waaruit je ondanks alles nog een beetje kracht kunt putten. Probeer dan ook om al die dingen niet alleen maar als een uiterlijk proces te zien. Zie ze ook als een deel van jezelf, dan word je in jezelf bewuster.

Als je dat bewustzijn eenmaal hebt, dan is het vaak een kleine moeite om je gedachtenbeeld iets concreter te maken en met je hele wil en al je kracht naar buiten uit te stralen.

Als u dat allemaal heeft gedaan en als u alles wat er in de cursus is gezegd heeft geprobeerd en heeft geprobeerd aan te passen aan uzelf, dan denk ik zo dat er een ogenblik komt dat anderen denken dat u nu de dames de heksen en de heren de tovenaars zijn, omdat u zoveel gekke din-

gen kunt doen. Maar onthoud: het is niets bijzonders wat u doet. Het moet deel zijn van uw dagelijks leven. Voorbeeld:

Als u zegt: Ik zal u genezen, maar gelooft gij aan God? Gelooft gij aan de werking van de geest? Gelooft gij aan dit en aan dat, dan zal ik uit de kracht van dit en van dat u genezen. Nu zijt gij genezen! Dan heeft u een hele komedie opgevoerd. Maar soms kan het toch helpen.

Komedie helpt ook veel, want veel ellende van de mens is ook maar komedie die ze voor zichzelf opvoeren om zich te rechtvaardigen in een wereld waarin ze geen raad meer weten. Maar dan is het al niet waar, dan is het niet echt.

Als je zegt: Die mens is ziek. Natuurlijk, die genees ik. Zonder je af te vragen wie het zal doen of hoe. Dat is niet belangrijk. Per slot van rekening, als je een slokje neemt van het een of ander drankje, dan zeg je ook niet: zo zal ik het in mijn mond nemen, zo zal ik het doorslikken en zo zal ik het proeven. Behalve misschien wijnproevers. Dat zijn mensen die meest kostbare vochten gebruiken om hun tanden te spoelen.

Begrijp mij dus goed. Wat ik in deze narede wil zeggen: Je moet het op je eigen manier doen. Maar je moet het zo natuurlijk mogelijk doen. Het moet gewoon deel zijn van jezelf, van je innerlijk leven maar ook van je wereld daar buiten.

Zet geen grenzen tussen je innerlijke werkelijkheid en de werkelijkheid buiten je. Als je daarin slaagt, dan heb je de innerlijke weg gevonden. Dan heb je ook een weg gevonden naar een veel grotere waarheid, een veel bevredigender en prettiger leven zelfs en vooral naar een grotere eenheid met alle mogelijkheidswerelden inclusief de sferen waarin je ooit hebt vertoefd of ooit zult vertoeven.

Ik durf u niet garanderen dat u dan plotseling weet wat al u vorige incarnaties zijn geweest. Per slot van rekening, wat heeft u oraan te weten: ik ben vroeger een slaaf geweest, daarna ben ik een vorst geweest en daar voor was ik een aardvarken. Als je daaraan denkt, denk je: dat aardvarken werkt nog aardig lang door. Dat heeft geen zin. Je kunt het wel interessant vinden. Alleen in heel zeldzame gevallen kan het weleens helpen om je huidige leven beter te begrijpen.

Als u uw huidig leven kunt aanvaarden, verwerken en begrijpen, met alle krachten erin, de relatie tussen binnen en buiten voortdurend als eenheid beschouwen en niet als grote verschillen of tegenwichten, dan heeft u de innerlijke weg niet alleen gevonden, maar u beleeft haar.

Uit die beleving zult u geestelijke werelden leren kennen waar u bij past. Uit die beleving zult u alles omtrent uzelf leren beseffen voor zover het betrekking heeft op het heden.

Tenslotte en daar gaat het toch om, zult u waarschijnlijk niet zo vaak meer op aarde terugkomen. Dus dan kunt u in een geestelijke sfeer, in een geestelijk leven aan een groter geheel deelhebben.

Vergeet ~~een~~ ding niet: deze wereld waarin u heeft geleefd, blijft er altijd deel van. Want een innerlijke weg is en blijft een weg. Het bewustzijn kan hem bewandelen, de weg blijft bestaan. Een bewustzijn dat de weg in zijn geheel beseft, heeft een voleinding bereikt.

Daar wil ik het bij laten.

Het is de waarheid zo goed als ik haar kort kon samenvatten. Als u de neiging voelt om een beetje aan magie of aan esoterie te doen, denk daar eens over na. Probeer uw eigen werkelijke weg te vinden.

LEVENSMOED.

Ja, je moet leven. Maar als je niet moedig genoeg bent om te leven, ontbreekt de levensmoed. Toch is leven onontkoombaar. Het onontkoombare aanvaarden betekent de moed hebben om het onder ogen te zien.

Levensmoed vloeit voort uit ons besef dat het leven onvermijdelijk is en dat we in dat leven steeds alleen maar het beste moeten maken voor onszelf uit al datgene wat het leven maar te bieden heeft. Gewoon verder gaan. Je niet afvragen wat is geweest en wat zal komen, maar vandaag leven zo intens, zo volledig mogelijk. Niet bang zijn voor wat er kan gebeuren, maar eenvoudig datgene doen wat nu noodzakelijk is.

Levensmoed is eigenlijk de uitdrukking van de levenskracht die in ons is, maar nu zonder voorbehoud.

Levensmoed is de weerkaatsing van de eeuwigheid, zelfs in de beperking van ons huidig besef. Laat ons dan leven in vreugde. Dat kunnen we alleen bereiken, indien we de moed hebben om het leven zoals het is te aanvaarden. Alles wat erin bestaat onder ogen te zien en zo nodig tegemoet treden zeggende:

Niets kan mij gebeuren dat erg is, tenzij ik zou vergeten dat wat er in mij leeft en dat wat ik zelf ben.

Vrienden, hiermee is deze cursus afgelopen.

Ik weet niet hoe u erover denkt, wij vinden dat het gemiddelde rendement toch redelijk hoog is geweest, zelfs onder degenen die heel weinig aanwezig waren, maar die de lessen gelezen hebben. Wij zijn blij, dat we nog zoveel resultaten hebben kunnen bereiken.

Wij hopen, dat u de vreugde zult kennen van de resultaten die u waar heeft gemaakt in uw werkelijkheid en in uw wereld.

Wij wensen u veel kracht, veel licht en zelfs veel levensmoed toe, opdat u de vreugde, die bestaan betekent, voortdurend intenser moge beleven.

:--:

Z E K E R H E I D .

Het enige waarvan we zeker zijn is: dat niets zeker is. De mens, die zekerheid zoekt, zoekt geen zekerheid in de zin van het vaststaande feit. Hij zoekt de geborgenheid, het zich veilig weten tegenover de feiten. Daarom zijn zekerheden altijd dingen die voortdurend verschuiven en veranderen.

Wie zekerheid wil hebben, kan die vinden in zichzelf. Want in de mens zelf zit een voor die mens bepalende norm, een voor hem bepaalde structuur. Wie deze vindt, heeft het enige, dat voor hem onveranderlijk zeker zal zijn gedurende zijn gehele leven.

De uitingen ervan kunnen anders worden, natuurlijk. Door conditionering kan de uitdrukking een andere worden, zeer zeker. Maar wat je bent dat zul je altijd blijven.

Wie deze zekerheid vindt, heeft het enige uitgangspunt gevonden vanwaaruit hij ware zekerheden kan ontleenen aan de voortdurend in flux verkerende kosmos daar buiten. Want jezelf daarin erkennende, de processen van je wezen erkennende in al het andere, kom je dan tot het besef van verwantschap en dat is zekerheid.

Wij zoeken zekerheid tegen vijanden, tegen het andere. Maar als we in ons beseffen wat we zijn, is er geen andere meer; dan is er alleen de weerkaatsing van ons eigen ik.

Wie zichzelf niet vreest, behoeft dan ook de kosmos en de wereld niet te vrezen. Wie beseft hoe de eeuwigheid in hem bestaat, behoeft de dood niet te vrezen.

Zekerheid is: vind de kern van je eigen wezen en erken je dan in al datgene wat er om je heen gebeurt, wat zich rond je manifesteert.

Ik kan er alleen maar één ding aan toevoegen: De grote moeilijkheid is niet om jezelf te kennen, maar om het beeld dat in je bestaat omtrent jezelf te aanvaarden zonder te proberen de dingen weg te verklaren of, zoals een kennis van mij heeft gezegd, je zonden tot deugden te verklaren en omgekeerd.

DE REVOLUTIE IN DE WERELD

LES X.

WAAROM REVOLUTIE?

Als u dit onderwerp heeft gevolgd, zult u zich wel eens hebben afgevraagd: waarom nu eigenlijk revolutie? Evolutie zou beter zijn. Dat is niet waar.

In de wereld hebben we steeds te maken met een beweging die naar een top gaat. En wat dan de top is, is enige tijd daarna het laagste punt. Er is een voortdurende wisseling van belangen. Wat boven is komt beneden, wat beneden is komt boven. Dat betekent dus niet een werkelijke vooruitgang.

De menselijke samenleving wordt gekenmerkt door een voortdurende verandering van standpunten, waarderingen en inhouden. Om een voorbeeld te geven: zevenhonderd jaar geleden was astrologie de top van de wetenschap. Tegenwoordig is het het anathema van de wetenschappers. Daaruit kunnen we zien dat waarderingen veranderen.

Een mens, die op aarde leeft, moet goed begrijpen dat hij zich bevindt in steeds wisselende situaties, maar dat die situaties op zichzelf geen vooruitgang betekenen. Ze betekenen veel eerder verandering en daardoor vergroting van mogelijkheden.

Als we nadenken over de geestelijke ontwikkeling van de mens, dan zijn we geneigd te zeggen: De mens van vandaag is toch veel verstandiger. Hij kan toch veel meer, hij begrijpt veel meer dan de oermens. Maar die oermens kon intuïtief weten wat er in de natuur ging gebeuren. Hij had intuïtieve mogelijkheden om precies daar te jagen waar hij een voor hem aanvaardbare prooi vond. Hij wist waar hij - ook al was hij daar nog nooit geweest - met een zekerheid grenzende waarschijnlijkheid een veilig onderkomen voor de nacht kon vinden. Als u ziet hoe dat tegenwoordig gaat, dan moet u toch toegeven: De meeste mensen worden steeds door veranderingen in het weer overvallen. Wat ze zoeken kunnen ze nooit vinden. Wanneer ze een veilig onderdak moeten hebben, dan is er op z'n minst genomen een VVV en vele reserveringen voor nodig. De zaken veranderen gewoon. Dat de oermens misschien minder begreep, is waar. Hij begreep minder, maar aan de andere kant voelde hij veel meer dingen aan.

Als u nu alleen maar de oude mythologie nagaat, dan zal u opvallen dat veel van de verhalen over dondergoden e.d. aan de ene kant wel erg menselijk zijn, maar aan de andere kant een prima verklaring geven voor de fenomenen, als u de oorzaken die u nu kent eens vervangt door de naam van de hoofdgod. Dan blijkt het allemaal heel aardig samen te vallen.

Het is dus belangrijk, dat we niet verzeild raken in het dogma van de evolutie. Wij moeten begrijpen, dat alles wat zich op deze wereld in de

mensheid en ook in onszelf afspeelt in feite revolutionair is; dat wil zeggen wat beneden is komt boven, wat boven is komt naar beneden. Er is een voortdurende wisseling.

Het is deze wisseling die ons heeft gebracht tot allerlei beschouwingen over o.m. de veranderingen van mentaliteit die de komende tijd zullen kenmerken. Als wij zeggen: de grenzen tussen de geest en de stof zullen wegvallen, dan hebben wij het niet over iets wat nu en alleen nu kan gebeuren, dan hebben wij het over wat 2000 tot 4000 jaar geleden overal heeft bestaan, waar voorouderverering en bepaalde vormen van primitieve magie nog van afstammen.

Als wij het hebben over meditatiegroepen en over de nieuwe vormen van esoterie, dan denkt u waarschijnlijk: sjonge, sjonge we zijn toch ver gekomen. Maar vergeet u niet, dat heksen en tovenaars op hun manier precies hetzelfde deden al meer dan 6 à 700 jaar geleden. Er is niet veel nieuws onder de zon. Uiterlijkheden veranderen het wezen blijft gelijk.

Daarom moeten we ook niet proberen om onze wereld te veranderen zo vreemd als het moge klinken; die verandert vanzelf wel. Wat wij moeten doen is proberen om niet, zoals de wereld meestal doet, van het ene uiterste te revolueren naar het andere uiterste, maar om de kernwaarde van het uiterste dat nu buiten ons bestaat te verenigen met de restanten van de vorige piek die nog in ons leeft. Men zal zeggen: Dat komt zo zelden voor.

Als we nu alleen de kwestie van mediumschap nemen, dan durf ik wedden dat er in Nederland meer dan 100.000 mediums zijn die, als ze zich onder de juiste condities zouden ontwikkelen en niet bang ervoor zouden zijn, heel goede resultaten kunnen leveren. Toch is het aantal top-mediums in Nederland, de werkelijk goede, minder dan 100. Dat moet toch wel te denken geven.

Er zijn heel veel mensen in meer of mindere mate telepathisch of helderziend, maar ze willen er niets mee doen. Waarom? Omdat zij alleen binnen hun eigen manier van denken en volgens hun eigen maatstaven van begrip en waardering ermee zouden willen werken. Zij begrijpen niet, dat die dingen er eenvoudig zijn. Gebruik je ze als aanvulling voor al hetgeen er is, dan krijgen ze als vanzelf wel hun betekenis. Probeer je ze te scheiden of te onderdrukken, dan betekenen ze een belasting ook voor datgene wat op het ogenblik in je wereld is aanvaard. Waarom zouden we dus het verleden niet samensmelten met het heden?

Dan heb ik het niet over de verhalen van wat we vroeger zijn geweest. Ik heb het doorgewoond over de kwaliteiten en eigenschappen en eventueel ook de feiten die wij, als we op aarde komen, hebben meegebracht uit vroegere stoffelijke bestaansvormen of uit bepaalde geestelijke ervaringen. Die dingen zijn belangrijk. Niet omdat ze nieuw zijn of beter zijn dan wat er nu is, maar omdat ze kunnen aanvullen wat er nu is.

Van een revolutie werd eens gezegd: De slaven van het ene regime worden de meesters van het andere. Maar de meesters worden dan ook tot slaven gedegradeerd. Dat is waar.

Bij een revolutie is geen sprake van een werkelijke vernieuwing. Er is alleen sprake van een verandering van verhoudingen. In uw wereld veranderen de verhoudingen voortdurend. De relatie tussen de mensen krijgt andere aspecten, maar ze blijft menselijk. De relatie tussen staten, in feite tussen machthebbers, krijgt andere aspecten zo te zien. Maar als je het nagaat, dan scheelt het niet zoveel met vroeger.

Als we kijken naar de wijze lieden die op het ogenblik het lot van de mensheid zeggen te bestieren, dan schelen ze heus niet zo verschrikkelijk veel in hun motieven, beweegredenen en zelfs in manifestatie met de vroegere koningen en vorsten die als absolute heersers probeerden te regeren

en dachten: de hele wereld is ondergeschikt aan mijn geloven en mijn denken.

Realiseer u dat. Pas als u zich dat heeft gerealiseerd en bereid bent uw innerlijke waarden, ook al kunt u ze niet helemaal omschrijven of begrijpen, toe te voegen aan uw huidig wereldbestaan en uw huidige beschouwing van een beleving van die wereld, doet u persoonlijk een stap vooruit.

Een persoonlijke evolutie is mogelijk. Wij evolueren door een verandering van ons bewustzijn. Een grotere wereld beleven wij. Wij krijgen allerlei krachten, die wel altijd de onze zijn geweest maar die we nooit hebben gebruikt, nu als een aanvulling voor datgene wat we normalerwijs op aarde al zijn. Wij hebben daaraan reeds een paar lessen gewijd.

Dan zijn de methoden die we daarvoor gebruiken op zichzelf niet belangrijk. Het gaat erom dat we zelf evolueren zonder blind te zijn voor de voortdurende omwenteling in onze wereld die echter niet per se een verbetering of een verandering betekent; die zelfs niet betekent dat er nieuwe waarden of verhoudingen ontstaan die geestelijk van belang zijn.

Dat ik boven dit laatste onderwerp als titel heb gezet: Waarom revolutie? zal u nu wel duidelijk zijn geworden. Maar u zult zich afvragen: wat moeten wij dan geestelijk zijn en doen om verder te komen?

Dat kan ik misschien het best duidelijk maken, als ik nog even de Aquariusperiode aanstip en wijs op datgene wat zich op het ogenblik afspeelt. Aquarius is enerzijds technisch, anderzijds occult. Het is de gever, inderdaad. Maar hij geeft niet in persoonlijke relatie, alleen in erkenning van een totaliteit. Als wij de Waterman zo beschrijven, dan geven wij gelijktijdig de karakteristiek van het tijdperk aan dat aanbreekt.

Een mens, die wil leven met begrip voor de techniek zonder gelijktijdig zijn mens-zijn te verliezen, moet die techniek wel aanvullen met het paranormale, het occulte, omdat hij alleen op deze manier meester kan blijven over de techniek en er niet door zal worden beheerst. Het is duidelijk, het occultisme zal aan alle kanten opgang maken.

Nu zal daar veel bij zijn dat bijgeloof heet. Ik zou zeggen: Mensen, maak je niet zo druk over bijgeloof. Menig geloof is opgebouwd op bijgelovigheden. En menig bijgeloof is, als je de resultaten beschouwt, uitermate geloofwaardig. Het gaat niet om de definitie. Het gaat om het wezen der dingen. Laten we dan maar rustig alle bijgelovigheden van deze tijd (het zijn er nogal wat) aanvaarden. Ze zijn een overgangverschijnsel. Wij kunnen niet zonder dit. Maar als wij ontdekken dat we paranormaal mogelijkheden hebben, dan moeten we ook niet denken dat wij het daarmee kunnen redden.

In de Aquariusperiode kun je niet alles met alleen paranormale krachten volbrengen. Je zult wel degelijk moeten terugrijpen naar de bestaande mogelijkheden en technieken. Het is een samensmelting van twee gebieden die in de afgelopen drie eeuwen zeker en waarschijnlijk al vele eeuwen voordien eigenlijk gesplitst zijn, namelijk het geestelijke en het stoffelijke weten. Deze beide moeten versmelten.

Een Waterman is over het algemeen naast de pragmatische aanpak van zijn problemen ook nogal filosofisch ingesteld. Goed, u moogt filosofisch zijn. Daar is niets op tegen. Maar een filosofie heeft alleen zin, indien ze voert tot praktische resultaten. Praktische handelingen hebben alleen betekenis, indien daardoor ook in de innerlijke wereld iets verandert. Het is een samenvloeien van de dingen.

Dan zullen heel veel dingen die op het ogenblik onaantastbaar lijken binnen niet al te lange tijd van hun troon worden gestoten. Het is zelfs nu reeds duidelijk dat de z.g. exacte wetenschappen meer en meer onder druk komen te staan van mensen die eigenlijk meer filosofen dan wetenschappers zijn. Het is eveneens duidelijk, dat op andere gebieden (ik denk aan geneeskunde, psychiatrie) paranormale behandelmethoden en het gebruik

van allerlei wetenschappelijk niet aanvaardbare middelen toeneemt. Er moet een nieuwe synthese worden gevonden.

Deze syntheses moeten wij in ons eigen leven eveneens vinden. Wij moeten een brug weten te slaan tussen de zuiver stoffelijke zaken, inclusief onze stoffelijke behoeften, noden en angsten en onze geestelijke wereld, onze geestelijke werkelijkheid.

Daarvoor kun je allerlei technieken gebruiken zoals mediteren, contempleren (ofschoon heel veel mensen dat als een vermomming gebruiken voor een middagdutje), het volgen van bepaalde occulte scholen, het volbrengen van bepaalde rituelen. Laten we eerlijk zijn, op zichzelf zijn die dingen niet belangrijk. Het gaat meer om wat er feitelijk gebeurt.

Een typisch voorbeeld kunnen wij misschien vinden in een White Coven (een witte heksenkring) die probeert iets te doen voor - laten we zeggen - een zieke of een ramp te voorkomen. Men heeft zelfs in de Slag om Engeland willen ingrijpen indertijd en dat is aardig gelukt.

Wat doe je? Heel eenvoudig: je stelt je voor dat je paranormaal, dus magisch, iets tot stand kunt brengen dat redelijk gezien onmogelijk is. Je werkt met wasbeeldjes, met voorstellingen, met symbooltekeningen, met vloeistofmengsels. Die worden dan op een soort altaartje neergezet. Degene die de uitvoerder is (bij ons zouden ze celebrant zeggen) is dan voortdurend bezig met prevelen, doorboren of bestrijken van een wasbeeldje. De rest van de aanwezigen loopt eromheen te sjokken terwijl allen een lied zingen. Dat is toch eigenlijk idioot. Volksdansen gepaard gaand met priesterlijke gebaren. En dat zou een wetenschappelijk resultaat geven?

Maar nu het eigenaardige: deze magie die vaak betrekkelijk zinledig is, heeft wel een aantal mensen genezen die volgens de medische wetenschap niet te genezen waren. Er zijn resultaten t.a.v. oogst en groei van gewassen verkregen die niet kunnen worden toegeschreven alleen aan weertype, bemesting en normale technische zaken. Zij hebben dus iets tot stand gebracht.

Als de heksen nu zeggen: Wij doen dit door middel van onze rituelen, dan hebben ze maar heel beperkt gelijk. De rite is namelijk datgene waarin ze de kracht en de suggestie voor zichzelf opbouwen waardoor ze in staat zijn geestelijke kracht te projecteren naar het punt van hun bemoeiingen. Dan gaat het dus niet om het ritueel van die heksen al lopen ze ook met nog zoveel geestenzwaarden en geestendolken; dat maakt geen cent verschil uit. Waar het om gaat, is hun innerlijke toestand.

Wanneer die innerlijke toestand wordt opgezweept, wanneer daar op een gegeven ogenblik het absolute geloof komt: nu gebeurt het. Dan gebeurt er iets. Dat zijn dingen die zou men in deze tijd ook wel kunnen gebruiken.

Ik denk niet dat het u lukt om de een of andere staatsman zijn nek te laten breken. Je moet daarvoor wel heel bekwaam zijn in de zwarte magie. Maar dat zijn zaken daar mogen wij u zelfs niet over voorlichten.

Ik denk ook niet, dat u de wereld kunt verbeteren. Maar wat u wel kunt doen is uw eigen krachten beter beseffen en daarvan ook een rationeler gebruik te maken. Het behoeft toch niet allemaal verklaarbaar te zijn, als het maar werkt. Dat is een van de dingen die in de Aquariustijd toeneemt.

Hetzelfde is het met het contact met onze wereld. Natuurlijk, iemand die doden ziet, is hoogstens een spokenkijker. Iemand die helderhorend is, is iemand die last heeft van verstopping in de Eustachiusholte. Ik weet dat allemaal wel. Maar als die mededelingen nu kloppen, als die beelden juist zijn, hoe wil je dat dan wegverklaren?

Er zijn velen onder u die soms iets weten zonder te weten hoe. En die dan zeggen: Ach, je bent gek. Dat kun je toch niet doen. En dan stappen ze toch in die trein, ze nemen toch die tram, ze gaan toch naar Scheveningen, terwijl ze het gevoel hebben dat ze beter naar het Concertgebouw kunnen gaan. De gevolgen zien ze dan zelf wel.

Laten we aannemen, dat in deze omwenteling de geestelijke (de magische) kwaliteiten van de mens steeds meer naar buiten zullen komen, terwijl de z.g. rationele kwaliteiten in verhouding dalen. Het geestelijke zal meester worden van het materiële. Zoals nu het materiële steeds heeft geprobeerd meester te zijn van de geest.

Dan is er ook in dit opzicht sprake van revolutie, niet van evolutie. Datgene wat er is, komt op een andere manier naar buiten. Wij, ons aanpassende hieraan, moeten ons hoeden voor die ene fout die zo ontzettend vaak wordt gemaakt: dat wij het ene plotseling verklaren tot alleenzaligmakend en het andere terzijde werpen.

Wij komen dan in dezelfde situatie te verkeren als Dr. Spock. Een zeer geleerde man die op grond van vele bewijzen en overpeinzingen meende, dat je kinderen niet moogt slaan en straffen. Je moet ze vrij laten. Toen hij op wat altere leeftijd temidden van een aantal jongeren terecht kwam die hem, naar zijn begrippen althans, nogal tergden, riep hij uit: Waarom geef je die krengen niet een flinke opdonder! Kijk, die fout zou ons kunnen overkomen, als wij zeggen: wij moeten het alleen van de geest hebben.

Als wij het alleen van de geest willen hebben, dan komt er een ogenblik dat die geest ons lastig valt en dat we zeggen: Ik wou dat die geest ik weet niet waar zat, maar niet hier. Omdat wij eenvoudig eenzijdig zijn geweest. Maar als je beide kanten blijft beschouwen, dan had Dr. Spock moeten zeggen: Houd er rekening mee dat onrechtvaardige straffen grote schade kunnen berokkenen aan de kinderziel. Hij had er aan de andere kant bij moeten zeggen: De ervaring leert echter dat kinderen, die geen discipline worden bijgebracht de meest onuitstaanbare burgers worden die er ooit zijn geweest. Als u het niet gelooft, dan kunt u om u heen kijken in deze dagen.

Al die dingen bij elkaar zeggen toch heel duidelijk dat we juist in een tijd van verandering het oude niet moeten weggooien, maar het moeten aanvullen met het nieuwe. Dat we niet moeten uitgaan van een totaal veranderde wereld, want die komt er eigenlijk niet. Maar dat we moeten uitgaan van een wereld waarin de nadruk verandert. Bij erkenning van de verandering van nadruk wordt de hanteerbaarheid van de materie voor ons feitelijk groter in plaats van kleiner. Maar degenen, die de zwenking meemaken zonder te beseffen wat er verder aan verbonden is, zullen het slachtoffer worden van hun eigen eenzijdigheden zoals dat altijd in alle perioden het geval is geweest.

Dan blijft mij in deze laatste inleiding, die een soort uitgeleide moet betekenen voor al hetgeen eraan vooraf ging, alleen nog over u duidelijk te maken wat de essentie is van deze revolutie in de tijd.

Wij leven in een voortdurende terugkeer naar de materie (incarnatie zeggen ze dan). Dit is belangrijk voor ons, omdat de materie ons ervaringsmogelijkheden biedt die in de geestelijke werelden niet bestaan en in andere minder intense bindingen met de materie niet bereikbaar zijn. In deze cirkelgang zal ons wezen geestelijk geheel dan wel groten-deels materieel reageren en denken.

Wanneer beide langzamerhand een eenheid vormen, houdt voor ons de noodzaak voor verdere incarnatie op aarde op. Wij zullen dan in staat zijn om stof en geest als een eenheid te behandelen en daardoor betreden wij werelden waarin het samenvloeien van geest en stof op een totaal andere en veel meer scheppende manier kenbaar wordt. Wij moeten daarom

op aarde niet bang zijn voor hetgeen de wereld biedt.

Aan de ene kant biedt ze stoffelijke aspecten. Die moet je volgens je eigen weten en kunnen natuurlijk verwezenlijken; die moet je aanvaarden. Maar daarnaast zijn er allerlei geestelijke werkingen, betekenissen. Laat je door de stof niet ertoe brengen die opzij te zetten. Integendeel, probeer juist je geestelijke waarheid, je betekenis, zelfs je vage innerlijk aanvoelen van juistheid of van licht zodanig te gebruiken dat de materiële beleving, uitdrukking en actie gelijktijdig dit innerlijk licht weergeeft.

Wanneer wij innerlijk en uiterlijk kunnen samentrekken, dan zullen wij voor het eerst in een situatie zijn waarin de revolutie op aarde ons weinig of niets meer te zeggen heeft. Dan ontdekken wij dat het niet gaat om systemen, maar om een manier van mens-zijn. Dan ontdekken wij dat het niet meer gaat om leerstellingen, maar om een waarheid die in ons zodanig bestaat dat wij die buiten ons waar kunnen zien worden. Dan ontdekken wij dat beleven en geloven een en hetzelfde behoren te zijn.

In uw dagen zult u zich vaak stoten aan veranderingen. U zult zeggen: Waarom nu dit? Hoe kunnen de mensen dat nu toch doen? Zijn ze niet verstandiger?

U heeft vanuit uw standpunt ongetwijfeld gelijk. Maar vraag u eens af wat daar achter steekt. Probeer te begrijpen wat zich afspeelt. U zult tot uw verbazing constateren dat degenen, die overal hun alias (schuilnaam) op de muren kalken, de mensen zijn die zoeken naar een vestiging van hun persoonlijke waarde en betekenis.

U zult ontdekken, dat degenen die met bruto geweld op de wereld om hen heen schijnen te reageren dit in feite doen om hun eigen gevoel van machteloosheid te verdrijven.

U zult ontdekken dat degenen, die met een grote ferociteit hun waarheden aan anderen trachten op te dringen, dat in feite doen omdat ze innerlijk niet meer zeker zijn.

U zult ontdekken dat het geheel van al die fouten die u nu constateert een onevenwichtigheid is, dat er een ander evenwicht denkbaar is, maar dat een evenwicht alleen denkbaar is, als de mens anders gaat reageren.

Daar heeft u dan de oplossing in een tijd van omwenteling als deze. Door begrijpen kan ik juist handelen zonder mij door de verschijnselen te laten bepalen. Ik kan de essentie der dingen voortdurend begrijpen, hanteren en een uitdrukking daarvan in mijn wereld tot stand brengen die voor mijzelf en voor anderen aanvaardbaar is.

Nu we toch bezig zijn, waarom zouden we in deze tijd niet proberen om de zaak ook eens wat anders te bekijken?

Mensen lezen in schotschriften, brochures, tijdschriften, kranten over alle ellende die er in de wereld is. Het is natuurlijk verschrikkelijk dat er zoveel ellende in de wereld is. Maar zou het niet verstandiger zijn om je niet bezig te houden met de ellende die elders bestaat, doch je bezig te houden met de ellende die je zelf op dit moment kunt verminderen?

Wij moeten terug naar het leven per moment. Met alle plannen en voorzorgen kun je niets veranderen. Je werpt alleen maar vraagstukken op. Dan krijg je zo van die verhalen: of de Club van Rome toch niet gelijk krijgt met haar veronderstellingen omtrent Daar hebben we weinig aan. Als je je bezighoudt met de problemen die zullen ontstaan over zoveel jaren, vergeet je iets te doen voor de problemen die er nu zijn.

Als je je bezighoudt met de problemen van de Derde Wereld, vergeet je dat er zeer grote problemen in je eigen gemeenschap, in je eigen omgeving bestaan. Doe daar eerst wat aan.

Als je je bezighoudt met allerlei theorieën over menselijkheid en medemenselijkheid, dan krijg je schitterende denkbelden; je kunt ze alleen

niet waarmaken. Misschien kun je je wel eens afvragen, of je niet een beetje meer medemens kunt zijn voor een ander; of je de afstand tussen jezelf en anderen iets kunt verminderen. Daar zou je veel meer mee kunnen doen.

Zo'n omwenteling doormaken is niet gemakkelijk. Je kunt haar echter aanmerkelijk vereenvoudigen, als je weer terugkeert tot de de vraag: wat kan ik doen? Zolang je bezig bent met het scheppen van noodzaken en verplichtingen voor de gemeenschap, schep je in feite voortdurend onvolkomenheden, die wat een zegen zouden moeten zijn op den duur veranderen in een vloek.

Als je je bezighoudt met wat je hier en nu voor anderen kunt doen, dan zul je heel vaak wel andere dingen moeten doen en anders moeten denken en reageren. Je hebt niet meer één stelling, één beleidslijn waaraan je je kunt vasthouden. Maar je hebt wel een groot voordeel, namelijk dat de problemen van vandaag zodanig worden opgelost dat er morgen weliswaar nieuwe problemen zijn, maar dat die niet groter worden dan die van vandaag. Nu ja, dit is maar een bijkomstige gedachte.

Alles zal toch wel terugvallen op het geestelijke geheel waaruit we zijn voortgekomen. Alle gebeuren zullen tenslotte worden herleid tot een eenheid en een harmonie, ook al kunnen wij dat niet beseffen. Maar wat wij nu doen, is wel bepalend voor de manier waarop wij beseffen; en dat is heel belangrijk.

Als ik de mensen van vandaag een raad mag geven en daarmee niet teveel herhaal wat anderen ook al hebben gezegd, dan is het deze:

Probeer in uw leven zo blij mogelijk te zijn. Doe geen dingen die u zelf absoluut onjuist acht. Voor de rest, geniet van uw leven; daarvoor heeft u het gekregen.

Als er impulsen in u opkomen die u niet helemaal kunt begrijpen, probeer u dan voor te stellen wat ze betekenen. Als u weet wat ze in de wereld betekenen, dan kunt u misschien toch daarmee iets doen.

Vraag u niet af, of er een geleidegeest is of een Meester die u verder zal geleiden. Vraag u alleen maar af, of u innerlijk positief kunt staan tegenover uw wereld.

Veroordeel zo weinig mogelijk. Probeer niet te beoordelen op theoretische gronden, kijk naar de praktijk.

U bent een stoffelijk mens, beleef uw lichamelijkeheid. In die stoffelijke mens leeft een geest. Leef uw geestelijke waarde. En als het even kan, laar die beide samenvloeien en culminereren in die ervaringen waardoor u niet alleen voor dit leven, maar voor uw totale bestaan wijzer, harmonischer en sterker wordt.

Verloochen uw krachten niet, verloochen uw wezen niet. Maak een positief gebruik van beide in een wereld die u zo positief mogelijk benadert. Dat is mijn raad.

DE ZEVEN LEVENS VAN JAN.

Er wordt ontzettend veel gesproken over reïncarnatie, maar er zijn weinig mensen die zich kunnen voorstellen hoe dat gaat.

Jan is iemand, die het van zichzelf ook niet weet. Toch is het verhaal eigenlijk een voortdurende herhaling.

Toen Jan werd geboren (hij had natuurlijk een andere naam, maar ik blijf hem Jan noemen) en voor de eerste keer in menselijke gedaante de wereld betrad, dacht hij dat hij in een paradijs terecht was gekomen. Dat duurde drie maanden. Daarna werd hij geconfronteerd met de moeilijkheden van het leven en bleek hij horig te zijn. Hij heeft gewerkt ongeveer vanaf zijn 7e jaar. Toen hij een jaar of 18 was, is hij zelfs getrouwd.

Zijn grootste vijandin was de bazin, de vrouw van zijn meester. In een voortdurende strijd, innerlijk en uiterlijk, om haar op welke wijze dan ook betaald te zetten dat hij zichzelf niet prettig voelde, heeft hij het gebracht tot de rijpe leeftijd van 38 jaar, daarna overleed hij.

Na enige tijd van geestelijk bestaan en herbezinnen, kwam hij voor de tweede keer op aarde. Onze Jan werd geboren in een redelijke middenstandsfamilie die een eigen bedrijf had. Vader was schrijnwerker. Hij had wat leerlingen. Hij werkte ook voor de haute volée van die tijd: ridders, enkele baronnen en een graaf.

Jan vond het leven wel aardig. En al moest hij dan ook de werkplaats in, hij leerde wat. Hij leerde wat latijn, wat lezen en schrijven.

Al heel snel klopte ook zijn hart weer warmer. Hij huwde met een dame, die hem om welke reden dan ook in het bijzonder aansprak. Hij wist natuurlijk niet, dat dat de incarnatie was van zijn bazin die hij in zijn vorig leven had bestreden. Hij kwam soms met haar tot overeenstemming, maar ik moet zeggen, ook in zijn leven was de strijd lust huiselijk voortdurend aanwezig. Daar speelde ook zijn schoonmoeder een rol in; die was vroeger zijn vrouw geweest.

Hij vond verder een leerling die hij lekker kon pesten (zijn vroegere baas). Daarnaast had hij een groot respect voor de dorpspastoor die in zijn vroeger leven in zijn omgeving een soort dorpsidoot was geweest.

Zo bereikte hij voor die tijd toch wel de zeer redelijke leeftijd van 43 jaar waarna hij wederom naar de geestelijke sferen vertrok om zich daar verder te beraden over zijn nieuwe mogelijkheden.

Maar ja, in de geest ging het niet goed en Jan keerde terug op aarde. Hij dacht dat hij het deze keer heel goed had bekeken. Hij werd geboren in een adelijk gezin. Hij werd vertroeteld door iedereen en alles al had zijn vader nogal wat strenge eisen aan hem. Nu was dat te begrijpen. Hij was de dorpsidoot en de dorpspastoor uit de vorige incarnaties.

In die tijd had hij ook een bijzondere liefhebberij voor houtbewerking. Het was in de mode. Edellieden bedreven soms enig handwerk. Hier kwam ook de vroegere incarnatie weer naar voren zodat hij menig schrijn voor zichzelf heeft vervaardigd, ofschoon hij toen nog niet wist of hij niet beter aan een doodkist had kunnen beginnen.

Ook hier huwde hij weer. Het was nu zijn vorige vrouw. Zijn bazin van vroer bleek zijn schoonmoeder te zijn. De strijd ging weer lustig verder.

Er kwam toen een revolutie en alle voordelen die Jan had genoten werden langzaam maar zeker tot nul gereduceerd tot hij eindelijk alleen nog zijn degen, zijn pretentie en een paar wat versleten gewaden over had. In die tijd overleden eerst zijn schoonmoeder, daarna zijn echtgenote en toen Jan besloot om dan maar revolutionair te worden, was het te laat, want hij werd al aangeklaagd.

Nu moet ik zeggen: Jan was niet iemand om snel zijn kop te verliezen, maar in dit geval is het dan toch gebeurd dankzij een wonderbaarlijke uitvinding van Dr. Guillotin. Het resultaat was, dat hij geestelijk besloot zijn stoffelijk leven zo snel mogelijk te hervatten.

Deze keer koos hij dan voor een meer volkse en revolutionaire rol. Als sansculotte kwam hij dan ook naar Nederland waar hij zijn ex-bazin aantrof als een waardin en waar hij later ook nog zijn vroegere echtgenote als boerenmaagd aantrof. Met beiden heeft hij een ietwat gewelddadige maar wel intieme relatie gehad. Hij kon echter niet tegen de vermoeidheden op die voortvloeiden uit zijn voortdurende dienst zowel in die van de Republiek als in die van Eros. Deze twee diensten tezamen waren teveel en hij bezweek dus al toen hij pas 31 jaar was. Ook hier bleef een zekere onvoldaanheid bestaan en hij keerde terug.

Nu was hij een gewoon Hollandse burger. Zijn vorige levens, zoals u heeft begrepen, hebben zich afgespeeld o.m. in Frankrijk en Italië. Waarom kwam hij naar Nederland? Vermoedelijk omdat hij dacht: daar kunnen we het verleden nog een keer herbeleven.

Hij was wederom in een redelijke middenstandsfamilie terecht gekomen met zeer revolutionaire denkbeelden. Hij heeft meegewerkt aan de eerste industrialisatie en werd de stichter van een groot geslacht. Een geslacht dat grote fabrieken had en dat zodanig bij de pinken was, dat er menig gloeilampje is aangegaan. Hij bereikte nu de rijpe leeftijd van 63 jaren, maar heeft de eerste gloeilamp nog niet zien branden.

Zijn volgende incarnatie was eveneens tamelijk snel en die zouden we als een soort vergaarbak-incarnatie kunnen beschouwen. Hij was hier een tamelijk rijke jongeman, deel van een industrieel geheel en heeft daarin geprobeerd om ook voor de arbeiders het goede te doen. Hij was altijd in zijn hart erg bang voor opstanden en voelde zich in de menigte niet erg op zijn gemak. Vermoedelijk is dat te herleiden tot de tijd dat hij naar het staats-scheermes werd geleid omringd door huilende horden. Hij heeft het hier aardig opgebouwd. Hij werd 52 jaar.

Toen hij eindelijk overleed, had hij wederom relaties gehad, zij het nu buitenechtelijke, met beide vorige dames die in alle incarnaties voorkwamen. Hij had er bovendien een paar nieuwe sterren bij opgenomen. De bezinning bracht hem in een situatie waarin hij met zichzelf geen raad wist. En zo kwam Jan in zijn laatste incarnatie terecht.

Jan was gehuwd, want hij was een aardige meid geworden. Daarbij was zijn hartsvriendin zijn vroegere bazin, schoonmoeder enz. De buurman voor wie hij - al is het metterdaad waarschijnlijk nooit tot uiting gekomen - toch wel wat prettige gevoelens had, was zijn vroegere echtgenote die eveneens in een andere sexe terecht was gekomen.

Zo leefde hij als werknemer tevreden en is kortgeleden volgens de traditie van de tijd gecremeerd. Hij liet niet allemaal treurende mensen achter.

Als hij nu al die incarnaties bekijkt, kan hij van zichzelf zeggen: Als ik alles samenvoeg, dan heb ik mij mijn eigen angsten van incarnatie tot incarnatie bezorgd. Ik heb mijn eigen bekwaamheden opgevoerd. En dat ik als huisvrouw zo handig met hamer en spijkers kon omgaan, heb ik ongetwijfeld te danken aan mijn schrijnwerkersrelatie van eens.

Zo voegt zich alles samen tot een beeld van bekwaamheid, een beeld ook van onvermogen. Een beeld van angsten maar ook van idealen en dromen. Want een mens, die vele incarnaties doormaakt is een vergaarbak geworden van ervaringen en pogingen daartoe in alle tijden. Als hij daaruit eenmaal wakker schrikt, dan is het om te constateren: ik heb zonder het te weten al datgene wat voor mij kostbaar was bewaard door alle tijden heen. Toch ben ik mijzelf gebleven en ik heb mijzelf beter leren kennen.

Als hij zich nu bij die zelferkenning niet doodschrikt, dat kan een geest ook nog overkomen, dan incarneert hij niet weer en zal hij vermoedelijk

nu wel enige tijd in de geest doorbrengen. Maar het is heel goed mogelijk, dat hij binnenkort toch weer wordt geboren. Dan weet ik niet of hij een jongetje of een meisje zal zijn. Ik weet zelfs niet of over zijn aankomst BTW betaald zal moeten worden. Alles is mogelijk in deze dagen.

Wel weet ik zeker, dat deze reïncarnatiecyclus, die ik nu wat onvolledig en speels heb toegelicht, een voorbeeld kan zijn voor zeer vele incarnatiecycli van mensen, zelfs die hier aanwezig zijn. Die dingen gebeuren zo.

Als je de levens van Jan nagaat, dan denk je: het is een leuk verhaal. Maar als je je eigen levens zou kunnen nagaan, dan zou je tot de conclusie komen: ik heb mijzelf veel onredelijkheden aangedaan. Ik heb mijzelf belast met ervaringen, met angsten. Ik heb mijzelf ook vaak bevrijd van bepaalde omstandigheden.

De taak van iemand die incarneert is om te leven zo harmonisch als hij maar kan met de middelen die hij zelf daartoe beschikbaar heeft gesteld.

Zo u vindt, dat reïncarnatie eigenlijk geen verhaal is voor een cursus als deze, dan moet u één ding onthouden: U heeft nu een cursus gevolgd. Dat had Jan misschien ook kunnen doen in zijn tijd. Datgene wat hij er werkelijk uit geleerd zou hebben, zou een gunstig punt zijn geweest in een volgende incarnatie.

Wie weet, is dat voor u ook het geval. En als het niet het geval is, nu ja, u heeft in ieder geval een goede poging gewaagd in de richting van harmonie.

Een ander punt dat hierbij interessant is: Er zijn mensen die maken zich over de dood zo ontzettend veel zorgen. Ze denken van zichzelf dat ze in het eeuwige duister komen of in het eeuwige licht. Ze weten eigenlijk niet wat ze liever hebben.

De werkelijkheid is, dat je jezelf moet hervinden, altijd weer. Als je in staat bent om jezelf te aanvaarden zoals je bent, dan zul je ontdekken: soms kan ik niet meer verder in de geest. Dan incarneer je. Dus dood is eigenlijk alleen maar het einde van een hoofdstuk. Het is niet het einde van een bepaalde bestaansvorm of van bepaalde mogelijkheden.

Als ik het leven van Jan zou willen uitzetten op de tijdspiraal, dan zou ik moeten zeggen: Hij heeft eigenlijk elke keer toch weer een beetje hetzelfde gedaan. Jan heeft zichzelf altijd weer iets overschat, de wereld iets onderschat en hij heeft in de schatten die hij dan toch wilde bezitten zich nu en dan aardig vergist. Maar dit is menselijk en het komt ontzettend veel voor.

Zou ik kijken naar een eeuwige waarde, dan kan ik alleen maar zeggen: Elke mens zal alle mogelijkheden die hij bezit moeten waarmaken. Dat is een heel karwei al denkt u er nu misschien anders over. Als je deze keer deugdzaam bent, dan is het bijna zeker dat je in een volgende incarnatie zeer zondig zult zijn, althans volgens je huidig begrip. Als je in deze incarnatie bijzonder wijs bent geweest, dan zul je in de ogen van anderen in een volgende incarnatie zeker een dwaas lijken, want alles verandert.

Alles is tegenstelling, omdat wij alleen in de tegenstelling tot een erkenning van onszelf en onze mogelijkheden kunnen komen.

De werkelijkheid van incarnaties is, dat ze even vluchtig zijn als dromen. Een mensenleven lijkt ontzettend lang. Dat is het niet. Een mensenleven is gewoon een droom en als je wakker wordt, besta je geestelijk verder. In het geestelijke bestaan leer je dat dromen betekenis hebben.

Dromen zijn de gidsen die je voeren naar de juiste houding, tot het juiste handelen, het juiste begrijpen. Maar als je alleen droomt en je

doet er niets mee, dan zul je de volgende keer weer hetzelfde dromen. Herhaling op herhaling is kenmerkend voor incarnaties van mensen die geestelijk niet in staat zijn al datgene wat ze zijn en doen op de juiste wijze te verwerken.

Voortdurende vernieuwing en afwisseling van incarnatie tot incarnatie is het lot en de vreugde van degenen die zichzelf hebben kunnen aanvaarden in een geestelijke wereld. Zij zullen met een zekere kracht, een zekere vreugde en ondanks alles in een voortdurende lach op aarde terugkeren om daar zichzelf nog beter te omschrijven en zo hun relatie met de eeuwigheid beter te bepalen.

Als u een mens vindt met een werkelijk gevoel voor humor, dan kunt u zeggen: Dat is iemand die deze keer toch wel gunstig is geïncarneerd. De voorgaande geestelijke periode zal dus zeer nuttig zijn geweest. En als je mensen ziet die geen gevoel voor humor hebben, die met een ijzeren letterlijkheid hun leven lijdend en verbijtend ondergaan, dan kun je zeggen: Dat zijn mensen op herhalingsoefening. Zij zijn niet wijzer geworden in hun geestelijk bestaan en daardoor strijden ze nu tegen hetzelfde dat ze in een vorig leven al hadden kunnen overwinnen.

Waaruit, zoals bij elk betoog natuurlijk, een les moet volgen. Wij zijn tenslotte in Nederland en een stuk zonder inhoud en les, een preek zonder eindconclusie, een politieke lezing zonder morele verantwoordelijkheden aan te stippen dat is niet denkbaar. Dus ook geen betoog als het mijne zonder een les, die daaraan dient te worden gekoppeld. Mijn les is dan deze:

Als u uw leven aanvaardt, kunt u ondanks alles altijd weer vreugdige ogenblikken beleven. Als u in staat bent om uw eigen belangrĳkheid en die van de wereld een beetje te relativieren, dan kunt u altijd nog wel een keer lachen, dan is er altijd wel weer enige vreugdige beleving, enige ontspanning te vinden in het zijn. Als u die dingen doet en u leert verder al datgene wat u uiterlijk bent innerlijk te verwerken en te beseffen, dan garandeer ik u dat u een goede kans maakt om niet meer te incarneren of nog vreugdiger en nog beter.

Wat ook uw verdere bestemming moge zijn de dood is nimmer het laatste punt of het uitroepteken achter het bestaan. Het is eerder een rijtje asteriks aangevende: wordt vervolgd. Waarmee ik mijn toespraak hopelijk binnen de mij toegemeten tijd redelijk heb beëindigd.

-3-

EEN ZEVENSPRONG.

Een zevensprong is een dans. Het kan ook een kruising van wegen zijn en zelfs een vlo die haast heeft.

Altijd in ons leven ontmoeten wij punten waarvan wij ons afvragen: waar gaan we nu naartoe? Als je dan blijft doordraaien in een vast patroon, zoals de dansers die de zevensprong dansen, dan blijf je eigenlijk rondmalen in precies hetzelfde molentje waarin je altijd hebt gezeten. Maar als je de moed hebt om bij elke keuze, elke mogelijkheid tot verandering voor jezelf na te gaan wat je anders wilt hebben en wat je gelijk wilt houden,

dan verander je steeds.

U lachte zoëven toen ik zei: een vlo die haast heeft. Maar is een geest die incarneert niet een klein beetje met deze bruine krachtige springer te vergelijken? Want hij springt het leven in en voordat hij zich goed heeft gevoed, moet hij alweer wegvluchten en komt terug in de sferen.

Vluchtig en kort is uw leven, zelfs al duurt het honderd jaar. Maar wat u aan voedsel heeft gevonden is bepalend voor hetgeen u later zal zijn. De keuzen die u heeft gedaan zijn de keuzen die uw geestelijk welzijn bepalen en daarnaast uw nieuwe geestelijke mogelijkheden. Probeer dan niet om in een vast patroon een volksdans te herhalen.

Wees niet bang voor ogenblikken waarop zovele keuzen en keuzemogelijkheden zich bijna gelijktijdig aan u voordoen. Kies gewoon en ga uw weg. Wat komt, dat kome. Als u nu maar een keuze heeft durven maken.

Ten laatste: U bent in uw leven meer gehaast dan u vaak beseft; niet in stoffelijke zin maar in geestelijke zin. Want op het ogenblik, dat u tot stilstand komt, voelt u 'n ijle leegte in uzelf, een soort knagende geestelijke kiespijn, die u dan niet meer loslaat voordat u tenslotte toch een nieuwe keuze heeft gedaan, een nieuwe verandering tot stand heeft gebracht.

Zoek naar die veranderingen in uw leven die een bevestiging zijn van uw wezen.

Kies altijd voor datgene wat in u als het meest juiste kenbaar is.

Bevestig uw relaties met de wereld door datgene wat voor u harmonisch is, niet door datgene wat voor u slechts als een onderdrukte disharmonie beleefbaar is.

Als u zich hieraan houdt, dan garandeer ik u dat u geestelijk noch stoffelijk een zevensprong behoeft te dansen, maar dat u met één stap verder gaat naar een wereld van groter licht, groter begrip en daarnaast grotere en meer lichtende mogelijkheden.

Dan mag ik hiermede deze cursus als afgesloten beschouwen. Allen die aanwezig zijn, ook degenen die in de geest aanwezig zouden moeten zijn, maar andere bezigheden hebben op dit ogenblik, zou ik willen toeroepen: U heeft zoveel gehoord over geestelijke ontwikkelingen en veranderingen, probeer ze waar te maken als deel van uw stoffelijk bestaan. Pas dan zult u de werkelijke vruchten plukken van hetgeen wij u hebben voorgehouden. Eerst dan zult u ook geestelijk die nieuwe krachten, die nieuwe weg vinden die voor u allen begeerlijk en zelfs ook noodzakelijk is.

Namens alle sprekers danken wij u voor de getoonde interesse, het belangstellingsgebied.

Wij hopen, dat u ons zult terugerkennen in ons denken nu en later. En als u toevallig Jan zoudt heten, al dan niet werkelijk, bedenk: Alle incarnaties samen betekenen veel minder dan één ogenblik van eenheidsbeleving in de geest.